

MECHAN QUINN

DRAGOSTE LA PRIMA

AVERE

MEGHAN
QUINN

DRAGOSTE LA PRIMA AVERE

Traducere din limba engleză de

MARTA ADAM

Prolog

LOTTIE

— SALUT, FATĂ!

Hm, nu-mi place voioşia din vocea ei!

Rânjetul dispreţuitor de pe buze.

Folosirea exagerată a parfumului toxic care te sufocă.

— Bună, Angela! îi răspund cu oarecare teamă şi mă aşez la masa din biroul ei.

îşi dă părul blond-deschis peste umăr şi îşi împreunează mâinile în faţă, iar limbajul trupului sugerează interes când se apleacă înainte şi mă întreabă:

— Ce mai faci?

îmi netezesc cu mâinile fusta conică de un roşu-aprins şi răspund:

— Sunt bine! Mulţumesc!

— Mă bucur să aud asta!

Se lasă pe spate şi îmi zâmbeşte, dar nu mai spune nimic.

Ăăă, OK, ce naiba se întâmplă?

Mă uit în spatele meu la şirul de bărbaţi în ^ care stau drepţi pe scaune, cu dosare în braţe, urmărindu-ne interacţiunea. O cunosc pe Angela din gimnaziu Am avut o prietenie când strânsă, când distantă, cu nu^ în chip de victimă a acestei camaraderii intermitente într-o zi eu eram preferata ei, a doua zi era Blair – cate lucrează la Departamentul financiar – sau Lauren – care lucrează în vânzări apoi prietenia revenea la mine Cine e cea mai bună prietenă de săptămâna asta? mă întrebam mereu şi, într-un fel dement şi bolnav, sughiţam de emoţie când trăgeam eu cartea respectivă.

Vă întrebaţi probabil de ce am păstrat această prietenie toxică?

Răspunsul meu conţine trei aspecte.

Unu – când am cunoscut-o pe Angela, eram tânără. Habar nu aveam ce să fac într-un carusel atât de vibrant Mă apucam doar de bară şi mă ţineam cu toate puterile, pentru că, sinceră să fiu, era palpitant să-mi petrec timpul cu Angela. Diferit. Uneori, cutezător.

Doi – când se purta frumos cu mine, când eram prinse cu totul în mrejele prieteniei noastre, mă distram de minune. Nu prea ai parte de aventuri când eşti o fată săra** crescută în Beverly Hills, dar lângă prietena care îţi cu vederea portofelul gol şi te primeşte în lumea ei – e distractiv. Puteţi spune că sunt superficială, dar ® distrat în liceu, în ciuda suişurilor şi coborâşurilo^. ^ ^ Trei – sunt slabă. Sunt preş în faţa confrun ' ^ le evit cu orice preţ, prin urmare – aici ridic Eoâna , tă-mă, preşul de la uşă, la dispoziţia dumneavoasV – Angela? întreb şoptit.

— Hm?

îmi zâmbeşte.

— Pot să te întreb de ce m-ai chemat aici şi de ce par să fie aliniaţi nişte agenţi FBI în spatele meu?

Angela îşi dă capul pe spate şi scoate un hohot de râs, punându-şi mâna peste a mea.

— 0, Lottie! Doamne, o să-mi fie dor de umorul tău!

— Dor? întreb, incordându-mi spatele. Cum adică, dor? Pleci în vacanţă?

Te rog, dă, Doamne, să fie aşa! Te rog, dă, Doamne, să fie aşa! Nu-mi permit să pierd jobul ăsta!

— Da!

OK, slavă Domnului!

— Eu şi Ken plecăm în Bora Bora. Am programare în zece minute la salonul de bronzat, aşa că trebuie să-i dăm bătaie!

Stai, ce?

— Cum adică să-i dăm bătaie? o întreb.

Figura ei jovială se transformă în ceva serios, genul de serios pe care nu-l văd prea des la Angela. Pentru că da, o fi şefa blogului ei de lifestyle, dar nu ea este cea care munceşte, ci toţi ceilalţi. Aşa ca nu trebuie să fie niciodată serioasă.

Angela se îndreaptă de spate, îşi încleştează maxilarul şi spune, uitându-se pe sub genele groase şi false:

— Lottie, eşti o adevărată pionieră la Angeloop. Măiestria ta la tastatură a fost pur şi simplu de neegalat de toţi cei din compania asta, iar umorul pe care îl aduci la acest blog de lifestyle prosper, care ne umple de bani, a transformat călătoria în Bora Bora în realitate.

Am auzit-o bine? Datorită mie poate pleca în

vacanţă?

— Dar, din păcate, suntem nevoiţi sa te concediem.

Stai puţin... Ce?

Să mă concedieze?

Adică, nu mai am job?

Ca fulgerul, trei dintre bărbaţi vin în spatele meu * unul pe o parte, flancându-mă ca nişte agenţi de timp ce umerii lor masivi mă blochează pe scaun, unul îmi pune în faţă un dosar şi-l deschide, arătându-mi o foaie de hârtie. Privirea îmi e prea înceţoşată ca să mă gândesc măcar să citesc ce scrie, dar, făcând un calcul simplu, p^. supun că îmi anunţă concedierea.

— Semnează aici!

Bărbatul îmi întinde un pix.

— Stai... Ce?

îi dau mâna la o parte, dar mâna se întoarce instantaneu în aceeaşi poziţie.

— Mă concediezi?

Angela se strâmbă.

— Lottie, hai să nu facem caz de asta! Sigur îţi dai seama ce dificil a fost pentru mine!

Pocneşte din degete, iar o asistentă apare ca prin farmec. Angela îşi masează gâtul şi spune:

— Conversaţia asta m-a epuizat cu adevărat. Apâ^ rog! La temperatura camerei. Lămâie şi limetă, dar scoa- te-le din pahar înainte să mi-l aduci.

Şi, uite aşa, asistenta dispare. Când Angela se întoafi** mă vede şi îşi duce mâna la piept:

— 0, eşti tot aici!

Ăăă...

Da!

Clipind de câteva ori, o întreb:

— An gel a, ce se întâmplă? Tocmai ai Bpus că produc pentru tine o groază de bani...

— Aşa am spus? Nu-mi amintesc să fi. Scut o asemenea afirmaţie. Băieţi, am zis eu aşa ceva?

Tipii clatină din cap.

— Vezi? N-am spus asta.

Cred... Da, aha, simţiţi mirosul? E creierul meu care fumegă, lucrând în exces, încercând sa nu-şi PIARDĂ MINŢILE!

Cu calm, şi chiar vreau să spun... calm, o întreb:

— Angela, poţi să-mi explici de ce mă concediezi?

— O! exclamă, râzând. Mereu ai fost extrem de curioasă!

Asistenta îi aduce Angelei apa şi iese în grabă. Sugând dintr-un pai inutil, Angela ia apoi o gură mare de apă şi spune:

— Vineri împlineşti un an de activitate aici.

— Da! Aşa e!

— Păi, conform contractului, după un an, nu mai primeşti plata redusă, ci salariul real. Ridicând din umeri, adaugă: De ce să te plătesc pe tine mai mult când pot găsi pe cineva care să facă jobul tău pentru mai puţin? E un simplu calcul financiar. Înţelegi tu!

— Nu, nu înţeleg! ridic tonul, moment în care două mâini mari aterizează pe umărul meu ca un avertisment.

0, fiitu-i mama mă-sii!

— Angela, asta e viaţa mea, nu un joc cu care te distrezi tu! Mi-ai spus, când m-ai implorat să lucrez pentru tine, că slujba asta o să-mi schimbe viaţa.

— Şi nu a fost aşa?

îşi deschide braţele larg.
__ Angeloop le schimbă viaţa tuturor.
Se uita la ceas.

— O, trebuie să mă dezbrac în cinci minute! Bronzar cu spray nu aşteaptă.

învârte din degete spre tipii de lângă mine.

— încheiaţi, băieţi!

— Doar nu vorbeşti serios! îi spun, încă neînţelegâ^ ce se petrece. îţi pui paza să mă scoată afară din birou] tău?

— Nu e alegerea mea, răspunde Angela ca o întruchi- pare a nevinovăţiei. Atitudinea ta ostilă mă obligă să folosesc paza.

— Ostilă? întreb. Sunt ostilă pentru că mă concedieri fără motiv!

— O, scumpo, nu-mi vine să cred că aşa vezi tu lucrurile! îmi spune pe un ton superior. Nu e nimic personal. Ştii ca te iubesc şi că mă bazez pe invitaţia ta lunară la brunch. Aici e vorba doar de afaceri.

îmi trimite o bezea.

— Eşti încă cea mai bună prietenă a mea!

Şi-a pierdut minţile, la naiba!

Sunt trasă spre uşă, dar îmi înfig tocurile pantofilor Jimmy Choo de acum două sezoane.

— Serios, Angela! Nu poţi să mă concediezi!

îşi ridică ochii la mine, îşi înclină capul într-o parte, apoi îşi duce măna la inimă.

Ah, uite cum te lupţi pentru jobul tău! Doainne> mereu ai fost atât de bătăioasă!

îmi trimite încă o bezea, îmi face cu mâna şi strigft- Te sun eu! Poţi să-mi povesteşti mai târziu şefa ta oribilă. O... nu uita sa trimiţi

V
reuniunea de la liceu! Mai sunt două luni. Trebuie să ştim câte persoane vin.

Şi, uite aşa, mă cuprinde o senzaţie de înfrângere, tocurile mă lasă din pricina şocului, corpul mi se înmoaie, şi sunt târâtă de braţe prin birourile de la Angeloop, cel mai stupid şi absurd blog de lifestyle de pe internet, un loc în care nici măcar n-am vrut să lucrez.

Colegii mă privesc.

Paznicii nu stau pe gânduri, trăgându-mă până trecem de uşa înaltă de sticlă de la intrare.

Până reuşesc să respir din nou, mă trezesc holbându-mă la reclama obscen de mare cu Angeloop din faţa biroului, cu o cutie în braţe în care îmi ţin lucrurile personale.

Cum naiba s-a întâmplat toată chestia asta?

Capitolul unu

HUXLEY

- O SĂ OMOR DRACULUI PE CAREVA1 STRIG, ARUNCÂN- du-mi sacoul cât colo şi trântind uşa biroului.

— Se pare că întâlnirea a decurs bine, spune JP, spri- jinindu-se de peretele masiv de sticlă din biroul meu.

— Se pare că a decurs incredibil de bine! comentează Breaker, întins pe canapeaua mea de piele.

Ignorând afirmaţia sarcastică a fratelui meu, îmi încleştez degetele in păr şi mă întorc spre panorama oraşului Los Angeles. E o zi senină, căci ploaia de seara trecută a mai eliminat ceva din smogul din aer. Palmierii se întind spre cer, străjuind străzile, dar par mici prin comparaţie cu locul în care biroul meu se înalţă deasupra tuturor.

— Vrei să discutăm despre asta? întreabă JP, aşezân- du-se pe scaun.

Mă întorc spre fraţii mei, doi idioţi care mi-au stat alătun şi la bine, şi la greu. Care au fost acolo la toate

suişurile şi coborâşurile din viaţa noastră. Care au n totul baltă şi au fost lângă mine când am avut ideea?* bunească de a cuceri piaţa de imobiliare din Lob Ang/ cu banii moşteniţi după moartea tatei. Am construi* ^ imperiu împreună.

Dar când le văd expresiile mieroase, îmi vine să-i ^ afară din birou pe tâmpiţii ăştia nenorociţi. u

— Ţi se pare că vreau să *discut* despre asta?

— Nu! răspunde Breaker, rânjind. Dar, la naiba, vrem să aflăm ce s-a întâmplat!

Sigur că vor!

Pentru că ei simt cei care au spus că n-ar trebui să mă întâlnesc cu Dave Toney.

Ei au fost cei care au spus că o să fie o pierdere de vreme,

Ei au fost cei care au râs când le-am zis că azi am întâlnire cu el.

Şi tot ei au fost cei care mi-au urat succes în mod sarcastic când am ieşit pe uşă.

Dar voiam să le demonstrez că se înşala.

Voiam să le arăt că îl pot convinge pe Dave Toney că trebuie să lucreze la Cane Enterprises.

Ştire de ultimă oră – nu l-am convins.

Capitulând în faţa privirilor fraţilor mei, mă aşez şi eu şi oftez prelung.

— Futu-i! murmur.

Lasă-mă să ghicesc, nu s-a lăsat fermecat de şar- mul tău? mă întreabă Breaker. Dar eşti atât de agreai Prostia asta n-ar trebui să conteze.

Lovesc cu degetul în mânerul scaunului moale depi[e]l[e]’ E vorba de afaceri aici, nu de vreo afurisită de paradă în care ne cultivăm prietenia şi ne cocoloşim unul pe altul*

— Cred că a ratat vreo lecţie la şcoala de

afaceri, îi spune JP lui Breaker. Nu a fost cumva un curs întreg despre cultivarea relaţiilor de afaceri?

Sarcasmul lui mă irită.

— Cred că da, răspunde Breaker.

— M-am dus şi l-am pupat în cur – ce mai vrea?

— Te-ai dat cu ruj? Nu cred că iubita lui s-ar bucura să găsească altă pereche de buze pe fesele bărbatului ei, rânjeşte Breaker.

— Te urăsc! Te urăsc, fir-ar să fie!

Breaker izbucneşte în râs, în timp ce JP zice:

— Nu-mi place s-o spun, dar... noi ţd-am zis, frate! Dave Toney nu lucrează cu oricine. E cu totul alt soi în oraşul ăsta. Mulţi au încercat să pătrundă în ampla reţea a imobiliarelor pe care o deţine; şi mulţi au dat greş. De ce ai crezut că o să fii diferit?

— Pentru că suntem Cane Enterprises! le strig. Toţi vor să lucreze cu noi, ce naiba? Pentru că avem cel mai mare portofoliu imobiliar din Los Angeles. Pentru că putem să transformăm o clădire dărăpănată într-o afacere de milioane de dolari într-un an. Ştim ce dracu’ facem, iar Dave Toney, deşi are succes, are nişte terenuri inutile pe cap care-i dăunează afacerii. El o ştie, o ştiu şi eu, la naiba, şi vreau să-i iau terenurile alea de pe cap!

JP se prinde de bărbie şi întreabă:

— Ce i-ai spus, mai exact? Sper că nu chestia asta. Pentru că, deşi micul tău discurs mi-a întărit sfârcurile, mă îndoiesc că tipul a apreciat tonul pe care l-ai folosit.

îmi dau ochii peste cap.

— l-am zis ceva asemănător.

— îţi dai seama că Dave Toney e un om mândru aşa? întreabă Breaker. Dacă îl insulţi, nu o să acce^' lucreze cu tine. ^

— Nu l-am insultat! strig. Am încercat

să fiu laşi nivel cu el, ştii, să-l las să vadă că sunt un tin *AOT*

*** cestui

de normal.

Amândoi pufnesc dispreţuitor pe nas.

— Dar sunt un tip normal!

JP şi Breaker schimbă o privire şi se apleacă amândoi în faţă, aşa că ştiu ce urmează: un moment clasic de da- rificare. Din când în când, le place să mă supună la astfel de cazne,

— Ştii că te iubim, nu? întreabă Breaker.

Şi aşa începe!

— Suntem alături de tine, oricând ai nevoie de noi, adaugă JP.

îmi trec mâna peste faţă.

— Daţi-i naibii drumul odată!

— Nu eşti un tip normal. Eşti orice, numai normat nu! Niciunul dintre noi nu e. Locuim în Beverly Hills, suntem invitaţi permanent la premiere şi evenimente cu celebrităţi şi am apărut de multe ori în titlurile de pe Page Six. Nimic legat de noi nu e normal. Dave Toney însă... e un tip normal.

Cum dracu'? întreb. Pentru că nu e invitat la Petre' cerile cu celebrităţi?

Breaker clatină din cap.

Nu, pentru că e cu picioarele pe pământ. Ab Ai putea cu uşurinţă să bei cu el o bere într-un bar să te simţi intimidat. Tu eşti exact opusul. Baţi la *00* JP dă din cap spre ceasul meu.

A

— Drăguţ acel Movado – e nou?

Mă uit la ceas.

— L-am luat săptămâna trecută...

Ridic ochii şi întâlnesc privirile cu subînţeles ale fraţilor mei.

— N-am voie să cheltui banii pe care i-am câştigat prin muncă?

— Ba da! răspunde JP. E absolut acceptabil felul în care îţi trăieşti viaţa. Casa, maşina... ceasul, toate meritate şi câştigate pe drept, dar, dacă vrei să creezi o legătură cu Dave Toney, atunci va trebui să treci la un alt nivel. Asta nu înseamnă să te îmbraci mai prost, pentru că o să-şi dea seama ce faci. Ştie deja că baţi la ochi. Dar trebuie să te vadă într-o lumină diferită.

— O, îmi place chestia asta! spune Breaker. O lumină diferită. Asta îi trebuie lui.

Se bate cu degetul în bărbie.

— Dar ce fel de lumină?

Enervat, mă ridic de pe scaun şi-mi iau sacoul de unde l-am aruncat.

— Cât staţi voi, tâmpiţilor, să vă gândiţi, eu mă duc să iau prânzul.

— Numai de-ar vedea şi Toney acest moment, când Huxley Cane nu-i cere asistentei să-i aducă prânzul, ci, ca un ţăran de rând, merge pe străzile din Los Angeles să-şi ia singur de mâncare! spune JP.

îmi pun sacoul, în ciuda căldurii de afara. îi ignor şi mă îndrept spre uşă.

— Ne iei şi nouă ceva? strigă Breaker.

Oftând, strig spre ei:

— îmi trimiteţi mesaj cu ce vreţi de la magazinul de delicatese.

- Murături. Toate afuriaiteie de delicate«- – . in timp ce pornesc pe hol spre lift. ^

Din fericire, uşile se deschid în feţa mea a8a –

apăs pe butonul pentru parter şi mă sprijin de mâinile îndesate în buzunarele de la pantaloni.

**

„Treci la alt nivel!” Nici nu ştiu ce înseamnă asta. Şti în continuare că sunt un afacerist care a făcut tranzacţii cu persoane cu care m-am înţeles bine, dar le-am făcut şi cu alţii pe care îi dispreţuiam din toată inima Diferenţa dintre mine şi Dave Toney – eu nu dau doi bani pe cine îmi acceptă banii sau cui îi vând. Afacerile sunt afaceri şi, dacă e o afacere bună, sunt gata să o închei.

I-am făcut azi lui Dave o ofertă al dracului de bună, mai bună decât merită, dacă e să fiu sincer. Şi, în loc sâ dea mâna cu mine şi să o accepte, s-a sprijinit de scaunul de birou, s-a scărpinat pe obraz şi a spus; „Nu ştia Trebuie să mă mai gândesc.”

Să se mai gândească!

Să se mai gândească la afurisita mea de propunere!

Nimeni nu stă să se gândească la propunerile norie> toţi le acceptă şi-I mulţumesc lui Iisus Hristos că fac afaceri cu Cane Enterprises.

Ies pe uşile liftului când se deschid, uni croiesc drum P holul aglomerat şi ies din clădirea de birouri spre lui magazin de delicatese aflat un pic mai încolo. ^ ^ străzi. De obicei nu o trimit pe Karla, asistenta mea^^ ia ceva de mâncare, pentru că mă simt ca un bou rent ce crede lumea despre mine – şi fad Place * tul acela când pot ieşi să iau o gură de aer proa3^ eXCt^- *suntem în LA, aşa că* aerul proaspăt *e o rată.* Totuşi, ieşirea îmi oferă o pauză în care s înainte de a mă întoarce la birou, unde controlez afacerea noastră de miliarde de dolari doar din tastatură.

Aud sunetul telefonului din buzunar, dar nu mă

deranjez să mă uit, pentru că ştiu că sunt comenzile făcute de JP şi Breaker. Nici măcar nu ştiu de ce le-am zis să-mi scrie, pentru că îşi cumpără acelaşi lucru de fiecare dată. La fel ca mine. Friptură Philly cu brânză şi o porţie extra de ciuperci. Şi murături, bineînţeles. E sendvişul nostru preferat. Ceva ce nu mâncăm prea des, dar, când mergem la magazinul acesta, e comanda noastră obişnuită.

Trotuarul e mai aglomerat decât de obicei. Vara a năvălit peste Los Angeles, ceea ce înseamnă că turiştii dau iama, plimbările cu autobuzele în cartierele în care locuiesc celebrităţi vor fi la apogeu, iar condusul pe autostrada 101 va fi un coşmar. Din fericire pentru mine, locuiesc la treizeci de minute de birou.

în timp ce mă apropii de magazin, un SUV negru cunoscut opreşte în faţă. Când se deschid portierele, îl zăresc pe Dave Toney – că tot vorbeam de lup –, care coboară din maşină. Care erau şanBele?

Oricare ar fi acestea, se pare că sunt în favoarea mea. Nimic nu se compară cu o continuare bună ca să închei o afacere. Poate JP avea dreptate, iar Dave Toney ar putea să se răzgândească dacă mă vede cumpărându-mi prânzul. Cu siguranţă, treaba asta este *la alt nivel.*

Mă închei la sacou şi măresc pasul. Să nu ratezi niciodată o oportunitate în afaceri! Niciodată! Când mă apropii, mă ia prin surprindere o mână de femeie care iese din maşină în spatele lui Dave. încetinesc şi mă uit atent la mâna aceea, mâna aceea mică ce poartă un inel de logodnă FOARTE mare.

Fir-ar să fie, Dave e logodit?

Presupun că da, din moment ce o ţine pe femei« de mână.

*****

Dar logodit... La naiba, cum mi-a scăpat

chestiaa*i> De obicei, cunosc asemenea...

îmi pierd şirul gândurilor şi clipesc de câteva ori când logodnica lui se întoarce şi o văd din profil.

Fir-ar... al dracului!

Se pare că logodna nu e cea mai mare surpriză a zfleL

Datorită rochiei mulate şi siluetei zvelte, nu am nici) îndoială că logodnica lui Dave Toney e însărcinată.

Dave Toney, logodit şi cu un copil pe drum. Cum... Când?

îi face semn şoferului, închide portiera şi se uită in spate, destul cât să ne privim în ochi. Ridică mirat din sprâncene şi apoi se întoarce cu totul, fâcându*mi semn cu mâna.

— Cane, nu mă aşteptam să te văd pe străzi!

Da, niciunul nu se aştepta să ne întâlnim, dar ou ^ şocul acestei întâmplări să mă zdruncine.

E clipa cea mare!

Afişez un zâmbet. _^

— Mă bucur de soarele arzător al Californiei cât
să iau prânzul pentru mine şi fraţii mei. ^ ^

Mă duc la el şi întind mâna, pe care o strânge c gest grăbit.

— Magazinul ăsta e preferatul nostru.
gu

— Chiar aşa? mă întreabă, surprins. Şi al lu[1] ^ buDa n-am mai fost niciodată, dar ea zice că au cete murături.

— Şi fraţii mei sunt topiţi după murături.

întind mâna spre logodnica lui.

— Tu trebuie aă fii Kllie.

— La naiba, ce nepoliticoa aunt! apune Dave. râzând stânjenit. Da. ea este Ellie! Ellie. el eate Huxley Cane!

— tmi face plice re sâ te cunosc! apune Ellie cu o voce foarte dulce de audiată.

Una pe care am mai auzit-o şi altâ dată

Dau mâna cu ea. apoi întreb:

— Lasă-mă aâ ghicesc, eşti din Georgia?

Ea zâmbeşte mai larg.

— Da! Ţi-ai dat seama?

Da, ăata e un semn bun pentru mine.

— Bunica mea a-a autoproclamat o .Piersică din Georgia”. Am petrecut multe veri chinuitoare, pline de umiditate, pe veranda înconjurată de uşi cu sită. legănân- du-mă în balansoare cu ea in timp ce-mi povestea ulti-mele bârfe din oraş.

— Serios? Unde anume?

— Peachtree City.

Ochii ii strălucesc de incântare. îşi duce mâna la piept.

— Eu am crescut in Fayetteville, la est de Peachtree. Uau, ce mică e lumea!

Da! Da, într-adevăr! Mai ales când bunica mea locuieşte de fapt in San Diego şi nu a fost niciodată in Georgia. dar ei nu trebuie să ştie treaba asta. Aşa cum nu trebuie «â ştie nici că ani recunoscut accentul doar pentru că am ieşit in facultate cu o fată din Peachtree City. K doar o chestiune de semantică.

încântat de conexiunea asta măruntă pe care o am cu lumea lui Dave, mă întorc spre el, dar dau nas in nas cu un bărbat care îşi apără teritoriul. Hopa! Şi-a încleştat

maxilarul, s-a încruntat, iar privirea lui nu pare bu roasă de lumea noastră mică... Foarte mică.

Tipul aproape că-şi marchează teritoriul cu mârâitul acela furios. Nu m-aş mira dacă ar începe să urineze în jurul lui Ellie.

Dat fiind ce ştie el despre mine, un tip ţipător, căruia îi place să flirteze, domnul Page Six – nu de curând, slavă Domnului! probabil că mă consideră o ameninţare. Ceea ce nu sunt. Adică, da, Ellie e o blondă minionă. Frumuşică şi cu ochi albaştri, dar e şi însărcinată – un adevărat coş. mar şi e logodită, aşadar a ieşit de pe piaţă.

însă, după ce au spus fraţii mei, Dave probabil ca nu vede lucrurile aşa în ce mă priveşte.

Ceea ce înseamnă să trebuie să salvez repede situaţia.

Dar cum...

Cum aş putea să...

Se aprinde beculeţul

Aţi văzut sclipirea aceea luminoasă? Da, mi-a venit o idee! Poate nu e inteligentă. Cu siguranţă, nu e cel mai inteligent lucru la care m-am gândit vreodată, dar Dave pare să devină din ce în ce mai încordat, aşa că...

Fie ce-o fi!

Te rog, nu te întoarce împotriva mea la finali – cele- brele ultime cuvinte.

— Fayetteviile, zici?

îmi umezesc buzele. Sa-i dăm drumul!

Uau, ce nebunie! Cred că părinţii logodnicei m sunt din Palmetto. Nu e la nord de oraş?

Da, logodnică! V-am zis că nu e o idee inteligent®* e singura pe care o am.

— Da, Palmetto e la nord, răspunde Ellie atât de bucuroasă, încât Dave o cuprinde de talie cu un gest protector.

— Logodnică? mă întreabă el după ce-şi drege glasui. Eşti logodit, Cane?

Ochii lui trădează un interes real, iar tensiunea care îi încorda umerii se estompează treptat.

— Da!

— Hm, mă mir!

Nu pot să-l citesc. Mă crede? Mă testează? înrăutăţesc lucrurile şi mai tare? Sper că nu, la naiba! Nu vreau să pierd afacerea asta.

Refuz să o las să-mi scape printre degete, mai ales că sunt atât de aproape. Ar fi un beneficiu mult mai mare pentru portofoliul noBtru dacă am obţine acele proprietăţi, mai ales la ce planuri avem pentru ele, iar dacă aş încheia afacerea cu evazivul Dave Toney, victoria ar fi şi mai dulce pentru mine! Mintea mea de afacerist preia controlul, lăsând în urmă bunul-simţ.

Aşadar, înainte să mă răzgândesc în privinţa cuvintelor care-mi ies pe gură, înghit în sec şi spun:

— Da, logodit şi... cu un copil pe drum.

în secunda în care îmi scapă minciuna printre buze, mă cuprinde o senzaţie de greaţă pentru că, futu-i, ştiu cât de mult încearcă unele femei să rămână însărcinate şi să minţi cu aşa ceva... La naiba, nu mi se pare în regulă! Dar, aşa cum am spus, bunul-simţ e de negăsit în clipa asta, e pur instinct prostesc.

— Serios? exclamă Ellie. O, Doamne!

Se mângâie pe burtă.

— La fel şi noi. Dave, nu e extraordinar?

— Chiar este!

Figura lui Dave se transformă din cea a iubitul^ Qe . gur şi protector în... într-0 expresie pe care n-am mai y zut-o la el până acum. Compasiune. aı

înţelegere.

Oare să îndrăznesc să spun – camaraderie? îmi bag mâinile în buzunarele pantalonilor ca ea mi le mai frământ în timp ce spun cea mai mare ciună sfruntată din viaţa mea.

— Da, bunica mi-a prezentat-o în Peachtree. A fost ca o întâlnire drăguţă, cu dragoste la prima vedere.

Ellie îşi împreunează mâinile.

— O, ce-mi plac întâlnirile drăguţe!

Ridic din umeri.

— Da, şi ne-am înţeles bine din prima.

încerc să mă uit spre cer, gândindu-mă la logodnica mea însărcinată imaginară şi cât de mult *hâc* o iubesc.

— Am făcut lucrurile puţin pe dos, pentru că întâi a rămas însărcinata, dar eu nu cred că am făcut vreodată ceva cum trebuie, conform ordinii stabilite de societate.

— Nici eu, spune Dave, şi o văd în ochii lui.

Şi-a făcut o părere nouă despre mine. Despre asta vorbesc băieţii. De asta avea nevoie Dave, să mă vadă ca „om • Ăsta sunt eu, cunoscându-l pe Dave la un alt nivel- Creând o conexiune la un alt nivel. În clipa asta, nu vede ca pe afaceristul bătător la ochi şi nemilos» ciroftl ^ grabă ca pe un tip pe care poate să-l invite la o ^ ^ discute despre

perspectiva îngrijorătoare de a deveW veâJfl S-ar putea să fie tocmai genul de intrare de care ^ nevoie. Câteva palavre, o minciună nevinov ^ ^ ^ nica, dar care nu face rău nimănui. Nu e nevoi

^4

cunoască în persoană pe această fată imaginară. Nici măcar nu trebuie să afle prea multe despre ea. Doar ideea că ea există mă face pe mine cu mult mai atrăgător,

Hm, poate că nu e o idee chiar atât de rea!

Poate că a fost o adevărată sclipire de geniu.

Ascultaţi la mine – până mâine la ora asta, o să mă sune fără să se mai gândească mult la oferta mea, ci mai degrabă dispus s-o accepte!

Huxley Cane, eşti un adevărat geniu!

— Dave, n-ar fi absolut extraordinar dacă i-am invita pe Huxley şi pe logodnica lui la cină?

Ei, pardon?

Cină?

Ellie îşi împreunează palmele şi continuă:

— Ar fi minunat să stăm de vorbă cu oameni care sunt în aceeaşi situaţie ca noi. Aplecându-se puţin, Ellie mi se confesează: Familia nu a fost tocmai încântată că intenţionăm să ne căsătorim abia după ce se naşte copilul. Părinţii mei sunt foarte tradiţionalişti.

începe să*mi transpire buza de sus, dar incerc să-mi păstrez o expresie neutră.

O întâlnire la cinâ.

Cu „logodnica” mea.

Of... futu-i!

Retrage-te, Cane! RETRAGE-TE!

— Ar fi minunat! spune Dave cu un zămbet jovial. FUTU-1!

— îţi convine sâmbătă seara? mă întreabă.

Sâmbătă seara?

Futu-i la pătrat!

Asta e pest« patru zile!

patru zile nenorocite nu doar ca să-im găsesc o lc,Bu(i njcă, ci să fie şi însărcinată.

Huxley Cane, nu eşti un geniu, eşti un idiot desăvârşii!

_ O, lasă-l un pic să vorbească şi cu iubita lui! gputle Ellie.

Aş zice slavă Domnului că există Ellie, dar ideea îngrijorătoare cu cina a fost a ei.

— Ce-ar fi să-l anunţi tu pe Dave şi să ne spui dacă este în regulă? Mie îmi place să gătesc. Aş putea să pre- gătesc o cină sudistă adevărată, dacă vreţi.

în mintea mea, formulez deja scuze pentru care eu şi logodnica mea nu reuşim să venim sâmbătă.

— Şi poate mai discutăm atunci despre afacere, spune Dave cu un zâmbet sincer.

Futu-i!

Futu-i! Futu-i! Futu-i!

Acum nu mai pot să refuz. Dacă nu vreau să pun in pericol încheierea afacerii.

Hristoase!

în ciuda uscăciunii din gură, inghit în sec şi dau apro- bator din cap.

— Da!

Mi se frânge vocea.

— Sâmbătă sună grozav!

abj9

— Minunat! exclamă Ellie şi bate din palme. »^ aştept! O să fac cea mai buna plăcintă cu P'er8^ ţ^ej căniţă cu varză furajeră. O să ia Dave legătura

— Perfect! îi spun cu un zâmbet nesigur-

în ce naiba m-am băgat?

— O, iubito, o să întârziem! Hai să trecem pe la magazin după curs – e OK? întreabă Dave.

— Doar dacă primesc porţie dublă de murături, răspunde Ellie, 8ărutându-l pe buze pe Dave,

Manifestarea asta dulceagă îmi întoarce stomacul pe dos. Nu că mi se par respingători, dar îmi aminteşte de groapa pe care mi-am săpat-o singur.

— OK, plecăm la cursul Lamaze! Ţinem legătura! îmi spune Dave, făcându-mi din mână.

Le fac şi eu cu mâna, sperând că nu se vede cum îmi tremură, şi, fără să mai intru în magazin, mă întorc şi o iau înapoi spre birou, gândindu-mă cum naiba ies din rahatul ăsta.

Huxley Cane, eşti un idiot cu acte in regula/

Capitolul doi

LOTTIE

CU MÂINILE PE VOLAN, MĂ UIT LA CASA ÎN CARE AM copilărit şi în care locuiesc momentan, un mic bungalow care îi aparţine familiei de ani întregi. Adică... ani mulţi. Bunica Pru a cumpărat-o în anii 1950 şi i-a lăsat-o mamei, care ne-a crescut singură pe mine şi pe sora mea, Kelsey.

Stucatura albă s-a şters de-a lungul anilor şi arată mai degrabă crem, iar acoperişul roşu de şindrilă are nevoie de mai multe reparaţii decât îşi permite mama, cu toate că iubitul ei, Jeff, care locuieşte cu ea de treispr®" zece ani, vrea să-l înlocuiască.

Apropo de Jeff, stă în curtea din faţă în pantaj°^ scurţi de blugi, supradimensionaţi, şi obişnuitul alb, împingând maşina de tuns iarba. Lui Jeff ^ at*T11 0 mereu o ţigara neaprinsă între buze, pentru că, deşi fumează niciodată, îl linişteşte să ştie că ar putea s-o meze dacă ar vrea. Nu ştiu care este substratul ps&° 0

al gestului; se poartă frumos cu mama şi în ultimii zece ani a fost mereu un ascultător obiectiv grozav pentru mine şi sora mea. Prin urmare, dacă îi atârnă ţigara din gură, aşa să fie! Putea fi şi mai rău.

Dar faptul că e în curtea din faţă mă împiedică să duc în camera mea cutia cu lucrurile de la birou iară ca mama să-mi pună întrebări. Şi nu vreau întrebări nici de la Jeff, nici de la mama. Nu pot sa afle că Angela m-a concediat. Ar fi un adevărat dezastru.

Nu, nu pot să afle NICIODATĂ!

De ce?

Păi, pentru că ei au fost cei care m-au implorat cu cerul şi cu pământul să-mi găsesc alt job, unde să nu lucrez cu o persoană cu care am o relaţie toxica de ani întregi.

Dar ştiţi cum e... Părinţii habar n-au de nimic, noi ştim tot, iar pe urmă trebuie să înghiţim găluşca atunci când ne dăm seama că... ar fi trebuit să ascultăm de ei.

Of!

Pentru că nu vreau ca Jeff să intre la bănuieli, cobor din broscuţa mea VW veche, lăsând cutia pe bancheta din spate, îmi pun poşeta pe umăr şi afişez un zâmbet frumos care ştiu că o să-i însenineze ziua lui Jeff.

— Bună, Gâza Lottie! îmi spune, folosind porecla pe care mi-a dat-o mama acum mulţi ani.

— Bună, Jeff!

îi fac cu mâna în timp ce opreşte maşina de tuns iarba Şi-şi potriveşte ochelarii pe nas.

— Curtea arată grozav!

— Mulţumesc! Cred că anul ăsta comitetul de înfrumuseţare e obligat să ne bage în seamă.

. ff mereu atât de optimist!

VelÎ voi. locuim în Beveriy HUis la graniţâ, ta Ml de o stradă de carfrerul The Flata, în^ vară se formează un comitet care merge dm casa in ca8S alegând cele mai frumoase curţi din cartier şi acordă^ premii. Mereu ne-am plimbat prin cartier, admirând pe. luzele splendid întreţinute, îngrijite de peisagişti Mofe8i, onişti, nu de proprietarii caselor. În săptămâna dinaintea deciziei din partea juraţilor e o baie de sânge, inclusiv la noi acasă, pentru că ultima casă de pe traseul lor e peste stradă şi, ca să vezi casa, o vezi şi pe a noastră, chiar din. colo de tufişuri, iar Jeff e cât se poate de hotărât să fie remarcat.

— Trebuie s-o convingi pe mama să repare acoperişul dacă vrei să ai vreo şansă.

Şansele să fie observată şi curtea noastră sunt aproape nule. Comitetul de înfrumuseţare e alcătuit din- tr-o gaşcă de snobi bogaţi care nici nu s-ar uita vreodată peste stradă. Dar îmi place să-i dau speranţe lui Jeff, mai ales că munceşte din greu.

îşi lasă umerii în jos, dezamăgit.

l-am spus. Acoperişul trebuie să fie impecabil. Ţiglele alea sparte nu ne vor aduce victoria niciodată. Cred că o să-i chem pe băieţi într-una din zile să-l repa# când ea e la serviciu. Mai întâi acţionez, pe urmâ iertare.

— foarte inteligentă abordare!

— Cum a fost la serviciu?

Mă opreac din drumul spre uşa de la intrare. Cu*““' betul încă pe buze, îi răspund:

Grozav! O zi obişnuită.

Da, o zi obişnuită în care am rătăcit pe străzile din Los Angeles, aşteptând să treacă timpul până mă puteam întoarce acasă, ştiind foarte bine că mama şi Jeff îmi cunosc programul şi, dacă ajungeam mai devreme decât de obicei, ar fi devenit bănuitori. Din fericire pentru mine, în timp ce mă plimbam, un bărbat simpatic fără adăpost, care s-a uitat chiorâş la picioarele mele goale, mi-a zis să-mi cumpăr ciorapi. Mi-am cumpărat o îngheţată cu mentă drept consolare, îngheţată care a căzut victimă soarelui de vară din California şi mi-a picurat pe bluza albă. În plus, m-am împiedicat de un grilaj şi mi-am rupt tocul pantofilor Jimmy Choo de acum două sezoane, motiv pentru care acum merg desculţă spre casă.

A fost o zi din aceea...

— Promovarea e peste o săptămână, nu? mă întreabă Jeff. Nu eşti încântată? în sfârşit, o să-ţi poţi lua locuinţa ta!

Introduceţi aici un oftat adânc!

Ridic degetele mari spre el.

— Superbucuroasă!

Fără să mai adaug ceva, deschid uşa casei şi simt imediat mirosul crochetelor de peşte făcute de mama. Sfinte Doamne, nu din nou!

N-am noroc şi pace!

— Jeff, cina e aproape gata!

— Sunt eu, mamă, îi răspund, ducându-mă spre camera mea, dar nu apuc să trec prea departe pe hol, că mama scoate capul pe după uşa de la bucătărie.

7~ Gâza Lottie, ai nimerit la ţanc pentru cină!

Îi fac semn din mână.

Nu prea mi-e foame.

îmi duc mâna la burtă.

_ Am luat prânzul târziu. S-ar putea să mănânc Utl măr mai târziu.

— Nu fi ridicolă! Du-te şi spală-te pe mâini – da, ^ mă pune să mă spăl pe mâini înainte de

masă – şi araQ_ jează-te! O să-ţi pregătesc un loc la masă!

îi spun cu un oftat:

— Mersi, mamă!

Ajung în camera mea, închid uşa, pe urmă mă sprijin de ea şi mă las în jos până dau cu fundul de pământ.

— Doamne, am nevoie de băutură!

îmi scot telefonul din geantă şi-i trimit un mesaj su- rorii mele.

Lottie: Am Tievoie de băutură. Mâine îmi fac de cap în timpul zilei după ce pleacă mama şi Jeff. Te bagi?

Kelsey, geamăna mea irlandeză, cum îi place mamei s-o numească, e mai mică decât mine cu doar un an şi este organizatoare în devenire – da, şi eu am fost nelămurită când mi-a transmis acest detaliu. Practic, şi-a pus bazele propriei afaceri de organizare, mergând acasă la diverşi oameni şi arâtându-le cum să-şi organizeze cămările şi dulapurile ca să fie mai funcţionale, adică să nu fie strângători ca hârciogii. Am întrebat-o care e diferenţa dintre ce face ea şi toţi ceilalţi care urmează trendul *Home Edit,* iar răspunsul ei m-a dat pe spate – pentru[118] proiectul ei a fost bine pus la punct. Se concentre*[2]^ organizarea sustenabilă. în loc să-şi încurajeze cUeoţil^ folosească obişnuitele containere acrilice transpa^ lucrează cu o companie care oferă produse de zare din resurse sustenabile, precum şi produse numai din materiale reciclabile. Mai bune pent^ şi pentru casa ta. Vedeţi? M-a dat pe spate. Se pare că mai are nevoie doar de o celebritate ca să fie descoperită. O cred. Acum câştigă atât cât să-şi extindă afacerea şi să-şi permită o garsonieră mică în West Hollywood. Primesc un mesaj pe telefon.

Kelsey: *Nu trebuie să fii la serviciu mâine?*

Mă ridic de pe jos şi-mi scot cămaşa din pantaloni înainte să-i răspund.

Lottie: *Ar trebui...*

Pun telefonul jos şi mă dezbrac, aruncând bainele în- tr-un coş, fără să-mi bat capul cu pata. Deja răul a fost făcut. îmbrac o pereche de pantaloni scurţi şi un maiou, iar părul lung şi castaniu îl prind într-un coc.

Kelsey: *Să nu-mi spui că paraşuta aia te-a concediat!* ***Lottie:*** *Consideră că sunt şomeră.*

Kelsey: *Ţi-am zis NAIBII că aşa o să se întâmple. E aşa o... Doamne, Lottie, dacă mai vorbeşti vreodată cu ea, te reneg! Mă auzi?*

Lottie: *Crede-mă, Angela e moartă pentru mine, orice or crede EA.*

Kelsey: *Lasă-mă să ghicesc, narcisista aia încă mai crede că o să fiţi prietene.*

Lottie: *Da! în fine, nu le spun mamei şi lui Jeff până nu mă gândesc la o soluţie. Ei încă mai cred că săptămâna viitoare mă mut, după ce primesc ₐpromovareaᵘ- adică, retrogradată la şomeră.*

Kelsey: *Secretul tău e în siguranţă. O sd vin pe fa noud cu tequila şi ce mai trebuie pentru mărgărită.*

Lottie: Vii cu agenda ta pentru idei?

Kelsey: *O pun deja în bagaj. Am eu grijă de tine, surioară!*

“‘stotindu-mâ uşurată, pun telefonul pe comodă, pentni că, dacă vede mama vreun telefon în apropierea mesei, înhaţă şi-l aruncă în toaleta. Am mai fost victima acestui act de hoţie, şi nu o dată. După ce îţi usuci telefonul m otez peste noapte, înveţi repede să nu mai faci asta niciodată.

Merg pe hol spre sufragerie, unde îl surprind pe sărutând-o cast pe mama pe obraz. Îi şopteşte „mulţu- mese”, pe urmă se aşază la masă. Şi-a schimbat şi el hainele, scăpat de orice urmă de murdărie rămasă de la tunsul ierbii. Ştiu că după asta o să iasă iar afară, dar apreciez că respectă regulile mamei în ce priveşte masa.

— Miroase bine, mamă! o mint şi iau loc pe scaun.

Lui Jeff îi plac la nebunie crochetele ei de peşte făcute în casă. Eu le detest. Dar le mănânc pentru ca am fost învăţată de la o vârstă foarte fragedă că mănânci ce e pe farfurie şi nu te plângi. Fii mulţumit că ai măcar oe să mănânci!

— Mulţumesc! Am pregătit plăcinta ta preferata la desert.

Ei, pentru asta merită să înghit crochetele de peşte'

— Eşti minunată! Mulţumesc!

Mama ia loc şi pe urmă, ca o familie simpatica din tr® persoane, plecăm capul, mama spune rugăciunea pem sa mâncăm. Din fericire, mama mi-a pus porh[1] ^ mici. Pot să mănânc cu uşurinţa chestia asta pent* cinta proaspătă promisă. w

Cum a fost la serviciu, scumpo? ma întreb punându-şi o lingură de sos tartar pe farfune.

li dă sosul lui Jeff, care îşi pune şi el o lingură, apoi sosul ajunge la mine. încarc farfuria cu sosul cu aromă de murături pentru că doar aşa pot să mestec crochetele de peşte.

— A fost grozav! îi răspund, simţind minciuna greoaie pe limbă.

Crescând cu o femeie puternică şi independentă, am învăţat trei lucruri – nu minţi, nu înşeli şi întotdeauna munceşti pentru ceea ce-ţi doreşti. Ei bine, eu tocmai am minţit, dar nu suport să spun adevărul. Nu când mama şi Jeff mi-au spus – la fel şi Kelsey – ce idee proastă a fost să accept un job din partea Angelei. Angela cea inconstantă. Angela cea narcisistă şi haotică. Mi-au spus să am răbdare cu piaţa de joburi, că are să apară ceva pentru o absolventă de la UC Irvine cu masterat în afaceri.

Ceva avea să apară.

Orice avea să apară. Dar nu a apărut nimic.

Zero oportunităţi.

Am devenit disperată.

Creditele de studii îmi bateau la uşă, iar responsabilităţile ma copleşeau.

Aveam nevoie de un job.

Angela a fost singura mea opţiune. Mi-a oferit un loc temporar în companie, cu un salariu mic, care m-a obligat să locuiesc la mama ca să mai pot rămâne în sudul Californiei şi o promisiune câ, dacă îmi făceam treaba bine, după un an, salariul avea să se tripleze – da, să se tripleze, atât de mic era salariul pe care l-am acceptat –, iar eu urma să primesc un post permanent. Mama şi Jeff au spus că sunt nebună să accept. Că o să mă tragă pe sfoară până la urmă.

Dar nu aveam alte opţiuni. Absolut niciuna. A am avut impresia că nu am de ales. Am acceptat '

Şi m-am descurcat extraordinar.

în următoarele luni, am văzut dezvoltarea extr* blogului de lifestyle. Celebrităţile au început să-l p *T* * veze şi, cât ai clipi, Angeloop a devenit o marcă recun^ cută. Iar eu făceam parte din asta. Am aruncat un v zis eu" spre mama şi Jeff după prima noastră apariţie ia emisiunea *Today Show.* Am spus că trebuie să investi timp şi că vor începe sa apară şi lucrurile bune.

Acum auziţi râsul sarcastic?

Nu numai că nu am bani, dar nu-i aşa că e fantastic, la fel ca un şut între picioare şi un scuipat în gât?

— Ai semnat contractul de închiriere? Ştiu că ai găsit o locuinţă în West Hollywood care îţi plăcea, aproape de sora ta.

Aşa este, dar slavă Domnului pentru teama mea de angajamente, pentru că n-am semnat contractul! Coşmarul ar fi fost şi mai îngrozitor.

— Nu prea mi-a plăcut locul acela; nu avea energia necesară.

Jeff râde. . . .

— Maura, îţi aminteşti când aveam 25 de ani P tam o locuinţă, bazându-ne pe energie? o întreabă glumă, ţinându-se de piept. Ce amintiri!

Mama râde şi îl mângâie pe spate. ^ ^

— îmi amintesc că am găsit una cu o Koreatown, unde toaleta era lângă pat şi ofolosea^^ noptieră. în momentele acelea când toaleta era mă gândeam „Uau, energia de aici e reală-

Mama se uită la mine.

— Adică, eram foarte săracă.

Jeff d& din cap, râzând.

— Toaleta ca noptieră, aici m-ai întrecut. Eu aveam doar un vecin cu o mătură care îmi strica energia tot timpul.

Mă uit la ei.

— Ştiţi că practic fac parte din generaţia Gen Z; uneori sarcasmul mă afectează foarte tare.

Izbucnesc amândoi în râs, apoi mama spune:

— Eşti o milenială slabă. E OK, scumpo. Poţi să stai cu mami şi tati vitreg cât vrei tu. Nouă ne place să nu avem parte de intimitate.

Rânjeşte şi ştiu că mă tachinează. Nu m-ar da niciodată afară din casă, dar mai ştiu şi că de ceva vreme tot aşteaptă să plec.

— Dacă vă place să nu aveţi intimitate, am putea face o petrecere în pijamale diseară! Putem dormi îmbrăţişaţi în patul vostru mare.

Jeff ridică o mână.

— Cruţă-mă, te rog!

Bietul Jeff! E un om foarte cumsecade şi se vede că-şi doreşte intimitate cu mama. E lângă noi de când aveam cincisprezece ani. Cred că e pregătit ca el şi mama să rămână singuri. Şi, uite aşa, simt cum creşte senzaţia de vinovăţie. E nasol că Angela m-a tras pe sfoară? Normal, dar ce e şi mai nasol e că, dacă nu rezolv situaţia, o să le stric lui Jeff şi mamei libertatea pe care o aşteaptă de atâta timp.

— Vrem neapărat să umblăm pe aici în pielea goală, zice mama din senin. După ce îi arunc o privire îngrozită, continuă; De câte ori eşti la sora ta, asta facem noi. Ascultăm muzica lui Harry Connick Jr., ne dezbrăcăm şi dansăm în pielea goală în living.

0j Doamne, de ce-mi spui chestia asta?

Pun furculiţa jos, fiindcă îmi scade pofta de mâncare Da, Jeff şi mama sunt doi oameni atrăgători; Jefi ^ dică greutăţi în garaj, iar mama

îşi menţine silueta, dar Hristoase! Nu vreau să-mi imaginez aşa ceva.

— Doar ca să ştii ce aşteptăm să facem.

îmi face cu ochiul şi înmoaie alene o crochetă de peşt« în sosul tartar.

— Nu ţineam morţiş să aflu.

Mă las pe spate şi îmi încrucişez braţele la piept.

Mama face semn cu furculiţa spre farfuria mea.

— Mănâncă, scumpo! Te aşteaptă plăcinta.

Cum aş putea să uit?

cm

Din spatele unei tufe, mă uit printre crengi şi văd că Jeff o ia în braţe pe mama şi o sărută, strângând-o de fund – bleah, bătrânii ăştia! –, după care se urcă în maşini şi pleacă la serviciu. Nu ies imediat de după tufiş, ci aştept încă două minute ca să mă asigur că n-au uitat nimic. La norocul meu, s-ar întoarce acasă exact când deschid punga de chipsuri.

Când simt că drumul e liber, ocolesc tufişul, încercând să nu-mi agăţ fusta conică într-o creangă – nu-mi permit să pierd hainele bune de interviu şi trec strada în P^aB tofii negri simpli cu toc. Slavă Domnului pentru tufo“ rile de doi metri, pentru că nu cred că au observat^06 ^ Merg în vârful picioarelor pe trotuarul spre casă uşa, mă strecor înăuntru şi scot un oftat adânc. ^ Misiune îndeplinită! *Deşi*, *acum mă întreb m-am dus cu maşina la Kelsey în loc să-mi bat cap atâtea subterfugii.*

J

Zumzetul frigiderului umple liniştea casei. Totul e în ordine, nicio pernuţă nu e nelalocul ei, niciun vas nu este în chiuvetă. Probabil asta îşi doreşte mama. Pace, Abilitatea de a se bucura de casa pentru care a muncit din greu s-o păstreze.

Nu că aş fi gălăgioasă, nesuferită sau o „colegă de cameră” neplăcută, dar e altceva când eşti stăpân pe casa ta şi poţi face ce vrei fără să dea cineva peste tine. Asta îşi doresc mama şi Jeff cu disperare,

Ştiu, pentru că zilnic aduc vorba de asta.

Trebuie să-mi găsesc un job, şi repede!

Nu doar pentru că vreau sa aibă mama parte de linişte cu Jeff, ci şi pentru că n-am prea mulţi bani în contul din bancă, iar creditele de studii nu se plătesc singure. Unde mai pui că se apropie şi reuniunea colegilor de liceu şi nu-i aşa că ar fi ca un cactus la subraţ să apar şomeră, îngropată în datorii, îmbrăcată cu o rochie de acum cinci ani şi locuind încă acasă la mama?

Şi nici nu pot să nu-mi fac apariţia, pentru că, dacă nu mă duc, Angela o să afle motivul, şi nu-i pot da satisfacţia de a şti că mă bazam pe ea.

Nu, trebuie să găsesc o soluţie!

Mă întorc în dormitor şi mă schimb din ţinuta de serviciu într-o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou vechi cu Taylor Swift pe care îl am de peste un deceniu.

Când mă întorc în living, primesc un mesaj.

Kelsey: *E liber?*

Lottie: Liber.

Câteva minute mai târziu, Kelsey dă buzna pe uşă cu tequila şi ingredientele de mărgărită la îndemână.

Am adus cele necesare ca să uiţi de necazuri.

Merg spre ea, iau sticla de tequila şi o îmbrăţişa.

— Mersi că ai venit!

— La ce sunt bune surorile? În plus, azi am o zi uşo^

Doar trimit nişte e-mailuri. Mi-am adus laptopul ca să *$* lucrez puţin.

— în timp ce bei? o întreb, ridicând dintr-o sprânceană.

Nu mi se pare o idee inteligentă.

— O luăm uşor.

îmi aruncă o privire critică.

— Alcoolul mai atenuează durerea, dar nu rezolva nimic. Numai daca... nu cumva te-ai hotărât să le spui mamei şi lui Jeff? Pentru ca, dacă e aşa, mă fac praf cu tine chiar acum. E de ajuns să spui, şi peste două ore ne dăm cap în cap care ajunge prima la toaletă.

Clatin din cap.

— Nu, nu le spun!

Cu ingredientele de mărgărită în mână, mergem la bucătărie, unde le aşezăm pe bufet.

— Nu cred că sunt în stare să le spun. Ar fi trebuit să le vezi feţele aseară, când vorbeau despre cum ar fi să aibă casa numai pentru ei şi în sfârşit să poată dansa în pielea goală.

— Bleah! se strâmbă Kelsey.

— Mie-mi spui?! A fost o imagine de care nu aveam n[6-] voie în timp ce înghiţeam crochetele de peşte ale mamei-

Iau două pahare şi un shaker din dulap. Kelsey scoate din congelator o tavă de cuburi de gheaţă – mama cr®[e] că nu are nevoie de un frigider nou, la fel cum staule rile şi în cazul acoperişului. . ^

— Dar erau nerăbdători să mă vadă plecată, 9[1] ^ vine să beau toată sticla de tequila când mă le spun că deocamdată nu se întrevede posibilitatea

Â

îmi duc mâna la faţa.

— Sunt o ratată, Kelsey!

Aceasta se strecoară în spatele meu şi mă îmbrăţişează. 0 prind în braţe şi o ţin strâns, profitând de îmbrăţişarea unei surori.

— Nu eşti o ratată, îmi spune Kelsey. Ai dat doar de un obstacol în drum.

— Toţi mi-aţi spus că o să mă tragă pe sfoară la un moment dat şi poate aşa am crezut şi eu la început, dar, după ce mi-am intrat în ritm la serviciu şi mi-am dovedit valoarea pentru companie, am crezut că pot avea încredere în ea. Chiar am crezut că îmi găsisem locul.

Clatin din cap.

— Ce proastă sunt!

— Nu eşti proastă.

îmi mângâie mâna, apoi îmi dă drumul.

— Dar poate că uneori iei decizii greşite.

— Iau foarte multe decizii greşite. Mai ştii când mi-ai spus să nu-l invit în oraş pe Tyler Dretch pentru că mi-ai zis că pe tine te plăcea, dar eu am încercat să-ţi demonstrez că nu e aşa şi tot am făcut-o? Mi-a spus că voia să iasă la întâlnire cu versiunea mea mai tânără. Asta era în liceu. LICEU, Kelsey!

Aceasta chicoteşte.

— Ştiu. Ţi-am zis să nu faci asta!

— Pe urmă, când am cumpărat pantalonii aia din bumbac striat de culoarea piersicii? Şi te-ara convins că sunt cea mai nouă modă, dar încă nu ajunsese pe piaţă» şi i-am purtat la plajă, dar s-au rupt intre picioare când m-am aplecat? în viaţa mea n-am strâns atât de tare şi de repede din fund.

— Parcă văd şi acum ce figură îngrozită aveai când ■ simţit prima dată briza oceanului peste părţile intime Să nu porţi lenjerie intimă, altă decizie proastă.

— Vezi? Nici măcar nu ştiu ce înseamnă o deci^ bună.

— Nu-i adevărat. Astea sunt doar lucruri minore. Ai luat şi nişte decizii bune.

— A, da? o întreb, turnând ingredientele pentru mărgărită în shaker. Te rog, uimeşte-mă cu deciziile mele extraordinare!

Kelsey se apleacă peste bufet şi se bate cu

degetul în bărbie.

— Hm... tu... păi, a fost când... hm, o, dar când... Ei, poate nu chestia asta...

— Hai, zi mai departe! o îndemn fără tragere de inimă. Mă copleşeşti cu toate deciziile mele bune. Toată linguşeala asta îmi taie respiraţia!

— Lasă-mă o secundă! Doamne! O, ţi-ai luat mastera- tul în afaceri! Asta a fost o idee grozavă.

— Chiar aşa? o întreb. Pentru că mi-am petrecut ultimul an folosind salariul ăla mizerabil ca sa-mi plătesc creditele imense de studii. Iar masteratul în afaceri nu m-a ajutat decât să mă angajez la Angela, ceea ce... şbm cum s-a terminat.

— 0, am uitat de credite! Sunt mari? mă întreb Kelsey, strâmbându-se.

Scutur shakerul şi îi răspund:

— Sinceră să fiu, nici nu mă pot uita, mi-e P[rea] Acum se plătesc automat.

—- Câţi bani ai în bancă?

Mă strâmb.

E grav!

Şi ştiam că o să mă intrebe, dar asta nu înseamnă că-mi este mai uşor.

Torn cocteilurile in pahare.

— Nu ştiu. Şi la asta mi-e prea frică să mă uit.

Kelsey respiră adânc, ia paharul şi spune:

— Păi, dacă e să stabilim ce e de făcut, atunci trebuie să smulgem bandajul şi să vedem cu ce putem lucra. Trebuie să-ţi aflăm nivelul de disperare.

îşi scoate laptopul din geantă şi dă din cap spre masa din sufragerie.

— Acum e momentul, îmi spune.

Fir-ar... Mă tem că are dreptate. Acum e momentul!

Stau pe loc, duc paharul la buze şi iau o gură foarte mare. Voi avea nevoie.

r—i

Ne uităm în gol la peretele din faţa noastră.

Nicio vorbă.

Nicio mişcare.

Doar... ne uităm.

Aerul condiţionat porneşte odată la câteva minute, su- flând răcoare pe corpul meu încins. Dar asta e tot. Asta e singura mişcare din casă, o fluturare uşoară a părului pe faţa mea copleşită şi incredibil de şocată.

Am mai auzit de pragul cel mai de jos. Am citit despre el. Ba chiar l-am văzut la unii oameni.

Ieri credeam că am atins pragul cel mai de jos.

Dar m-am înşelat.

Acesta... acesta e pragul.

în sfârşit, după cel puţin cinci minute de tăcere, vorbeşte: Kelsey

— Deci aş zice că nivelul tău de disperare este DEFCON l[1].

înclin paharul şi golesc conţinutul.

— Da! răspund monosilabic.

Am datorii de peste treizeci de mii de dolari şi puţin de trei mii în cont.

Nu e suficient pentru o garanţie şi chiria pe prima lună pentru o locuinţă proprie.

Nu e suficient să-mi plătesc în continuare creditele pentru studii.

Nu e suficient ca să-i consider drept nişte hani de rezervă.

Nu!

DEFCON 1 descrie perfect situaţia cu care ne

confruntăm – război nuclear.

— Chiar nu câştigai prea mult, aşa-i? mă întreabă Kelsey.

— Nu, nu câştigam.

îmi duc mâna la frunte în timp ce încep să înţeleg gravitatea situaţiei.

— Nu-mi place să recunosc treaba asta, dar cred că trebuie să mă apuc de striptease.

— Poftim? zice Kelsey.

— Da, striptease. Am văzut cât câştigă fetele Fac bani cu lopata. eU>

îmi ridic gulerul bluzei şi mă uit în jos la corpu

[1] Acronim pentru Defense Readiness Coiîdition,a,e defineşte treptele stărilor de alertă ale forţelor Statelor Unite ale Americii (n. tr.).

Am sâni frumoşi, deşi poate sunt mai mici decât le-ar plăcea unora, dar bărbaţilor le place chestia asta, nu? Sunt destul de obraznici. Şi pot să... mă legăn pe muzică.

— Cluburile de stripteaee nu caută fete care să se legene pe muzica lui Taylor Swift; vor să te învârţi în spirală. Ştii să faci chestia asta?

— Nu eşti niciodată prea bătrân să înveţi ceva nou. Rotirea asta înseamnă să-ţi împingi pelvisul în faţă, nu? Propun să căutăm nişte cluburi de striptease şi, ştii, să analizăm concurenţa. Să vedem ce ridică sculele prin Hollywood în ultima vreme.

— îţi zic chiar acum, nu e genul de dans în doi paşi, dintr-o parte în alta, pe care îl faci tu. în plus, te-ar omorî mama. Şi ştii că trebuie să dansezi în tanga, cu sânii goi, să-i vadă toată lumea?

îmi dau ochii peste cap.

— Ştiu ce fac dansatoarele. Nu sunt proastă.

Bat cu degetul în bărbie.

— Crezi că, dacă îmi bag piercing în sfârc, o să am şanse mai mari?

Kelsey chiar stă puţin pe gânduri.

— Poate... Stai, nu! răspunde, clătinând din cap. Nu dansezi la bară. Trebuie să existe o idee mai bună decât să le arăţi bărbaţilor dansul tău topless în doi paşi.

Se ridică şi-şi întinde mâna spre mine. Mă ajută să mă ridic şi spune:

— Hai să mergem la o plimbare! Aerul curat o să ne limpezească mintea. Băutura e întotdeauna o idee bună ca să uiţi, dar nu putem uita, pentru acum suntem în alertă DEFCON 1. Avem nevoie de idei, nu de tristeţi.

— Adică n-am voie să-mi plâng de milă?

Keleey clatină iar din cap.

— Nu! N-avem timp să-ţi plângi de milă. Doar dara eşti pregătită sâ*i spui mamei...

— în niciun caz!

— Atunci, încalţă-te, pentru că trebuie să ne pUnein pe gândit!

Fără să-mi mai bat capul cu adidaşii, îmi pun sandalele, încuiem uşa şi ieşim din casă. Kelsey o ia pe strada şi face la dreapta.

— ^ei să ne plimbăm prin The Flats? o întreb. Vrei să mă bagi în depresie?

— S-ar putea să fie exact ce-ţi trebuie să fii înconjurată de case luxoase şi moderne. Inspiraţie!

Târşâindu-mi picioarele, mă iau după ea şi începem plimbarea prin cartierul cu cele mai modeme şi mai bogat ornamentate case din Los Angeles. Trotuarele sunt imaculate, fără nicio crăpătură în ciment, iar iarba e tunsă atât de îngrijit, încât, daca arunci doar o privire, ţi se pare ca e AstroTurf, atât de desăvârşită pare. Un amestec de

palmieri şi stejari bătrâni străjuiesc străzile, iar tufele bogate şi porţile din fier forjat protejează locuinţele bogătaşilor.

— E deprimant! îi spun, vrând să mă întorc.

— Nu, e o sursă de inspiraţie. Trebuie să-ţi schimb[1] mentalitatea. Cine ştie? Poate dacă mergi pe străzile astea» întâlneşti un om bogat care vrea să facă un act de tate – pentru tine.

— Ce glumeaţă eşti!

Kelsey chicoteşte. ^¿ai.

— Serios, totuşi, nu se ştie niciodată Peste u(i
* i*o întâii
N-ai auzit poveştile despre oameni care investitor într-un avion şi pe urmă, cât ai clipi, produsul lor se vinde la toate magazinele Target din ţară?

— Nu! îi răspund. N-am auzit poveştile acelea.

— Ei bine, se mai întâmplă. Nu ştii niciodată cu cine te-ai putea întâlni, îmi spune, râzând. Ai putea să dai peste un soţ bogat care se plimbă pe străzile astea.

Se uită la mine, apoi mă priveşte de sus în jos.

— Bine, nu îmbrăcată aşa, dar...

— Ştii, s-ar putea să nu fie o idee proastă, îi zic.

— Ce? Să cunoşti un soţ bogat? mă întreabă Kelsey. Surioară, eu doar glumeam!

Dar în mintea mea nu e o glumă. Şi, da, s-ar putea să fie de la tequila – aşa, puţină, cât am băut –, dar sigur există bărbaţi care caută o femeie cu care să se însoare, nu? Nişte burlaci care caută o partidă pe salteaua lor de lux care s-ar putea transforma într-o relaţie de o viaţă? Nu am nimic împotrivă să mă folosesc de abilităţile mele sexuale ca să agăţ un bărbat. Nu

uitaţi, DEFCON!

— Nu, s-ar putea să fie ceva aici!

— Of, Iisuse! exclamă Kelsey pe un ton exasperat. Lottie, ştiu că eşti disperată, dar trebuie să fim disperate şi deştepte. Un soţ bogat nu e soluţia pentru problemele tale. Ce-o Bă faci, te măriţi săptămâna viitoare?

— Dragostea poate să apară foarte repede.

— 0 să te opreBC chiar aici – asta nu-i o soluţie. Avem nevoie de ceva concret, ceva ce putem controla.

— Nu!

îi arăt casele din jurul nostru.

— Uită-te la locuinţele astea! Nu poţi să-rai spui că toţi oamenii ăştia duc o viaţă perfectă. Pun pariu că sunt

Wte burtoci pe aici care caută pe cineva să l_{e} ^ ^
urât noaptea.

Îmi duc un deget spre piept.

__ Eu pot fi acel cineva. Sunt un om cald. Am b_{t} u primitoare şi o să fac şi sex. N-am o problemă cu un ^ portament ca ăsta.

— Doamne, ajută-mă! spune Kelsey, împreunânchi. ■ palmele şi uitându-se în sus, la cer.

Iau telefonul şi deschid browserul.

— Ce faci? mă întreabă Kelsey.

— Caut cum să agăţi un soţ bogat.

— Lottie, ţi-ai pierdut minţile! Sincer, e un nou punct josnic pentru tine.

— Exact, ceea ce înseamnă că de aici nu pot decât să urc. O, uite!

Îi arăt telefonul.

— Un articol despre cum să-i impresionezi pe bogaţi. Dau clic şi încep să derulez.

— Scrie că le plac codiţele împletite.

Mă uit la Kelsey.

— Bogaţilor le plac codiţele? Clientele tale au codiţe? Kelsey se gândeşte puţin.

— Adică.., Cred că am lucrat cu unele care aveau codiţe drăguţe.

— OK, codiţe împletite – bifat.

— Lottie, doar nu vorbeşti serios!

Mă cuprinde disperarea şi, după ce mă fixe^ P® ^ care cred că o să mă salveze din situaţia actuală,[111] plic total. Aşadar... da, vorbesc serios!

— Haine elegante, nimic scandalos.

Mă uit la tricoul meu.

— Crezi că le-ar plăcea tricoul cu Taylor Swift?

— Nu! răspunde Kelsey. Nimănui nu-i place tricoul ăsta. Are găuri la subraţ.

— Dacă n-ai simţit ce briză vine prin găurile de la subraţ, nu ai dreptul la opinie. Dar am notat, s-ar putea ca bogaţilor să nu le placă.

Citesc articolul pe diagonală.

— Machiaj, conversaţii sofisticate. Cunoştinţe despre o sumedenie de subiecte.

Mă gândesc puţin.

— Eu ştiu multe lucruri?

— Ce fel de lucruri?

Citeşte articolul din nou.

— Nu scrie, zice doar o sumedenie de subiecte.

— Hm, adică, ştii multe lucruri despre reality-show-uri.

— Aşa e! încuviinţez şi mă înseninez. Chestia asta poate fi distractivă.

— Probabil nu pentru un om care face destui bani cât să-şi permită o casă de 24 de milioane de dolari.

— Hm, da, poate ai dreptate. Nicio grijă, o să caut pe Wikipedia sa-mi îmbogăţesc cunoştinţele!

— Da, pentru că Wikipedia e cea mai bună sursă pentru aşa ceva, răspunde Kelsey sarcastic, apoi se opreşte cu faţa Bpre mine.

— Cred că trebuie să ne concentrăm cu adevărat, Lottie. Să găsim o idee validă. Ştiu că nu asta vrei să faci, dar poate îl întrebi pe Ken dacă...

— Nu, îi răspund, întorcându-mâ cu spatele şi mergând mai departe pe străzile îngrijite. Nu*l contactez pe Ken!

— Dar ar avea o slujbă pentru tine, ştii că ar avea.

fon iese din discuţie. Aş prefera aă mă frec cu ^ de^ unu, beţiv decătsă.IsunpeKen.

_ pentru că acum iese cu Angela.

îmi încleştez maxilarul şi strâmb din buze.

— Nu, doar că n-am chef să mă târăsc în genunchi în faţa fostului iubit, care m-a părăsit pentru şefa mea după ce i-am prezentat-o. Să-l implor să-mi dea o slujbă la firma lui de transport de marfă e o chestie pe care nu o voi face niciodată. Serios, sânul meu pe faţa unui beţiv e o idee mult mai atrăgătoare.

— Ştii că te-ar ajuta! insistă Kelsey.

Clatin din cap şi mă întorc spre casă.

— Treaba asta nu are niciun rost! Ar trebui să ne gândim la idei utile, nu să ne plimbăm şi să găsim idei ca asta, să-l sunăm pe fostul meu pentru un job. Sincer, Kelsey, azi nu eşti în formă.

— N-am dormit bine azi-noapte şi cred că amestecul de mărgărită a fost vechi.

Se ţine de burtă.

O iau de mână şi o întorc spre mine.

— Ideea cu aerul proaspăt a dat greş.

—• E mai bună decât să stăm pe canapea cu o carafa de mărgărită.

Te contrazic, îi răspund în timp ce o maşina «ea gră cu geamuri fumurii vine în direcţia noastră. Ştii. P# soana din maşina aceea ar putea să mă scape de ᵉ W mai cred că un soţ bogat e soluţia perfectă ^ ^

îţi faci iluzii! îţi dai seama? Mai ales ^ aşa, ca o boschetară şomeră. Nimeni n-ar vr®ª de-a face cu tine în ţinuta asta.

— Să ştii că ăştia sunt pantalonii mei scurţi buni. Au doar trei ani.

Kelsey bate lent din palme.

— Bravo, surioară!

Traversăm strada şi ne îndreptăm spre casă, când

telefonul meu scoate un bip. Suntem pe trotuar când mă uit să văd cine mi-a scris.

Mă opresc în loc,

Kelsey observa şi mă întreabă:

— Ce e? Ce e? Au aflat mama şi Jeff că suntem acasă?

Clatin din cap şi-i arăt telefonul.

— Mi-a scris Angela.

— Nuuuu!

Kelsey îmi ia telefonul din mână şi tastează parola. Da, suntem chiar atât de apropiate!

— Ce naiba crezi că vrea?

— Nu ştiu, că mi-ai luat telefonul.

Ne aplecăm amândouă deasupra ecranului, iar Kelsey ţine telefonul ca să putem citi mesajul.

Angela: Hei, fată, acum, că ai atâta timp liber, crezi că mă poţi ajuta cu pregătirile pentru reuniune? Aş avea nevoie de atingerea ta magică. Tu te pricepi la toate.

— Ce mama dracului? strigă Kelsey. Are tupeul să-ţi scrie şi să-ţi ceară ajutorul? Şi-a pierdut naibii minţile? Şi „timp liber”? Hm, n-ai timp liber tocmai din cauza ei; trebuie să-l petreci pe tot căutând un job nou.

Mă uit la mesaj, incapabilă să mă mişc. Uluită că îmi spune aşa ceva. Că i se pare OK, după ce m-a concediat.

»Nu e nimic personal...”

Da, păi, pentru mine e personal.

Clatin din cap.

_ E cel mai îngrozitor om pe care l-am întâlnit vr©^

— Mă bucur că ai observat în sfârşit!

Kelsey mă bate pe umăr şi mă încurajează să intril ^ casă, dar rămân pe loc.

— în niciun caz nu mă duc la reuniune. Ştii de ^ Pentru că o să-şi petreacă tot timpul umilindu-mă.

Kelsey mă întoarce spre ea şi mă forţează să o privesc în ochi.

— O... ba te duci la reuniune! Mă auzi? Te duci şi$_0$ să-ţi faci apariţia cu un tip dat naibii la braţ, care o eâ-l facă pe Ken să arate ca un trol nenorocit, iar Angelaosă saliveze după el.

— E peste două luni. în momentul de faţă, nu am job, locuiesc cu mama şi am perspective zero să găsesc o pereche. Arăt cu degetul spre ea şi adaug: Şi dacă faci vreo glumă, cum că ar trebui să caut o escortă, nu mai suntem surori. Ai înţeles?

Ea dă din cap.

— înţeleg. Escorta nu e o opţiune!

Se bate cu degetul în bărbie.

— Hai să intrăm şi să lămurim lucrurile! Să facem «a plan. Te scoatem din încurcătura asta chiar dacă ar inse®®[8] să dormi câteva săptămâni pe podea în garsoniera mea.

— Şi eu, care credeam că am atins pragul cel jos, dar tocmai mi-ai oferit unul nou.

Kelsey: *Ştii, tocmai mi-am măsurat garsonier • ^ încape un pat aici cu mobila mea. Dacă punem sub masa mea de bistro? Ar putea fi ca un P[s] sau ceva asemănător.*

lottie: Nu stau la tine acasăl

Kelsey: Am petrecut toată ziua de ieri încercând să venim cu o idee. Asta a fost cea mai bună idee a mea. Ştii cti, dacă mi-aş permite, mi-ar plăcea să te angajez ca să te poţi ocupa tu de toată afacerea, iar eu m-aş concentra pe cooptarea clienţilor noi. Dar tu ai nevoie de bani.

Lottie: Ar fi ideal să lucrez cu tine, dar, dacă vreau să plec din casa mamei, am nevoie de bani. Dar nu-ţi

face griji, m-am descurcat.

Kelsey: Ce înseamnă că te-ai descurcat? Ţi-am zis, fără striptease, oricât de frumoşi ţi-ar fi sănii.

Lottie: Nu fac striptease. Nu cred că sfârcurile mele sunt pregătite pentru o astfel de expunere.

Kelsey: Atunci, mi-e frica să întreb ce plan ţi-ai făcut.

Lottie: Nu spun că ăsta e scopul final, dar măcar e ceva până aflu mai multe.

Kelsey: Lottie, ce naiba faci?

Lottie: Doar... o plimbare.

Kelsey: O, DOAMNE7 Eşti în The Flats acum?

Lottie: Puţină mişcare nu strică. Trebuie sâ-mi activez muşchii, ştii?

Kelsey: Cu ce eşti îmbrăcată? Dacă spui rochie şi tocuri, vin cu maşina să te iau. Ăsta nu e un moment ca în Pretty Woman. Mă auzi? dulia Roberts a avut noroc cu Edward. Asta se întâmplă o singură dată în viaţă.

lottie: Aceea era ficţiune.

Kelsey: Oricum ar fi, cu ce eşti îmbrăcată?

Lottie: fpozăj Haine simple de sport,

Kelsey: Porţi o bustierâ sport, fără tricou. Cam ţipător!

Lottie: Da, la fel sunt şi oamenii ăştia. Părul strâns sus în coadă ca să par abordabilă şi distractivă, cu o

, •*» no o varte. Adidaşi a Ibi ca neaua,
C om £ ^a» 'că-miplace tenisul. $i am găsit ieri o ,ti2

*ZZiu. asa că am adus-o acasd, am curd^-o * ,* tin în mână ca să pară că-mi cumpăr apă scumpă.*

Kelsey: Bleah! Bei din ea?

Lottie: Doamne, nu! Nu sunt pregătită să fac sifm^ g doar recuzită.

Kelsey: Recuzită? îmi pare râu, joci într-un film de care nu ştiu eu?

Lottie: Nu încă, dar m-am înscris la un serviciu care angajează figuranţi pentru televiziune şi filme. Poţi câştigi 40$ pe zi. M-am scos/

Kelsey: Ştii, n-am crezut niciodată că o să te vád ap, dar... uau!

***Lottie:** Ce înseamnă asta?*

***Kelsey**: Te încântă posibilitatea de a câştiga 40$ pe a, în timp ce baţi străzile, căutând burlaci bogaţi, într-un cartier în care nu e locul tău. SUNĂ-L PE KEN!*

***Lottie**: PESTE CADAVRUL MEU. **0** simt, Kels. Acum e momentul meu. Astăzi, viaţa mea o să se schimbe, chiar dacă înseamnă că trebuie să stau toată ziua aici, pl*m* băndu-mă pe străzile astea afurisite. E şansa mea.*

***Kelsey:** Când vii acasă, să nu te miri dacă gătit o intervenţie. Pentru că ai coborât incă o treap ^ **Lottie: O** să te fac să-ţi înghiţi vorbele! Stai vezi!*

Capitolul trei

HUXLEY

JP ÎŞI APASĂ TÂMPLELE CU DEGETELE.

— Stai naibii puţin! Ajută-mă să înţeleg!

îşi ridică ochii spre mine.

— Te-ai întâlnit cu Dave Toney pe stradă, unde i-ai spus că eşti logodit cu o fată din Georgia şi că e şi însărcinată?

îmi umezesc buzele.

— Exact aşa!

Stăm pe veranda din faţă, cu berile în mână, când le dau de ştire fraţilor mei că am dat-o în bara. MAXIM! Nu le-am povestit ieri, după ce m-am întâlnit pe stradă cu Dave, pentru că, sincer să fiu, aveam nevoie de puţin timp Bă procesez în ce naiba m-am băgat. Acum, după ce m*am gândit la asta mai bine de 24 de ore, îmi dau seama ca da, o să am nevoie de ajutorul fraţilor mei ca să scap din încurcătură.

Breaker pune berea pe cotiera scaunului şi mă întreabă.

— Ce naiba a fost în capul tău?

Ridic din umeri.

— Am sesizat oportunitatea şi am profitat de să mă gândesc.

^

— Să pretinzi că logodnica ta imaginară e ba'

• cu copilul tău nu e o oportunitate, e o greşeală

lui de mare. Frate, peste trei zile trebuie să iei cin

Ma apuc de păr şi trag. ***

— Ştiu! Baga-mi-aş, ce naiba fac?

— Hm, îi spui adevărul, că eşti un mincinos, răspund imediat JP,

— Pentru că aşa sigur încheiem târgul!

îmi dau ochii peste cap.

— Nu pot să fac chestia asta. Dacă îi spun că am minţit, reputaţia noastră rămâne pătată. Nimeni nu o să mai vrea să lucreze cu noi.

— Nu puteai să te gândeşti la asta înainte să inventezi un copil şi o logodnică? întreabă Breaker. La naiba, frate!

Da, ştiu, fir-ar să fie!

Azi-noapte n-am putut să dorm, pentru că m-am

gân- dit întruna cum naiba să ies din situaţia asta. Sincer, habar n-am ce m-a apucat.

Da, proprietatea ar putea genera un profit *me*IS tru noi, mai ales cu ideile pe care le am deja, dar asta nici nu ne salvează, nici nu ne dis tf^B e aVifi Cred că o parte din mine vrea doar ceea ce nu^.le()o^ Iar acum asta înseamnă proprietăţile acelei^ ^ je 0bdE cu tot dinadinsul, şi se pare că aş face orice c ^ ^

Chiar dacă asta înseamnă să nsţ: com^ „ *ţi*

Or asta mi-a întors atomacid pc os trei Eu

şi fraţii mei am construit Can

a ajuna conglomeratul de azi cu multă muncă, multe decizii corecte şi o mulţime de reinvestiţii.

Greşeala măruntă de ieri ar putea să ne coste toată munca aceea grea, mai ales dacă se împrăştie vestea.

— Ai vreo prietenă care e singură? mă întreabă Brealcer.

— Abia am timp să stau cu voi; chiar crezi că am când să cultiv o prietenie cu o femeie?

— Hei! zice Breaker şi ridică mâinile. Nu te răţoi la mine! Tu eşti cel care a venit cu ideea asta al naibii de grozavă!

Oftând, mă ridic de pe scaun şi pun berea jos.

— Ce faci? mă întreabă JP.

— Ies la o plimbare. Trebuie să-mi limpezesc gândurile.

— Bine, zice Breaker, ridicându-se şi el. între timp, eu o să comand ceva de mâncare. Şi ştii ceva? îmi iau şi *o* afurisită de îngheţată, pentru că e un moment care necesită îngheţată.

— Cu fursecuri şi frişca, frate. Mi-era poftă! spune JP şi intră amândoi în casă.

Cobor în fugă treptele de la verandă până pe trotuar şi o iau pe stradă. Folosesc uşa din dreptul paznicului în loc să deschid poarta mare, apoi o iau la dreapta.

E trecut de ora şase. Am ajuns acasă devreme, pentru că nu mai suportam să stau o secundă în plus la birou şi asta pentru că pe ecranul meu, cu litere

mari şi îngroşate, era o invitaţie electronică la cină acasă la Dave Toney împreună cu doamna. Da... doamna!

Nu facea decât să-mi reamintească faptul că ieri mi-am pierdut naibii minţile. La 35 de ani, ai crede că sunt capabil să rămân mai... calm, dar nu a fost aşa. Am cedat din pricina presiunii.

Poate pentru că simt nevoia să fiu cel mai bun. am împlinit 35 de ani, mi-am dat seama că am* *m J tânăr, am foarte mult potenţial şi, dacă voi continua ^ fac afaceri ca până acum, am putea deveni cu Uşum»r cei mai tineri miliardari din domeniu.

Poate că banii n-ar trebui să fie o motivaţie, dar, să fie, prestigiul este! r

Frustrat, mă prind cu mâna de ceafa. Probabil tata se uită de sus la mine, râzând în hohote, gândindu-se că de data asta m-am băgat într-o mare încurcătură. în copila, rie, deşi eram cel mai mare, eu cauzam cele mai multe probleme şi întindeam coarda! Nu e personalitatea tipică a întâiului născut, dar continuam să întind coarda până mă trezeam între ciocan şi nicovală, iar tata stătea deoparte şi râdea în timp ce încercam să ies din încurcătură. Am reuşit de fiecare dată, dar de data asta nu sunt sigur că voi fi în stare.

Am făcut o sumedenie de minuni, dar să găsesc o femeie care să se îndrăgostească de mine, să-mi accepte cererea în căsătorie şi să rămână însărcinată în trei zile pare prea de tot.

Dacă mi-ar pica pleaşcă o fată dornică şi pregătita pentru înşelătoria asta alături de mine! Cineva, oricine-

Cotesc şi aproape mă lovesc de o brunetă confuză-^

— O, iartâ-ma! mă scuz, prinzând-o de sa cadă în iarbă. ^

— Hei, uită-te pe unde mergi! se răsteşte a dându-se înapoi.

— Doamne! exclam, ridicând mâinile. Afo ^ şi

Ea îşi recapătă echilibrul şi-şi aranjează P ^ g mi-castaniu, prins în coadă. îi arunc repede o ^gtr^ucir e8 nionă – abia îmi ajunge la bărbie. Pielea ei

aceea de California care îmi spune că are timp să meargă la plajă s«u la piscină, iar braţele tonifiate mă fac să cred că are timp şi de sală. Probabil o casnică ieşită la plimbare, Încercând să-şi facă numărul de paşi înainte ca soţul ei să ae întoarcă acasă după o seară petrecută la birou.

Dar când se întoarce cu faţa la mine, Ia naiba... Mă Io- veşte în plex când ochii ei verzi îi întâlnesc pe ai mei. Au culoarea mării înspumate, atât de deschisă, încât e aproape surprinzătoare pe fundalul genelor naturale negre şi dese.

Fir-ar!

îmi măsoară corpul cu o privire scurtă, apoi mă priveşte în ochi din nou, dar de data asta nu mai e ostilă, ci mai degrabă... frustrată.

— Scuze, doar că... îh, m-am rătăcit! Şi n-ar trebui să-i spun unui străin că m-am rătăcit, pentru că e o invitaţie să profite de mine. Dar am rămas fără baterie la telefon şi nu-mi amintesc încotro s-o iau.

— O, deci nu locuieşti pe aici?

Pufneşte cu dispreţ.

— Port colanţi vechi de patru ani de la Target. Crede-mă, nu locuiesc pe aici!

Pe urmă, de parcă şi-ar aminti ceva, continuă:

— Hm, adică, stau în zonă. Eu, hm... sunt distinsă şi toate cele...

Oftând adânc, îşi lasă umerii în jos şi-şi propteşte mâinile in şold.

— Pe cine încerc să păcălesc? A fost o idee proastă, iar acum m-am rătăcit, mi-e foame şi mama o să sune la poliţie dacă nu mă întorc în curând.

0, fir-ar, câţi ani are fata asta? Credeam că e destul de mare, dar dacă mama ei e îngrijorată...

_ Dat fiind că mâine ezide şcoală, înţeleg de ce

grijorată, îi apun. Poţi aă foloseşti telefonul meu dacj
îj
Ea se îndreaptă de spate. ^
— Zi de şcoală? Câţi ani crezi că am?
Mă prind de ceafa.
— Nu ştiu. Ai zis că mama ta o să fie îngrijora^
— Pentru că e mult prea protectoare, iar eu 8urit tată de 28 de ani care se rătăceşte într-un cartier *ă* ** în timp ce-şi caută un soţ bogat.
— Poftim? o întreb, râzând.
— Aha!
îşi încrucişează braţele la piept, ceea ce-i scoate în 6vi denţă sânii în bustiera deja spectaculoasă. 1
— Azi am încercat să-mi găsesc un soţ bogat. Dar nu vânez vreo avere, dacă la asta te gândeşti. Vreau dw să mă răzbun pentru reuniunea de la liceu. Ştii cum e....
— Nu ştiu cum e să fii nevoit să-ţi găseşti un soţ bogat,
— Deci nu eşti gay?
Ridic din sprâncene până aproape de linia părului, Fata asta nu se abţine deloc.
— Ţi se pare că aş fi?
— Adică, dacă vrei să vorbim de stereotipuri, atunci nu, pari mai degrabă un ticălos alfa pe care l-ai putea găsi într-o sală de consiliu. Din cauza tunsorii şi a ceasului.
Mă uit la ceas, apoi din nou la ea. Ceasul e foarte scump^
— înţeleg partea cu alfa din sala de consiliu, d&r ce ticălos?
Mă priveşte lung, strâmbă din nas şi spune. ^
— Parfumul. Miroase prea bine! Tipii cum»60 miros atât de bine. resup101
— Din scurta noastră conversaţie, o s ^

gât. n-ai găsit vreun candidat pentru rolul de

Mu! răspunde, apăsând pe *N.* De fapt, eşti primul tip pe care l-am întâlnit azi. Imaginează-ţi! Dar am primit o mulţime de priviri critice de la doamnele de pe aici.

_ Probabil din cauza colanţilor de la Target de acum patru ani, îi spun în glumă.

— Da, ele observă mereu chestiile astea, îşi înclină capul într-o parte.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur, îi răspund, savurând întâlnirea asta ciudată.

— Eşti bogat, nu-i aşa?

Când nu-i răspund, îşi dă ochii peste cap şi adaugă:

— Nu o să scot o pilă de unghii ca să te înjunghii, dacă de asta ţi e frică. Am citit un articol despre cum să agăţi un tip bogat şi am senzaţia că una dintre sugestii era greşită.

îmi bag mâinile în buzunare şi spun într-o doară:

— Am bani.

Pufneşte pe nas.

— Da, sunt convinsă că *ai.* Clătinând din cap, continuă: OK, eşti bogat, să zicem aşa – pentru că e evident. Vreau Bă ştiu, bogaţilor le plac codiţele împletite?

— Codiţele împletite? o întreb nedumerit.

— Ştii tu...

îmi arată o parte a capului, unde observ o codiţă împletită prinsă în coada mare.

— Codiţe împletite. îţi plac?

— Hm, adică... da? Nu e ca şi cum mă dau pe spate, dar nici nu-mi displac.

— Ştiam eu! şopteşte, pocnind din degete. Artico acela a fost o momeală. Mi-am dat seama după milioanele de reclame care tot apăreau pe pagină ori de câte on derulam în jos. M-am păcălit din nou.

— Oare vreau să aflu?

— Probabil nu!

Mă legăn pe călcâie.

— Deci cauți un iubit bogat, da?

Mă privește sceptică.

— Da!

— Știi, eu sunt singur.

Știu, știu... Ce naiba e în capul tău, Huxley? E o fată oarecare de pe stradă, care caută un iubit bogat. Din câte ... chiar ar putea să vâneze vreo avere. Ar putea fi doar o

ŞCJJ, uua* ^ Í

belea. Ar putea fi o momeală pusă de cineva care vine *apoi cu* duba să te jefuiască. S-a mai întâmplat în cartierul ăsta.

Şi, după cum i se mulează colanţii pe abdomenul plat, pot să pariez că nu e însărcinată, aşadar planul meu eşi mai complicat. Dar momentan nu văd altă opţiune.

E singură şi e femeie, *singurele* două elemente necesare pe care le caut în momentul de faţă.

Cu aceeaşi privire sceptică, îşi încrucişează *braţele k* piept.

— Eşti singur.

— *Da! Cât se* poate de singur.

— Şi o spui pentru că...

Da, de ce-i spui chestia asta, Huxley? De ce ti spui înecă eşti singur, cu gândul de-a o folosi în avantajul tân?

Pentru că pare să aibă nevoie de ajutor, as» **

– —■» ʼ

şi eu, şi, dacă am învăţat ceva în meseria asta, este că afacerile pot ajunge departe

dacă sUIÎ ^ ^ corect şi dacă ambele părţi beneficiază de Pe

Şi s-ar putea să pun la cale o afacere chiar a

^ – Ştii, cred că ar trebui să mergem să mân

Nu se mişcă; nici măcar nu clipeşte.

— OK, ce fel de ciudat mai eşti şi tu?

— Pardon? o întreb.

Mă arata cu degetul.

_ Ţi-am zis că îmi caut un iubit bogat. Ar trebui s-o iei la sănătoasa. Probabil ar trebui să chemi poliţia să mă ia de aici şi să mă ducă înapoi în bungalow-ul modest al mamei mele. E imposibil să mă inviţi să mâncăm ceva împreună. Aşadar, ce jocuri faci, frate?

E îndrăzneaţă, directă, diferită de toate fetele pe care le-am cunoscut, asta e sigur. Şi are dreptate. Ar trebui să-mi fie teamă. Pare să aibă o tenacitate capabilă să îngenuncheze un bărbat, dar e şi o candidată calificată pentru ceea ce caut eu, şi mai sunt trei zile până la cină. Sunt dispus să risc.

— Nu fac niciun joc...

— Nu mă lua cu minciuni!

Uau, le spune lucrurilor pe nume!

— Spune-mi care e scopul tău!

— Bine, ii zic, văzând încotro merg lucrurile. E posibil să am nevoie de o logodnică falsă.

Deocamdată, ţin pentru mine partea cu sarcina.

— 0 logodnică falsă? mă întreabă. De ce?

Mă uit în jur.

— Nu am obiceiul de a discuta afaceri în

mijlocul cartierului. Dacă vrei să vorbim despre asta, ce-ar fi sa ne întâlnim la Chipotle, la intersecţia dintre Santa Monica şi Beverly, peste o oră?

— **Chipotle?** mă **întreabă uluită.** Eşti bogat – din câte [8]Pui – şi acolo vrei să ne întâlnim la cină?

—- îmi place să mănânc burrito, îi explic, ridicând din [Ume]ri. în plus, niciun alt restaurant nu ar primi o persană îmbrăcată cu colanţi de acum patru ani şi bustieră.

Chiar dacă bustiera aia îi face sa- -> Nu-mi răspunde imediat, ci se
apoi spune:
Corect! Vrei să mă conduci gândeş mă schimb în
acasa, să
ceva mai potrivit pentru
Chipotle?
— Sigur.
Scot telefonul şi deschid Google Maps."
Ii dau telefonul
şi o las să se descurce singură.
— Mă numesc Huxley, apropo,
îşi întoarce ochii spre mine.
— Huxley, hm, ce nume interesant! E inspirat ^ *Huckleberry Finrfi*
— Nu, din câte ştiu.
Când se uită din nou la telefon, o întreb:
— Iar tu eşti...
— Lottie, îmi răspunde, concentrându-se la telefon ţi orientându-se in timp ce se uită la străzi.
— Lottie. E un nume inspirat de o acadea?
Mă priveşte, ridicând o sprânceană.
— Nu! De fapt, e prescurtare de la Leiselotte. Dar nimeni, absolut nimeni, nu-mi spune aşa. Nici măcar părinţii mei.
Flutură din deget la mine.
— Nici să nu te gândeşti să-mi spui aşa! Ai înţeles Ridic mâinile în semn de capitulare.
— Am înţeles!
— Bine!
îmi dă telefonul înapoi şi spune: ^ ^ jpo-
— Acum ştiu unde merg. Sunt la distanţa metru şi jumătate.

— îţi ajunge o oră ca să te întorci?

— Crezi că o să mă târăsc până acolo?

Ce focoasă e!

Şi aprigă!

Nu, doar că nu ştiu cât o să-ţi ia sa, ştii tu... să faci duş.

Ridică exagerat din sprâncene.

— Insinuezi că miros urât?

Iisuse!

îmi trec mâna peste faţă.

— Nu, doar că,.. Nu ştiu ce trebuie să faci ca să te pregăteşti.

Ridică o mână.

— Crede-mă, nu o să dureze mult! N-am de gând să impresionez pe nimeni.

Face un pas înapoi.

— Chipotle, într-o oră.

Mă arată cu degetul.

— Faci cinste!

Pe urmă o ia la fugă şi, nu ştiu de ce, rămân cu ochii la fundul ei în formă de inimă.

Oportunitate. De. Afaceri. Cane. La asta trebuie să mă concentrez, pentru că Micuţa Domnişoară Ni- meni-Nu-mi-Spune-Leiselotte ar putea fi. femeia de care am nevoie. Inteligentă. Isteaţă.

Disperată.

i 3

— Cum adică pleci? întreabă JP de la masa din sufragerie. Şi de ce te-ai îmbrăcat aşa?

— Aşa cum? întreb, aranjându-mi butonii la cămaşa elegantă.

— De parcă ieşi la întâlnire, răspunde Breaker, apoi ie o gură de bere.

pentru că asta şi fac.

Fraţii mei se îndreaptă pe scaune şi pun ^ masa din lemn de santal, de care nu mă simt^ * Designerul meu a cumpărat-o pentru că se potriv^1' „estetica mea de design”. cu

— Cum adică ieşi la întâlnire? zice JP. Ai ieşit din încercând să scapi de beleaua în care te-

ai băgat ^ Toney. Ai făcut o plimbare şi acum te duci la 0 íntól ^

— Da, îi răspund, încălţându-mă.

— Cum? insistă Breaker.

—

Am întâlnit-o pe trotuar. Era în căutare de un w bogat. Din întâmplare, eu sunt bogat. Prin urmare * potriveşte perfect.

'8

6

Poftim? întreabă JP pe un ton neîncrezător. Stai puţin! Ai întâlnit o fată pe trotuar, ţi-a zis direct că îşi caută un iubit bogat, iar acum o scoţi în oraş?

Termin cu şireturile de la pantofi, mă ridic şi-mi aranjez pantalonii gri scurţi.

— Da!

Sunt amândoi pe punctul de a deschide gura, dar îi ţintuiesc cu o privire glacială.

— Aveţi vreo idee mai bună? Aveţi vreo femeie pregătită pentru rolul ăsta?

— Dar ea e pregătită? întreabă JP.

— E la curent că am nevoie de o logodnică ^

— Nu ştiu, spune Breaker. Mi se pare o ide« proastă. Să ieşi cu o persoană pe care nu o cunoş

îi arunc o privire nedumerită. . .

ieşiC<10

— Frate, de-asta merge lumea la întâlni11»s persoană pe care nu o cunoşti. .^t

bo^J

— Dar asta e o chestie diferită. Ea vrea un ^ nu0 90 tu ai nevoie de o logodnică falsă, cine

profite de tine? De unde ştii că nu o să fie de acord cu ideile tale, dar pe urmă o să vorbească cu presa ca să-ţi distrugă reputaţia?

îmi bag telefonul in buzunar şi spun:

— De asta le plătim avocaţilor o sumă imensă de bani, ca eă creeze contracte care elimină posibilitatea asta. Când văd că Breaker e tot neliniştit, continui: Ascultă, nu i-am spus numele meu de familie şi nici nu părea că m-a recunoscut, aşa că o să văd cum e şi dacă e interesată. Dacă da, îl pun pe Harvey să pregătească un acord de confidenţialitate, precum şi un contract pe care să-l semnăm amândoi.

— Nu ştiu, spune Breaker, lăsându-se pe scaun. Mi se pare al naibii de riscant.

— Atunci spune-mi ce ar trebui să fac! Ai vreun alt plan? îl întreb, desfacându-mi teatral braţele.

— Spune-i lui Dave că *logodnica* ta nu e disponibilă weekendul ăsta! Că e plecată în următoarele două săptămâni. în acest fel, cina trebuie amânată. Deşi eu n-aş fi minţit de la bun început, spune Breaker.

— E prea târziu pentru asta, îi răspund îmbufnat şi-mi iau cheile.

Fără a mai pune la socoteală că vreau să rezolv chestia asta definitiv. Nu mai aştept încă două săptămâni nenorocite când probabil tot nu-mi voi fi găsit o logodnică feUă. în drum Bpre garaj, le spun:

— Mă întorc. Să încuiaţi dacă plecaţi!

Nu-mi place să recunosc că au dreptate – e o chestie nebunească, stupidă şi incredibil de riscantă, dar mi-am acut-o cu mâna mea. Acum trebuie să suport consecinţele.

Capitolul patru

LOTTIE

10TTJE: OMC, KELSEYIII

Kelsey: *Ce? Au aflat mama şi Jeff? Jur că n-am spus nimic!*

Lottie: *Nu, am găsit un bărbat bogat.*

Kelsey: *Hm... Poftim?*

Lottie: *N-am prea mult timp. Mi se încarcă telefonul şi mă întâlnesc cu el peste vreo 25 de minute la Chipotle, aici pe stradă. Dar da, am găsit un bărbat bogat.*

Kelsey: *Stai puţin! Cum adică ai găsit un bărboi bogat? Ce făceai?*

Lottie: ***Umflându-şi pieptul*** ***în*** *timp ce* ***mâpHm'*** *bam. M-am rătăcit şi BUM, bărbatul bogat m-a salwrf- Ţi-am zis că aş putea să găsesc unul dacă mă plimb Prin The Flats.*

Kelsey: *Fad, mişto de mine!*

Lottie: *Ba nu, jur! Acum mă dau cu rimei şiiricer ^ să decid dacă iau o ţinută lejeră sau o rochie de u®r*

Sincer, n-am de ce să-l impresionez. El e cel care vrea să discutăm nişte chestii.

Kelsey: Să discutaţi nişte chestii? Ce înseamnă asta? De ce nu răspunzi la telefon când te sun? Trebuie să ştiu ce naiba se întâmplă.

Lottie: Nu pot să vorbesc. Nu vreau să mă audă mama şi Jeff. Şi tipul ăsta îşi caută o logodnică falsă. Totul se potriveşte d'e minune.

Kelsey: POFTIM? Lottie, tu auzi ce spui? Ţi se pare că eşti in siguranţă? Găseşti un tip oarecare pe trotuar şi din întâmplare îşi caută o logodnică falsă? Nu ţî se pare că e prea mare... coincidenţa?

Lottie: Ce noroc, nu?

Kelsey: O, Doamne... O să sfârşeşti omorâtă!

Lottie: în niciun caz! Ne întâlnim la Chipotle. Nu o să mă omoare într-un loc unde trebuie să plăteşti în plus pentru guacamole.

Kelsey: Ce legătură are guacamole cu asta?

Lottie: Niciuna, dar vreau să se ştie că mi se pare scandalos să taxezi in plus pentru guacamole. în fine, trebuie sd plec! Mă duc pe jos şi nu vreau să ajung transpirată, vreau să nu mă grăbesc. îţi scriu când termin.

Kelsey: Lottie! Ştiu că eşti disperată, dar nue o soluţie mai bună decât să vorbeşti cu mama şi Jcff. Calcă-ţi pe mândrie şi spune-le! Nu e o idee bună să te întâlneşti cu un străin oarecare la cină.

Lottie: Oamenii se întâlnesc tot timpul cu străini ca să mănânce. De asta iese lumea la întâlniri.

Kelsey: Dar nu te întâlneşti cu el!

Lottie: încă nu! îţi scriu mai târziu, surioară! Te i esc

Da, e o prostie!

Recunosc.

Kelsey are toate motivele să se agite, pentru că situ* ţia asta pare să fie rezultatul unor decizii proaste, dar hai place să cred că mă pricep la oameni, iar tipul ăsta nu duce cu gândul la un

criminal. în schimb, în ochii lui am văzut aceeaşi disperare ca în ai mei. Are nevoie de mim; aşa cum şi eu am nevoie de el. Şi tocmai de-asta e necesar să putem pune la cale o asemenea farsă – nevoia reciproca.

Ei bine, mama nu a crescut o proastă, aşa că o să mă las greu convinsă, evident, pentru că da, scopul final eBte să plec din casa mamei şi a lui Jeff, să găsesc un job nou şi să aduc la reuniune un tip sexy, dar o să văd şi ce are de zis tipul ăsta. O să-l testez şi, dacă oferta sau povestea lui nu e destul de bună, ne mai vedem, amice!

Vreau să fac o figură frumoasă, dar nu vreau să-mi vând sufletul pentru asta.

Dau colţul şi ajung la Chipotle, peste stradă. îmi ghi- orăie stomacul doar văzând clădirea albă şi logoul cu ardeiul roşu ars. Măcar o să mă aleg cu o cină gratis. Castronule cu burrito, hai că vin!

După ce om ajuns acasă, mi-am făcut repede duş, mi-am prins părul în coc, apoi am îmbrăcat o pereche de pantaloni scurţi de blugi şi un tricou simplu cu Aerosmith. Mi-*01 pus şi nişte brăţări şi perechea mea preferată şi confcd* bilă de Birckenstock – i-am găsit la Trifty Shopperi c*ie vinde la mâna a doua hainele bogaţilor la un preţ mic – şi am plecat..

Mi-am încărcat mobilul atât cât să pot da un te dacă am nevoie de o scăpare rapida sau dacă aş 6 ^

Acum, când traversez strada şi aproape am ajuns, simt un nod în stomac din pricina emoţiilor.

în cea mai mare parte, bravez, dar sunt momente când **bravada** asta şovăie, iar vulnerabilitatea mea iese la su**prafaţă.** Chiar acum trec printr-un asemenea moment.

Când ajung pe cealaltă parte a străzii, respir adânc şi intru în restaurant, unde îl zăresc imediat pe Huxley. E greu să nu-l observi.

Recunosc, e un bărbat extrem de atrăgător. E înalt, cred că are cel puţin 1,87 metri, are pielea bronzată şi aurie, iar părul lui are o nuanţă frumoasă de castaniu – da, am zis frumoasa – şi mai are şi ochi negri, pătrunzători, care par capabili să sfâşie un om în două, în sala de consiliu sau pe strada. în clipa asta, se uită la telefon, cu un picior proptit în peretele de care se sprijină; poartă pantaloni scurţi gri-încbis şi o cămaşa bleu care se lipeşte de el în toate locurile potrivite. Are mânecile suflecate până la coate şi – bună, pectoralilor! – primii doi nasturi de la cămaşă sunt descheiaţi, dezvăluind o mică parte din piept. Nu atât de mult, încât să pară aiurea, ci doar atât cât sa-mi stârnească interesul. *Nu* ca aş fi. aici ca să-l văd ca pe un potenţial partener, dar elementul de atracţie trebuie să fie luat în calcul pentru... tranzacţia asta. Şi... E incredibil de arătos!

Cu siguranţa ar face-o pe Angela să saliveze, îşi ridică în treacăt ochii din telefon şi, când ma vede, simt cum alunecă periculos pe corpul meu, **analizân-** du-mă până la ultimul centimetru. Se desprinde de perete şi vine spre mine, băgându-şi telefonul în **buzunar.**

Ai venit! îmi spune.

Te temeai ca te las cu buza umflată?

— Puţin, recunoaşte, dar încrederea în sine pe ^ emană nu arată nici urmă de şovăială,

de parcă şi-a ft-,° griji, dar ştia că o să vin.

Face un semn din cap spre tejghea.

— Vrei să comandăm şi apoi să trecem la trebui serioase?

— Ar fi ideal pentru stomacul meu.

Ne aşezăm la rând şi mă lasă pe mine prima – biU albă pentru că e gentleman aşa că îmi comand cagtm nul obişnuit de burrito cu pui, fasole neagră şi legume fajita. Pentru că iubăreţul plăteşte, îi pun să adauge şi guacamole. Huxley vine din urma mea cu un burrito cu friptură de vită, fasole pestriţă, fără orez, dar cu tone de salată şi salsa. Fără guacamole. Nu-i place sau nu vrea să plătească în plus? O întrebare fără răspuns.

Când ajungem la casă, ia bere pentru amândoi, precum şi chipsuri şi salsa, apoi plăteşte. Când îl văd scoţând cârdul Amex Black ca să achite, îmi dispare neliniştea că n-ar fi bogat. Hm, da... nu minţea când spunea că are bani. Bine de ştiut!

Cu mâncarea şi băuturile în mână, Huxley găseşte o masă înaltă lângă fereastră, unde avem destulă întina tate faţă de restul restaurantului, aşa că ma simt confortabil să am discuţia pe care urmează să o port cu el

După ce ne aşezăm, îi spun: .

— După lipsa sosului guacamole de pe burrito presupun că nu-ţi place prea mult.

Clatină din cap.

— E prea vâscos! Nu suport textura.

__ Eşti născut în California?

Dă aprobator din cap.

Da, m-am născut în Santa Monica.

— Fascinant! îi spun, măsurându-lcu o privire atentă. Nu cred că am întâlnit vreodată pe cineva din California căruia să nu-i placă guacamole.

— Sunt o anomalie. Fraţii mei mă consideră ciudat, aşa că nu doar tu*ai părerea asta despre mine.

— Nu cred că eşti ciudat, doar... interesant. Nu ţi-ai luat nici orez.

— Nu sunt mare fan al orezului.

Se uită la mine în timp ce se ocupă de burrito.

— Vrei să mai analizezi şi altceva la comanda mea?

— Ai luat bere în loc de suc. Ori eşti extrem de agitat, ori eşti genul de persoana care nu se ruşinează să comande o băutură alcoolică la un restaurant cu servire rapidă.

— Nu ştiu ce înseamnă să fii agitat, îmi spune pe o voce atât de seacă şi de monotonă, încât îl cred.

După răspunsul lui brusc şi tăios, cred că nu cunoaşte sentimentul.

— în plus, nu port ruşinea în suflet. E o risipă a energiei mentale.

Iau furculiţa şi o mişc în castronul cu burnto în timp ce el ia prima înghiţitură.

— Aha, înţeleg cum eşti!

Tipul termină de mestecat şi înghite, apoi se şterge cu şervetul la gură şi întreabă:

— O, serios? Te rog, învaţă-mă despre mine!

— Eşti unul dintre bărbaţii aceia puternici.

— Bărbaţi puternici? mă întreabă, ridicând din sprâncene.

— Ştii tu, aceia despre care citeşti, cei care au succes şi un stil de viaţă nebun. Citesc o carte de dezvo tar

74 Meoh*n Q'"n" personali pa aiptimâni fee sport în

fiecare *,
nemiloS> 8ala de con8lhu ?1 beau atâta aP&, încât» zica lor nu ştie ce înseamnă urină galbenă.

Cu dumicatul dus pe jumătate Bpre gură, apurie.

__ îmi ia o săptămână şi jumătate să termin o de dezvoltare personală când iese un nou sezon dinT^ *Challenge.*

Apoi muşcă din burrito şi, sinceră să fiu, după lip^ oricărei expresii, nu-mi dau seama dacă vorbeşte seric* sau nu! Aş putea să-l pun la încercare.

— Te uiţi la *The Challenge*?

Dâ încet din cap.

— CT pe viaţă!

OK, OK, nu te speria!

Doamne... dar CT!

— E bărbatul ideal pentru mine, îi spun înainte să mâ pot opri. Cu accent puternic de Boston, trecutul plin de probleme, musculos – chiar şi de când a devenit tată-şi e o bucăţică bună. îmi place la nebunie. De asta îţi place şi ţie?

Se şterge la gură şi, pe un ton sec, răspunde:

— Da! Nu mă mai satur de fundul lui mic!

la te uită, avem un bărbat amuzant printre noi'-l®1 place chestia asta! Mă simt mai confortabil.

— Ştiam că eşti un tip căruia îi plac **fundurile-**

De unde ştii? _ dela

<>

— Ai genul acela de privire intensa. ©e poştă că asta îţi place.

w

— Nu ştiam că poţi să-ţi dai sei că-i plac fundurile, spune în timp ce-şi e

— Cu uşurinţă.

— Nostim!

Mai bea puţină bere, o lasă pe masă şi spune:

— Pentru că fundul e sexy şi toate cele, dar mie îmi place gâtul.

— Gâtul? întreb, ducându-mi pe jumătate furculiţa plină la gură. Adică, îţi place să sugrumi oamenii?

— Nu, dar e ceva foarte sexy, foarte posesiv, să-ţi poţi ţine iubita de ceafa.

— Eşti posesiv, deci? îl întreb, încercând să-mi dau seama ce fel de om e.

— Prefer să revendic ce-i al meu.

— Interesant! Dacă aşa stau lucrurile, de ce cauţi o logodnică falsă? Pare o reacţie intensă să revendici ce-ţi aparţine, ceva ce iei foarte în serios.

— O iau foarte în serios. De-asta n-am reuşit să găsesc persoana potrivită, pentru că iau în serios viaţa mea amoroasă sau lipsa ei. Nu o să-mi pierd timpul cu cineva dacă nu simt în corp nevoia firească de-a o stăpâni.

— Cred ca are sens ce spui.

Îl privesc cu atenţie.

— Atunci, ce e cu logodnica falsă? Ţi-am spus că am nevoie de cineva care să pretindă că e iubitul meu la o reuniune. Care e motivul tău?

— Ajungem şi acolo, îmi spune. Mai întâi, vreau să aflu mai multe despre tine. Vreau să mă simt în largul meu cu tine înainte să-ţi spun de ce anume am nevoie.

— OK, câtă vreme pot şi eu să-ţi pun întrebări.

— Fiecare pune câte o întrebare. E OK aşa?

Face compromisuri cu uşurinţă – sunt surprinsă. Nu lasă neapărat impresia asta, mai ales după tot ce a spus despre posesivitate. O spun ca să se ştie* det»v despre el e foarte excitant Nu că aş avea de ^ ***** gQlld cu tipul ăsta sau ceva de genul ăsta.

— îmi convine. întreabă tu primul!

— Cu ce te ocupi?

Ia o muşcătură mare din burrito şi, fiind un bărbat „stil”, mestecă în forţă. 01

— Sunt între joburi momentan...

— Deci eşti şomeră, mă întrerupe, şi intru în defensivi

— Nu din voia mea.

— Adică ai fost concediată?

Ridică din sprâncene, curios.

îmi umflu pieptul.

— De fapt, am fost concediată, nu pentru că nu-mi făceam treaba, ci pentru ca şefa mea idioată crede că poate găsi pe altcineva care să facă acelaşi lucru pe mai puţini bani. Cu un zâmbet sinistru, adaug: Sper să i se ducă afacerea pe apa Sâmbetei!

Huxley chicoteşte încetişor.

— Mie mi se pare un management prost.

— Se poate spune şi aşa. Şefa asta mi-a fost una dinte cele mai bune prietene în copilărie. 0 prietenie insta foarte toxică. în decurs de un minut, o iubeam
tam. Mi-a spus că nu a fost ceva personal că m-a^
iar a doua zi m-a rugat să o ajut cu reuniunea de
a care o plănuieşte, ştii, acum, că am timp bber.

Se strâmbă.

— îngrozitor!

— Da! Deci e fiica Satanei.

— Se pare că ţi-a făcut o favoare.

Clatin din cap.

jyţ.a tras pe sfoară, îi spun, zâmbind. Dar despre asta putem vorbi mai târziu. E rândul meu să pun o întrebare. Tu cu ce te ocupi?

Imobiliare, îmi răspunde simplu.

— Asta e tot? Doar atât imi spui?

Ia o gură de bere şi continuă:

— Scuze, n-am nirio poveste tragică despre cum mi-am pierdut slujba.

— Râzi de mine?

îmi vorbeşte deschis, uitându-se drept in ochii mei.

— Încerc să te conving să fii presupusa mea logodnică. Chiar crezi că aş râde de tine?

— Cred că nu!

— Următoarea întrebare. Ai vreo legătură romantică cu cineva? mă întreabă.

— Dacă aş avea, n-aş încerca să găsesc pe cineva care să-mi fie partener la reuniune, nu-i aşa?

Iau încă o înghiţitură din burrito şi mi-aş dori să nu fiu sensibilă în preajma lui, pentru că puiul e extraordinar azi şi îmi vine să-l îndes în gură.

— Aşadar, asta înseamnă nu! Trebuie să te aud.

Ce tâmpit care pune preţ pe formalităţi!

— Asta înseamnă nu! Nu am nicio legătură romantică cu nimeni. Arăt spre corpul meu şi vorbesc cu vocea bătrânei din *Titanic:* Au trecut 84 de ani de când sânii ăştia n-au mai fost atinşi.

Rânjeşte şi dă din cap.

— Bine!

— Dar tu? îl întreb. Pare o întrebare stupidă, dat fiind că-ţi cauţi o logodnică falsă, dar cine ştie? Poate te-ai băgat în vreo afacere cu droguri care a mers prost şi ai nevoie de o logodnică falsă care eâ te ^ ţia asta, în loc să-ţi dai soţia pe mâna lUpi^e ^ 8i. peste o nevinovată care se plimbă prin Ca^ *7 loseşti drept momeală. Să o atragi cu ptQ ^ <* ^ extra guacamole şi parfum care miroase pi^ *Uni %

părând amuzat, se şterge la gură şi 8e 8pr...' tarul scaunului, apoi lasă şervetul pe masă. ^ de l*i

— Mi-e teamă de ce se mai ascunde în C£pto

— Crede-mă, nu e un loc în care vrei să ta w* t*u_

. . . w .

Zâmbesc, apoi mai iau o gura de pui. *Măreţi zei Ch*

azi v-aţi întrecut pe voi înşivă. Te lingi pe degete!

— Aşa Be pare, spune el. Şi, ca să-ţi răspund

la ^ bare, nu, nu am nicio relaţie romantică. Nu am timp

— O, eşti dependent de muncă, nu? Un bărbat că», torit cu munca lui e întotdeauna o partidă bună pentru o fată singură.

— N-am găsit pe nimeni care să mă ţină departe de munca mea.

îşi termină burritoul şi, dacă tipul ăsta ar fi prietenul meu acum, aş bate palma cu el pentru cum şi-a anihilat mâncarea. Sunt de-a dreptul impresionată.

— Deci, spui că dacă ai găsi femeia potrivită... ®u bărbatul...

Femeia, completează el, luând o gură de bere.

Doar verificam. Niciodată nu poţi fi Prea ^ Dacă ai găsi femeia potrivită, ai veni acasă devreme <

— Dacă aş g§8i femeia potrivită, aş fi mai interes*^ 1 otra^ toate suprafeţele din casă decât să râspu • e ma uri monotone sau sa-i fac cinste cu un Partener de afaceri.

OK!

A

Asta e... în fine, e o informaţie.

— Deci, îţi place să ţi-o tragi. Bine de ştiut! replic stângaci în timp ce dau din cap.

— Ţie nu-ţi place să ţi-o tragi? mă întreabă, şi cred că nu am întâlnit niciodată pe cineva ca el.

îndrăzneţ, obraznic, dominator, dar echipat şi cu o latură jucăuşă, dacă reuşeşti s-o scoţi la lumină.

— Păi, ştii... dat fiind că au trecut 84 de ani, nu prea am experienţe care să-mi amintească ce anume reprezintă o partida

plăcută de sex.

El dă încet din cap, dar nu mai spune nimic. în schimb, mă studiază şi, sub privirea lui insistentă, mă simt goală, de parcă m-ar dezbrăca de tot cu fiecare respiraţie. Doamne sfinte!

— Deci, e rândul meu să întreb? Am pierdut şirul, îi spun.

— Desigur! întreabă-mă!

încuviinţez, dar nu-mi vine nimic în minte, pentru că nu mă pot gândi decât la felul în care mă priveşte cu ochii aceia care nu iau prizonieri. Te controlează, e aproape bulversant. E ferm, neclintit, îţi spune adevărul cu privirea aceea, distruge totul prin căutătura lui. Urmele vagi de ţepi negri din barbă îl fac şi mai intimidant, iar felul în care ţine o mână pe masă cu nonşalanţă, aproape ca şi cum ar lua spaţiul în stăpânire, mă derutează şi nu mă pot gândi la nimic să-l întreb.

— De ce nu mă întrebi tu? îi spun, chiar înainte de a-mi îndesa mâncarea în gură.

— Te simţi confortabil în preajma mea?

Nu mă aşteptam la asta, deşi ar fi trebuit, pentru că Pare să spună exact ce-i trece prin minte. Cu el, nu ai cum să ocoleşti adevărul.

Termin de mestecat, înghit şi răspund'

— Ştiu că n-ar trebui să mă simt confortabil' ta. Reprezinţi toate lucrurile în privinţa cărora[10] tizat mama. Un alfa dependent de munca lui, *ca? ** aVer' obţină tot ce-şi doreşte. Eşti dominator, nu ai reţine^* ** timidezi. Nu pari genul familist, nici nu scrie ^ juliu” pe fruntea ta, dar ai un aer care inspiră încrede ** nu sunt sigură dacă e ceva liniştitor sau înspăimântător*

— O să iau răspunsul tău drept da!

Se apleacă în faţă pe masă şi ia pentru prima dată un chips. Nu ne-am atins de ele, prea adânciţi în conversaţie

— Trebuie să te simţi confortabil cu mine,

Lottie. Trebuie să ai încredere în mine.

— Ştii că încrederea se câştigă, nu-i aşa? îl întreb.

Dă aprobator din cap.

— Da, dar trebuie să fii deschisă la idee. Am intenţii bune, puţin ciudate, dar bune. Când am propus întâlnirea asta, ştiam că îţi cer mult, dar mai întâi trebuie să mâ asigur că eşti deschisă înainte să pun cărţile pe masă.

Hm!

Acum chiar sunt intrigată. Adică, eram şi înainte- Şţ desigur, o masă gratis bonus dar aproape că pare sâ dea dovadă de vulnerabilitate, ceva ce sunt sigura ca un bărbat ca Huxley nu arată prea des.

— Eşti deschisă la idee, Lottie?

Pun furculiţa jos şi mă şterg la gură cu şerve • ^

— Sunt şomeră, locuiesc cu mama şi nu e nin»c resant în viaţa mea în clipa de faţă. Sunt destul e că voi fi deschisă, orice m-ar aştepta.

încuviinţează şi se apleacă şi mai tare în *fot*•* ^

— Am dat-o în bară rău de tot şi acum încerc busuiocul.

— O, un bărbat care ştie că a greşit! Biata mea inimioară!

Nu zâmbeşte, ci devine şi mai serios.

— Tâmpenia asta m-ar putea costa reputaţia, şi nu doar reputaţia mea, ci şi a fraţilor mei şi tot ce am construit împreună.

— Ce-ai făcut? îl întreb, aplecându-mă la rândul meu.

Când am venit la cina asta, nu credeam că o să bag şi nişte bârfe, dar sunt pregătită.

— Pe scurt, voiam să închei o afacere. Tipul cu care încercam să lucrez nu muşca, iar fraţii mei au spus câ probabil nu simţea că poate rezona cu mine la nivel personal. După întâlnirea aceea, am dat peste el pe stradă. Am cunoscut-o pe logodnica lui şi, până să-mi dau seama, i-am zis

că şi eu sunt logodit.

Mă strâmb.

— Ţi-ai dat drumul la gura înainte sa gândeşti.

— Da, se poate spune şi aşa. în fine, ne-a invitat pe mine şi pe logodnica mea la cină, şi e prima şansa pe care o am cu tipul ăsta. Problema e că cina e sâmbătă.

— Păi, asta înseamnă că eşti la ananghie, nu-i aşa?

— Se poate spune şi aşa.

Mă priveşte fix în ochi.

— Aici intervii tu.

— Vrei să merg cu tine la cina asta şi sa mă prefac că sunt logodnica ta?

— Da, dar am nevoie să duci farsa mai departe, până când încheiem afacerea.

— Şi cât va dura până se încheie?

Ridică din umeri.

— Ar putea dura o săptămână sau chiar mai mult.

Dau încet din cap, gândindu-mă bine.

_ Şi ce ar presupune farsa? Trebuie ¡4 Boberte pentru tine? 0fat cţi.

_ Julia Roberts? mă întreabă nedumerU *

_ Ştii tu... *Pretty Woman.* Richard Gere pe Julia Roberts să fie la cheremul lui Pen^'S nirile importante de afaceri. N-ai văsuţ Clatină din cap-

— Nu!

— Păi, practic se mută la hotel cu el şi îşi ^ de câte ori are nevoie de ea. ap^

— Tu nu ai fi nevoită să te muţi la mine,

8 La naiba, nu reuşesc să plec de la mama şi Jefiţ N

m-aş muta cu un străin. Nu sunt atât de nebună! **

— Dar trebuie să fii disponibilă când am nevoie de tine.

— Înţeleg!

îmi încrucişez braţele pe piept.

— Şi crezi că pot face asta pentru că nu am job?

— Am cunoştinţe. Aş putea să-ţi fac rost de un job, Ridic mâna să i opresc.

— N-am nevoie de un job din milă. Prefer să-mi construiesc singură o carieră.

îşi încleştează maxilarul. w ..

— Dacă nu pot să-ţi fac rost de un job, ce pot sa t[1] în schimb? La urma urmei, ar fi o tranzacţie-

Aş prefera un adăpost. g

pt

Bani ca să-mi plătesc creditele pentru studu Zavjj’ ^ar nu i-aş cere asta niciodată.

y wvj.v QOia lUWUUttv«. M

uniunea e singurul lucru pe care poate sa ^ • ** e de ajuns? Asta nu rezolvă prea multa- »n avantaj superficial. Nu-mi rezolvă proWe® 818 sau nevoia de a mă muta din casa n>aniel

Sinceră să fiu, ce naiba credeam că fac căutând un iubit bogat? Care era scopul final?

Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai mult îmi dau seama că nu exista un scop final. A fost... la naiba, a foat o distracţie!

— Nu sunt sigură, îi spun.

Pot să merg la reuniune, să mă port ca şi cum suntem îndrăgostiţi, orice ai nevoie.

Se simte disperarea în vocea lui.

— Nici măcar nu sunt sigură ca mă duc, îi răspund. Ştii, nu ştiu sigur dacă e de mine chestia asta. Am credite pentru studii de plătit, aşa că nu cred că pot fi la dispoziţia cuiva permanent când ar trebui să-mi găsesc un job.

Mă las pe scaun şi mă uit lung la masă.

— Doamne, ce-a fost în mintea mea când am venit la întâlnirea asta? Un job, asta trebuie

să fac, să-mi găsesc un job, nu să-mi fac griji cum o să arăt la o reuniune tâmpită de liceu.

Mă uit la Huxley, care se încruntă, consternat,

— A fost o greşeală. îmi pare rău!

Mă ridic de la masă, moment în care Huxley spune:

— Stai! Putem găsi ceva care sa fie în beneficiul amândurora.

Clatin din cap. La urma urmei, e doar o altă situaţie în care cel bogat obţine ce vrea *el,* folosindu-se de unul sărac. Deşi îi mint acum pe mama şi pe Jeff, urăsc minciuna. *Ai intelectul necesar să fii mai mult şi să-ţi găseşti un job în care să-ţi foloseşti abilităţile.*

— Ştiu că o să par mândră, dar nu cred că ar trebui să accept de pomană acum. Trebuie să-mi dau seama ce să fac cu viaţa mea.

Mă uit la punga de chipsuri şi o înhaţ de pe masă.

— Dar nu sunt prea mândră să accept
Mângâi punga.

_ Mulţumesc pentru astea şi pe O zi bună, domnule! ru ti^ '
O zi bună, aomnuic; ^

Pe urmă, mă întorc cu spatele şi X la trecerea de pietoni, după care bag mâ ^ Hi* un chips la gură. Singura mea alinare acu*^\ 01,111 e gustul^ şi acrişor. %

Lottie: Sunt în viaţă!

Kelsey: Păi, slavă Domnului! Să îndrăznesc să < dacă te-ai logodit? ^

Lottie: Nu! A fost tentant, dar trebuie să mă co trez pe carieră. Asta o să mă ajute să depăşesc ăsta, nu prostia cu logodnica falsă.

Kelsey: Ştii... poate n-ar fi fost atât de râu.

***Lottie**: SPUNE-MI că glumeşti! Ţi-ai pierdut minţile?*

Kelsey: Mă gândeam în timp ce luai cina-probabilni putea să faci chestia asta cu logodnica falsă şi sâ lucrezi pentru mine în acelaşi timp. Sunt foarte aproapedevAi dere. Aş avea nevoie de ajutorul tău pe partea de afaceri. Aş putea sâ te plătesc curând şi ai sta la mine câteva săptămâni. Ar putea sâ meargă. Şi el te-ar putea ajuta.*

Lottie: Ţi-aipierdut minţile! E OK, scumpo! Odihm^ în seara asta şi pe urmă sunâ-mă de dimineaţă. Teiub&-

Kelsey: Vorbesc serios!

Lottie: Noapte bună!

J-:- 8CUmpo! cum a fost la serviciu? *»ă ^ ™ bucatărie în timp ce pregăteşte cin«-

prefacându-ma obosită după o zi grea petrecută cu Mgela,îi8pun:

Nimic nou sub soare.

Nicio veste despre promovare?

înghit în sec.

_ Nicio veste.

Mă instalez lângă insula din bucătărie şi o urmăresc pe mama cum amestecă într-o oală cu sos de spaghete, despre care pretinde că e făcut în casă, deşi ştiu că nu e aşa. Spune că adaugă propriile mirodenii, ceea ce înseamnă că e făcut în casă, dar borcanele goale de Prego de lângă chiuvetă o contrazic.

— Păi, sunt convinsă că o să vină în curând. Dar căutarea unui apartament? Cum merge?

Da, am înţeles, mamă! Vrei să plec.

— Am găsit un loc drăguţ aproape de Kelsey. îl iau în calcul.

Minciuna îmi scapă cu uşurinţă.

— O, ar fi minunat dacă aţi locui aproape una de alta!

— Da, mormăi în timp ce Jeff intră pe uşă după ce s-a prefăcut din nou că îngrijeşte curtea din faţă.

— Lottie, vrei să explici ce-i asta? mă întreabă, ţinând în mâna un buchet mare de trandafiri roşii.

Ce naiba?

— Sunt pentru mine?

îl întreb, încuviinţează.

— Da, e numele tău pe ei.

— O, poate te promovează Angela!

Doamne, se gândeşte la un singur lucru?

Sar de pe scaun, iau buchetul de la Jeff şi îl a$ez P6 masa. Iau plicul micuţ şi alb din suport şi scot cartonaşul.

 {oarte ma8 ™ lm – ^

, ochii

de/"iulapun«„Ic«*•mm

oftU aiiftiV ^e6"' le\efon

mai l08'

Rpr°s> . u0 tiu»br locuiesc!

tt" «'e Ş Ae na»» S«e aU accea lahrarun

pe o» ^ De"n- na»eD1' b°g « d a r

bărbatul ăata mn ou.®, siiu *V le

paw® ave ' &l0iw alte informe»! ^

ţWatbt n ^ ţaln*e,

"^^»ea.

^deaâinbBa,t"0'*'"1 pe podea

\

n

c

b

i

4

'

»

a

Ş

1

*

*

£

*

*

»

*

*

*

Capitolul cinci

HUXLEY

- DAVE TONEY IA TELEFON! SPUNE KARLA IN TIMP CE bate în cadrul uşii de la birou.

— Fă-mi legătura! îi răspund, apoi mă întorc spre JP. Mă laşi puţin singur, frate?

Clatină din cap.

— Aş prefera să fiu de faţă la conversaţia asta.

Când nu se clinteşte din loc, îmi dau seama că nu glumeşte.

îmi dau ochii peste cap şi pun mâna pe telefon.

— Dave, mă bucur să te aud! îi răspund cu o voce relaxată. Ce mai faci?

— Foarte bine. Vorbeam cu Ellie aseară şi a insistat să aflu dacă logodnica ta are alergii sau vreo aversiune faţade mâncare. De când a rămas însărcinată, Ellie nu suportă nici să fie în aceeaşi încăpere cu cartofii prăjiţi, îi provoacă repulsie. Dar chipsurile de cartofi sunt în regulă. Nu înţeleg, dar accept situaţia.

Bună întrebare!

O întrebare al dracului de bună!

Păi, dacă ar fi o realitate alternativă şj godit cu o femeie însărcinată, presupun

pofte de gravidă, precum şi ceva ce n-ar supo*j> > tru că nu am o logodnică însărcinată, n« punssă-idau.

însă mă bazez în continuare pe Lottie, cL. n-am primit nicio veste de la ea. Ştiu că florile ** ^ vrate, am cerut chitanţa de la livrare, aşa că să aflu ceva. Cel puţin, asta spune partea narcis^ mine. Are nevoie de ajutor. Trebuie să găsesc rect de-a o aborda! Nu mă deranjează să joc murdar** să obţin ce vreau. E evident, dată fiind încurcătuia^ care mă aflu.

Aşadar, în loc să răspund despre alergii, o să răspund despre pofte, pentru că, dacă îi direcţionez spre ceva« ştiu că o să mănânce, atunci mă asigur că nu o oblig si mănânce ceva la care ar putea fi alergică.

— Nu are alergii, din câte ştiu – slavă Domnului, nu au existat reacţii alergice de când suntem împreună, nu-i aşa

Dave râde.

— Ce mod de a strica o întâlnire!

E enervant cât de jovial pare. Cât de relaxat. E cajj cum ar fi umblat de colo-colo, făcând tranzacţii cu UD ^ în fund, şi pe urmă am apărut eu cu logodnica în şi acum e Domnul Tati, lipsit de griji, încălt*^^^ New Balance 409 şi ducând cea mai bună via^a.^ţ par

— Da, asta nu s-a întâmplat încă! Din e ieri Ştiu că în perioada asta îi e poftă de bumto-î-am luat unul de la Chipotle.

Nu-i o minciună, ci un adevăr. Şi l-a înfulecat pe tot.

— Ce nebunie! Şi lui Ellie îi e poftă de Chipotle în ultima vreme. Am mâncat chiar aseară. Mă întreb dacă n-ar fi bine să luăm chiar asta pentru cină. Ştiu că Ellie vorbea despre o cină în stil sudist, dar e epuizată de ceva timp şi asta ar putea fi o scăpare uşoară pentru ea. Ştii ce îi place iubitei tale de la Chipotle?

Chiar ştiu.

Zâmbesc şi, pentru prima dată de când am răspuns la telefon, îmi amintesc că JP stă în faţa mea. îşi ţine braţele încrucişate, picioarele la fel, şi are un zâmbet imens pe faţă, bucurându-se să mă vadă cum mă zbat.

— Da, ştiu ce-i place, îi spun, întorcându-mă cu spatele la JP. îi place burrito la farfurie.

JP chicoteşte în spatele meu. N-are decât să se ducă dracului.

— Pui, fasole neagră, salată şi îi place să mănânce mult guacamole. Mereu îşi bate capul că plăteşte în plus pentru el, dar ştii cum e – înghit în sec iubita mea primeşte exact ce-şi doreşte.

JP pufneşte pe nas.

Mă înroşesc de ruşine pe ceafa. O să-mi scoată ochii cu treaba asta.

— Perfect! spune Dave.

Tărăgănează cuvântul, de parcă îşi notează.

— Şi tu?

Asta a devenit viaţa mea, h dau comanda mea la Chipotle altui bărbat, dar nu orice bărbat, ci cel cu care vreau să fac afaceri. Am ajuns să nu mai discutăm despre afaceri şi să nu mai fim rechini la birou, nu, acum dăm comenzi la Chipotle.

îi Bpun comand», iar el mă întreabă:

__ vă plac chipaurile?

__ La nebunie, îi răspund.

Chiar aveam de gând să le iau acasă 88e

mănânc singur în camera in tunp cemâ^S^ cugetând la viaţa pe care o duc, dar Uttie U-a ¿N dar de despărţire înainte a-o pot opri. Ar B treCS enervez, dar chestia asta m-a amuzat. Nu pot «i până acum mi-a mai furat vreo femeie chips^jN

— Grozav, atunci o să am grijă să fie destule» poftă de sare în perioada asta, aşa că ştiu că o să fie* ? cui ei. Şi sigur eşti de acord cu cina asta? Probabil ^ să fie îngrozită că facem comandă de fast-food pentru^ peţii noştri, dar eu ştiu cum sunt femeile însărcinate

— Crede-mă, Lottie o să fie încântată!

— Lottie, îmi place numele ăsta, spune Dave. E prin* dată când îl spui. E prescurtare de la Charlotte?

— Leiselotte, de fapt.

Simt privirea arzătoare a lui JP în timp ce creierul ia umple de un milion de întrebări.

— Frumos! spune Dave. Abia aştept s-o cunosc! E 01 sâmbătă la ora şase?

Nu!

Nu e OK deloc! Ar fi mai bine dacă aş avea timp * găsesc o persoană mai stabilă decât fata după ca« *w *cum> ^ar nu am timpul ăsta la dispoziţie* ^ie^e rf4 ac o impresie bună rapid, ca să pot face afacerea afurisită.

E foarte bine. Ne vedem atunci!

Perfect! ^

rându pe 8caun şi închid nonşalant telefon ^

'C0mPlet pe Jp. Mişc mouse-ul pe laptopul la viaţă, şi deschid e-mailul, în faţa căruia mă 9imt cel mai confortabil.

JP nu spune nimic. Doar se holbează la mine. Trec câteva minute, timp în care simt emoţiile crescând tot mai roUlt până cedez.

— Ce e? îl întreb.

— Nimic. N-am spus nimic.

Mă întorc spre rânjetul lui enervant de larg.

— Nu era nevoie să spui nimic. Ţi se vede în ochi, în privire.

— Sunt doar fascinat, atâta tot. Pentru că nu doar că ai minţit despre toată povestea cu logodnica însărcinată, dar acum te-ai afundat şi mai tare, dându-i lui Dave un nume, şi nu doar un nume, ci numele ei întreg. Şi i-ai dat şi o comandă la Chipotle. îndrăzneţ, frate, chiar foarte îndrăzneţ, mai ales că fata nu a spus încă da!

— 0 să spună, îi zic.

— Da, eşti sigur?

— Convins. îi cunosc slăbiciunea şi, dacă trebuie să mă folosesc de ea, asta o sâ fac.

— Un mod perfect de a convinge pe cineva să facă ceva pentru tine. Ameninţări.

JP aplaudă.

— Chiar eşti o figură, Hux!

Se ridică de pe scaun.

— Cred că ar fi fost mai bine să-i spui că ai minţit.

îşi încheie nasturii la sacou.

— Mă rog doar să nu o dai cu totul în bară. Am muncit prea mult ca să punem afacerea asta pe picioare.

— Crezi că nu ştiu chestia asta? îl întreb. De asta o să fac tot ce pot ca să scăpăm basma curată, ca să îndrept lucrurile.

— Ar fi bine s-o facil îmi spune JP.
Iar Lot să meargă la cina aceea cu tine,
pentru că
că versiunea în care îi este rău va fi accept J**
doar s-o faci cu altă ocazie. * va tfe^

Are dreptate, exista opţiunea asta, dar îl Dave destul de bine, încât să înţeleg nevoialuu^ * impresie. Vrea s-o cunoască pe logodnica mea siste până reuşeşte. 910 ^ in,

— Mult noroc, frate, o să ai nevoie!

JP iese din birou, şi mă sprijin de scaun, lăsând * scape o parte din frustrarea acumulată. ^511

— Futu-i! bombăn.

Mă uit la birou şi mă gândesc la mişcarea următoare E clar că n-a mers cu florile, ceea ce înseamnă că trebuie să joc murdar.

O să mă urască, dar e în regulă. Dacă o conving să meargă la cină şi să nu mă facă de râs, asta e tot ce

E o prostie nenorocită şi oricine ar vedea ce urmează să fac ar fi de acord.

Cu bomboane de ciocolată în mână – pentru că, sincer, nu ştiu ce le place femeilor şi n-am mai Scut treaba asta niciodată – merg pe aleea îngustă ce duce la uşa Lottie. Locuieşte într-un bungalow mic cu o curte cabilă, imediat unde se termină cartierul The ^ că acum casa valorează o avere, mai ales pe o V^9^ de drăguţă, chiar lângă un cartier bogat.

Bat la uşă şi-mi ţin răsuflarea. „

Răspund eu, mamă! o aud pe Lottie stflg* înainte să deschidă uşa.

J

poartă o pereche de pantaloni scurţi de bumbac şi un tricou cu Rolling Stones. Are părul strâns dat la o parte de pe faţă, şi face

ochii mari de uimire.

_-Bună, iubito! îi spun cu un zâmbet malefic. Mi-a fost dor de tine!

Mârâind printre dinţi, mă întreabă:

— Ce naiba cauţi aici?

__ Nu mă inviţi înăuntru?

— Nu... nu te invit! îmi spune pe un ton arţăgos.

Se pare că îmi dă bătăi de cap.

— Lottie, cine e? se aude vocea unei femei din casă.

— Nimeni! strigă Lottie.

Simt că e pe punctul să-mi trântească uşa în nas, aşa că fac un pas în faţă şi stau în cadrul uşii, oprind-o să plece brusc.

— Nimeni? Aşa te porţi cu logodnicul tău? o întreb. Credeam că însemn mai mult de atât pentru tine.

— Eşti nebun! îmi şopteşte. De unde ştii unde locuiesc? M-ai urmărit? Ai pus pe cineva să umble după mine, să-mi pândească fiecare mişcare? Oamenii bogaţi pot face asemenea lucruri. Ştiu ce fel de putere ai!

încercând să-mi reţin zâmbetul, îi răspund:

— Ţi-ai tastat adresa în Google Maps. Era în secţiunea cu adresele căutate.

— 0!

Dă încetişor din cap.

— Da, aşa e. Iisuse!

— Lottie, desertul e... gata. Ei, bună!

După asemănarea izbitoare dintre Lottie şi femeia de lângă ea, presupun că e mama sa.

—• Şi cine e acest domn?

înainte ca Lottie să răspundă, înting

— Huxley, doamnă. Iubitul lui Lotti şi

— Iubit? strigă mama ei de uimire ş* ^ fiica sa. De când ai un iubit? **

— De trei luni, răspund tot eu iw ^ aţjj ţ.»

secret. Am vrut s& ne cunoaştem mai bine - '"v

facem relaţia publică. Mai ales pentru că a**1*’*'*6 *»n! renume. 1110 8ll*ib§ ^

— Uau, sunt şocată! Nici măcar nu ştiam – întâlneşte cu cineva, dar e o veste grozavă. întil^* şi spune: Eu sunt Maura.

0 iau de mână şi o strâng uşor.

— Huxley. Mă bucur să te cunosc!

— Huxley, o, ce nume frumos! Te rog, intra! e gata şi mi-ar plăcea să mănânci cu noi.

îi întind cutia cu bomboane.

— Poate le pot adăuga şi pe acestea la desert, îi spun, dar, înainte ca Maura să le ia, Lottie mi le smulge din mâi.

Cu o privire feroce în ochi, spune:

— Simt ale mele!

Mama ei chicoteşte.

— Nu te băga între Lottie şi dulciurile ei! 0 sâ maipM o farfurie pentru musafirul nostru. Intră, intra, HusM-

Exact asta fac. Intru în bungalow-ul demodat, dar f mitor, apoi îmi scot pantofii Tom Ford şi saco^J^ Desfac butonii de la manşeta cămăşii cu mâneci îmi suflec mânecile până la coate în timp ce 1318 la Lottie, care mă fixează cu o ură în privii1- ^ $ Bună, iubito! îi spun din nou, de data zâmbet pe buze.

— Ţi-ai pierdut minţile de tot, îmi spune încet. Ce crezi că faci?

— Joc murdar. Am încercat să joc cinstit, dar tu n-ai vrut, aşa *ci* iată-mă! Joc murdar.

Ce te face să crezi că o să-ţi cânt în strună? mă întreabă, ridicându-şi bărbia.

— Pentru că ştiu că n-ai un job... şi că nu vrei să afle mama ta.

Păleşte, şi chiar mă simt puţin prost în clipa asta. E evident că Lottie trece printr-o perioadă grea şi am văzut-o cum se frământa la Chipotle, încercând să decidă ce trebuia să facă. Am respectat acest lucru. Dar n-am timp să-şi dea seama şi, sincer să fiu, nici nu mă simt atât de prost, încât să pun capăt farsei. Mai ales pentru că sunt într-un rahat mai mare decât ea.

— Mă şantajezi?

— Nu, folosesc doar uneltele care mă vor ajuta să obţin ce vreau, şi nu te purta ca şi cum n-ai avea şi tu nevoie de mine!

— Nu am. De asta nu te-am sunat, psihopatule! se răsteşte.

Râzând, îi spun ceva mai tare:

— Şi mie mi-a fost dor de tine, iubito!

— De ce nu veniţi incoace? strigă Maura din bucătărie.

Zâmbind, mă întind şi o iau de mână pe Lottie. încearcă să se desprindă, dar o ţin suficient de ferm, încât să nu poată pleca nicăieri. Aplecându-mă la urechea ei, îi şoptesc:

— Jur că o să fac să merite!

Când mă retrag, ochii ei miraţi mă privesc o secundă, apoi o trag spre bucătărie, ţinându-ne de mână.

Mama ei se întoarce şi pune o farfurie Pe patru persoane. Masa e pusă sub o fereastră o privelişte vastă asupra curţii îngrijite din sn^’^ alcătuită din copaci şi un perete vechi de atucu' °^ timitate faţă de vecini în cartierul acesta în^ °fet® in.

— Jeff lucrează până târziu în seara asta ^ Lottie profitam de nişte deserturi cu îngheţată ^ ^ Jeff e intolerant la lactoză. ’

câ

Presupun că Jeff e soţul ei.

— Cred că Lottie a pomenit de chestia asta îi intrând în joc. Nu ştiu ce m-aş face dacă aş fi înţoli’ la lactoză. îmi place prea mult îngheţata. fant

— Şi mie! spune Maura. Sunt recunoscătoare că siste mul meu digestiv o suportă. Te rog, ia loc!

Mai întâi, trag scaunul pentru Lottie. Poate nu am prea multă experienţa în relaţiile cu femeile, dar ştiu ce sunt alea maniere, la naiba, şi e un gest frumos să tragi scaunul pentru iubita ta. După expresia Maurei, presupun că e de acord. Când Lottie se aşaza, iau loc şi pun mâna pe linguri

— Uau, mă simt răsfăţat! spun. Arată grozav!

— Ţi-am pus de toate, la fel ca mie şi lui Lottie. Sper că nu eşti alergic la nuci; ar fi trebuit să te întreb.

— Nu am nicio problemă.

învârt bolul.

— Ce-i aici?

îngheţată de vanilie, caramel, alune sfărănw puţin suc de cireşe, frişca, fulgi de ciocolata şi c’re^e

— Arată minunat! Mulţumesc!

înfig lingura în bol, iau o bucată zdravăn* an* în gură. La naiba, chiar e bună! Nu sunt sigu*■ * mâncat ultima dată îngheţată, dar am ratat m

— Foarte bună!

Lottie se uită lung la mine, de parcă nu-î vine să creadă că sunt aici, mâncând îngheţată în bucătăria mamei ei şi purtându-mă că şi cum e totul în regulă.

De fapt, exact asta se întâmplă.

Numai de-aş putea să-i aud gândurile!

Presupun ca ar spune întruna doar „0 să-l omor''.

— Lottie, nu ţi-e foame?

întreabă Maura, îi pun mâna pe coapsă şi răspund:

— Probabil că e în stare de şoc. Nu ştiu dacă era pregătită să-ţi spună despre mine. Am presupus că nu e nimeni acasă când mi-a scris, aşa că m-am gândit să trec pe aici.

O strâng de coapsă.

— Scuze, iubito! M-am dat de gol.

— O, scumpo, de ce îţi faci griji? întreabă mama ei.

Ne uităm amândoi la Lottie, care pare o căprioară în bătaia farurilor.

— Reputaţia mea, îi spun, acoperind-o, Nu e, hm, cea mai bună, dar nu din vina mea! Nu ştiu dacă ai auzit de Cane Enterprises.

Expresia Maurei se transformă într-una de şoc.

— Huxley Cane? Tu eşti Huxley Cane?

Arunc o privire spre Lottie, care pare neştiutoare. Interesant!

— Da! Şi, cu toate că celor de la Page Six le place să anunţe cu ce fată ies în diferite seri, nu e adevărat. Să nu crezi tot ce scrie în

ziare!

Din fericire, n-am fost menţionat de ceva vreme, pentru că n-ar fi prea bine pentru povestea mea cu Lottie.

— O, nu cred niciodată bârfele despre celebrităţi decât dacă vin de la însăşi Hoda Kotb!

Maura dă din mâna a dispreţ.

Lottie se trezeşte la viaţă în sfârşit şi 8

— Mamă, tu crezi mereu ce se scrie8?

^ scandal. Mi-ai zis deunăzi că Jennifer Aitf tripleţi şi i-a vândut lui Will Arnett. 8ton &

Maura râde stânjenită.

— Era o glumă!

îşi drege glasul.

— în fine, de asta ai fost atât de evazivă cu întreabă pe Lottie. Pentru că te muţi cu Hiuley? ^0

O, rahat!

— Ce te face să crezi asta? întreabă Lottie ene

— Pentru că, atunci când am căutat apartam^, aproape de KelBey, nu era nimic disponibil. Se pare ca ai evitat toată discuţia, şi nu ştiu, acum, că am aflat că ai un iubit, mă face să cred că poate te gândeşti să te muţi cu eL

Maura se întoarce spre mine.

— Nu mă înţelege greşit, ne place că Lottie e aici, dai am fost şi încântaţi că va fi promovată ca să se poată muta în sfârşit singură.

Interesant! Deci are nevoie de un loc unde să atea; nu mi-a zis asta seara trecută. Şi, cum nu a obţinut promovarea, ci a fost concediată, e logic că nu i-a spus mamei& Cred că am adus-o exact acolo unde o vreau.

Maura îmi zâmbeşte cu viclenie. . ^

— Eu şi Jeff vrem neapărat să umblăm PrU*

— Mamă! spune Lottie, făcându-se roşie la

^

Mă aplec peste masă şi-i fac cu ochiul.

— înţeleg perfect ce spui. îmi dreg g^aS şl ^pu»5. Am rugat-o să se mute cu mine, dar încă aştept 0»

Serios? întreabă Maura, cu o privir®

111 uau, ce palpitant! Scumpo, o să accepţi?

V

Ne uităm amândoi la Lottie, care are gura plină de îngheţată. Se holbează la noi, şi ştiu că vrea să mă omoare, pentru că dacă privirile ar putea să ucidă...

Aş G la doi metri sub pământ.

înghite cu atenţie şi apoi spune:

— Nu sunt sigură. El e mai ataşat de mine decât sunt eu de el.

îşi mai bagă în gura nişte îngheţată.

— Lottie! Cum poţi să spui aşa ceva? întreabă Maura îngrozită. Adaugă în şoaptă: Şi chiar în faţa lui!

— A, glumeşte doar! îi spun, scăpând-o pe Lottie. De fapt, ea a fost prima care a spus „Te iubesc”.

Maura cască ochii.

— Uau, eu nu... nu ştiam.

Maura se întoarce spre Lottie.

— îmi pare rău că n-ai simţit că poţi avea încredere în mine să-mi spui.

O, rahat! Nu vreau să o întristez pe mama ei.

— E vina mea, adaug repede. Am implorat-o să nu spună nimănui Voiam să ţinem totul secret. A vrut să vă spună ţie şi lui Jeff, dar am rugat-o să nu o facă. Te rog, nu te supăra pe ea! Dacă e să te superi pe cineva, acela ar trebui să fiu eu.

Câştig astfel o privire blândă din partea lui Lottie, dar nu durează prea mult, pentru că se întoarce la îngheţata ei şi-şi mai duce o lingură

la gură.

— Apreciez că eşti sincer cu mine, Huxley.

Doamne, dacă ar şti ea!

— Ei bine, spune Maura, punându-şi mâinile pe masă. Cum v-aţi cunoscut?

— La o plimbare, îi răspund, deşi nu asta i-am spus lui Dave.

Doamne, deja povestea asta e întortocb navă! Cel puţin, *la plimbare* e adevărat. *** ti boi

— Se rătăcise şi am ajutat-o să se întoa înainte să plece am ştiut că am nevoie de n *****’ telefon. Nu mă puteam abţine să nu mă

Ochii aceia verzi m-au vrăjit. ^ la^

Lottie se uită la mine cu o expresie mirată r> atent la micile detalii. Mi-aş aminti ochii aceia 8Unt s-ar uita doar în treacăt la mine.

— Ce frumos! Lottie, nu ai spus mai nimic!

Pentru că intervin mereu înainte să răspundă P că, deşi are nevoie să o acopăr, nu sunt foarte sigur ^ o va lua razna şi nu mă va da de gol.

— Doar îl studiam pe Huxley, spune. Observ cum se încadrează în mediul meu.

învârte lingura în castron.

— Nu sunt sigură dacă se potriveşte sau nu!

— Te rog să o scuzi pe fiica mea, se pare că nu ştie sâ se poarte! Lottie, e iubitul tău!

Maura e o femeie bună!

— E OK, Maura! Tinde să mi-o dea la gioale deseori – scuză-mi limbajul!

— O, nu te deranja să te scuzi aici, nu suntem foarte formali! Şi presupun ca de la mine a moştenit atitudinea asta; şi eu tind să mă iau de Jeff. ...

— E cu atât mai distractiv, mai ales când se^c reşte seara lângă mine să o iau în braţe, iar ea îşi buzele dulci de ale mele.

Face ca totul să merite, P că ştiu că mă iubeşte. Mă iubeşte cu adevărat.

Şi Oscarul îi revine lui.

Lottie se ridică de la masă cu bolul în

— Am terminat. Huxley, hai să-ţi ar^ cain

^0

Ce îndrăzneală! o tachinez în timp ce mai iau o lin- / de îngheţată. Maura, scuză-mă cât timp fiica ta pe- ^ce puţin timp cu mine! Să pun bolul în chiuvetă? îmi face cu mâna.

— Nu, mă ocup eu, voi duceţi-vă!

__ Mulţumesc!

0 iau pe Lottie de mână şi o las să mă conducă pe hol spre ultima cameră de pe stânga. Deschide uşa, mă trage înăuntru şi închide uşa după mine.

Admir camera mică, dar complet acoperită de chestii. Postere cu trupe rock pe fiecare perete. De la Beatles la ELO şi Boston, toate formaţiile celebre apar în afişe, chiar şi pe tavan. Patul e nefăcut, sunt haine pe jos, iar comoda ei e plină de produse de machiaj şi de întreţinere. Mă simt de parcă am fost transportat în urmă cu două decenii în camera unei foste iubite. Dezordine, pereţii tapetaţi cu tot ce-ţi place şi, cu toate că nu are în cameră vreo lampă cu ultraviolete, are beculeţe înşirate pe uşă. Fata asta nu e cu mult mai tânără ca mine, dar să mor dacă nu aşa pare!

— Câţi ani ziceai că ai? o întreb, întorcându-mă cu faţa la ea.

Dau cu ochii de o femeie care pare foarte furioasă: are braţele încrucişate, maxilarul încleştat şi bate din picior. La naiba, fata asta chiar poate să te omoare din priviri! – Ce naiba

cauţi aici?

— Ajungem imediat şi la asta! Vreau doar să ştiu mai întâi câţi ani ai.

Îşi dă ochii peste cap.

Nu-ţi face griji, *iubitule,* am 28! Nu e nevoie să-ţi suni avocaţii.

Trece pe lângă mine, împingând^, timp ce se duce spre patul nefăcut şi 8 * U„, şafuri cu inimioare, iar pledul e neg*, \ felat. încerc aă o înţeleg pe fata asta, dar „"'"'S s-0 citesc. Are ceva haotic în ea. reu*^ %

Postere rock. Cearşafuri cu inimioare ^

Atitudine morocănoasă. Ţine la părin^ .

Mârâie peste masă. înfulecă orice i se p ^

— Acum spune-mi ce naiba crezi că faci! - 6

— îţi fac o favoare.

îmi bag mâinile în buzunarele de la pantal _ Cum îmi faci o favoare minţind-o pe ^ chiar crede că suntem un cuplu, maina?

h

— Ceva ce am reuşit prin talentul meu imn actorie. în ceea ce te priveşte, ar trebui să mai wî la asta.**

Se încruntă. *Las-o mai moale cu înţepăturile, frate e deschisă acum la aşa ceva!*

— Credeam că ţi-am spus **la** Chipotle că nu *n* interesează.

— Ba te interesa, îi spun. Dar ţi-era frică. Nu ştiu exact de ce te-ai speriat, dar am văzut schimbam. Am ştiut ca n-ai terminat cu povestea asta; aveai doar nevoie de puţina încurajare. Asta însemnau florile, încurajare

— Aha! Şi ce înseamnă ceea ce faci azi?

— Azi e un şut în fund.

— N-am nevoie de un şut în fund. Tu ai nevoie de mai mult decât mine. ^ a(Ul5,

O, serios? o întreb, simţindu-mă încreza
când ştiu mai multe. Pentru că, din câte se cre de
numără secundele până pleci de aici din casă

bb &i promovată în curând, când de fapt
tu ţi-ai *<*°8 , ^ Yrei să-mi spui de ce are
impresia asta? **din** ®>ci>dar nu'mi făspunde.

Arăt cu degetul mare spre uşă.

_ Sau 8ă mă duc s-o întreb chiar eu?

Dau să plec»iar ea Bare din Pat> luându-mă de mână şi trăgându-mă înapoi.

__ La naiba, să nu-i spui nimic mamei!

Se aşază la loc pe pat şi se lasă pe 9pate.

__ Doamne, de ce trăiesc coşmarul ăsta?

— Nu e nevoie să fie un coşmar, îi răspund. Ar putea fi foarte simplu. Ne putem ajuta reciproc, dar nu ştiu de ce nu laşi chestia asta să se întâmple.

— Pentru că eşti un străin! şuieră la mine. Vrei să fiu logodnica ta, să locuiesc cu tine, din câte se pare, şi să fiu la dispoziţia ta? Am şi eu o viaţă de trăit, n-am timp pentru jocul tău de tâmpit bogat.

— Pentru mine nu e un joc, îi spun. E o tâmpenie colosală din partea mea şi încerc să rezolv lucrurile pentru toată lumea. Şi nu va trebui să fii la dispoziţia mea, doar câteva cine când şi când, poate o chestie de un week- end, doar până încheiem afacerea, pe urmă poţi să mă trimiţi dracului.

— Şi eu ce obţin în schimb? mă întreabă, ridicându-se §i sprijinindu-se în coate.

— Orice vrei, îi spun, pentru că aici am ajuns.

Vreau sa ştie că nu există limită, pentru că încă nu
[1] am povestit despre partea cu sarcina.

Ai nevoie de o locuinţă? Am o casă cu şapte doritoare. Ai nevoie de un partener la reuniune? Sunt al tău! ^^1 să-i dau un telefon

fostei tale şefe, să-i spun că
a făcut o greşeală imensă când te-a lăsat ^
lângă tine. Vrei un job? Pot să-ţi găsesc unulj^

V

— Nu vreau un job de la tine, îmi spune
fapt... ^

I se frânge vocea, clatină din cap şi se uită j*. f 0, ceva tot vrea! O văd în privirea ei melatJ,^ privire însetată, plină de speranţă; în spatele och ^ arzători se ascunde ceea ce-şi doreşte cu adevărat **

Profit de ocazie şi mă aşez pe pat lângă ea. Ar fi un moment de cotitură pentru mine, în care pot T* de exteriorul ei dur.

— Ce vrei, Lottie? Crede-mă, pot să transform aproaj# orice în realitate!

Mişcă din buze ca să evite să mă privească în ochi Din felul în care aproape că i se împreunează sprâncenele, ştiu că se gândeşte, că decide dacă să-mi spună sau nu! în loc să insist, aştept.

Şi aştept.

Până când...

— Vreau să o pot ajuta pe sora mea, îmi spune încet Vreau să se simtă împlinită în carieră, apreciată, şi ştiu că pot să fac asta pentru Kelsey. Ea e omul meu de bază, cea mai bună prietenă a mea, şi ar fi un vis să lucrăm împreună.

Se uită la mine.

— Dar nu-şi permite să mă angajeze, iar eu trebuie s* câştig bani.

— Cu ce se ocupă?

ftS. Apreciez vulnerabilitatea din glasul ei

Când nu se

cunde după răutăţi şi sarcasm, e cea mai ^
soană pe care am cunoscut-o vreodată. Iată-®*

aid,

proverbiala lampă a lui **Aladin,** iar ea vrea să-şi ajute 80ra. Altruism **curat.** *Uau!*

— Are o firmă de organizare. Un fel de *The Home Edit*, dar o face în mod sustenabil.

— Ce înseamnă *The Home Edit*? o întreb, nedumerit.
E ceva ce ar trebui să ştiu?

— Of, bărbaţii ăştia! bombăne, apoi continua: *The Home Edit* e despre organizarea casei, cum să reduci costurile şi să te asiguri că duci o viaţă organizată, nu haotică. Oamenii ăştia transformă cămările în paradisuri şi frigiderele în opere de artă. E spectaculos! Kelsey e pe punctul de a trece mai departe şi a fi mai mult decât o firmă condusă de un singur om, dar îi este greu să se ocupe de partea de afaceri. Aici aş interveni eu.

— înţeleg, îi spun, uitându-mă lung la ea. Ştii, am multe cunoştinţe. Fraţii mei, de exemplu, ar avea nevoie de cineva care să intre în casele lor şi să le organizeze. Şi birourile noastre ar avea nevoie de o renovare. Pot să mă asigur că firma surorii tale nu e doar văzută de genul de oameni care ar da mulţi bani pentru serviciile ei, ci şi că se transformă în ceva prosper.

— Nu avem nevoie de pomana ta.

— Nu e pomană. Nu le spun oamenilor să o folosească, dar, dacă vrei să ajungi undeva în afaceri, Lottie, trebuie să ştii că relaţiile înseamnă tot. Uneori, ai nevoie de o singură persoană. O persoană care să stârnească flacăra, pentru că acea persoană cunoaşte alte cinci, iar cele cinci ştiu alţi cinci oameni şi aşa creşte afacerea la început, din vorbă în vorbă. Eu sunt prima persoană şi cunosc mai mult de cinci oameni.

— Ce vrei să spui?

__ Spun că vreau să te ajut. *Cum o fac să mă creadă*?

— Ce zici de asta? Te prefaci că eşti lo mergi la evenimentele astea de afaceri schimb poţi să stai la mine... ^

— Nuvreau să locuiesc cu tine. Pot **să mă** mutl **în niciun caz nu voi locui cu un străin pe care nu i ^**

— Bine! Te angajezi la Kelsey şi te muţi cu ^ vă ajut cu relaţiile mele. ^^^

Lottie stă pe gânduri, trăgându-şi buzele într-o

— Şi ştii, adaug, dregându-mi glasul, dacă ai p,^ şi însărcinată, ar fi ideal.

— Poftim? întreabă, ridicându-se în capul oaselor. Ţi-ai pierdut minţile? Nu îţi permit să mă laşi gravidă.

— Futu-i, nu, nu asta voiam să spun! Să te prefaecă eşti însărcinată. Să te prefaci. N-am de gând să ţi-o trag sau aşa ceva.

Lottie se încruntă.

-De ce naiba m-aş preface că sunt gravidă?

— Pentru că i-am spus tipului cu care încerc să fac afaceri că eşti.

— De ce? De ce i-ai spus asta?

Oftez şi mă apuc de ceafa. ^

— Logodnica lui e gravidă. încercam să forme»[0] **nexiunecuel.** .?u*

Inventând faptul că ai o logodnică însărcina **Huxley, chiar te-ai băgat într-un mare rahat, n«*[1] * $**

Da! **Oe asta am nevoie de tine. Aşadar[3] vrei, Lottie!**

întind braţele. – Spune ce vrei şi va fi al tău!

— Nu ştiu ce vreau.

— OK!

Mă ridic de pe pat şi mă plimb prin cameră.

— într-o lume perfectă, ce ai avea chiar acum?

Mă întorc spre ea şi ridic un deget?

— Să lucrezi cu sora ta, da?

încuviinţează.

— Să nu locuieşti cu mama ta şi cu Jeff.

încuviinţează din nou.

— Să-i dai peste nas şefei tale, cea care te-a

concediat.

— O prietenă de-o viaţă care a fost toxică de la început. Mi-ar plăcea să şi-o bage în fund!

Pufnesc în râs.

— OK, asta se poate aranja! Ce ar mai fi?

— în lumea perfectă? mă întreabă, ezitând.

— în lumea perfectă.

îşi strânge colţul gurii între dinţi, apoi spune:

— Ei bine, aş lucra cu sora mea, aş pleca de la mama, m-aş răzbuna pe Angela, aş avea creditele de studii plătite şi, de câte ori plouă, aş avea un loc unde să stau întinsă afară, sub stropi, fără să mă judece nimeni.

— S-a făcut! îi răspund.

— Ce anume s-a făcut? întreabă sceptică.

— Toate astea s-au rezolvat. Te ajut eu! O ajut pe sora cu firma ca sa puteţi lucra împreună. O să locuieşti cu ea, aşa că s-a rezolvat şi cu locuinţa, o să facem planul perfect să ne răzbunăm pe Angela, o să-ţi plătesc uşor creditele de studii şi ştiu locul perfect în care să stai întinsă în ploaie.

Clatină din cap.

— Nu-mi plăteşti creditele pentru studii.

— De ce nu? o întreb.

— Pentru că nu sunt prostituată.

Mă scarpin în ceafă.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi

spus că te cu mine.

— Nu mi-ai spus, dar mi se pare...

ciudat Mv să fiu escorta ta.

— în primul rând, nu eşti o escorta. Hai să aru fereastră cuvântul ăsta chiar acum, ai înţeles? ^1^ * rând, nu e vorba de mine, e vorba de noi E o afaceri acord. O tranzacţie între doi oameni. Ne înţelegem * pra unui schimb cinstit, un schimb de servicii, asta e tot» Nimic mai mult! Crede-mă, aş plăti o groază de bani gât« conving să accepţi! Sunt sigur că nu-s atât de mari creditele alea de studii. Cât datorezi?

Lottie se strâmbă şi spune:

— Treizeci de mii de dolari.

Ridic colţurile gurii.

— O nimica toată, Lottie.

Face ochii mari.

— Am o datorie de treizeci de mii de dolari şi tu spui că e nimica toată?

— Crede-mă când îţi zic că am miliarde la diapoziţi[e]- Confuză, mă întreabă: .

— De ce-mi spui chestia asta? Aş putea să scot [e] tine miliardele alea. . ui

— Posibil, dar nu cred c-o 3-0 faci. Nu pari să fii S[811] acela de om. $

— Nu sunt, îmi mărturiseşte dezumflata. *M* fiu; lucrurile ar fi cu mult mai uşoare.

Chicotesc.

Mă bucur că nu eşti omul care se bazează pe şantaj!
E un semn bun pentru mine.

Stau în picioare cu mâinile în buzunare. Cu capul plecat, ridic doar ochii spre ea.

— Spune da!

Strânge din buze.

__ pe unde ştiu că o să te ţii de cuvânt?

— O să pun avocaţii să pregătească un contract. Simplu!

părând încă nesigură, îşi studiază mâinile.

— Nu ştiu.

— Spune-mi de ce nu vrei s-o faci!

Ca să accepte chestia asta, trebuie să recunoască ce o reţine.

— Mi se pare... greşit. Ştiu, căutam ca nebuna un soţ bogat care să-mi rezolve toate problemele, dar acum, că e pe jumătate adevărat, mi se pare greşit. Am muncit din greu pentru tot ce am obţinut; mi se pare ceva gratuit, şi nu e în regulă.

înţeleg sentimentul. Dacă n-ar fi fost tata, noi n-am fi avut afacerea pe care o avem acum.

— înţeleg că te mândreşti cu faptul că ai muncit pentru tot în viaţă. înţeleg asta foarte bine. Dar ştii cum am început noi afacerea?

Clatină din cap.

— Sincer, nu ştiu nimic despre tine.

Ei bine, a fost cu o idee şi banii din asigurarea rămasă după moartea tatei. Fără banii aceia din. asigurare, era imposibil să ajungem unde suntem azi. Da, muncă Erea, pe brânci, şi decizii bine gândite care au făcut banii sa se inmulţească, dar am avut nevoie de ajutorul acela,
de spryin. De punctul de plecare. Toţi au
ceput bun şi de o mână de ajutor din când^01^11**.

lua ca pe o gratuitate, Lottie, ia-o ca pe o ^o

— Cred că e logic. &n ajutor!

Mă priveşte în ochi.

— Probabil îmi oferi afacerea vieţii mele da,. sa ştiu un lucru. ' treb«ie

Se ridică de pe pat şi, cu toate că e cu vreo 30 de timetri mai scundă decât mine, se apropie şi mceartT*■ mă intimideze.

— Nu-ţi datorez nimic decât ceea ce accept să fac iar şmecheria pe care ai facut-o azi... e o înşelătorie şi m bc va mai repeta. Să ma şantajezi, să mă ameninţi cu adevărul e o tâmpenie, şi nu te plac prea mult din pricina asta.

— Corect! îi răspund. Dar refuz să-ţi cer scuze pentru ce am făcut.

Mă priveşte cu atenţie.

— Nu cer scuze decât dacă regret că am făcut ceva. Nu regret chestia asta. Ca afacerist, iau cele mai bune decizii ca să-mi îndeplinesc scopul.

— Deci asta e... o afacere?

— Nimic mai mult de atât.

v

— Bine! îmi spune şi arată spre uşă. Acum poţi P1

Clatin din cap. ^

— Drăguţă încercare, Lottie, dar am nevoie multe informaţii din partea ta înainte să Plec^ ® ^ la numărul tău de telefon, adresa surorii tale, ilaine la pantofi!

De ce ai nevoie de lucrurile astea? , trUpa ac un pas spre ea şi trag de tricoul ei vechi cu

__ Nu ca nu ai arăta sexy, dar o să ai nevoie de ceva 7 ggump... dacă e să fii în compania mea.

**11 ridic bărbia cu degetul arătător.

Osaam nevoie şi de mărimea pentru inel.

Logodnica juea trebuie să fie împodobită cu un inel. înghite în sec.

— Bine, dar şi eu trebuie să-ţi ştiu lungimea penisului înainte să pled.

— De ce trebuie să ştii chestia asta? o întreb.

— Pentru că, îmi explică zâmbind, trebuie să ştiu dacă mă prefac că sunt o logodnică fericită sau una cu adevărat satisfăcută.

Futu-i, ce tupeu are fata asta! Când am avut ultima dată o conversaţie atât de sinceră şi deschisă cu o femeie? Simt că mi se încălzeşte ceafa când spun:

— Crede-mă, eşti al dracului de satisfăcută!

Ridică, din umeri.

— Cred că va trebui să te cred pe cuvânt.

Se duce la noptieră şi scoate un pix şi o foaie de hârtie, apoi începe să noteze. Mă plimb prin camera dezordonata şi întreb:

— Dacă sora ta e specialistă în organizare, cum se face ca dormitorul tău e un dezastru?

— A încercat să mă ajute, dar sunt o cauză pierdută. Bucură-te că nu locuieşti cu mine!

S'Ur putea sâ fii o cauză pierdută pentru sora ta, dar ai Putea fi victoria mea.

MAMA: [POZĂ] UITE O POZĂ CU MINE ŞI jffţ D® coţi, în living! Te-am cruţat cu o imagine de la gât în m Pentru că ducem o viaţă liberă şi degajată.

— De ce, mamă? De ce? întreb şi mă strâmb în timp ce pun telefonul jos.

— Ce e? întreabă Kelsey, scotocind într-ima dintre raţiile mele.

— La două ore după ce m-am mutat, sunt deja dezbrăcaţi în living.

Kelsey scoate un sunet ca şi cum vomită.

. fldev^

— Sunt de acord să exprimi ceea ce eşti

fikel0rei dar sunt lucruri pe care nu e nevoie să le „eretei»*'-

De acord, răspund, sprijmindu-ffl® y soniera micuţă a lui Kelsey. Şi trebuie să ne Ş>
■nobila aia când mergem în vizită.

Â

Scanned with CamScanner

__ De acum înainte, o Bă stau în picioare, mormăie Kelsey în timp ce pune o cutie peste alta.

Spaţiul de aici, să spunem că... lipseşte.

— Kels, încep să devin neliniştită.

— Din cauza cinei la care mergi diseară, a contractului pe care l-ai semnat sau a faptului că va trebui să construim un castel din cutii ca să poţi locui aici?

Da, aşa e, am semnat un contract, legându-mă de Huxley Cane până se îndeplinesc obligaţiile contractuale.

Şi da, o să mă prefac în seara asta că sunt o logodnică devotată.

Ca să nu mai spun că nu ai loc să păşeşti în apartamentul lui Kelsey. De ce aveam impresia că e mai mare?

De ce am crezut că e destul de mare pentru doi oameni?

— Toate cele trei, îi răspund. Crezi că am făcut o greşeală imensă?

— Sincer? Nu ştiu.

Kelsey oftează prelung.

— Cred că orice lucru vine cu riscuri şi recompense. E un risc imens să fii obligată prin contract să stai cu acest Huxley până îşi încheie afacerea. Dar gândeşte-te la ce ai de câştigat – şi nu mă refer doar la potenţialul firmei! Gândeşte-te că ai scăpat de creditele de studii!

— Da, nici acum nu-mi convine chestia asta.

Kelsey pune o cutie cu haine peste o cutie cu pantofi,

— Gândeşte-te din altă perspectivă! Probabil că Huxley câştigă mulţi hani din afacerea asta, altfel n-ar fi mers atât de departe ca s-o încheie, corect?

— Corect!

— Ei bine, ia plata creditelor ca pe un comision

că-l ajuţi!

— Hm, cred că ar trebui să văd lucrurile aşa.

— Vezi?

Mai ridică o cutie.

— Astea o să rămână aici până ™ - «ia gAw.

tem perfect de depozitare de care să f0f ^ o,

îmi arată patul meu de pe podea. ° ^ ^ _ Eşti sigură că nu te deranjează si do Pot să fac schimb cu tine o dată la două no^ * N' Dau din mână spre ea. – O să fiu în regulă! Şi uite ce drăguț ai aranjat patul!

O să meargă!

Oftez.

— Mulţumesc că m-ai primit!

— Ce cred mama şi Jeff că faci?

— Că m-am mutat la Huxley.

— Of, ce-o să faci când o să vrea să vină în vmtTn casa ta cea nouă?

— O să stabilim o oră, o să duc acolo câteva lucruri pa- sonale şi o să pretind că locuiesc acolo. Nu e ca şi cum «si verifice băile ca să se asigure că tampoanele sunt pregătit*.

— Adevărat! râde Kelsey. Nu m-am gândit la asta, Ei bine, se pare că totul e plănuit. Dar în seara asta? ^ gata? Ai învăţat povestea?

— Ce poveste? ,

— Ştii tu, cum v-aţi cunoscut, cum te*a

06111 torie.,. în câte luni eşti?

O* Doamne, nu avem o poveste! Nu scria nimic în contract.

Şi am vorbit cu Huxley o singură dată după ce a plecat ...tuatia să fie şi mai

deunăzi de la mine, ceea ce face ca swu»v-
confortabilă.

Se simte sarcasmul?

pentru că e din plin.

Nelinişte mea e la apogeu când îmi dau seama că n-am discutat nimic despre trecut. Singurul lucru despre care a vorbit este contractul şi dacâ l-am semnat sau nu! Am avut o discuţie lungă cu avocatul lui, care practic m-a ameninţat cu un acord de confidenţialitate. L-am întrebat dacă acordul o include şi pe Kelsey şi, după ce a discutat separat cu Huxley – eu n-am luat parte la conversaţie –, mi s-a spus că nu, ea nu se pune, dar tot a obligat-o să semneze un acord. A fost un coşmar.

— N-am vorbit de niciun fel de poveste.

îmi ronţăi degetul, încercând să-mi liniştesc fierea care începe să-mi urce pe gât.

Kelsey se strâmbă.

— Ooo, eu i-aş scrie, să văd la ce oră e cina, când are de gând să te ia şi ce poveste aveţi, pentru că mă îndoiesc că o se bucure dacă faci vreo greşeală. Nu scria ceva în contract că trebuie să-ţi joci bine personajul?

— Aşa scria? Doamne, ar fi trebuit să citesc mai bine!

— N-ai citit contractul? mă întreabă Kelsey îngrozită.

— Erau douăzeci de pagini, Kelsey. Mult prea mult jargon juridic pentru o întâlnire!

— Doamne, Lottie! Ţi-ai vândut viaţa tură să citeşti contractul?

— Am înţeles în linii mari.

— Păi, e clar că nu!

îmi simt fierea pe limbă.

— Nu mă ajuţi cu nelinişte, ştii, nu?

Iau telefonul şi îi scriu lui Huxley un mesaj panicat.

Lottie: Care e povestea noastră? Cum ne-am cunoscut? Cum m-ai cerut? în câte luni sunt? Ar trebui să se
*„o dăb^rta? Avem băiat sau fată? Cu*m
memi la care cinăm? De ce naiba am
«e"*"***
ăla afurisit? Co%kil

Arunc telefonul şi mă aşez la masa de v
lemn de stejar, cu două locuri. “Síi,,

_ A fost o idee proastă, îi spun. Am

pi-0[tll8 din personaj şi nici măcar nu

ştiu cine e
semnat un contract, Kelsey. 1 ^

— Da, nu o să te mint, sunt şi eu

neliniştită peatni tine!

— Nu mâ ajuta deloc.

0 fixez cu privirea.

Cioc-cioc!

— E mâncarea, spune Kelsey, sărind spre uşă. Lasă neliniştea deoparte pe moment! Pacheţelele de primăvara nu merg cu neliniştea.

Anxietatea se potriveşte cu vreun fel de mâncare? Când se deschide uşa, îmi sprijin capul de perete, ¿a* numai o nanosecundă, pentru că icnetul speriat al ta Kelsey îmi atrage atenţia.
înspăimântată de ce o 5 (^DCO|0 ăe uşă, mă aplec uşor în faţă şi văd un bărbat car® maim nişte cutii pentru rochii şi pungi pline de cut“cU^ b)fi. Le aşază pe patul minuscul al lui Kelsey, ? iar în locul lui intră Huxley, purtând o ţinut* ^

arătând foarte serios. Când se uită la mine, îl ™ crunta. De ce naiba se încruntă la mine?

~~ Pot 8ă te ajut cu ceva? întreabă Kelsey* ^t®»1 Se întoarce spre ea şi îşi mai descreţi apunând:

- Tu trebuie să fii Kelsey. mtinde mâna.

__ Eu sunt Huxley. Mă bucur să te cunosc!

0, Doamne! exclamă Kelsey, dând mâna cu el. Se uită peste umăr şi şopteşte: NU ai spus cât de sexy e! ti şoptesc la rândul meu:

poate că o spui în şoaptă, dar el tot de aude.

Huxley chicoteşte şi închide uşa după el. Aruncă o privire prin spaţiul de 1,2 metri pe 1,2 metri. Expresia lui neutră se schimbă încet într-o căutătură nemulţumită cu fiecare secundă care trece. Nu pare prea fericit.

— Aici ai de gând să locuieşti?

— E vreo problemă cu asta? îi răspund.

Păşeşte în interior, iar inspecţia lui critică se opreşte la patul din perne de pe jos. II atinge uşor cu pantoful.

— Şi aici dormi?

— Nu e drăguţ?

Fără să-mi răspundă, trece pe lângă stiva de cutii, care se leagănă precar.

— Şi unde ai de gând să pui cutiile astea?

— Nu că ar fi treaba ta, dar Kelsey o să organizeze tot.
E profesionistă, mai ştii?

Privirea lui mustrătoare cuprinde spaţiul încă o dată, apoi spune:

— Nu vreau să-i insult profesia şi abilităţile, dar aş vrea să vad cum o sa încapă toate în apartamentul ăsta minuscul, în aşa fel încât să puteţi încă locui aici. Văd că s-a folosit deja de tavanele înalte, dar am văzut camera ta şi dezastrul pe care eşti în stare să-l faci.

Măi să fie, a venit pornit, nu-i aşa?

— Kelsey, vrei să-l pui la punct? o întreb cu nonşalanţă. Dacă e cineva capabil să rezolve calamitatea asta, aceea e Kelsey. E o mimmp a lumii moderne când vine vorba

de organizare. Sora mea vede depozitarea in care alţi oameni nu o pot face. Dacă e cineva * descurce, ea e aceea. ^ ***

— Ei bine, nu credeam că o să aduci atâtea cutii, Kelsey, privindu-mă puţin neîncrezătoare. Pe urmâ*^ ştie ce mai e în cutiile pe care tocmai le-a adus Huxl^T

— Kelsey! îi spun, îndreptându-mă. Asta e speciaiiu tea ta.

— Ştiu. îşi frânge mâinile şi-i spune lui Huxley Nu vreau să crezi că nu mă pricep la ce fac, pentru câ mi pricep, dar uneori trebuie să fii în stare să recunoşti că e nevoie de curăţare pentru ca lucrurile să meargă. Eu sunt minimalistă şi cred că s-ar putea să scăpăm mai întâi de o parte dintre lucrurile tale, Lottie, ca să meargă.

— Curăţare? o întreb, uluită de ideea de a face aşa ceva. îţi dai seama că am adus strictul necesar cu mine? Nici nu mi-am adus toate hainele. De astea am nevoie ca să supravieţuiesc.

— Mă ocup eu.

Huxley scoate telefonul şi începe să tasteze.

— îl pun pe Andre să-ţi ia cutiile.

— Cum adică să le ia? Ce face cu ele?

Huxley îşi ridică privirea din telefon, cu o sp ridicată, şi mă străpunge cu ochii aceia arzători.

— Le duce la mine acasă.

Clatin din cap. . . nU ml

— Nu, în niciun caz! E imposibil! T^'arn 21 mut cu tine. *rmitoa*^- A*

— Nu fi absurdă! Am o casă cu şapte putea avea o cameră pentru fiecare cutie. .,

— Nu locuiesc cu un bărbat pe care n îmi încrucişez braţele la piept.

Ne fixăm cu privirea, punând o barieră între noi.

Ar fi mai uşor ea locuiesc cu Huxley? Sigur, probabil, ¿ar nici nu-l cunosc. Ce om nebun se mută cu un

străin?

Eu, nu!

Iar sora mea nu ar fi niciodată de acord.

— Ştii, s-ar putea să nu fie o idee rea, spune Kelsey. Scuzaţi-mă cât îmi culeg faţa de pe jos!

Pardon?

Nu e o idee rea?

— Kelsey! şoptesc şocată. Ce Dumnezeu? Ar trebui să fii de partea mea.

— Dar sunt.

Arată către cutii.

— După un singur weekend o să ne urâm reciproc. Şi uită-te la el, pare destul de drăguţ!

— Destui de drăguţ? o întreb, complet uluită. Asta e singura calificare de care ai nevoie? *Destul* de drăguţ?

— Şi miroase divin, şi ştim cine e, aşa că, dacă încearcă ceva, putem să-l reclamăm la poliţie ca să-i distrugem reputaţia. E evident că se dă peste cap să evite treaba asta.

Cu toate că e ceva adevăr în vorbele ei...

— Şi ce ar trebui să fac, să locuiesc în vila lui?

Kelsey rânjeşte.

— Păi, da! Mi se pare de vis.

Aplecându-mă spre Kelsey, îi şoptesc:

— Nici măcar nu-mi place de el. îmi răspunde tot în şoaptă:

— Te aude.

— **Nu e nevoie sa mă placi ca să faci afaceri cu mine. Nu uita, e doar o relaţie de afaceri. Cu cat începi mai**

repede să o priveşti aşa, cu atât va fi mai u-r
tea emoţională deoparte. 88 ^topar.

Mă încrunt la Huxley, care pare mult prea reW gănându-se pe călcâie cu mâinile în buzunare.

— Are dreptate, spune Kelsey. Văzând că nu răsD sora mea îi dă înainte: Ce zid de asta? Încearcă săptămână şi, dacă vrei să te întorci, garsoniera mea te stă la dispoziţie, cu tot cu patul din perne.

— Vorbeşti serios? Nu vrei să rămân?

— Nu o să-ţi facă niciun rău, spune Kelsey.

— Asta zici acum, dar mâine la ştiri o să aflăm că pe internet circulă veşti despre sora dispărută.

— Eşti ridicolă! Ştim totul despre el. Dacă încearcă ceva, se alege cu reputaţia terfelită. Crede-mă, mă pricep să citesc oamenii! Nu e prost.

Nu-mi vine să cred că iau opţiunea asta în calcul, dar, când mă uit la ei, simt că înclin tot mai mult spre da! Nu din cauza vilei, ci pentru că nu vreau să mă urasca Kelsey şi ştiu că, după câteva zile în apartamentul ăsta mic, ar putea să mă renege. Una e să locuiesc aici, dar să muncesc şi să locuiesc în apartamentul ăsta e altă mân care de peşte.

Oftând, îi spun: . .^

— Bine, dar vreau cea mai îndepărtată camera şi fără prostioare!

Îl arăt cu degetul. t apoi[30]

— Nu te flata singură! îmi spune nonşalan ■ duce la pat şi manevrează cutiile cu rochii. ^

Kelsey pufneşte în râs şi îşi **acoperă** gur* timp ce clocotesc de nervi. äsPund-

Păi, nici tu... să nu te flatezi singur- u

Au, ce i-ai ris-o! spune Kelsey batjocoritor. L-ai ars «re de tot.

fou masez tâmplele.

_ Kelsey, aş aprecia dacă ai fi de partea mea.

— Sunt, de-asta te încurajez să mai lucrezi la replici. Gândeşte-te înainte să reacţionezi,

loveşte-l acolo unde a **doare!** Ştii, ceva de genul... „Părul tău e...” Bine, nu, are par drăguţ. Poate costumul... Hm, e croit impecabil. Stai, ăsta e un compliment! A, ştiu, „Ai maxilarul atât de **încleştat...”** De fapt, e destul de simetric. Toată faţa lui e foarte simetrică. Un adevărat specimen.

— Uau! exclam şi bat uşor din palme.

Mersi, Kelsey, nişte insulte de mare ajutor!

Huxley se uită la noi.

— Am terminat cu tentativele jalnice de a da replica?

— Tu eşti jalnic, îi răspund, apoi mă uit la Kelsey să văd dacă mă aprobă.

Ridică degetele mari şi dă din cap. *Ha, l-am înţepat bine!*

Lui îi zvâcnesc fălcile.

— Vreau să probezi ţinutele astea.

— Ai putea să o ceri pe un ton mai frumos.

— E o afacere. Nu încerc să te cuceresc sau să te curtez* în momentul ăsta, sunt şeful tău, aşadar îmi asculţi ordinele.

Clocotesc de furie în timp ce Kelsey îşi face vânt cu mâna.

-Uau. ar trebui să-ţi spună „tati” după discursul ăsta dominator?

— Kelsey, pentru Dumnezeu! Mă ciupesc de baza nasului.

Vrei aă ţi-o ţii în pantaloni?

Se aude încă o bătaie în uşă, iar sora mea spune-

— Ei, asta trebuie să fie mâncarea, dacă nu niâ teaptâ cumva cineva în spatele uşii. aţ’

Mişcă din sprâncene, pe urmă se îndreaptă.

— Frate, chiar trebuie s-o ţin în pantaloni!

Se duce la uşă, ia mâncarea, iar pe urmă o aduce în bucătăria ei ca o cambuză.

Huxley deschide cutiile şi ridică o rochie frumoasă lungă şi verde, cu talia ridicată şi mâneci largi. Decolteul e mai adânc decât aş purta în mod normal, dar materialul pare bogat, aşa că, ştii... O voi proba.

— îmbracă asta! Vreau să văd cum îţi stă.

Mă ridic de pe scaun, îi iau rochia din mână şi spun:

— Ştii, nu ţi-ar strica să spui „te rog”.

Când ajung în baie, îmi scot repede hainele – pe care le împing într-o parte cu piciorul, deşi Kelsey ar fi îngrozită – şi îmbrac rochia, lăsând materialul moale să-mi cadă peste rotunjimi.

— Uau! şoptesc, admirând rochia în oglindă.

Mi se potriveşte mănuşă, îmi scoate talia în evidenţă, iar sânii arată spectaculos. Presupun că poţi cumpăra orice cu bani, pentru că eu n-am reuşit niciodată să cumpăr o asemenea siluetă.

E timpul să i-o arăt „şefului”.

Deschid uşa şi ies din baie, **simţindu-mă** stânjen*
Nu ştiu ce să fac cu mâinile, aşa că le ţin timid în

— Asta îţi doreai, stăpâne? îl întreb.
^

Expresia nu i se schimbă şi nici nu dă vreun semn apreciere. Cu o voce aspră, îmi spune:

— E bună pentru seara asta!

Tipul asta ar putea juca rolul fermierului din Babe, mângâindu-mă pe cap şi zicând „E bine, purceluşule. E bine.”

Doamne!

Măcar stabileşte care îi sunt aşteptările. E o afacere!

Nu e un fel de basm în care mă scapă de cârpe şi mă transformă într-o prinţesă. Nu că mi-aş dori aşa

ceva. Vreau doar să-mi croiesc drum în viaţă prin muncă, dar, ştii, puţină decenţă sau recunoaştere a decolteului meu, de obicei inexistent, ar fi de apreciat.

— Celelalte rochii sunt pentru alte ocazii. Simt bileţele în cutii despre când şi cum să le porţi, precum şi ce pereche de pantofi, să asortezi, dar acum, că o sa stai la mine, o să-mi dau aprobarea finală înainte să ieşi din casă.

— Aprobarea finală? întreb. Îţi dai seama ca e corpul meu, nu?

— Sunt conştient că e corpul tău. Dar ai semnat un contract care spune că îţi aprob toate ţinutele înainte de a merge la un eveniment oficial.

— Credeam că e doar, ştii tu, semantică, spun fluturând din mână.

— Nimic din contractul acela nu e doar semantică, îmi dă replica. E ceva ce ar trebui să înveţi chiar acum, mai ales dacă o să lucrezi pe partea administrativă în firma surorii tale. Ţi-ar prinde bine să te familiarizezi cu jargonul juridic.

—11 cunosc, îi răspund. Nu presupune că nu ştiu nimic! Când iei contractul nostru drept semantică, pot să presupun că ai nevoie de educaţie, mai ales când o să te ocupi de afacerea surorii tale, pe care a construit-o de la zero. Nu te joci cu aşa ceva!

— Nu mă joc cu ea!

— Trebuie să o iei în serios, imi spune pe Un poruncitor.
— Dar o iau în serios!
— Nu e un joc, Lottie. E o ocazie de care trebuie profiţi, să treci la următorul capitol din viaţa ta, nivelul şi, dacă nu faci decât să-ţi baţi joc...
— Ce naiba te face să crezi că-mi bat joc? îl întreb, de*, facându-mi larg braţele. Stau aici într-o rochie pe care vrei să o port şi o să vină aici un bărbat care îmi mutâ cutiile la tine acasă, după cum ai cerut. 0 să particip în seara asta la o cină la care, sinceră să fiu, sunt îngrozită să merg, din simplul motiv că, dacă fac o greşeală, daca spun ceva greşit, o să stric totul pentru tine. Şi, nu ştiu din ce motiv ciudat, nu vreau să fac asta.

Mă apropii de el şi-l împung în piept cu degetul.
— Aşa că nu mă acuza că-mi bat joc! M*ai înţeles?

Se aude un molfăit în linişte, iar eu şi Huxley ne întoarcem în acelaşi timp spre Kelsey, care ţine într-o mână o cutie cu lo mein, iar în cealaltă, beţişoarele. în timp ce mestecă, ne zâmbeşte şi spune:
— O, scuze... Eu doar mă bucuram de spectacol. l/> mein? ne oferă, întinzând cutia.

Enervată, mă întorc cu spatele şi mă duc la baie, unde mă dezbrac din nou, dar de data asta rămân pe jumătate goală pe capacul toaletei.

Ce tupeu are omul ăsta! Chiar e timpul să citesc con tractul acela.

1=1

Aerul condiţionat din maşină nu **reuşeşte aă domolea** infernul care-mi străbate corpul.

aţin ră e vorba de afacen, nu caut nimic mai mult decât
^ j j -
simplă tranzacţie, dar murea daca recunoştea măcar ce Orturi am făcut ca să-mi ondulez părul lung? Adevărat, el mi-a cerut să-l ondulez şi să aleg un aspect natural pentru **machiaj,** dar ar fi fost plăcut să-şi arate aprobarea. Credeţi c-am obţinut aşa ceva?

Când am ieşit din baie – arătând extrem de bine, de altfelnu mi-a spus nimic în afară de „Hai să mergem!” Kelsey m-a îmbrăţişat să mă încurajeze înainte să plec şi mi-a spus să o sun dacă trebuie să mă întorc în apartamentul ei. Judecând după privirea ei neliniştită când încercam să ne dăm seama ce să facem cu atâtea cutii, o să presupun că a fost o invitaţie nefondată.

Huxley conduce maşina pe o stradă liniştită şi opreşte în dreptul unei case albe, care seamănă cu cea din *Prinţul din Bel Air,* cu coloane grandioase şi becuri mari, atârnate.

întind mâna spre mânerul portierei, dar mă întreabă:

— Unde crezi că te duci?

Mă uit la el peste umăr.

— Nu ştiu, ajung enervant de devreme la cină? îi arăt ceasul.

— Sincer, cine vine cu o oră mai devreme? E o chestie a bogaţilor pe care noi, ţăranii, nu o înţelegem?

— Ar fi de ajutor dacă ai renunţa la sarcasmul din voce.

— Aş face-o dacă şi tu ai renunţa la tonul tău nesimţit.., Mingea e în terenul tău, Huxley!

Animozitatea dintre noi pare intensă, şi nu îmi

dau seama ce s-a întâmplat. Cam pe când a venit la apartamentul lui Kelsey şi mi-a cerut Bă îmbrac rochia. Oricând fi fost, s-a strecurat în atmosfera dintre noi.

E o tensiune **cumplită,** asta ştiu sigur.

Strânge din dinţi şi se întoarce cu grijă spre mine, ia, silueta lui masivă se adaptează la spaţiul restrâns din maşină.

— Asta nu e casa lor. Dave stă mai departe pe strada asta. M-am gândit că ţi-ar prinde bine să discutăm deg. pre câteva dintre întrebările pe care mi le-ai trimis, dar, dacă vrei să ne facem apariţia devreme, ca un cuplu dis- funcţional, atunci sigur, hai s-o facem!

îl arăt cu degetul.

— Nu aşa se renunţă la tonul de nesimţit.

— O să renunţ la tonul de nesimţit când o să iei totul în serios.

— Dar iau totul în serios!

îmi flutur părul spre el.

— îţi dai seama ce efort este să ondulezi părul ăsta? O fac rareori, dar, în timp ce tu te desfatai cu lo mein împreună cu sora mea, eu transpiram în ultimul hal în baie, încercând să mă fac destul de prezentabilă ca să apar la braţul tău. îmi pare rău că nu am stofa de Page Six, dar tu m-ai ales să te ajut, aşa că descurcă-te cu ce ai!

Mă priveşte cu asprime şi îşi păstrează o expresie stoică, iar, preţ de o secundă, îmi vine să-l pocnesc in faţă. să văd dacă a încremenit fără să-mi dau seama. Apoi îşi coboară privirea la telefon şi îl ia de pe consolă. Derulează ceva pe ecran şi spune:

— Vrei să ştii cum ne-am cunoscut.

Deci nu vom vorbi despre cât mi-a luat să-mi fa^cP^rU^' OK, voiam doar să mă asigur. Aici îmi dau ochu pe^8*6 Ar putea fi util, pentru să sunt sigură că o

să JŞ trebe. O să mergem pe aceeaşi poveste cu „l-am îatâ

stradă”? Pentru că, deşi nu e deloc spectaculoasă, e o briantă uşor de spus, însă în versiunea mea eşti nesimţit Lasă-mă să ghicesc! în versiunea ta sunt o scorpie?

pe aproape, bombăne, după care adaugă: Ne-am cu**noscut** în Georgia.

— Georgia? întreb pe un ton strident. De ce naiba ne-am întâlnit în Georgia? N-am fost acolo niciodată.

— Nu? mă întreabă, de parcă nu înţelege o idee atât de absurdă.

— Nu e ca şi cum sunt născută în California şi n-am fost niciodată la Disneyland. Doar că n-am zburat pe deasupra Statelor Unite ca să vizitez tocmai Georgia, când cel mai departe în est am fost în Nevada!

— Cum e posibil?

— Nu toţi putem lăsa totul baltă ca să zburăm undeva când avem chef, Huxley. în plus... eşti bătrân. Ai avut mai mult timp să explorezi.

Mişcă din buze într-o parte.

— Ai căutat informaţii despre mine?

Mă uit la unghii, examinând ce treabă bună am făcut mai devreme, când m-am dat cu ojă. Alb mat, în caz că vă întrebaţi. Am ales să fiu în trend, şi-mi place la nebunie.

M-am gândit că ar fi de ajutor. Nu mă aşteptam să descopăr că-ţi plac fetele tinere. O diferenţă de 7 ani nu e puţin lucru.

Am. asociaţi care sunt căsătoriţi cu persoane mai tinere cu 25 de ani. 7 ani nu

înseamnă nimic.

25? Doamne, ar putea fi tatăl ei!

De ce presupui că e vorba de un bărbat? mă întreabă.

Păi... nu ştiu, răspund, gândindu-mâ că are drep- tate- Presupun că bărbaţilor le plac tinerelele.

— Şi femeile mai în vârstă au energie în dormitor Da, adică, nici eu n-aş refuza energia.

— Deci, e vorba de femei? Ce prădătoare!

— De fapt, sunt bărbaţi, îmi ridic mâinile în aer.

— Iisuse Hristoase! Ce rost a avut chestia asta?

— Ca să te învăţ să nu mai faci presupuneri, mai ales în afaceri. S-ar putea să se întoarcă împotriva ta.

Răsuflu zgomotos.

— Doamne sfinte, te rog, ajută-mă cu încurcătura în care m-am băgat!

După câteva clipe în care mă stăpânesc, mă îndrept pe scaun şi îi zâmbesc.

— Atunci, scumpule, te rog să-mi spui cum ne-am cunoscut în Georgia!

— Nu-mi spune „scumpule”, nu-mi place! Dacă trebuie să foloseşti un alint, poţi să-mi spui Hux.

— Ce ingenios!

Ridic degetele mari spre el.

— I-am spus lui Dave că bunica mea trăieşte în **Georgia.** Peachtree City, mai exact. Tu ai crescut la nord de acoh

— Am crescut? întreb şocată. Cum naiba ar trebui vorbesc despre faptul că am crescut într-un stat in ^ n-am mai fost niciodată? Nu putem folosi Poveste0^c^. tâlnirea pe stradă? De ce să implicăm alt *stat?* ici

nu am accent sudist.

— Pentru că le-am spus deja că bunica mea ne cunoştinţă când eram în vizită în Georgia-

îmi încrucişez braţele la piept.

— Păi, asta a fost o idioţenie!

_ Interacţiunea a fost dezechilibrată de la început. Dar utem să dregem busuiocul şi să spunem că erai în vizită Georgia, la familie sau ceva de genul ăsta. Te-ai mutat în California când aveai zece ani. Asta o să ajute cu lipsa accentului şi poţi fi mai familiarizată cu California. Dar amândoi eram în vizită la familie când bunica ne-a făcut cunoştinţă- E cea mai bună prietenă a bunicii tale, Charlotte, şi s-au gândit că ar fi ideal, pentru că amândoi locuim in Los Angeles şi eram în vizită în acelaşi timp.

Dau din cap.

— OK, ar putea să meargă. Ce s-a întâmplat când ne-am cunoscut? Ai rămas uimit de frumuseţea mea?

— Da! spune, fără să-şi ia ochii de la mine. Nu puteam sâ nu mă gândesc ce ochi fermecători ai.

Hm... E a doua oară când pomeneşte de ochii mei. încep să cred că ticălosul ăsta exigent m-ar putea considera frumoasă.

Nu că mi-ar păsa.

Dar, înţelegi, nu strică să ştii că ai ochi frumoşi.

— Doar ochii mei, nimic altceva? întreb, fluturând din gene.

Dacă eşti în căutare de complimente, nu o să le găseşti aici.

— OP. exclam. Ce s-a întâmplat cu tipul de treabă cu care am mâncat la Chipotle? Sau cel care a venit acasă şi a cucerit-o pe mama?

Jucam teatru, exact cum fac cu partenerii mei

de afaceri

Uau! exclam şi îl aplaud. Bravo! Chiar m-ai păcălit sa cred că eşti un tip cumsecade.

—Sunt cumsecade, dar nu am nevoite de nle7 când lucrez. îmi place să trec direct la subiect.

— înţeleg! îi zâmbesc şi îi spun: Dacă vrei să-ţi treaba asta, o aă am nevoie de plezanterii. înţeleg că**4 afacere, dar nu e nevoie să fii nesimţit Practic, sunte® parteneri în demersul ăsta, deşi a fost doar ideea ta A« că, în loc să dai ordine, hai să încercăm ceva diferit nu vrei? Poate câte un „te rog” sau „mulţumesc”?

Se uită la ceas şi din nou la mine.

— Nu avem timp pentru stilul ăsta aiurit de a ţine o şedinţă. Şi am pierdut deja timp doar discutând despre asta. Taci şi ascultă restul poveştii! Reţine-1! Fă adăugiri, dacă e nevoie, dar nu avem nevoie de... înfloriturile astea.

Of, ia te uită de ce om încântător m-am legat prin contract! Ce noroc pe mine!

— Acum, povestea noastră! Concentrează-te şi ascultă, pentru că Ellie, logodnica lui Dave, e tot din Georgia!

Cu un geamăt, îmi sprijin capul de tetieră.

— Eşti un adevărat idiot, ştii asta?

Văzând că nu răspunde, îmi place să cred că încuviinţează tacit.

— Până nu uit...

Huxley se întinde spre torpedou şi scoate o cutiu Mi-o întinde.

— Poftim, pune-ţi-1!

Nu-i aşa că e romantic? diamant

Deschid cutia de catifea şi găsesc cel mai mare ^ pe care l-am văzut vreodată. E un cuib cu mai m

mante, iar inelul bătut cu diamante e din aur roz

CU gura căscată, îl scot şi îl examinez de aproape.

_ Ce Dumnezeu e ăsta?

— Un inel de logodnă, îmi răspunde cu nonşalanţă.

— Hm, ăsta nu e inel de logodnă, e un patinoar pentru o familie de cinci persoane.

îmi ridic ochii spre el.

— Ce naiba, Huxley? Te aştepţi aă-l port?

-Da!

— Pur şi simplu – da! Nu-mi dai niciun motiv? îl întreb.

— Ai nevoie de un motiv?

— Huxley, tu te-ai uitat la chestia asta?

Ridic inelul, şi jur că are jum&tate de kilogram!

— Da, eu l-am ales! Normal că m-am uitat la el. L-am studiat foarte atent ca să m& asigur că nu are imperfecţiuni.

— Şi ţi se pare un inel potrivit?

Se foieşte şi se uită la mine.

— Eşti logodită, chipurile, cu un miliardar, Lottie! Inelul acela e potrivit pentru contul meu din bancă; ceva mai puţin ar fi o glumă şi greu de crezut. Acum pune-l pe degetul ăla afurisit şi nu-l scoate!

Uluita de vocea lui tăioasă, pun cutia jos şi inelul pe deget.

— Uau, n-aş fi crezut că asta va fi spectaculoasa cerere în căsătorie de care voi avea parte într-o bună zi! Doar „pune-l pe degetul ăla afurisit şi nu-l scoate”! Ce romantic!

Huxley încearcă să deschidă portiera, aşa că dau să îl urmez, dar îmi spune:

— Nu coborî!

— Să nu cobor? întreb nedumerită.

— Da, nu coborî!

— Deci... vrei să rămân toată seara în înseamnă că ultima oră nu a avut niciun rost.

îşi trece mâna peste faţă.

— Stai în maşină ca să-ţi pot deschide naibii portiera! Ah!

Chicotesc în sinea mea când iese cu umerii încordaţi îmi vine să strig „da, să trăiţi” după el, dar a închis deja portiera şi ocoleşte maşina. Ceva turbat s-a strecurat în fundul lui azi.

Când deschide portiera, îmi întinde mâna şi porunceşte:

— Ia-mă de mână!

— Ai putea să spui „te rog”.

Mijeşte ameninţător ochii spre mine. *Vai!*

— Sau nu!

îl iau de mână şi mă ajută să cobor. îmi aranjez rochia verde, bucurându-mă de felul în care îmi vine, iar el închide portiera.

Ne apropiem împreună de o casă grandioasă de piatră, cu faţada îmbrăcată în viţă de vie. Când am intrat cu maşina pe poartă, m-am simţit de parcă aş fi fost transportată în Anglia, undeva la ţară, cu copacii bogaţi, cu crengile atârnând şi zidul de piatră care străjuieşte aleea de pietriş. Seamănă cu stilul *Secret Garden.*

— Cât o fi costând să întreţină viţa aceea?

— Te rog să nu pui asemenea întrebări! **spune** Huxl0?- **Te** face să pari needucată.

— Ai uitat cum m-ai găsit? Băteam străzile în c®u rea unui soţ bogat. Eram la fundul sacului, Hux.

Se uită de sus la mine.

— N-aş spune că eşti la fundul sacului.

îmi duc mâna la piept. ^

^0 un compliment! Il voi preţui de-a lungul serii jn

timp ce încerc să joc rolul logodnicei însărcinate şi **îndrăgostite.**

Mă conduce spre intrarea casei şi sună la uşă. Mă strânge tare de mână, de parcă se teme să nu fug. Credeţi-mă, şi eu m.am gândit la asta! De multe ori, pe drum încoace, m-am gândit să aplic manevra „ghemuieşte-te şi aruncă-te din maşina în mişcare”, dar două lucruri m-au împiedicat să fac scheme ca în filmele de acţiune: unu, mi-a fost teamă de julituri, şi doi, contractul riguros pe care l-am semnat şi care mă trage la răspundere. Practic, dacă nu-mi respect angajamentul, pierd tot, la fel şi mama, Kelsey şi copiii mei nenăscuţi, care stau liniştiţi în părţile mele femeieşti.

Dar mă întreb totuşi – o fi având emoţii?

Nu arată la fel de dur pe cât este. Pe de altă parte, nu cred că ştie cum să-şi arate emoţiile. E atât de stoic, atât de diferit de bărbatul pe care l-am cunoscut pe stradă şi de cel cu care am luat cina! Cine e adevăratul Huxley Cane? 0 parte din mine vrea să creadă că tipul impasibil care mă ţme de mână e doar un rol ca să protejeze ce se ascunde sub pieptul acela mândru şi bombat.

Aud uşile cum se descuie. Un val de emoţii mă loveşte ca un tsunami când apar doi oameni care întruchipează viaţa bogaţilor din suburbii. Dave o ţine de umeri pe Ellie, iar ea îşi ţine mâna pe pieptul lui.

Zâmbesc. *îndrăgostiţi.*

Strălucind, cu pielea şi dinţii lor perfecţi.

Gata să apară în revista *Home and Country.*

Cme deschide uşa aşa, de parc- d toşrafiaza cineva?

Arată absolut perfect^

Dave e incredibil de chipeş. Are aerul» , tist tocilar, cu păr blond şi ochi albaştri" *mu* e Pur şi simplu cea mai frumoasă făptură^!“0* “ mea- Wr-l CU şuviţe onduleun desăvârşite, care îi încadrează *bu o* face să strălucească, iar pantalonii «ifÎJ? *roşu,* cu b uza alba, vaporoasă, îi oferă un aspect sa*«)* care îmi place la nebunie.

^ – Bun-venit în casa noastră! ne salută Dave cu un zâmbet imens. Ne bucurăm că aţi ajuns!

Va fi o noapte incredibil de lungă. 0 simt deja.

Cina în Oraşul Vesel – sunt destui de sigură câ nu e genul de loc în care să te întinzi, să te *freci pe* burtă şi să spui „Frate, n-aş putea să mai bag un taco”. Pe urmă, să iei repede ultimul taco înainte să fie dus înapoi la bucătărie.

Sunt atât de obişnuită să iau cina cu Jeff, care îşi şervetul la *gulerul* cămăşii, şi mama, care adora să ne spună ultimele bârfe din lumea celebrităţilor – deşi *P1** tinde că nu le dă *atenţie* –, încât nu sunt sigur că amintesc manierele, cum ar fi să nu ţin coatele să discut politicos *despre* subiecte care nu inclu ^ ^ neştiută de pe spatele cuiva sau ce fel de os e P aruncat peste gard de vecinii noştri oribili.

spun®

— Mulţumim foarte mult pentru “**** ^ ^da* Huxley pe o voce atât de plăcută, încât tre®^ lele mele de designer. Ea este Lottie! Lottie, şi Ellie!

Dave se apropie şi îmi întinde mâna. Ne salutăm, iar elîmisP1111*

Lottie, ce plăcere să te cunosc!

plăcerea e de partea mea, îi răspund, pentru că asta spun oamenii în filme, când, de fapt, nu-mi face nicio plăcere să-l cunosc.

în realitate, e opusul plăcerii. E... e... neplăcere. Da!

E o neplăcere să-l cunosc!

— Şi, Ellie, ce grozav să cunosc altă femeie însărcinată. Toate prietenele mele sunt în etape diferite ale vieţii.

— Te înţeleg perfect, spune Ellie, dând mâna cu mine. Şi eu sunt în aceeaşi situaţie. Haide, intră! Putem sta de vorbă despre asta.

Mă întorc sâ-l iau de mână pe Huxley şi zăresc o urmă de apreciere în ochii lui când intrăm în casă.

Hm... Poate acum o să se poarte mai frumos cu mine.

Capitolul şapte

HUXLEY

- TE URĂSC! ÎMI ŞOPTEŞTE LOTTIE IA URECHE CÂND SE ridică de la masă, mângâindu-mi umărul cu un gest tandru când trece pe lângă mine.

— Mulţumesc, iubito! îi răspund.

Rămân cu ochii la ea când îmi ia paharul şi se duce la bucătărie să-l umple. Nu-i place să „îşi servească bărbatul”, cum a spus Ellie. Am înţeles?

Lui Lottie nu par să-i placă prea multe.

Dacă nu ar avea abilitatea strălucită de a afişa un zâmbet şi a se preface interesată de povestea de dragoste dintre Ellie şi Dave, ştiu că aş vedea doar o căutătură ui cruntată, o serie de comentarii sarcastice şi poate un g*sl furios cu mâinile din când în când.

E colerică. Deşi e micuţă, dă tare cu pumnul. ^

Mi-a fost greu să nu râd în maşină când se enerva ^ mai tare din cauza mea. Dar m-am gândit că, râde de supărarea ei, nu aş câştiga prea multe

Punc

E minunată, spune Dave. înţeleg de ce v-a făcut cunoştinţă bunica ta. Iar Ellie pare s-o placă foarte mult.

Da, sunt destul de norocos! îi răspund, vorbind serios.

Sunt un ticălos norocos că, într-un timp atât de scurt – patru zile, mai exact am reuşit să găsesc un om care a intrat fără probleme în rolul logodnicei gravide ca să mă ajute.

Ce ticălos norocos!

Lottie se întoarce în cameră cu un pahar cu apă în mână şi un zâmbet pe buze în timp ce se apropie de mine. Rochia aia, da, e al dracului de perfecta pe ea! Ştiam că are sâni grozavi când am întâlnit-o prima data, dar să-i văd în rochia asta? Sunt al naibii de frumoşi! Nu sunt deloc mari, ci au mărimea perfectă, cât să-ţi încapă în palmă. Şi cu părul căzând pe umeri în şuviţe ondulate, în castaniul acela frumos, chiar e superbă! Cum spuneam, un ticălos norocos.

îmi dă paharul şi se aşază. Mă aplec la urechea ei şi întreb:

— Ai scuipat în el?

Se apleacă şi ea şi îmi răspunde în şoaptă:

— Dacă nu m-ar fi ajutat Ellie, aş fi lins buza paharului, aş fi scuipat în apă şi aş fi adăugat oţet pentru aromă.

Mă retrag şi o spun ceva mai tare, ca să mă audă Dave:

— Eşti perfectă!

Ea îşi ridică mâna la obrazul meu şi-mi mângâie ţepii groşi.

— Ştiu!

Dave râde în hohote, iar Ellie chicoteşte.

— Un răspuns perfect pentru un bărbat puternic, [5]pune Dave. îl cunosc pe Huxley de câţiva ani deja şi are o părere foarte bună despre el

însuşi, aşa cum e firesc dat fiind imperiul pe care l-a construit, dar să nu râs- punzi cu „el e perfect”... m-ai făcut fericit.

Sunt sigur că aşa e, Dave.

Lottie îmi zâmbeşte, şi văd o strălucire vicleană în ochii ei când se întoarce spre Dave şi Ellie.

— Ştiu că m-ar ucide că o spun...

Atunci nu o spune, la dracu’!

— Dar e departe de a fi. perfect. Aplecându-se în faţă, continuă: Bărbatul ăsta nu ştie cum să-şi ridice şosetele şi să le ducă la coşul de rufe.

Ellie icneşte şi-l arată pe Dave.

— Şi Dave face la fel!

Dave ridică o mână cu o privire timidă.

— Sunt vinovat. Dar m-am mai schimbat. Cicăleala a funcţionat.

— Hm, poate ar trebui să-l cicălesc mai mult, spune Lottie.

îşi lasă mâna pe coapsa mea, apăsând cu unghiile mai tare decât mi-aş dori, mai ales când şi le trage în sus. *Hei, ai grijă!*

— Ce părere ai, Hux? Ai vrea să ai de-a face cu o logodnică cicălitoare?

— Credeam că mă confrunt deja cu asta, îi răspund, făcându-i cu ochiul, ca Dave şi Ellie să înţeleagă câ doar o tachinez.

— Nu e fermecător? întreabă Lottie. Asta m-a cucerit şarmul înnăscut care nu se opreşte niciodată. Asta şi &P’ tul că bunica mi-a spus că e un bărbat singur şi trist care are nevoie de distracţie în viaţă.

Asta nu-mi place! Observ că îşi dă drumul la gură. Se 8imte în largul ei.

Mă înspăimântă puţin, pentru că Lottie e, fără îndoială, incontrolabilă.

— Nu suntem toţi singuri şi trişti? întreabă Dave, clătinând din cap. Industria asta poate fi incredibil de nemiloasă. Brutală, uneori. Să ai un om la care să te întorci seara acasă, un om iubitor, care nu vrea să discute despre afaceri, dar care vrea să vorbească despre noi, despre relaţia noastră...

îi ridică mâna lui Ellie şi o sărută.

— Asta îmi doresc. De asta aveam nevoie. Sunt sigur că şi tu eşti la fel, imi spune Dave.

Aha, da, cu siguranţă.

Dau aprobator din cap.

— Serile lungi la birou m-au distrus. Nu ştiam câtă nevoie am de Lottie până nu a apărut ca prin farmec în viaţa mea.

Ellie oftează.

— Nu sunt grozavi? o întreabă pe Lottie.

— Absolut! răspunde Lottie cu un zâmbet greţos de dulce.

— Şi când oficializaţi legătura? întreabă Ellie. în ultima vreme, e greu sâ găseşti un local. Vouă v-a fost greu?

Las jos paharul neatins şi îmi aşez mâna pe piciorul lui Lottie.

— Ne gândeam la o nuntă mică, poate în curtea din spatele casei.

— Ah, ar fi un vis! spune Ellie. Dar Dave, aici de faţă, sre o mamă care îşi doreşte fastul ceremoniei şi al recepţiei.

Vrea toate zorzoanele pentru fiul ei. De la form tificiile de la finalul serii şi un bar cu deserturi ** ar' mai multe fursecuri decât s-au văzut vreodată. sT*?** în faţă şi continuă: Adevărat, sunt încântată de fuZ*!^ dar celelalte chestii şi toţi oamenii aceia îmi dau emoţ^ – Da, dar eu voi fi

acolo cu tine, iubito, spune Dav calm. Promit că o să fim doar noi doi!

Ve

Să văd latura asta a lui Dave e... edificator. Nu e de mirare că nu rezonăm în afaceri. E sensibil. Nu m-aş fi aşteptat la asta după întâlnirile avute cu el. Nu asta a fost abordarea mea. În schimb, i-am vorbit de afaceri, de cifre, dar numai din timpul petrecut în seara asta observ că nu-l interesează doar cifrele. Are inimă, şi e clar că abordarea mea directă nu funcţionează cu el. Vrea să vadă inima afacerii.

Ochii daţi peste cap.

Urăsc chestia asta, la dracu'!

E o afacere. Scoate emoţia din treaba asta! Ori e o afacere bună, ori e proastă. Ori îţi aduce beneficii financiare, ori nu! Dacă nu e o decizie viabilă, treci mai departe!

Credeţi-mă, ceea ce-i oferim lui Dave îl avantajează foarte mult!

— Care ar fi nunta ta de vis? întreabă Lottie, încruci şându-şi picioarele şi aplecându-se spre mine.

îi apreciez micile gesturi. Limbajul trupului, pn ^ pe care mi le aruncă, faptul că-şi ţine mereu m ^ ^ mine. Se pricepe la ce face şi nu ştiu dacă artre bucur sau să mă sperii.

Ellie se uită la Dave şi îi zâmbeşte fermecă ■ ^ ^

— Mi-ar plăcea să mă mărit pe o barca. ^^entui cerut de soţie în Malibu, la apus, pe mare, im* acela mi-a rămas în minte drept perfecţiunea întruchipată Mi-ar plăcea să închiriem un iaht şi

Bă fie doar părinţii noştri la ceremonie. Să ne sărutăm ca soţ şi soţie când apune soarele.

— Şi de ce nu faceţi asta? o întreabă Lottie.

Mă foiesc pe scaun şi o strâng mai tare de picior, pentru că nu vreau să stârnească o ceartă în cuplu. Ellie a spus deja că familia lui Dave îi presează să aibă o nuntă mare. Nu poate aduce nimic bun dacă prelungeşte un subiect neplăcut. Dar Lottie nu pare să înţeleagă mesajul sau mai degrabă nici că se sinchiseşte, pentru că îmi ia mâna de pe piciorul ei şi îşi strecoară palma în mâna mea în timp ce continuă să zâmbească.

— Ce vrei să spui? întreabă Ellie.

— A venit mâncarea? întreb, intervenind să schimb subiectul. Nu pot s-o las pe iubita mea să se enerveze de foame.

Arăt spre Lottie.

— I se mai întâmplă.

Dave râde şi arată către Ellie.

— Şi ei la fel!

Ellie îi dă în joacă mâna lui Dave la o parte, apoi se întoarce din nou spre Lottie.

— Adică ar trebui să avem două nunţi?

Iar asta? Fir-ar să fie!

— De ce nu? întreabă Lottie. Adică, mi se pare că e un moment special pentru părinţii lui Dave şi respect chestia asta. Lottie îşi duce mâna la burtă şi spune: Când cel mic se va căsători, credeţi*mă, o să închiriez un avion să scrie pe cer şi un panou publicitar ca să ştie toată lumea oh băiatul meu se însoară. Dar mă întreb dacă nu aţi putea avea o ceremonie mică şi intimă, doar pentru voi iar a doua zi chiar să aveţi nunta pe care aţi plănuit-o

Lottie ridică din umeri.

— E doar o idee la care să vă gândiţi. în acest fel, ar fi toată lumea fericită.

Dave se întoarce spre Ellie şi o întreabă:

— Asta te-ar face fericită, iubito?

Ellie zâmbeşte şi dă din cap.

— De fapt, da! Mi-ar plăcea foarte, foarte mult.

Când Lottie se întoarce spre mine, are cea mai evidentă expresie de *să ţi-o trag.* Şi credeam că eu sunt cel îndrăzneţ.

— Atunci o să vorbesc cu mama şi-i spun care sunt planurile noastre. Trebuie să fíe de acord.

Ellie îl sărută entuziasmata pe Dave exact când sună la uşă.

— A venit mâncarea! O iei tu, Dave? Eu şi Lottie mergem în sufragerie.

— Bineînţeles!

— Te ajut, îi spun lui Dave, ridicându-mă de pe scaun şi ajutând-o pe Lottie, care îmi mulţumeşte.

Ellie o ia de braţ pe Lottie şi spune:

— Sunt foarte bucuroasă că te-am cunoscut!

Pleacă împreună spre sufragerie, în timp ce Dave prinde de umăr şi mă îndrumă spre uşa de la intrare.

— Trebuie să-ţi spun: nu cred că am mai văzut-o pe Ellie atât de încântată. Lottie, frate, e o figură! Bunica ta a fost isteaţă când te-a combinat cu ea. Te mai domoleşte şi luminează întreaga

încăpere. E o partidă straşnici

Numai de-ar şti el!

Par, la naiba, trebuie să-i dam Cezarului ce-i al Cezarului- Lottie a dat lovitura în aeara asta.

E mai mult decât o partidă, e pur şi simplu perfectă.

trzn

şi în câte luni eşti? întreabă Ellie. Presupun că nu e o sarcină foarte avansată, pentru că nu se vede deloc.

— Opt săptămâni, răspunde Lottie şi mă împinge uşor cu umărul. Tipul ăsta n-ar trebui să spună nimănui, dar îi scapă mai mult decât ar fi cazul.

Am devorat mâncarea de la Chipotle, iar fetele au terminat primele. Dacă n-aş şti că nu-i aşa, aş crede că Lottie chiar *este* gravidă după felul în care apetitul ei l-a egalat fără ruşine pe al lui Ellie. Acum stăm afară, în jurul unui şemineu exterior, eu şi Lottie pe un fotoliu de două persoane, iar Dave şi Ellie pe altul. Lottie stă cuibărită lângă mine, iar părul ei îmi gâdilă gâtul în vreme ce mâna i se odihneşte pe pieptul meu. Chiar este foarte micuţă; încape perfect lipită de mine. Nu aş recunoaşte niciodată în faţa ei – pentru că ar fi un chin cumplit s-o aud cum se laudă dar e plăcut să o simt lângă mine.

Se pare că am uitat cum e să ai o parteneră alături; nu că aş fi avut vreuna cu adevărat, dar am mai ieşit la întâlniri din când în când, şi să ai parte de atingerea aceea feminină, de atenţie, da... e plăcut.

— Şi mie mi-a fost greu să păstrez secretul, spune Dave. Când afli că iubita ta e însărcinată, e greu sa nu o strigi în gura mare.

— De acord! încuviinţez. Pur şi simplu, nu sunt în stare să-mi ţin gura.

— Ati cumpărat ceva pentru bebeluş? întreabă Ellie.

— încă nu! Dar am căutat câteva pătuţuri la Pottery Barn care mi-au atras atenţia. Sora mea e o susţinătoare a sustenabilităţii, iar Pottery Barn produce o mare parte din mobilă din lemn reutilizat.

0, uau, îmi place chestia asta! Dave, ar trebui să ne
uităm la Pottery Barn!

— Orice vrei tu, iubito!

Dave nu ştie să spună decât da când vine vorba de Ellie. Mi-aş dori să fie la fel şi în afaceri. Poate că ar trebui să-l linguşesc cu unele dintre tacticile lui Ellie.

Ce-ar face fraţii mei dacă m-ar vedea cuibărit sub braţul lui Dave, mângâindu-i încet coapsa şi lipindu-mi capul de el!

în plus... oare Lottie chiar s-a uitat la pătuţuri? Mă îndoiesc că ar spune ceva neadevărat de teamă să nu ne dăm de goL Aşadar, ce naiba ştie ea despre pătuţuri din lemn reutilizat?

— Ai auzit? mă întreabă Lottie. Dave o să-i dea lui Ellie tot ce vrea. E valabil şi pentru noi?

Lottie mă mângâie pe piept şi-şi ridică ochii spre mine. E la câţiva centimetri distanţă şi ştiu că, dacă ne-ar privi cineva din afară, am arăta 100% ca un cuplu. Numai datorită ei.

— Ştii că poţi să primeşti tot ce-ţi doreşti, îi răspund. Când te refuz eu vreodată?

Acum se joacă cu nasturii de la cămaşa mea.

— Chiar aseară, când am cerut...

— Nu de faţă cu alţii, îi spun, neştiind cum voia să continue, dar vrând să o opresc înainte să devină **ceva** ce n-ar trebui.

Lottie e imprevizibilă, dar s-a purtat exemplar toată seara; totuşi, ştiu că există posibilitatea să o dea în bară.

Dave chicoteşte.

— Mai bine aducem desertul în timp ce Lottie îl convinge pe Huxley să facă... orice îşi doreşte ea.

— Cred că aşa ar fi cel mai bine, spune Lottie, facân- du-le cu ochiul.

Dave şi Ellie se retrag în casă. Când uşa se închide, Lottie rămâne pe loc, dar dulceaţa din vocea ei dispare când vorbeşte:

— Nu apreciez faptul că mă strângi de picior când crezi câ o să spun ceva greşit. O să rămân cu vânătăL

— Nu fi teatrală!

Se joacă cu degetele pe obrazul meu, zgâriindu-mi ţepii cu unghia.

— Eu duc tot greul aici Nu-i de mirare că Dave nu vrea să facă afaceri cu tine. Eşti ca un peşte mort în cămaşă.

Mă încrunt.

— Nu sunt un peşte mort.

— îh, parcă ţi-aş scoate cuvintele cu cleştele ca să arăţi că ai şi tu personalitate! Pe bune, unde e tipul de la Chipotle? Era mult mai distractiv decât cel pe care l-am dezmierdat toată seara.

— Nu m-ai dezmierdat.

— Mie aşa mi se pare.

Mă trage cu degetul de buza de jos.

— Va trebui să ne sărutăm la un moment dat? Pentru că n-am chef de asta. Să sărut un peşte mort nu e o activitate la care vreau să particip.

— Nu sunt un afurisit de peşte mort! spumeg.

— Pe mine m-ai fi putut păcăli, îmi răspunde. Nu râzi aproape deloc. Să ştii că asta ajută – să râzi, sa interacţionezi. Să faci câte o glumă. Ştiu că e un partener de afaceri, dar relaxează-te, frate! Doamne!

— Ce-ar fi dacă ai lăsa interacţiunile de afaceri fo seama mea, iar tu ai face în continuare ce faci acum?

O, adică să te fac să pari mai plăcut pentru că atât te-a dus mintea aia slabă, să te prefaci că m-ai cerut de nevastă?

— E îngrozitor să stea omul în preajma ta, îi zic.

Ridică din sprâncene, apoi cască ochii de furie.

— E îngrozitor în preajma mea? Hm, bună, ciobule, aici oala... spartă! în plus, nu ştiu cum e posibil să fie îngrozitor când e clar că eu sunt sufletul acestui film de pe Hallmark în care am jucat în ultimele două ore. Continuă tot în şoaptă: Am 28 de ani şi port o conversaţie despre căsătorie, copii şi ce fel de aşternuturi îmi place să am pe pat. O moară-mă. Şi. Gata!

— Atunci vorbeşte despre altceva! îi propun.

— O, asta vrei să fac? Să vorbim despre ultimul vibrator pe care l-am cumpărat de pe un

website erotic? Pentru că are o ventuză pe care îmi place s*o folosesc la duş.

Iisuse.

Hristoase!

Mă foiesc pe scaun şi mă întorc spre ea.

— Nu aduce vorba de asta!

Rânjeşte la mine.

— Dar credeam că vrei să vorbesc despre orice vreau eu.

— De-asta e îngrozitor să fie omul în preajma ta.

— Zise asta individul cu un băţ înfipt în fund.

Ochii îi coboară spre buzele mele, apoi se ridică din nou.

— Eşti neplăcut!

— Iar tu eşti dezaxată!

„.„.enii adorn.! îmi« «Plică.

Eşti nesuferita.

_ Eşti nesimţit!

___ gşti obscena!

Z o!uitâ-tela ei^spune Ellie, ieşind afară. Ce drăguţi

6U'! ^iTpan^rfecţi unul pentru altul.

MmbeÎ lui Lottie şi-i mângâi faţa cu tandreţe înainte de a mă întoarce spre Ellie şi Dave, care aduc tava cu minitarte. ^ .

— Am vrut să fac plăcintă cu piersici, dar, începând de ieri, piersicile îmi provoacă greaţă, aşa că sper că le place tuturor tarta cu căpşuni.

Ellie se întoarce spre Lottie.

— Lottie, trebuie să-ţi dau reţeta. E demenţială!

Lottie se ridică de lângă mine, dar îşi lasă mâna pe piciorul meu.

— Mi-ar plăcea la nebunie, Ellie!

Mă strânge tare de picior când se ridică şi ştiu exact ce înseamnă gestul ei.

^Ar prefera să moară decât să facă schimb de

reţete cu C 1

^NuTnfr1-"3 mai !"I" parte a 8erii ?

Ellie. °a a trebuit să evit Struna întrebările lui

Nici ideea că Lottie are un nenorocit de vibrator ^ ventuză pe care îl foloseşte la duş.

Mă descurc cu toate astea.

Ceea ce nu suport e că nu prind nici măcar un minut singur cu Dave. N-am reuşit să discut nici

---

I sr ° â atmg abd ° men «i

menul «tunjit al lui ... 'CUm face Da... ab-

măcar o dată despre afacerea noastră. N-am putut nici s-o menţionez, pentru că nu e ceva ce aş face de faţă cu Ellie şi Lottie. Afacerile trebuie ţinute separat de „timpul petrecut in familie”, însă credeam că o să mă pot furişa undeva cu Dave la un moment dat. Dar, oriunde m-aş uita, Ellie se ţine cu ghearele de Dave, iar el e un ticălos fericit din cauza asta.

Ellie cască.

— O, ce seară! M-am distrat de minune.

— Şi eu.

Lottie cască la rândul ei şi mă mângâie pe piept.

— Dar cred că ar fi bine să plecăm. Nu vrem să vă reţinem de la somnul de frumuseţe atât de important, nu-i aşa, Dave?

Acesta râde şi încuviinţează.

— O, da, Lottie, să ştii că eu, unul, chiar am nevoie de somnul de frumuseţe, altfel o să fiu un coşmar de dimineaţă!

— Aş zice că intimidarea nu e niciodată un lucru rău pentru un bărbat în poziţia ta, spune Lottie, dar, după ce am petrecut o seară cu tine, o să presupun că nu asta e metoda ta preferată.

— Ai dreptate. Eşti foarte perspicace, Lottie!

Ea se preface că se înclină,

— Mulţumesc!

Apoi se întoarce spre mine.

_ Eşti gata, bombonel?

Nu-mi place nici porecla asta.

— Sunt gata!

Mă ridic de pe scaun şi întind mâna, iar ea o acceptă ca s-o ajut să se ridice. Apoi mă întorc spre Dave şi întind mâna spre el, dându-mi seama că e sfârşitul serii, iar noi n-

am discutat absolut nimic.

— Dave, mulţumesc că ne-ai invitat în seara aBta! A fost o plăcere să o cunoaştem pe Ellie!

— Ne bucurăm că aţi reuşit să veniţi!

Ne conduc prin casă şi, când ajungem la uşă, Ellie o îmbrăţişează pe Lottie, iar Dave dă mâna cu mine din nou. Totul e atât de domestic, de... suburban. Şi îmi dă o senzaţie de claustrofobie. Simt că mi se usucă gâtul şi, în timp ce Lottie îşi ia la revedere, eu doar dau din cap şi merg spre maşină să-i deschid portiera. Când urca, îi pun mâna pe spate, apoi închid portiera după ce se aşază.

Ocolesc partea din faţă şi urc în maşina. Dave şi Ellie rămân în dreptul uşii, uniţi la şold şi zâmbindu-ne. Dacă asta înseamnă să ai o logodnică – chestia asta domestică, *docilă* mă bucur că între mine şi Lottie nu va exista niciodată aşa ceva. Na *va exista niciodată aşa ceva, punct.*

Pornesc maşina şi le mai fac o dată cu mâna înainte de a ocoli aleea circulară şi a pleca pe poteca de pietriş, reuşind în sfârşit să respir adânc.

La fel face şi Lottie, dar se pleoşteşte pe 9caun şi spune: Simt că în sfârşit mă pot relaxa, îmi apare un zâmbet pe buze.

— A fost... ireală toată experienţa asta. Mă simt de Parca am fost transportată in alt corp, iar corpul acela nb-a controlat fiecare cuvânt şi fiecare faptă. Pentru ca, dacă aş fi fost în corpul meu, i-aş fi smuls lui EUie tarta din mână după ce i*aş fi tras un genunchi în cap ca să fiu sigură că nu o ia înapoi. Chestia aia era bună. Poarte bună! M-am simţit ca o sălbăticiune când am mâncat-o. Si faptul că Ellie

voia să-mi dea reţeta? Nu, nu vreau reţeta, vreau s-o facă altcineva pentru mine.

— Mă bucur că nu i-ai tras un genunchi în faţă pentru mai multă tartă.

— O mânca atât de încet! Jur că jucau un fel de joc sexual în faţa noastră.

— Nu jucau un joc sexual în faţa noastră, îi spun, alungând imediat gândul acesta.

— Eşti sigur? Nu erai atent? Pentru că păreai să fii ca un robot acolo. Ea lingea lingura într-un mod sexual şi se uita la el. L-am văzut foindu-se pe scaun de câteva ori Pun pariu că şi-au scos deja hainele şi şi-o trag lângă uşa de la intrare chiar acum. Deşi Dave nu pare genul care şi-o trage în dreptul uşii. Se gândeşte puţin şi adaugă: Deşi ăştia tăcuţi sunt cei care sunt sălbatici în pat.

Se întoarce spre mine.

— Şi tu eşti tăcut – eşti sălhatic în pat?

— Nu e ceva cu care trebuie să-ţi baţi tu capul, ii răspund.

— Doamne! geme de frustrare. Mulţumesc pentru răspunsul ăsta evaziv! O să trag singură concluziile şi presupun că ai un penis minuscul şi nu ştii cum să-l foloseşti-

Strâng mai tare de volan.

Ce-ar fi să nu mai vorbim?

Trebuie să rămân îmbufnat şi să fierb în suc prop*[1] pe drum. Pentru că eu am mers la o întâlnire de afecerl^ gata să închei tranzacţia, dar n-am vorbit nici măcar

e afaceri; în schimb, am vorbit despre diverse 7nţede crem, despre impactul unui covor simplu într-o 'ufragerie şi diferitele modalităţi de a servi avocado pe

Lnepriiită-Hristoase!

^0 am atins un subiect sensibil! Chiar ai un

penis minuscul. Probabil de-asta eşti singur şi petreci atât timp la birou, de asta nu ai un catalog de fete pe care să le rogi sâ te şjute, aşa că ai fost nevoit să găseşti una pe stradă. Acum totul se leagă.

— Lottie, destul!

Dar nu se opreşte.

— Îţi dai seama că atragi mai multe muşte cu miere, nu-i aşa? Poţi să-ţi revizuieşti atitudinea. Suntem parteneri în demersul ăsta, la urma urmei. Cum ţi-ar plăcea dacă te-aş duce la un eveniment şi aş vorbi cu tine aşa cum vorbeşti tu cu mine?

Nu răspund. în schimb, mă gândesc la cât de relaxat părea Dave. Cât de... în largul lui. Nu că ar fi stângaci în şedinţe, dar nici nu pare destins. E aproape stânjenit, ne-încrezător. Dar în curtea lui din spate, cu Ellie lângă el,

— Sunt sigura că nu ţi-ar conveni o asemenea atitudine. Chiar ar trebui să vorbeşti cu alţii aşa cum vrei să ţi se vorbească ţie. Nu cred că îţi cer prea mult. Şi, dacă tot a venit vorba, tratează-i pe alţii aşa cum vrei să fii...

Poţi să taci naibii o secundă? o întreb cu mintea ră- v&Şitâ, încercând să pun lucrurile cap la cap.

Pardon? mă întreabă, încrucişându-şi braţele. Nu ^ei să reformulezi? Pentru că, dacă nu vrei să mă duc înapoi la ei şi să le arăt un test de sarcină negativ, mi-aş ^himba atitudinea în locul tău.

— Ai semnat un contract.

— Şi ghici ce? Cred că familia mea ar prefera ai dem tot decât sa fiu atacată verbal de

un ticălos fi ^ fiinţă umană, Huxley, tratează-mă ca atare! se
la mine, apoi se întoarce pe scaun ca să nu mă m a i T preferând să se uite pe geam. a

Futu-i!

Mă copleşeşte sentimentul de vinovăţie, pentru ca are dreptate.

E o fiinţă umană şi azi a făcut o treabă al naibii de bună. De obicei, nu sunt nesimţit. Ştiu sa mă port civili, zat; atunci de ce am renunţat la buna-cuviinţă în ceea ce o priveşte pe Lottie?

îi arunc o privire. S-a închis în ea; nu pot să spun ni™jf în clipa asta care să pătrundă dincolo de zidul pe care l-a ridicat, aşa că, în loc să-i livrez o scuză fără tragere de inimă, păstrez tăcerea tot restul drumului cu maşina, perpelindu-mă cu propriile gânduri şi retrăind seara.

Dave pare să fie cel mai receptiv când e acasă, când e cu Ellie, dar nici nu vrea să discute despre afaceri Atunci, cum să le combin pe cele două?

în mod normal, nu aş alerga după o afacere ca asta. N-am făcut-o niciodată. De fapt, niciodată nu am fc®[1] nevoit să mint sau să mă port ca un adevărat nesimţit cu cineva ca să-mi ating scopul. Dar acum, când mă gândesc ^ profitul de zece milioane de dolari de pe urma tranzact[1]^ eu, unul, nu mă pot opri. Cane Enterprises are nevo acele proprietăţi. *Asta* e prioritatea.

Vor **fi ale** mele până la final, o **garantez!**

Capitolul opt

LOTTIE

ÎL URĂSCI

îl urăsc atât de mult!

Eu îmi joc rolul în mod excepţional, atentă la diferenţa dintre spanacul îngheţat şi cel proaspăt în timp ce Ellie îmi povesteşte despre bilele ei de spanac care îi plac lui Dave foarte mult. Ascult cu zâmbetul pe buze, răspund cu întrebări bine gândite şi chiar mă bucur să facem schimb de e-mailuri ca să-mi poată trimite, aşa cum a spus ea, „toate reţetele”.

Şi eu cu ce mă aleg la sfârşitul serii din partea lui Huxley?

Vă gândiţi la un „mulţumesc”?

Poate la „ai făcut o treabă bună”?

Nu mă aştept să-mi sărbătorească realizările, dar aş aprecia o urmă de amabilitate.

însă mi se pare că amabilitatea nu face parte din repertoriul lui Huxley Cane.

E în regulă! Totul e bine! Pentru că, ştiţi ce? Acum am idee la ce să mă aştept.

Adică la nimic.

Nu ar trebui să mă aştept la nimic de la el.

Se lasă tăcerea în maşină în timp ce trecem prin Beverly Hills. Huxley zboară pe străzi cu o mână pe volan, iar cu cealaltă pe schimbătorul de viteze, încălcând toate limitele afişate pe marginea drumului, iar când îi arunc o privire, observ strânsoarea pe pielea bine întreţinută, încleştarea maxilarului şi cuta dintre sprâncene. De ce naiba e atât tulburat? Eu sunt cea care a trecut printr-un coşmar azi.

El doar a stat şi a dat ordine.

Supărată pe el, mă uit drept înainte când începem să încetinim. Ajungem în faţa unei porţi mari, de lemn. Apasă pe un buton de pe parasolar, iar poarta se deschide încet spre dreapta, retrăgându-se spre zidul acoperit de viţă. *Normal!*

Ah, aici trebuie să fie acea casă dulce casă! Eu mă gândeam la ceva ostentativ cu coloane, fântâni enervant de mari, finisaje de aur şi marmură peste tot, chiar şi pe pereţi, pentru că îşi permite, dar când intrăm pe alee sunt total surprinsă de vila care apare în faţă. O casă albă precum cele de pe coastă, cu tocuri negre la ferestre, cu felinare mari, tipic sudiste, de o parte şi de alta a uşii de la intrare şi acoperiş simplu, de tablă neagră.

Nu mă aşteptam deloc la asta!

E şic.

Modernă.

Cu stil.

Nimic ostentativ în afară de mărime.

Huxley parchează maşina exact când cineva

apare in dreptul portierei şi o deschide.

— Domnule Cane, bine aţi venit!

— Mulţumesc, Andre!

Huxley îi dă cheile.

— E totul pregătit?

— Da, domnule.

— Mulţumesc că ai rămas până târziu! Poţi să mergi acasă.

— Mai întâi, parchez maşina în garaj şi o pun să se încarce. Seară frumoasă!

— Şi ţie, spune Huxley, şi scuzaţi-ma cât îmi culeg falca de pe jos pentru că...

Cum se face că lui Andre îi vorbeşte ca unui om normal, iar mie, nu?

Huxley îmi deschide portiera şi întinde mâna, dar, pentru că nu mai sunt aţintite spre noi privirile lui Dave şi Ellie, îi ignor ajutorul şi încerc să închid portiera, însă felul în care ţine de partea de sus a ei mă împiedică.

— Ce naiba faci? mă întreabă.

— Pot să-mi deschid şi să-mi închid şi singură portiera.

Aplecându-se spre mine, îmi spune:

— Iar eu am angajaţi în casă care o să ne vadă inter- acţionând, aşa că trebuie să te comporţi ca şi cum ai fi logodnica mea.

— Hm, pardon? întreb. Asta nu ţin minte să fi făcut Parte din înţelegere.

Ai citit tot contractul?

Afurisitul de contract! De câte ori o să se întoarcă îm**potriva** mea?

— **Normal că da!**

Nu l-am citit.

Cine mai citeşte contractele în ziua de azi? Avocaţii ei le citesc. Eu citesc părţile importante – cel puţi^

aşa credeam. Era o secţiune despre angajaţi, dar am trecut peste ea. Credeam că scrie doar că are angajaţi care lu. crează pentru el, aşa că nu ştiu... să mă port frumos Ceva de genul ăsta.

— Atunci ai fi observat secţiunea aceea. Andre e mâna mea dreaptă, ştie despre aranjamentul nostru, **dar** e singurul care ştie.

— Angajaţii tăi nu au acorduri de confidenţialitate? îl întreb.

— Ba da, dar informaţiile tot reuşesc să se scurgă. Am concediat nişte angajaţi pentru că au discutat cu presa, aşa că nu am încredere deplină în nimeni din casă.

— Mi se pare o prostie.

îl iau de mână, fără tragere de inimă.

— Sa laşi nişte străini să îţi intre în casă şi să aibă grijă de tine, dar sa nu ai încredere în ei. Da, foarte inteligent!

— Sunt foarte puţini oameni în care am încredere.

— În mine ai încredere? îl întreb în timp ce ne îndreptăm spre intrare.

Uşa neagră pare incredibil de intimidantă, în duda ghivecelor de flori care te întâmpină.

— Nu, îmi răspunde fără să stea pe gânduri.

— Uau, asta e... o chestie bolnavă!

— Abia dacă te cunosc. De ce aş avea încredere îu tm6.

Deschide uşa şi observ o intrare vastă, podele des chise la culoare, pereţi albi şi un hol drept până îu ^ pătul casei, unde remarc cele mai mari uşi glisante sticlă pe care le-am văzut vreodată, dând către pisc® frumos luminată şi curtea de basm, cu destula ve

încât să nu se mai vadă ProPrietăWe învecinate. Huxley îmi pune mâna pe 8pate şi sPune:

___ Ţrebuie să-mi câştigi încrederea.

Mâ uit la el şi-i răspund:

_Nu eşti singurul căruia trebuie să i se câştige încrederea.

— Ai fi o afaceristă foarte slabă dacă ai oferi încrederea pe tavă. Te respect mai mult dacă mă obligi s-o câştig.

— 0, ura, ţi-am câştigat respectul! îi spun sarcastic în timp ce o pornesc prin casă.

Admir decorul impersonal şi amplasarea calculată a fiecărui obiect. Vaze mari, boluri elegante şi plante care redau lipsa personalităţii de care vorbeam. Probabil el nici nu ştie că jumătate dintre decoraţiunile astea exista.

Dincolo de intrare, casa se deschide către o încăpere mare, cu tavane boltite acoperite cu lambriuri albe şi bârne de lemn băiţuite. Casa e lipsită de orice culoare, decorată doar cu variaţiuni de alb, cu mici contraste de negru şi verde ici şi colo de la câte o plantă, pe care sunt sigură ca nu se deranjează să o ude singur. Bucătăria e uriaşă! Insula traversează toată lungimea încăperii, în care observ blaturi de marmură şi dulapuri negre, dar părţile de sus ale dulapurilor sunt albe cu feronerie neagră, modernă. E o bucătărie ideală, şi sunt destul de sigură că, dacă ar vedea Kelsey casa asta, ar saliva.

— Poţi să te serveşti cu tot ce vrei din bucătărie. Bucâ^ tarul meu pregăteşte mesele şi le pune in frigider. Dacă ai vreo cerinţă, e de ajuns să-mi spui şi mă asigur că el o Prepara.

— Pot să-mi pregătesc singură mâncarea. ^
— E nevoie să-ţi reamintesc ca eşti logodnica me
Mă întorc spre el şi-l văd cu mâinile în buzunare, pâ_ rând oarecum vulnerabil în timp ce îi privesc casa. Mă aplec spre el şi îi şoptesc:
— Logodnică falsă.
Ignorând comentariul meu, îmi răspunde:
— Nu e nimic interzis în casă. Tot ce este al meu este şi al tău.
— O, deci nu mă ameninţi să stau departe de aripa de vest?
Sprâncenele aproape că i se unesc a nedumerire.
— *Ştii, ca în Frumoasa şi Bestia.*
— Mă compari cu Bestia?
— Nu chiar. El părea să aibă mai multe maniere când era vorba de prizoniera lui.
— Nu mi se pare deloc amuzant.
— Şocant! îi spun şi mă duc la frigider.
Deschid una dintre uşile enorme Sub-Zero. Exact cum spunea, sunt mâncăruri gata pregătite şi puse în frigider cu datele scrise deasupra. Frate, ce fel de lucruri îţi pot aduce banii!
— îţi place varza de Bruxelles, nu? întreb, văzând-o în multe recipiente.
— îţi face bine.
— Aşa am auzit şi eu. închid frigiderul, apoi îl întreb: Unde e camera mea?
Şi atunci îmi dau seama.
Hm, ia stai un pic... Trebuie să împărţim aceeaşi cameră?
Ridic o mână.
Pentru că aici pun piciorul în prag. În niciun caz n împart patul cu tine. Am nevoie de spaţiul meu.
pe aici, îmi spune, mergând Bpre scara de lângă li-

principal.

_ ţîu mi-ai răspuns. Dormim în acelaşi pat? Îţi spun chiar acum câ nu vreau. Mie îmi place să dorm goală.

— Mie nu-mi displace, murmura în timp ce urcă dreptele.

— Asta a fost un compliment? îl întreb, mergând după el. Vrei să spui că am un corp frumos? Stai... Nu contează dacă e aşa. Nu fi perverşi

— Nu sunt pervers. Tu ai adus vorba de goliciune.

— încerc să-ţi spun că nu sunt o parteneră plăcută în pat. Mă opresc, apoi adaug: Stai, nu asta voiam să zic! Sunt o parteneră foarte bună în pat. Ştiu cum să fac un bărbat să cânte de bucurie cu mâinile astea. Sunt făcătoare de minuni, aşa mi s-a spus. Sunt o parteneră bună din punct de vedere sexual, exact ce trebuie. Sunt uluitoare la sex oral, în caz ca te întrebai.

— Nu mă întrebam.

— Ei bine, sunt. Şi mă simt foarte confortabil cu sexualitatea mea. Foarte aventuroasă. Dar când vine vorba de dormit – nu de sex, de dormit –, lucrurile o iau razna. Sunt haotică. Dorm de-a curmezişul pe pat. Nu mă deranjează să lovesc cu picioarele ca să dau pe cineva la o parte şi nu mă ţin în braţe cu nimeni. Aşa că, ştii tu... Nu e o idee bună să împart patul şi camera cu tine.

Când ajungem în capul scărilor, se întoarce spre dreapta şi o ia pe un hol lung.

— M-ai auzit?

— Te-am auzit.

îl prind din urmă.

— Atunci de ce nu-mi răspunzi?

— Pentru că trăncăneala ta neîncetată mă e

— Uau, chiar eşti nesimţit! îi spun când deschide' din stânga. ^

Intru în cameră şi rămân imediat uimită de patul dem, cu baldachin, din lemn băiţuit, care atrage atenţia cu aşternuturile albe şi moi şi pernele pufoase. La capuţ patului se află un divan cu perne, iar în partea opugă e un şemineu cu două fotolii negre modeme, de mijloc de secol, întoarse spre flăcări. în dreapta, este o baie care sunt sigură că e îmbrăcată în marmură ca bucătăria. Dar ceea ce-mi atrage privirea este comoda de sub fereastra mare ce dă spre curtea din faţă. Pentru că pe comodă se află cele trei vibratoare ale mele. Unul roz, unul mov şi cel cu ventuză pe care l-am cumpărat recent.

Sfinte Doamne, ce caută alea afară? Şi cine naiba le-a atins?

Mă uit la Huxley şi, din nefericire pentru mine, admiră şi el colecţia care-mi oferă plăcere.

— Angajaţii tăi mi-au despachetat lucrurile?

— Da, îmi răspunde.

— Se pare că au dat peste jucăriile mele pentru femei

— Aşa le spui tu? mă întreabă.

— Aş putea să le numesc vibratoare, dacă te simţi mai confortabil. Deşi probabil nu e bine pentru tine că le am, nu-i aşa?

îi dau un ghiont cu cotul.

— Ştii, pentru că ar trebui aâ mă menţii satisfăcută.

— Nu e nimic nou pentru ei. Ştiu că am jucăm.

Ăăă... ce?

L-am auzit bine? Huxley Cane are jucării? Asta da m

torsătură de situaţie!

jjm, poftim? Unde?

Mă uit prin cameră.

__ Le ţii ascunse în noptiere?

Mă duc la una şi o deschid, dar nu găsesc nimic.

_ Asta nu e camera mea.

Mă îndrept de spate.

__ Stai, adică nu împărţim camera?

_ Nu! Camera mea e vizavi.

— înţeleg.

îmi încrucişez braţele.

— Şi personalul tău ce o să creadă despre asta?

•— Au fost informaţi că încercăm să ne păstrăm celibatul până la nuntă.

Pufnesc tare în râs şi-mi acopăr nasul.

— Sunt sigură că li s-a părut caraghios.

— De ce ar fi caraghios? mă întreabă.

— Ştii tu...

Flutur din mână spre el.

— Nu aduci mereu femei aici?

— Nu!

-0!

La asta nu m-am gândit.

— Ei bine, cred că e bine pentru mine. Nu trebuie să mă prefac că nu mă deranjează când îţi fug ochii.

Huxley se apropie de mine cu paşi siguri şi fermi. îşi pune mâna chiar deasupra claviculei mele şi mă strânge cu putere, apăsând cu degetele pe umăr. Poziţia asta nu doar îmi atrage atenţia, dar îmi şi taie răsuflarea.

' Hai să lămurim un lucru! îmi spune pe o voce ameninţătoare. Nu-mi fug ochii, n-am fost şi nu voi fi niciodată a?a. Şi am semnat un contract cu tine. Asta înseamnă ca sunt al tău şi tu eşti a mea până ne îndeplinim obligaţi din contract. Ai

înţeles?

Cuvintele lui mă străpung cu înţelesul lor puternic usturător.

Nu se va uita 1a nimeni altcineva, nu şi-o va trage cu nimeni până la finalul înţelegerii dintre noi, asta vrea să spună, şi n-ar trebui să aibă niciun efect asupra mea. Dar, nu ştiu de ce, îmi dă un fior pe şira spinării, unul rece ca gheaţa.

Devenit tot mai iritat de tăcerea mea, păşeşte mai aproape, până ne mai desparte un centimetru. Mâna lui îmi alunecă pe gât, iar degetul mare i se opreşte sub bărbie. îmi ridică uşor capul, forţându-mă să-l privesc în ochi.

— Ai înţeles, Lottie?

Doamne, stând atât de aproape de el, silită să mă uit în ochii aceia siniştri, dominatori... în clipa asta îmi dau seama cât de mult am riscat. Pentru că, deşi personalitatea lui nu pare să fie decât arogantă – şi nu mi-aş putea imagina că m-aş îndrăgosti de un bărbat care simte permanent nevoie să fie autoritar –, nu mă pot abţine să nu simt ceva când îmi vorbeşte cu atâta convingere, când mă stăpâneşte cu mâinile lui. înghiţind în sec, îi răspund:

— Fără dezmăţ. Am înţeles!

— O să-ţi fiu loial; cer acelaşi respect şi din partea ta.

— Te porţi de parcă stau bărbaţii aliniaţi scoată în oraş o distrusă ca mine. Crede-mă, nu ai 06 să-ţi faci griji!

Îl bat uşor pe piept, încercând să detensionez din cameră, apoi fac un pas în spate să-mi trag aufletu

A fost... solicitant. Ceva de ţinut minte – când se impune într-o încăpere, când îmi atrage atenţia, când îmi stăpâneşte orice mişcare, mă văd înecându-mă în prezenţa lui. Nu încape

îndoială.

Ma duc la vibratoare şi le iau pe rând să le inspectez. Deşi e un bărhat fioros, cu o atitudine schimbătoare, e incredibil de atrăgător, iar felul în care mi-a vorbit adineauri, tonul acela alfa? A fost sexy! Dă-i drumul, pedepseşte-mă! Ştiu că n-ar trebui să mi se para nimic sexy, mai ales după ultimele interacţiuni dintre noi, dar, of, ochii aceia profunzi şi arzători, felul în care se înalţă peste mine, vocea lui baritonală... da, mă afectează în tot felul de moduri care vor avea nevoie de prietenii mei care vibrează.

Poate diseară îl folosesc pe cel mov. îmi place răsucirea pe care o face. Deşi penisul cu ventuză mă strigă pe nume, dar acesta e cel mai bun de folosit la duş. De asta l-am luat, ca sa mă satisfac din spate, una dintre poziţiile mele preferate.

— Ce faci? mă întreabă Huxley, uitându-se cum îmi trec mâna în sus şi-n jos peste vibratorul mov.

Pentru că mi se pare distractiv să-l testez, îi răspund:

— Mă hotărăsc cu care din ele vreau să mi-o trag în seara asta. Ştii, pentru că logodnicul meu e celibatar, trebuie să mă satisfac cumva. Cu siguranţă angajaţii tăi ar ^telege situaţia.

Iau penisul cu ventuza şi-mi trec mâna peste vârf.

Doamne, ce-mi place pe la spate, dar sunt prea obo ^Sl^tă să fac duş acum.

îl ridic pe cel mov.

'— Se pare că eu şi Thor o să ne distrăm în seara a

Mă uit la Huxley şi sunt răsplătită cu fălcile încleştate şi privirea iritată.

Perfect!

Răzbunarea e a mea!

Nu spun că sunt vreo regină a frumuseţii, că-l excit pe individul ăsta la fiecare pas, dar ştiu un lucru deapre bărbaţi. Oricine ai fi, dacă mângâi un vibrator în faţa lor o să se gândească la sex. Şi când se gândesc la sex, se excită. Iar un ticălos excitat care trebuie să se ducă singur la culcare mi se pare grozav. *Sper să sufere... măcar ca să echilibrăm puţin sentimentul de exasperare pe care l-an avut în seara* osia.

— Micul-dejun e mâine dimineaţă la şapte şi jumătate. Ai gryâ să fii acolo!

— Şapte şi jumătate? strig. Dar e duminică!

— Avem lucruri de discutat.

Şi cu asta îmi trânteşte uşa în nas.

îl aud mergând pe hol spre camera lui şi închizând uşa în urmâ-i.

Cineva are nevoie de ajutor cu problemele de furie.

Poate m-am înşelat, poate mă tratează exact cum făcea Bestia cu Belle.

— Ar fi fost drăguţă o invitaţie, nu un ordin, mormăi în timp ce-l las pe Thor pe pat.

Mă duc la dressing şi văd că nicio haină de-a mea nu e pe umeraş. în schimb, sunt numai haine de designer, de la rochii vaporoase la rochii mulate de seară, bluze şi blugi- Şi mulţi pantofi. OK, e destul de frumos, pentru că.**

— O, Doamne! şoptesc, luând unul în mână şi ducân du-l la piept. Louboutin! Dumnezeule mare şi sfânt!

îl pun jos cu grijă şi-l mângâi încet.

_ Ce frumos eşti! Sâ nu uiţi asta, mai alee
când pi- . areie mele neglijente te uzează, pentru
că uneori merg
cl un ied abia fătat-

Deschid sertarele din dulap şi... o, uau! Ridic o

perele de tanga din dantelă albă. O ţin în dreptul luminii.

— Nu e mai nimic aici.

Mă uit în jos şi deschid alt sertar unde găsesc sutiene asortate.

— Lenjeria chiar contează?

Ei bine, dacă angajaţii spală rufele, probabil nu îmi vrea lucrurile neasortate la vedere.

E enervant cât de meticulos a fost într-un timp atât de scurt!

Arunc lenjeria înapoi în sertare şi îmi caut pijamalele care... par să fie de negăsit. Cu cât mă uit mai mult în sertare, cu atât observ un lucru mai ales: o mulţime de articole de lenjerie intimă, dar nici urmă de tricourile mele largi, cele cu trupe rock sau vreo urma din personalitatea mea.

Ridic un set de mătase din două piese – pantaloni scurţi care sunt sigură că abia îmi acoperă fundul şi un maiou asortat minuscul. Asta se aşteaptă să port?

Cu lenjeria în mâna, traversez camera, ies pe uşă şi merg pe hol să-i bat la uşă.

~ Vreau să vorbesc cu tine! strig, îi ia câteva secunde, dar când deschide uşa mă trage înăuntru de mână şi mă învârte, lipindu-mă de perete în timp ce închide uşa.

înalt şi mândru, îmbrăcat doar cu pantalonii scurţi din seara asta, pieptul nespus de musculos care i se umfla Şi coboară în timp ce mă priveşte, e copleşitor, masiv şi fierbinte. Cineva petrece timp la sală, iar numele Huxley Cane pentru că... uau! Pur şi simplu... Uaur ^
* Cine ştia că pectoralii pot fi atât de impresionam,

Pun pariu că saltă când merge.

— De ce naiba strigi aşa?

Hm...

Care era întrebarea?

îmi pare rău, dar zeul magnific din faţa mea mi-a distras atenţia! Da, e uşor de văzut că e un tip atrăgător. Aş minţi dacă aş spune că nu e. Dar n-am remarcat cât de mult ascundea pe sub cămăşile acelea. Şi vreau să spun... mult mai mult.

Pectorali plaţi, groşi, umeri sculptaţi, bicepşi care par din marmură şlefuită. Are silueta unui surfer, plin de muşchi de la gât în jos, până la abdominalii perfect definiţi şi V-ul adâncit de pe şolduri. Şi pentru că viaţa e nedreaptă, boxerii îi atârnă de talie chiar deasupra liniei pantalonilor.

E oficial – logodnicul meu fals e bărbatul visurilor! Păcat că e cel mai mare ticălos din câţi am cunoscut vreodată.

încă spumegând, mă întreabă:

— Ce naiba vrei?

A, da! Ar trebui să fiu supărată pe el.

Cu o mână in şold, ridic neglijeul şi întreb:

— Te aştepţi să port chestia asta?

îşi coboară ochii la mătasea neagră din mâna mea

^ se uită din nou la mine.

— Ai vreo problemă cu asta?

— Of, asta nu e pijama! scofală

— Credeam că dormi dezbrăcată, aşa că ce

— îh, nu dorm dezbrăcată în casa unui străm

Atunci ceea ce ţii în mână ar trebui să fie

numai bun. Mijesc ochii-

_ XJnde sunt hainele mele?

_ |ntr-un depozit.

De ce?

îşi trece mâna peste faţă.

_ pentru că nu se potriveau cu rolul pe care

trebuie să-l joci. Am discutat. De ce aduci vorba de chestia asta când încerc să mă pregătesc de culcare?

— pentru că am crezut că măcar o să am o parte din hainele mele ca să mă îmbrac.

— Nu e necesar, m -am asigurat că ai tot ce-ţi trebuie. Acum, dacă asta e tot, aş vrea să mă culc.

Ar putea fi şi mai nesimţit?

Probabil.

Pun pariu că e doar vârful aisbergului pentru el. Pun pariu câ ar putea fi şi mai ticălos, ceea ce mă face să mă întreb, bineînţeles, cât de mult pot sa întind coarda! Se pare că am ceva timp la dispoziţie sa aflu.

Strângând între degete noile mele pijamale, îi spun:

— Eşti îngrozitor, ştiai?

— Nici tu nu eşti vreo rază de soare.

Deşi are cel puţin 30 de centimetri mai mult decât mine, mă apropii de el, îmi dau capul pe spate şi-i spun:

— **Sper să nu pui geană pe geană!**

— Coşmaruri plăcute! îmi răspunde atât de sarcastic, încât cred că tocmai mi-am găsit naşul.

Par el habar nu are că nu e singurul care poate juca murdar.

Poate că am obligaţii contractuale faţă de el, dar sunt sigura că pot să-i transform viaţa într-un film de **groază.** Şi tocmai asta am de gând sa fac.

Capitolul noua

HUXLEY

JP: CUM A FOST ASEARĂ? N-AM AUZIT NIMIC DE IA TINE şi sunt îngrijorat că a dat-o în bară. Asta a făcut[1]? A dat-o naibii in bară?

Mă uit la mesajul de la fratele meu şi iau cana de cafea neagră aburindă. Suflu peste lichidul fierbinte şi duc marginea cănii la buze ca să gust puţin, lăsând băutura amară, dar plăcută, să-mi alunece pe gât.

A dat-o Lottie în bară aseară?

Nu!

Nu a dat nimic în bară.

Dacă înţelegeţi ce zic. ,

Sincer să fiu, nu mă aşteptam să arate al naibii bine in rochia pe care i-am ales-o. Nici nu mă aştep^[3] să iasă din baia surorii ei arătând ca o zeiţă, cu p ^ dulat şi machiajul subtil care îi scotea ochii uluiton evidenţă.

Şi în mod sigur nu mă aşteptam să mă gândesc la ea aseară, toată noaptea, cu vibratorul ăla nenorocit. După ce m-am băgat în pat, jur că abia am respirat, sperând doar s-o aud cum se satisface singură. După 30 de minute în care am păstrat liniştea, cu scula tare ca piatra, m-am eliberat şi m-am dus la culcare.

Trei vibratoare. Ce femeie are nevoie de trei?

Lottie, bineînţeles. Pentru că nu numai că sunt cât pe ce să arunc toată afacerea pe apa Sâmbetei

cu greşelile mele colosale, dar a trebuit şi să o aleg pe singura fată care e în stare să mă calce pe nervi. E enervantă, frustrantă, frumoasă şi arţăgoasă. Complet imprevizibila. Mă face să-mi ţin respiraţia cu fiecare vorbă care îi iese pe gură, pe urmă mă uluieşte cu inteligenţa ei.

E epuizant.

Pun cafeaua pe masă, văzând cât e ceasul. A întârziat două minute la micul-dejun. Cât timp aştept, îi răspund luiJP.

Huxley: *Nu a dat-o în bară. în mod enervant, mi-a depăşit aşteptările, i-a făcut pe Dave şi pe Ellie să se îndrăgostească de ea şi m-a pus pe mine într-o lumină bună.*

Iau încă o gură de cafea în timp ce fraţii mei răspund.

Breaker*: Şi de ce e enervant? N-ar trebui să te bucuri?*

JP: Hopa... E o problemă în paradis?

Huxley: *E o afurisită de pacoste.*

Breaker: *LOL! Ei bine, asta mă face al dracului de fericit.*

JP: E greu să lucrezi cu ea?

Huxley: *Se poate spune şi aşa. Mă contrazice perma- nent şi întârzie la micul-dejun.*

Breaker: *Ai impus o oră pentru micul-dejun? Frat* duminică!*

JP: *Lasă-mă să ghicesc, te porţi ca un dobitoc* ***cu*** *Tipic Huxley!*

Huxley: *Nu mă port ca un dobitoc. Tratez interacţiu. nile noastre ca pe nişte tranzacţii. Pentru că asta e tot – afacere.*

Breaker: *Ce romantic e!*

Huxley: *Aranjamentul ăsta nu are nimic romantic.*

Breaker: *Deci spui că nu ţi s-a părut deloc atrăgătoare?*

JP: De fapt, cum arată?

Huxley: *Are vreo importanţă?*

Breaker: Da!

JP: Are, o mie la sută.

Huxley: De ce?

Breaker: *Pentru că trebuie să ştim dacă aranjamentul ăsta dintre voi o să se termine cu sex.*

JP: Trebuie să pregătim avocaţii, să ne asigurăm că sunt gata să intervină.

Huxley: *NU se va termina cu sex. Credeţi-mă!*

în clipa aceea, aud sunetul papucilor de casă care alunecă pe parchet, atrăgându-mi atenţia spre scări- Lottie se târâie spre sufragerie arătând de parcă abia a înviat din morţi, dar futu-i – poartă „pijamaua" aceea.

Pantalonii scurţi aproape că nu există. Abia trec de im binarea dintre şold şi coapsă, întinzându-se peste rotua jimile ei, iar bluza aceea... ei bine, îi arata mijlocul,0^ deasupra buricului, pe urmă se opreşte, ac^p _ar foarte puţin sânii. Textura e atât de subţire, încât, fi albă, ştiu că i-aş vedea sfârcurile acelea mici şi tar1 împung materialul.

pârul e încă ondulat, dar are faţa curată, fără machiajul pe care îl avea aseară.

Arată ciufulită... relaxată... şi ca o adevărată belea.

E un loc pregătit lângă mine la masă şi, fără să spună o vorbă, se aşază pe scaun, îmi ia cafeaua şi bea o gură înainte să se lase pe scaun şi să-şi sprijine capul de spătar.

— Ai întârziat! îi atrag atenţia. Şi aceea ecafeaua mea. întind mâna spre ea, dar, ca o fiară turbată, mârâie la

mine, facându-mă să mă retrag înfricoşat.

— Te omor dacă o atingi! îmi spune cu o voce gravă,
posedată.

Deci nu e o persoană matinală. S-a notat.

După câteva secunde şi câteva înghiţituri mari de cafea, punea cana jos şi se întoarce încet spre mine.

— Micul tău dejun la şapte şi jumătate e o tâmpenie. Chiar nu e o persoană matinală!

Din bucătărie, Reign, cheful meu, aduce două farfurii cu mâncare. Pe fiecare se află o felie de pâine prăjită cu avocado, o porţie de omletă şi o salată cu fructe, aranjată perfect.

— Mulţumesc, Reign! îi spun.

Când da să plece, i-l arăt pe diavolul în persoană de lângă mine şi fac prezentările:

— Ea e logodnica mea, Lottie. Lottie, el e Reign. Suntem foarte norocoşi că face parte din personal! Mâncarea lui e impecabilă!

Scuturându-se puţin de crusta adunată peste noapte, se îndreaptă puţin, îşi dă părul după ureche şi spune.

— Bună, Reign! îmi place mâncarea, aşa că o sa m cei mai buni prieteni.

— Domnișoară Lottie, plăcerea e doar a mea! Vă rog, nu ezitați să-mi cereți orice! O să vă prezint meniul ca să ştiţi ce mâncăruri puteţi savura.

— Mulţumesc! îi spune Lottie, zâmbind.

După ce pleacă, Lottie se întoarce spre mine cu o cău. tătură încruntată şi-mi spune:

— Ai fi. putut să mă avertizezi că o să fie şi alţi oameni aici. Sunt aproape dezbrăcată.

— Ţi-am spus că am angajaţi în casă.

— Şi în weekend? şuieră la mine. Monstrule!

— Sunt plătiţi foarte bine.

— Grozav, au bani, dar cum ar trebui să se bucure de ei când nu fac decât să muncească pentru tine?

îşi desface şervetul de pânză şi şi-l pune în poală.

Mă uit la ea cu atenţie, la înclinarea afectată a bărbiei, la felul mândru în care îşi umflă pieptul şi la poziţia încăpăţânată a umerilor.

— Dacă eşti îngrijorată de ce părere are lumea când te vede aşa, de ce ai venit la micul-dejun îmbrăcată în acest fel? Nu sunt un om pe care îl cunoşti foarte bine.

îşi întoarce pe furiş ochii spre mine în timp ce înfige furculiţa în ouă.

— Dacă mi-ai văzut vibratoarele, atunci ai văzut aproape tot.

— Nu chiar tot, îi spun, ridicând cana şi uitându-mâ la pieptul ei în timp ce iau o gură.

îmi surprinde privirea.

— Asta ar trebui să mă facă să mă topesc?Să ca picioarele tale? Privirea aia şi vocea ta gravă? Trebuie să

gravă? Trebuie să te străduieşti mai mult de atât.

_ Cine spune că mă străduiesc? întreb, lăsând cana pe masă-

_ Vocea ta răguşită de aseară, când am intrat în camera ta.

Cred că mă confuzi cu tine. Tu erai cu răsuflarea tăiată, cu pieptul umflat, holbându-te la pieptul meu gol.

_ *pfft* OK, Huxley!

îşi bagă în gură o furculiţă plină de ouă.

Ce apărare grozavă! Poate să nege cât vrea, dar ştiu ce am văzut aseară. M-o fi urând ea, după cum o arată foarte dar, dar nu se sfieşte să-mi facă ochi dulci.

— După replica asta spectaculoasă, să trecem la treabă!

îmi aruncă o privire chiorâşă, dar nu spune nimic. Deschid dosarul de pe masă, din stânga mea, scot prima foaie şi i-o dau. O ia cu o expresie nedumerită.

— Ce-i asta? întreabă.

Cu nonşalanţă, iau o felie de pâine cu avocado şi spun:

— E scrisoarea care atestă că toate creditele tale de studii au fost plătite. Păstreaz-o la dosarele tale!

Rămâne cu gura căscată examinând documentul. îmi dau seama când vede suma datorată, adică zero, pentru că îi cade faţa.

— E totul achitat?

— Asta scria în contract, nu?

— Da... dar... chiar e achitat?

— Crezi că nu mă ţin de cuvânt?

— înşeli un potenţial partener de afaceri, facându-l să creadă că ai o logodnică însărcinată. Scuză-mă dacă sunt puţin sceptică!

Pune hârtia pe masa.

îi spun:

— Am semnat un contract cu tine. Eu iau lucrurile astea în serios. Ai mers la cină cu mine, ţi-aro plătit datoria. Acum trecem mai departe.

— Pur şi simplu, trecem mai departe? Cum? Se pare că ne detestăm unul pe celălalt.

— Poţi să deteşti un om şi tot să lucrezi cu el. Trebuie să înveţi să separi sentimentele de afaceri.

— încerci să mă transformi în protejata ta? mă întreabă.

— Ar fi o condamnare la moarte pentru mine. N-am timp de prostiile tale.

— Prostii? întreabă exact când Reign intră din nou în sufragerie.

— Cum e mâncarea? ne întreabă.

Faţa mânioasă a lui Lottie se transformă într-un zâmbet când se uită la Reign şi răspunde:

— Absolut minunată! Mulţumesc!

— Perfect! Domnule Cane, e totul pe placul dumneavoastră?

Dau aprobator din cap.

— Ca întotdeauna. Mai putem primi o cană de cafea? Deşi îmi place să văd buzele lui Lottie pe cana mea, bea mult prea mult din ea.

Reign chicoteşte.

— Desigur! A fost greşeala mea. Domnişoară Lot*[1]®» cum beţi cafeaua?

— La fel ca Huxley.

Reign dă din cap şi se întoarce la bucătărie.

— E înspăimântător cât de repede te

schimbi din oasă în amabilă, îi spun.

_ Vorbeşte în numele tău! Eşti un dr. Jeckyll şi dl. Hyde al timpurilor noastre.

După ce Reign îi aduce cafeaua lui Lottie şi ne lasă singuri, aduc din nou conversaţia pe făgaşul iniţial.

_ Nu ştiu sigur care va fi termenul de expirare al contractului. Se pare că Dave nu se grăbeşte să avansăm cu negocierile şi nu vreau să-mi forţez norocul, presându-l.

— Mi-am dat seama, îmi răspunde cu gura plină în timp ce se sprijină de spătar.

E ciudat cât de diferită e atitudinea ei în preajma mea. Se relaxează şi se pleoşteşte fără ruşine pe scaun sau vorbeşte cu gura plină. Şi mai ciudat de atât, nu mi se pare deloc respingător. Mai degrabă, fascinant. Chiar nu îi pasă de ceea ce face? De manierele ei? Şi totuşi, când eram aseară cu Dave şi EUie, s-a comportat elegant. Contrastul e incredibil de tulburător!

— Dave era concentrat doar la EUie aseară. O să ai mult de lucru.

— Ceea ce înseamnă că şi tu eşti în aceeaşi situaţie. Sunt convins că o să primesc mâine ceva de la Dave, o urmare a serii trecute. Din câte îmi dau seama, EUie te-a plăcut. Probabil va dori să te invite în oraş, doar voi două.

Lottie se opreşte cu furculiţa spre gură.

— Poftim? Asta nu scria în contract.

— Se încadrează la ieşiri suplimentare, îi spun.

Avocaţii mei s-au gândit la toate.

— Aşadar, zici că trebuie să ies cu ea la cafea? Să petrec timp în plus cu ea? în viaţa reală, nu avem nimic în comun. Ea face parte din...

suburbiile bogate, iar eu... ® bine, am un borcan plin cu bancnote de rezervă pe care folosesc ca economii pentru ca atunci când vin Fore'gn în oraş să-mi pot cumpăra bilete în ultimele rânduri şi să-i văd în sfârşit în concert. Sunt destul de sigură că Ellie nu ştie cine sunt Foreigner. Tu ştii?

Mă las pe spătarul scaunului şi-i răspund:

— îmi place „Cold as Ice”.

Lottie ridică din sprâncene.

— Deci ii ştii. Cel puţin, ştii unul dintre marile lor hituri.

— *Agent Provocateur* e albumul meu preferat de la ei.

Se îndreaptă de spate.

— Chiar aşa?

Văd o umbră de zâmbet, o sclipire de curiozitate.

— Nu te-aş fi luat drept fan Foreigner.

— Dar drept ce m-ai fi luat?

— Nu ştiu, ca şi cum ai fi ascultat în gând numai „Marşul imperial”.

Mă uit la farfurie cu un zâmbet reţinut pe buze, pentru că mi se pare amuzant să mă gândesc că merg peste tot pe tema muzicală a lui Darth Vader.

— Consideră-l a doua mea opţiune!

îmi dreg glasul şi încerc să duc întâlnirea mai departe.

— în ceea ce priveşte jobul tău...

— Asta nu are nicio legătură cu tine.

— Am spus că o voi ajuta pe sora ta cu afacerea. Am relaţiile de care are nevoie. Orgoliul şi mândria ta sunt prea mari ca să stai şi să vorbeşti cu mine despre afacerea ei?

îmi dau seama din felul în care îşi încleştează larul că nu-i place abordarea mea, dar n-am ce face« legerea e înţelegere.

— Nu, dar nu sunt sigură nici că e nevoie 3ă intervii.

— Cu cât ziceai că te plăteşte? o întreb, ducând cana la gură, conştientă că Lottie nu e plătită deloc momentan.

Doamne, ce nesimţit eşti! Şi eu, care am crezut o secundă că eşti normal pentru că îţi plac Foreigner, dar pe urmă te apuci şi spui chestii din astea.

Clatină din cap.

— Orice afacere trebuie să înceapă de undeva, aşa că înainte să începi să judeci...

— Nu judec. încerc să te ajut, dar nu mă laşi s-o fac.

— Nu vreau ajutorul tău.

— Atunci, de ce eşti aici? îi răspund, vorbind încet.

încearcă să răspundă, dar închide gura şi se sprijină de scaun. Se uită câteva secunde la farfuria ei, pe urmă îşi ia şervetul, îl aruncă pe farfurie şi se ridică de pe scaun. Iese din sufragerie şi urcă treptele.

Grozav! Grozav, pe dracu'!

Capitolul zece

LOTTIE

ÎNAINTE SĂ DAU OCHII CU HUXLEY ÎN DIMINEAŢA ASTA, am ieşit din casă, îmbrăcată într-o rochie mătăsoasă care e mult prea măgulitoare. Materialul parcă ar fi un nor care mă învăluie. La naiba cu hainele astea

scumpe!

Nu voiam să am de-a face cu el şi nici sa-mi pună întrebări.

Ieri a fost o zi oribilă. După micul-dejun, m-am furişat în camera mea, unde am scris toate ideile pe care le am pentru firma lui Kelsey şi cum să o îmbunătăţim. La prânz şi la cină, am stat tăcută lângă Huxley până am reuşit să plec din nou. Nu l-am mai văzut de aseară, de la cină, şi prefer lucrurile aşa cum sunt.

Când am vrut să urc în maşina mea de **dimineaţă** ca să merg la Kelsey, mi-am dat seama – ghici cine nu **are** maşina aici? Aşa că am mers pe stradă şi am **chemat** un Uber ca să mă ducă în West Hollywood.

Acum, cu cafeaua noastră preferată în mână, merg spre apartamentul lui Kelsey, abia aşteptând să o văd şi să-i dau toate detaliile. Bat la uşă şi aştept. E devreme, dar sper că s-a trezit şi e gata să-şi înceapă ziua.

Uşa se deschide şi...

— Ce dracu' faci aici? îl întreb pe Huxley, care stă de cealaltă parte a uşii.

Pe un ton sarcastic, îmi răspunde:

— Nu m-ai sărutat la plecare.

Trecând pe lângă el, îi zic:

— Vâră-te în propriul scrot şi îneacă-te!

0 găsesc pe Kelsey în bucătărie, mâncând un covrig, cu un zâmbet imens pe faţă.

— De ce l-ai lăsat să intre în apartament?

— Am crezut că s-a întâmplat ceva, adică ţi s-a întâmplat ceva. Pe urmă mi-a zis că nu ţi-ai luat la revedere şi mi-a părut rău de el.

Mă întorc şi-i arunc o privire ucigaşă lui Huxley. E pus la patru ace, cu un costum albastru-închis, cămaşă albă şi cravată de culoarea ardeziei. Nu i se clinteşte un fir de păr de pe cap, iar barba i-a crescut doar cât să arate de-a dreptul intimidant.

Cum se face că eşti deja gata şi îmbrăcat?

— Daca ai împărţi camera cu mine, ai şti că mă tre- ««la patru ca să-mi încep ziua.

Ţ Doainn e, eşti nebun de legat! h dau cafo"a lui Kelsey şi spum

- -

Nici n-ar trebui să ţi-o dau, pentru că pari să te bu- p cunde tortura asta prelungită.

De fapt, e un tip cumsecade, spune Kelsey.

— Cu cine? Cu tine? Sigur că da, pentru că nu te ve<l ca pe o marionetă. Crede-mă, dacă ai fi în tranşee, ca mia ţi-ai schimba părerea.

Kelsey îmi pipăie rochia.

— Şi zici că rochiile astea de designer le porţi tranşee?

îngâmfat, Huxley bagă mâinile în buzunare şi se leagănă pe călcâie, cu un zâmbet pe faţa enervant de atrăgătoare.

— Aş prefera să stau goală decât să am de-a face cu el

— Se poate aranja, zice Huxley, făcându-o pe sora mea să râdă.

— Hei, mă răstesc la ea, tu de partea cui eşti?

— A ta, bineînţeles. întotdeauna sunt de partea ta, surioară. Dar chestia asta e mult prea distractivă.

Cu un geamăt, mă întorc spre Huxley şi spun:

— N-am idee de ce eşti aici, dar vreau să pleci ca să te pot bârfi cu sora mea.

Din buzunarul de la pantaloni, scoate un card negru şi mi-l întinde.

— Ce-i asta?

— Cheia de la maşina ta.

— Asta nu-i cheie, e un card de credit.

Huxley clatină din cap.

— Asta îţi descuie maşina şi ai nevoie de ea ca s-o conduci, aşa că da, e o cheie. E maşina albă Model 3 de Pe locul de parcare din faţa clădirii. Mă aştept să o conduci. PIN-ul de care ai nevoie ca să o conduci e scris în interiorul plicului de pe masă.

Văzând că nu iau cârdul de la el, face un pas spre mi[116] şi mi-l strecoară în decolteu.

— Să ai o zi minunată... *iubito*!

Şi pleacă.

Mâ uit la uşa închisă, cu cârdul tot în decolteu.

Când mă întorc cu gura căscată, Kelsey râde şi spune:

— 0, e extrem de distractiv pentru mine!

— De ce eşti o soră rea?

Râde şi pune cana pe blat.

— Nu sunt o soră rea, dar mă bucur de chestia asta nouă din viaţa ta.

Arât uşa pe care Huxley tocmai s-a retras.

— Nu e nimic îmbucurător la omul acela,

— Nu ştiu! rânjeşte ea. Pare să aibă şi câteva calităţi.

îmi încrucişez braţele la piept.

— Serios? înfăţişarea atrăgătoare îţi cumpără loialitatea?

Arăt cu degetul spre mine.

— Sunt sora ta. Loialitatea ta îmi aparţine!

— 0, calmează-te! îmi spune şi scoate cârdul din decolteul meu, apoi mă conduce la unul dintre scaunele de la masă. Ştii că sunt de partea ta, dar trebuie să spun că probabil ar trebui să-i dai o şansă. Nu fi atât de... arţăgoasă în preajma lui! Te ajută.

— Eu îl ajut pe el.

— Sunteţi amândoi implicaţi. Dar uite ce face pentru tine! îţi dă o maşină nouă să conduci în loc de gunoiul ăla de VW care abia se mişcă;

ai numai haine noi, ceea ce ne ajută pentru ca, nu vreau să fiu rea, dar acum arăţi pusă ia punct, iar asta ne e de folos la întâlnirile de afaceri; şi ţi-a dat o locuinţă ca să nu fii nevoită să stai aici cu mine sau, mai rău, cu mama şi Jeff. Ţi-a plătit şi creditele ca sa nu'ţi mai baţi capul să găseşti un job să le plăteşti şi să Poţi lucra împreună cu mine. A făcut multe, Lottie! Şi tu
te-ai dus cu el la cină ca să-l ajuţi cu o afacere pe Care. cearcă să o facă. Sunt imparţială, dar pare să facă multe pentru tine.

— Ei bine... când o spui aşa, sigur, pare un sfânt, dar nu e deloc aşa. Crede-mă! E un ticălos încrezut! E bădă- ran şi uneori te înjoseşte. Nu mă tratează cu respect.

— Tu îi oferi respectul tău sau te cerţi întruna cu el? Cunoscându-te cum eşti, probabil e a doua variantă.

Sora mea mă cunoaşte mult prea bine.

— El a început, mă justific. A venit cu atitudinea aia de la început. Ce era să fac? Să stau şi să suport? Nu, la naiba! îmi face viaţa grea? O să fac şi eu la fel.

— Mă bucur că nu ţi-ai pierdut maturitatea când te-ai mutat, îmi spune sarcastică. Şi, cu toate că subiectul Huxley Cane e amuzant, avem de treabă.

îşi aduce laptopul la masă şi mi-l întinde.

— Ce vrei să fac cu ăsta?

— Trebuie să începem să organizăm

firma şi, destul de ciudat, dar asta e partea la care nu mă pricep. Avem c întâlnire mai târziu cu un posibil client foarte importanl şi vreau să mă asigur că e totul sub control şi, daca îţ pune întrebări, cunoşti cifrele exacte.

— Cifrele exacte...

— Ştii tu, inventarul şi finanţele. Lucruri de genul ăstf O privesc suspicioasă.

— De ce le-ar păsa de chestia asta?

Îşi dă ochii peste cap.

Oamenii bogaţi vor să ştie dacă ai succes. Vreau mă faci să par de succes pe hârtie.

OK... Tu ce o să faci?

Îşi scoate iPadul şi zâmbeşte

0 să creez, normal.

Normal!

Oftând, deschid laptopul. Toate fişierele de care avem nevoie din laptopul ei sunt în partea de jos, gata să fie deschise.

— 0 să te urase după aceea?

__ Posibil. Dar asta îţi place să faci.

__ Ciudat, dar aşa e! îmi trosnesc degetele.

- Să trecem la treabă, surioară!

— Cum se opreşte maşina asta? întreb, căutând un fel de buton de *oprire.*

— Nu cred că se opreşte, spune Kelsey,

punându-şi poşeta pe umăr.

— Cum adică nu se opreşte? Trebuie să fie un buton de *oprire* pe undeva.

Kelsey clatină din cap.

— Am ieşit cu un tip care avea aceeaşi maşină şi o parca, se dădea jos, încuia şi pleca. Maşina ştie că nu mai eşti înăuntru.

Kelsey coboară, iar eu mormăi în barbă in timp ce parchez şi cobor.

Dintre toate maşinile pe care putea Huxley să mi le dea, mi-a dat una care gândeşte singură. Apăs cârdul pe geam şi văd cum oglinzile laterale se întorc spre maşină.

E încuiată? întreb.

— Aşa cred.

Kelsey se uită la ceas.

— Hai, o să întârziem daca ne mai foim în jurul maşinii-

După ce pun cârdul în poşetă – card pentru maşină ciudat, apropo –, o prind din urmă pe Kelsey, care e deja la jumătatea drumului spre clădire.

— Cu cine ne întâlnim, apropo? Nu mi-ai dat nicio in. formaţie. Nu ştiu decât că ai mare nevoie de ajutor cu contabilitatea şi am reuşit să pun cap la cap doar nişte cifre estimative.

Nu-mi răspunde, ci trece de uşile de sticlă şi intră in holul modem şi elegant. Nu e nimeni aici în afară de re- cepţionera de la birou,

Nicio pancartă.

Nimic care personalizează spaţiul.

Nimic care să indice unde naiba suntem.

— Domnişoară Kelsey, domnişoară

Lottie, mă bucur că aţi ajuns! spune recepţionera. Vă rog, luaţi al treilea lift până la etajul al zecelea! Sunteţi aşteptate.

— Mulţumesc! spune Kelsey, mergând hotărâtă spre lift.

Alerg după ea şi abia ajung la lift când uşile se închid după mine.

— Iisuse, da' ştiu că te grăbeşti!

— Nu putem întârzia. Nu dă bine.

Îi ridic încheietura şi mă uit la ceasul ei.

— Mai avem două minute. Calmează-te!

Mă priveşte în ochi.

— E important, Lottie! Ar putea fi o şansa mare pentru noi, OK? Te rog să înţelegi cât de important e!

Văzând disperarea din ochii surorii mele mai mici, îi Bpun:

— Hei, ştiu că e important! N-aş face niciodată ceva care să pericliteze asta. încerc doar să te liniştesc. Nu o să te ajute nici dacă intri acolo agitată.

Kelsey respiră adânc.

— Ai dreptate! E ca orice altă prezentare pe care am făcut-o vreodată.

— Exact. Avem tot ce ne trebuie şi sunt lângă tine să te ajut.

— Mulţumesc!

Mă strânge de mână, liftul scoate un ţiuit, uşile se deschid, iar acolo, stând in faţa sălii de şedinţe, sunt trei bărbaţi înalţi, masivi şi intimidanţi.

Dar unul dintre ei e inconfundabil.

— Ce mama naibii? murmur când dau cu ochii de Huxley.

— Ai grijă cum vorbeşti! şopteşte Kelsey şi mă trage din lift odată cu ea.

— Kelsey, Lottie, mă bucur că aţi ajuns! spune Huxley zâmbind.

Gesticulează spre sala de şedinţe din spatele lui.

— Vă aşteptăm aici!

Kelsey porneşte spre sală, dar o prind de mână şi ridic un deget spre Huxley. Cu un zâmbet care mă doare, îi spun:

— Te rog, lasă-ne o clipă! Venim imediat!

El dă din cap, apoi intră toţi trei în sală, lăsând uşa să se închidă în urma lor.

Mă întorc cu spatele spre ei şi, cu o privire ucigătoare, întreb:

— Ce mama dracului, Kelsey? De ce e Huxley aici?

Cu un zâmbet larg pe faţă, asigurându-se că băieţii
văd că totul e în regulă, îmi răspunde:

— De-asta a venit azi-dimineaţă – mă rog, e unul dintre motive –, ca să aranjeze o întâlnire pentru noi şi să-ţi iea maşina, evident.

— O întâlnire pentru ce?

— Pentru birou.

Zâmbeşte şi mai larg ca înainte.

— E posibil să mă angajeze să organizez

şi să f... bi... roul mai sustenabil. Ar putea fi un contract mare, Lottie. Dacă facem treaba bine şi eficient, am putea deveni cunoscute.

Bucuria din ochii ei, speranţa care înfloreşte în ea îmi stârnesc panica. Pentru că nu mi se pare corect, sună aproape prea bine ca să fie adevărat şi, ca soră mai mare, vreau să o protejez de orice necaz. Dar, cum îmi pot exprima îngrijorarea, fără să par că mă uşurez pe planurile ei?

Nu am încredere în Huxley.

Nu am încredere în intenţiile lui.

Am văzut până unde e în stare să meargă ca să păcălească pe cineva să facă afaceri cu el. Cine ştie dacă nu i-ar face acelaşi lucru surorii mele?

Totuşi, ochii ei rugători îmi înfrâng voinţa puternică, îşi doreşte şansa asta să crească şi, la naiba, nu pot să i-o răpesc, indiferent cât mă nelinişteşte.

Lăsând ezitările deoparte, îi spun:

— OK, dar să fim precaute! Nu ştim unde poate duce şi trebuie să nu uităm că Huxley e un afacerist şiret.

Kelsey rânjeşte.

— încrederea nu se obţine într-o zi; înţeleg.

Mă ia de mână.

— Hai să intrăm acolo şi să le dăm sculele pe spate!

Pufnesc în râs.

— Nu la propriu, nu?

Face ochii mari.

— Da, nu vorbim chiar de sculele lor.

Intram împreună în sala de şedinţe şi stăm în capătul mesei, fată în faţă cu cei trei bărbaţi extrem de arătoşi.

Deşi sunt foarte atrăgători – ceea ce nu ne intimidează deloc îmi întorc ochii spre Huxley, care stă în mijloc, cu mâinile împreunate pe masa.

— Domnule Cane, suntem onorate că v-aţi făcut azi timp pentru noi, spune Kelsey, şi îmi înăbuş râsul auzind-o adresându-se cu „domnul Cane”, îh, ce scârbos! Aşa trebuie să-i spun şi eu?

Şi ceilalţi doi ştiu cine sunt eu? Ar trebui să mă duc la Huxley şi să-l sărut?

Ah, rahat, stai aşa... Asta era?

Făcea parte din test?

Când mă uit la Huxley, văd că mă fixează cu privirea, cu ochii aţintiţi la inelul de pe degetul meu, pe care îl tot răsucesc cu degetul mare din cauza emoţiilor.

încearcă să-mi spună ceva? E un indiciu? L-am ignorat când am ajuns aici, cerându-i spaţiu. Dacă avea de gând să mă îmbrăţişeze? Ar trebui să presupun că cei doi ştiu că suntem logodiţi? Sau e un mediu profesional? Angajaţii de acasă sunt la curent cu logodna noastră.

lisuse Hristoase, un avertisment ar fi fost minunat! Din ambele părţi- De la sora mea şi de la Huxley. încep să transpir pe ceafă, iar căldura rai se ridică spre urechi după ce

fac un pas în faţă. Mă uit lung la Huxley şi fac încă un pas, arătând mai mult ca un robot ruginit decât ca o logodnică încrezătoare. Pur şi simplu, nu cunosc protocolul.

CARE E AFURISITUL DE PROTOCOL?

— Lottie, eşti OK? mă întreabă Kelsey.

încă un pas până scurtez distanţa, încet, stângaci, dar scurtând-o.

O, da, absolut minunat! Vreau doar, hm, să salut

Ştii..., spun înghiţind în sec, să-mi salut perechea, îl arăt pe Huxley şi fac încă un pas în faţă.

— Bărbatul la care mă gândesc întruna.

încă un pas, până ajung lângă scaunul lui, în timp ce ceilalţi doi mă privesc stânjeniţi. Il mângâi pe Huxley pe umăr cu un gest neîndemânatic. N-am niciun pic de lejeritate în corp.

— Bună, scumpul meu... drag! îi zâmbesc.

— Arăţi fermecător.

Cu toţi ochii asupra mea, mă aplec, apropiindu-mă tot mai mult, până când ajung cu buzele în dreptul capului său. Mă întâmpină imediat mirosul delicios de parfum şi aroma masculină a produselor pe care le foloseşte pentru păr.

— O, ce frumos miroasel îl mângâi pe cap.

— Nu miroase deloc a mosc. Doar... ştii,

aşa cum ar trebui să miroase un bărbat. A munte şi bani. Miroşi a bani.

închei stângaci cu un sărut în creştetul capului, apoi mă îndepărtez şi-mi ridic degetele mari spre el.

— îmi place să strecor un strop de afecţiune în timpul zilei, logodnicule.

îi fac cu ochiul şi mă dau un pas în spate în timp c® ⁰ picătură de sudoare îmi curge pe spate.

N-am fost relaxată deloc. ţ

Pentru Dumnezeu, spune-mi că nu aşa s'a ^ de faţă cu Dave! zice tipul din dreapta. .

Huxley se sprijină de spătarul scaunului şi ÎŞ* ^asa bia în palmă, pleoştindu-se.

Nu ştiu ce dracu’ a fost asta, dar nu aşa a fost

^^Poftim? întreb, uitându-mă la ei,

— Hm, Lottie, poate vrei să te întorci aici.

ftelsey îmi face cu mâna.

ştii, ca să fim profesioniste şi să începem prezentarea.

— Stai puţin! ii spun, ridicând mâna spre sora mea şi întorcându-mă la Huxley.

Costumul bleumarin **îl** face să pară şi mai sinistru **când** stă pe scaunul negru ca smoala de la masă. Iar postura lui – relaxată, dar fermă, cu ochii la mine – e neclintită. E o forţă a naturii, şi nu mă deranjează să-l înfrunt.

Arăt spre ceilalţi doi.

— Ei ştiu?

— La ce anume te referi? întreabă Huxley cu atâta îngâmfare în voce, încât îmi vine să-i trag un şut în picior.

— Despre logodna noastră, drăguţule, îi răspund pe un ton mieros. Ei ştiu că m-ai făcut cea mai fericită femeie din lume?

îmi împreunez mâinile în faţă.

Kelsey îşi drege glasul.

— Vino aici!

— Nu pari prea fericită, mai ales de când ai coborât din lift.

Huxley îşi duce arătătorul de la obraz la tâmplă, în timp ce degetul mare se opreşte sub falcă. Pare o atitudine de intimidare, de parcă încearcă să domine încape- [re]a cu un aer relaxat, dar de fapt mă domină pe mine. Şi să mă ia naiba dacă are impresia că mă poate domina.

Cu mâinile în şold, îl întreb:

— De ce spui asta? Am fost şocată să te văd, atâta tot Nu mă aşteptam să dau peste o asemenea bucată de carne
în mijlocul după-amiezii.

— Lottie! şopteşte Kelsey, facându-mi semn aă *trec încoace,* dar o ignor.

Cei doi bărbaţi de lângă Huxley se amuză prea copios în timp ce stau afundaţi în scaune şi urmăresc spectacolul.

— înţeleg!

Huxley continuă să mă fixeze cu privirea.

— Şi ai fost bucuroasă să-ţi vezi logodnicul?

Ce face?

Ce joc e ăsta?

Nu mi se pare profesionist din partea lui.

E ca şi cum m-ar tachina, m-ar testa.

Ghici ce, amice? Şi eu pot să joc jocul ăsta.

îmi umezesc buzele.

— Foarte... încântată!

Răspund cât pot de insinuant şi-mi las ochii să treacă de la pieptul lui până la şliţ şi înapoi.

Poftim!

Să văd ce face acum.

— Vă rog să o scuzaţi pe sora mea, e...

— Kelsey, e OK, s-a aflat taina! îi spun ca s-o fac să tacă. Suntem logodiţi. Ştiu că pentru unii ar putea fi un şoc, dar...

Mă duc la el şi-l iau de mână.

— Ne iubim!

Mă uit la unul dintre cei doi şi îl văd râzând cu mâna la gură. E al dracului de nepoliticos!

Mă uit la celălalt, care rânjeşte cu gura până la urechi, dar nu e un zâmbet de veselie, ci mai degrabă unul amuzat. Ce naiba se întâmplă aici?

__ îmi pare rău! spun după o pauză. Mă aşteptam la aplauze sau ceva, ştiţi voi, pentru dragostea noastră.

Cu toţi ochii întorşi spre mine – şi fără ca Huxley

să mâ ajute vreun pic –, mă aplec până mă aşez în poala lui. îşi lasă mâna pe mine şi-l prind cu braţul de gât.

— Atâta dragoste! spun, adulmecând parfumul acela intens.

Urăsc că miroase aşa de bine!

Cu mâna pe şoldul meu, Huxley mă priveşte în ochi în timp ce le spune celorlalţi:

— Ne lăsaţi singuri, vă rog?

Hm... Ce-a zis?

Mă uit la Kelsey, care pare mai mult decât furioasă, dar îşi strânge lucrurile şi iese din sală, urinată de cei doi bărbaţi.

După ce se închide uşa, Huxley întreabă:

— Ce naiba a fost asta?

încerc să mă ridic din poala lui, dar mă ţine pe loc, strângându-mă de fund şi lipindu-mă de corpul lui.

— încercam sa-mi dau seama ce naiba e asta.

Arăt spre sala de şedinţe.

— Nu puteai să-mi spui că azi te întâlneşti cu mine şi cu sora mea?

— De ce să-ţi fi spus dacă e clar că ar fi putut să-ţi spună ea?

— Hm, nu ştiu, ai fi putut să mă avertizezi ca mai participă cineva la întâlnire. Ar trebui să o joc pe logodnica îndrăgostită sau pe scorpia iritată?

— Oricât mi-ar plăcea scorpia iritată... numeşti spectacolul de mai devreme logodnică îndrăgostită? Aceea era o femeie stângace care nu ştia ce să facă.

— Pentru că tum-ai pus în poBtura aeta. Habar n- cum să mă port. Habar nu am cine ştie despre noi J^ nu! Când ar trebui sa prestez şi când nu!

— întotdeauna ar trebui eă *prestezi* în preajma mea

Mă uit în ochii lui.

— Nu genul acela de prestat. Doamne, ce pervera eşti!

— Nu mă refeream la genul *acela* de **prestat...**

— Da, OK, siiigur că nu! îi răspund alintată. Oricum ar fi, n-am ştiut cum să reacţionez, m-a cuprins stânjeneala, şi asta e versiunea mea pe care ai primit-o. Dacă simt pregătită, ştiu cum să mă port, dar când am coborât din lift şi te-am văzut stând acolo, când nu mă aşteptam m-a bulversat.

Huxley dă încet din cap.

— Te-am intimidat?

— Nu, îi răspund repede în timp ce ridică mâna şi-mi dă părul după ureche. Ce faci? îl Întreb, iar un val de fiori îmi coboară pe braţ când mă atinge cu degetul pe obraz.

— Ne vede toată lumea, îmi spune, înclinându-şi capul într-o parte. Şi, pentru că suntem în biroul meu, n-ai crede că toată lumea trebuie să ne vadă împreună, interac- ţionând, pentru ca ideea acestei farse este să închei o afacere?

— Hm! exclam, gândindu-mă puţin. Da, **cred** că e logic.

— Trebuie să înţelegi un lucru, Lottie – tot ce spun eu e logic.

Mă uit în ochii lui.

— Eşti narcisist.

— încrezător, îmi dă replica.

— Nesimporc.

Ridică din sprâncene.

^ Ce naiba e un nesimporc?

un porc nesimţit. Prin urmare, nesimporc.

ţşi coboară mâna pe fundul meu şi o ridică din nou. Nu trebuie să-mi placă senzaţia, dar nu ştiu din ce motiv îngrozitor îmi place. Nu mă deranjează cum se simte palma lui mare pe fundul meu.

Doamne, lisuse, ajută-mă, e ceva în neregulă cu mine!

— Deci, pentru ca ştiu ce, cum şi când vreau, asta mă face nesimporc?

Ochii h coboară la gura mea şi urcă iar.

Tensiunea îmi creşte în golul din piept şi e o senzaţie apăsătoare, de furnicături şi agitaţie. Una pe care n-am mai trăit-o niciodată.

-Nu!

înghit în sec şi, nu ştiu de ce, dar mă uit şi eu o clipă la gura lui. Are buze grozave. Nu prea pline pentru un bărbat, însă doar cât să ştiu că, dacă ar fi să şi le lipească vreodată de ale mele, n-ar fi un sărut nasol. Doar din felul în care vorbeşte, cu atâta hotărâre, nu mă îndoiesc că ştie să sărute foarte bine.

— Nu că ar conta, dar nu! Eşti nesimporc pentru că nu te porţi frumos cu oamenii.

— înţeleg.

Mă priveşte fără ezitare.

— Deci, ca să înţeleg mai bine, nu mă port frumos cu oamenii. Atunci, ce înseamnă faptul că m-am asigurat că ai un mijloc bun de transport? Sau florile pe care i le-am trimis mamei tale şi lui Jeff, felicitându-i că au rămas singuri în casă?

Le-a trimis flori? Mama nu mi-a spus nimic.

— Sau câte eforturi am făcut acasă să mă

asig^ ^ simţi în largul tău?

Ce eforturi?

_ Sau întâlnirea pe care am programat-o azi cu ^ ta, schimbându-mi programul complet ca să vă faceţi Pre. zentarea? Asta cum se numeşte?

Hm...

Sunt cât pe ce să răspund când se deschide uşa. Huxley se uită peste umărul meu şi aud o voce de femeie:

— Vă cer scuze că vă deranjez, domnule Cane, dar Bower e pe linia unu!

Huxley dă din cap şi spune:

— Mulţumesc, Karla! Răspund imediat.

Uşa se închide, iar Huxley îmi dă drumul, ajutân-du-mă să mă ridic înainte de a se ridica şi el de pe scaun şi a-şi încheia nasturii de la sacou.

Străpungându-mă cu privirea, îmi spune:

— Ne vedem acasă.

Vrea să plece, aşa că îl întreb:

— Stai, şi întâlnirea?

— Se pare că mi-ai irosit tot timpul.

— Poftim?

Alerg după el şi mă proptesc în faţa corpului său masiv. Simt privirile îndreptate spre noi, ochii celor din firmă, aşa că mă asigur că las frustrarea deoparte în timp ce ridic mâna spre reverul hainei lui.

Huxley, sora mea s-a pregătit toată ziua pentru întâl-nirea asta. O să fie devastată dacă nu poate ţine prezentarea.

Ar fi trebuit să te gândeşti la asta!

încearcă din nou sa se mişte, dar îl împiedic*

_ Te rog, Huxley!

Se uită în ochii mei şi, preţ de o clipa, văd latura umană ¿in ei. Omul ăsta are totuşi un suflet. E chiar acolo, dincolo de nuanţa de ciocolată neagra a ochilor goi.

__ Ne vedem acasă! repetă şi se dă la o parte. Şi, apropo, dacă vrei să o ajuţi pe sora ta să reuşească, ar trebui să te documentezi în privinţa oricărui client pe care urmează sa-l cunoşti.

— Ce vrei să spui cu asta? îl întreb.

— Bărbaţii care stăteau lângă mine. Sunt fraţii, nu asociaţii mei. Şi ştiu tot ce se întâmplă în viaţa mea.

Mijesc ochii şi încerc să mă stăpânesc când îi spun:

— Deci nu era nevoie să ma prefac?

— Nu, nu era nevoie! Ei ştiu exact cine eşti şi ce faci pentru mine, dar ai fi ştiut asta dacă ai fi fost cu adevărat pregătită. Poate o să mai programez o întâlnire cu sora ta când o să-mi demonstrezi că ştii să te comporţi profesionist într-o întâlnire de afaceri.

îmi iese furia prin creştetul capului în timp ce obrajii mi se înroşesc de ruşine.

— Te urăsc! îi spun cu atât venin, încât simt gustul urii pe vârful limbii.

— Cunosc foarte bine sentimentele tale în ce mă priveşte. Nu e nevoie să-mi aminteşti mereu.

După asta, iese din sală, trecând pe lângă Kelsey fără să o privească, şi intră în biroul lui. Mă uit la Kelsey, care stă singură, cu laptopul şi portofoliul în mână, părând cu totul înfrântă.

Şi atunci îmi dau seama. Am stricat totul pentru ea. Am dat-o în bară rău de tot.

Kelsey se întinde să coboare din maşină, dar o prm d dţ braţ şi o opresc.

— Te rog, Kelsey! Te rog, vorbeşte cu mine!

îşi lasă capul în jos şi şi-l clatină dintr-o parte în alta

— Nici nu ştiu ce să-ţi spun în momentul ăsta. Sunt atât de supărată, încât nu vreau să spun ceva greşit.

— îmi pare rău, Kelsey! Chiar îmi pare rău!

Kelsey se uită peste umăr şi văd dezamăgirea din ochii ei. Mă străpunge ca un ciob ascuţit de sticlă.

— înţeleg că acum eşti într-o situaţie ciudată. Ai fost concediată de un om pe care credeai că te poţi bizui, te-ai trezit într-un aranjament straniu cu un bărbat foarte dominator, un bărbat cu care nu te înţelegi foarte bine, şi încerci să-ţi croieşti drumul prin dezastrul ăsta. Dar asta nu-ţi dă dreptul să o faci pe martira.

— Martiră? întreb uimită. Nu sunt martiră.

— Nu? mă întreabă, întorcându-se pe scaun cu fata spre mine. Pentru că, din punctul meu de vedere, situaţia ta e foarte confortabilă în clipa asta. Nu mulţi oameni au oportunitatea pe care ai primit-o tu. Nu numai că trăieşti într-o casă mare, cu un bărbat extrem de atrăgător, dar ţi s-au plătit şi creditele de studii, nu mai e nevoie să-ţi baţi capul cu cheltuielile şi ai primit şansa sa trăieşti cu un afacerist cu o droaie de cunoştinţe. îţi dai seama că are miliarde, Lottie? MILIARDE! Şi-a construit afacerea de la zero cu fraţii lui, iar tu, în loc să profiţi de asta, de exp®1^ enţa lui, de experienţa lui într-un domeniu pe care tu l-w învăţat în patru ani de facultate, nu faci decât să-l ener vezi. Şi în acelaşi timp îi răneşti pe cei dragi.

_ Nu e atât de uşor, îi spun.

_ Nu e atât de uşor să laşi garda jos, eă vezi ce opor- nitate incredibilă ţi s-a servit pe tavă şi să fii recunoscătoare? ma întreabă. Pentru că, dacă aş fi în locul tău, exact asta aş face.

A.şa spui tu, dar nu ştii cum e până nu eşti în pielea mea.

Kelsey dă aprobator din cap.

— Ai dreptate, n-am de unde şti prin ce treci, dar ştiu că am avut o întâlnire importantă azi şi, în loc sa laşi orgoliul la o parte, l-ai lăsat să crească şi să ne răpească o oportunitate. Când spun ca ar fi fost ceva important, am vorbit serios, Lottie. Cane Enterprises valorează miliarde, dar deţine şi firme şi imobiliare în tot oraşul Los Angeles, precum şi în alte state. Adică, dacă era să primesc o şansă şi să le placă ce fac eu, ne-ar fi putut folosi nu doar pentru biroul lor, ci pentru toate proprietăţile lor. Dar nu te-ai gândit la asta când încercai să te dai în spectacol în sala de şedinţe, nu-i aşa?

— Nu ştiam cum să mă port, îi răspund. Se joacă cu mintea mea. Nu ştiu cum să-l abordez, cum să... mă port cu el.

— încearcă cu puţin respect! îmi răspunde răspunde Kelsey şi deschide portiera.

— El m-a provocat în sala aceea, îi spun, simţind nevoia să mă apăr.

— Pentru ca l-ai lăsat. Părea în regulă, din ce am văzut eu. Tu eşti cea care te-ai purtat ca o proastă.

Şi apoi trânteşte portiera şi pleacă spre blocul ei.

Cobor geamul şi strig:

— Ţi-ai uitat laptopul!

— Păstrează-1! Măcar poti să pui website-ul la punct

Furia, frustrarea şi ruşinea se ciocnesc în sufletul meu în acelaşi timp, lovindu-mă in piept şi ridicându-se pe înroşindu-mi obrajii şi în cele din urmă umezindu-mi ochii de lacrimi.

— Futu-i! spun încet în timp ce lacrimile îmi curg pe obraji.

Ceea ce au spus Huxley şi Kelsey e sută la aută corect. *Fii pregătită pentru fiecare întâlnire! Află cu cine te întâlneşti! Cunoaşte-ţi prezentarea pe dinafară! Intră cu încredere, gata să răspunzi la orice întrebare posibilă!* Astea sunt cerinţele de bază la o întâlnire, iar eu n-am respectat niciuna. *Mi-am bătut joc de anii mei de studii.* De ce? Şi dintre toţi oameni în faţa cărora să dau dovada de lipsă de profesionalism şi pregătire, trebuia să fie tocmai în faţa patronilor de la Cane Enterprises. *Futu-i!*

$i afacerea lui Kelsey!

Eu şî Kelsey ne-am certat de multe ori, dar, nu ştiu de ce, de data asta nu cred că lucrurile se pot rezolva cu un Double-Double şi un milkshake de ciocolată de la În-n-Out. Pare ceva mai profund.

Pare ceva nociv.

Şi asta mă sperie mai mult decât orice.

Capitolul unsprezece

HUXLEY

- AM O ÎNTREBARE, SPUNE BREAKER CÂND IA LOC ÎN biroul meu, urmat imediat de JP.

— Ce e? întreb, epuizat după ziua pe care am avut-o.

— încerci să te asiguri că Lottie ajunge să te dispreţuiască?

— Mă dispreţuieşte deja. Nu trebuie să fac nimic pentru asta, îi răspund, ieşind din e-mail şi închizând laptopul pentru azi.

— Te-ai gândit vreodată s-o faci, nu ştiu... să te placă? întreabă Breaker.

' De ce aş vrea să mă placă? E un aranjament. Nu e nimic mai mult la mijloc.

— Nu se referă la ceva... sexual, adaugă JP- Dar nu crezi că v-ar fi mai uşor să lucraţi împreună dacă n-aţi [8]ări mereu unul la gâtul celuilalt?

— Probabil, îi răspund.

— Atunci de ce o enervezi de câte ori ai ocazia? Breaker. Ce-ai făcut azi după-amiază... Qe

Clatină din cap.

— A fost brutal, frate.

— Da, chiar mi-a părut rău de sora ei. Părea înfrânta adaugă JP.

— N-am avut de ales, le spun. A sunat Bower. Cu el am lucrat de când am ieşit din sala de şedinţe.

Breaker se înseninează.

— E totul OK la New York?

Clatin din cap.

Bower e managerul nostru local; sună în afară programului numai dacă e ceva în neregulă.

— Nul M-a sunat să-mi spună că a fost un incendiu în sediul de pe Ninety-Fifth. Au sunat la pompieri, au evacuat clădirea şi câteva persoane au fost evacuate de Departamentul Pompieri din New York.

îmi duc mâna la frunte.

— A fost un coşmar nenorocit! Am stat toată du- pă-amiaza să sun personalul afectat ca să mă asigur că sunt toţi OK.

— Rahat! spune Breaker, trăgându-şi mâna peste gură. Sunt răni grave?

— Doi tipi au arsuri de gradul trei pe braţe, dar par în stare bună. Din fericire, toţi ceilalţi sunt bine.

— Hristoase! exclamă JP. Am trimis ceva?

Dau din cap.

— Da, am trimis ceva la spital. Unul dintre ei e nebun după o anumită pizza de pe Ninth Street, iar celălalt e obsedat de Gray's Papaya. M-am asigurat că li se trimite cina, cu tot cu brioşe de la Magnolia Bakery. Le-a® tn mia şi familiilor ceva. Karla o să se ocupe de cina pentru

echipa tot restul săptămânii. Am luat legătura cu cei de la firma de asigurări să-i pun în temă.

Mă l»ˢ Pᵉ spătarul scaunului.

0 să-i spun Karlei să mai stabilească o întâlnire cu Kelsey. pentru că mă interesează să văd ce poate face pentru companie şi birourile viitoare.

— Se pare că are o firmă interesantă, spune JP.

Breaker râde.

— Cred că erai mai interesat de ea...

Ridic o sprânceană, întorcându-mă spre JP.

— Serios?

El ridica din umeri.

— Era sexy.

— Se gândea la mai mult decât la faptul că era sexy. L-am prins scriind „J şi K pentru totdeauna” pe un bileţel în birou.

— Du-te naibii, nu făceam asta! strigă JP. I-am spus lui Breaker că e sexy şi asta a fost tot, iar el acum scorneşte prostii în mintea lui.

— îţi imaginezi? întreabă Breaker. Fraţi care se însoară cu surori? Ce poveste amuzantă!

— Ţi-ai pierdut naibii minţile! îi spun, ridicându-mă de la birou. Căsătoria nu e pentru mine, darămite cu cineva ca Lottie.

— Ce înseamnă asta? întreabă Breaker, ridicându-se.

Pun telefonul în buzunarul interior al sacoului şi portofelul în cel de la pantaloni.

— E praf! Dezordonată, scăpată de sub control, prea haotică pentru gustul meu. E complet imprevizibilă, şi n-am nevoie de aşa ceva în viaţa mea.

Breaker zâmbeşte.

— Ba cred că da! Eşti un ticălos atât de rigid, s-ar putea să te mai destindă.

— Nu va exista nicio destindere.

Ieşim din birou şi ne îndreptăm spre lifturi. E linişte pe etaj; suntem ultimii care pleacă. Poate că avem o companie de miliarde de dolari, dar înţelegem bine ce este necesar pentru ca angajaţii să fie fericiţi, iar asta înseamnă ca toţi să ajungă acasă la familiile lor la ora cinci.

JP apasă pe butonul *coborâre* la lift.

— Cred că dacă are cineva nevoie de o Lottie în viaţa lui, tu eşti acela.

îl străpung cu privirea.

— Nici să nu începi cu prostiile astea, OK?

— Are dreptate, spune Broaker. Numai din cât am văzut, pare a fi o pacoste, şi mi-ar plăcea foarte mult să văd cum te scoate din sărite.

— Deja mă scoate din sărite.

Uşile liftului se deschid şi intrăm.

— Nu ştiu. Cred că e ceva acolo, spune JP. Tu ai remarcat, Breaker?

Breaker dă aprobator din cap.

— Da!

— Mâncaţi rahat amândoi.

Coborâm cu liftul până în parcarea privată şi, când se deschid uşile, mă îndrept spre maşină fără să mă uit la fraţii mei.

A fost felul în care te-ai uitat la ea când a coborât din lift, când s-a apropiat de tine în sală *şi* când s-a aşezat în braţele tale! strigă JP. Aveai scântei în ochi.

Ignorându-l, descui maşina şi urc. Ultimul lucru de care am nevoie este ca idioţii ăştia doi să-mi bage idei în cap. între mine şi Lottie nu e decât o relaţie platonică.

Mi se pare atrăgătoare? Aş fi orb să nu fie aşa. E al naibii de frumoasă, dar pot să trec chestia asta cu vederea.

Şi arăta trăsnet în rochia aia mulată azi? Da, arăta, la naiba, dar repet, pot să trec cu vederea, pentru că sunt profesionist şi ştiu cum să separ atracţia de afaceri.

Mă sperie o bătaie în geam. Breaker stă lângă maşină. Cobor geamul şi spun:

— La naiba, nu-mi place de ea, OK?

Breaker zâmbeşte şi se sprijină cu braţele de portieră.

— Nu voiam să zic nimic de asta, dar tonul tău defensiv nu te ajută.

Sunt cât pe ce să ridic geamul când mă opreşte şi adaugă:

— Ai grijă să reprogrameze Karla întâlnirea! M-am simţit al dracului de prost că n-am văzut prezentarea. Noi nu facem mizerii din astea.

— Ştiu!

— Şi ai grijă să afle şi Lottie! Explică-i ce s-a întâmplat!

— Nu e nevoie să ştie.

Breaker dă din cap.

— Ba da! Trebuie să poată avea încredere în tine, Hux. Dacă e să meargă, amândoi trebuie să renunţaţi la ură şi să învăţaţi să lucraţi împreună în mod armonios. Dacă nu puteţi, mai devreme sau mai târziu, Dave o să se prindă, iar tu o să pierzi tot ce încerci sa faci. Şi ştiu ca ăsta e ultimul lucru pe care ţi-l doreşti.

Mă gândesc la ce s-a întâmplat în sala de şedinţe şi spun:

— A emanat o energie greşită, chiar şi când încerca să o facă pe logodnica îndrăgostită.

Breaker dă din cap din nou.

— Trebuie a-o laşi mai moale, frate! Ştiu că îţi place să ţii afacerile şi lucrurile personale separate, dar cred că acum nu poţi face asta. Trebuie să-i arăţi că eşti uman, altfel nu o să meargă niciodată.

Şi tocmai de asta mă tem – să-i arăt cine sunt cu adevărat pentru că, deşi neg că mă interesează, în adâncul sufletului, ştiu că, dacă o voi cunoaşte mai bine, dacă m-ar cunoaşte şi ea, s-ar putea să fie ceva între noi.

E un risc imens să amesteci afacerile cu latura personală. Limitele se estompează, promisiunile se pierd şi nu merge niciodată, dar niciodată. De-asta trebuie să păstrez distanţa, de-asta trebuie amândoi să păstrăm distanţa.

— O să mă mai gândesc, îi spun, deşi ştiu că nu voi face asta!

A fost de ajuns o singură masă luată împreună cu Lottie, cea de la Cbipotle, şi am ştiut că e diferită. Am ştiut că o să fie o belea. E diferită de toate femeile pe care le cunosc. Nu are filtru, spune tot ce-i trece prin

cap, nu se simte vinovată că e dezordonată, e degajată şi pregătită pentru orice şi nu ai cum să te reţii în preajma ei. De asta trebuie să rămân stoic, de asta trebuie să menţin spaţiul dintre nod; dacă nu, ştiu că o să mă distrugă în cele din urmă.

Lottie *ar putea* să mă distrugă. Dar nici în ruptul capului n-am să-i spun aşa ceva fratelui meu. *Are o intuiţie prea bună, naiba să-l ia!*

C=]

— Domnişoara Lottie vă însoţeşte? întreabă Reign.

Dau din cap.

Da, tocmai termină ce avea de făcut.

Mă uit la pizza făcută în casă şi spun:

— Arată minunat.

— Mulţumesc! Am pregătit şi un mousse cu ciocolată neagră şi zmeură la desert. îl aduc când îmi spuneţi că **sunteţi** gata. Până atunci, se răceşte la frigider.

_ Mulţumesc, Reign!

După ce pleacă, pun mâna pe telefon. I-am trimis lui Lottie un mesaj acum cinci minute, spunându-i că cina e gata. N-am văzut-o de când am ajuns acasă. Din câte mi-am dat seama, a venit şi s-a dus direct în camera ei, unde a rămas ascunsă. Fără îndoială, ultimul lucru pe care îl vrea e să ia cina cu mine, mai ales după tot ce s-a întâmplat azi, dar trebuie să mănânce.

Sunt pe punctul de a mă ridica de pe scaun ca să merg după ea, când o văd coborând scările. Poartă unul dintre halatele de mătase pe care le-am cumpărat pentru ea. Acesta se asortează cu ochii ei, o nuanţă închisă de verde jad. Când coboară ultimele trepte, mă uit la despicătura halatului care-i dezvăluie piciorul gol, hronzat. Ridic ochii spre talia ei, unde cordonul e

legat strâns, ac- centuându-i silueta minionă, apoi mă opresc la sânii care se leagănă încet când ajunge la parter.

E clar ca lumina zilei – nu poartă nimic pe sub halat. Când se uită în ochii mei, îmi spune:

— Făceam baie când mi-ai scris.

Are vocea monotonă, lipsită de viaţă. Ochii îi sunt trişti şi, cu toate că arată ispititor în halatul acela, nu afişează încrederea obişnuită.

Cuvintele lui Breaker mă lovesc direct în piept.

«Trebuie să-i arăţi că eşti uman, altfel nu o să **meargă** niciodată.”

Lottie îşi trage scaunul şi ia loc. Nu se uită nici murile pregătite, nici la mine sau la mâncare. În BC

îşi desface şervetul, îl aşază în poală, apoi ia furculiţa şi cuţitul şi taie o bucăţică de pizza. îi văd buzele cum *ee* tunjesc într-un *O* şi suflă peste pizza aburindă.

Nu e nici amuzament, nici furie, doar... nimic... în per. sonalitatea ei. E aproape ca şi cum baia pe care a facut-o adineauri a spălat orice urmă a lui Lottie, cea pe care am cunoscut-o în ultimele zile.

A dispărut spiritul.

A dispărut ura.

Nici urmă de ceartă.

E pustiită.

Eu i-am făcut asta?

Şi, cu toate că am impresia că m a călcat pe nervi în fiecare afurisită de secundă de când e aici, aş prefera-o pe acea Lottie oricând.

Cred că azi am distrus-o, iar chestia asta nu mi convine deloc. Oi fi eu un ticălos fără milă uneori, dar treaba asta... nu mi se pare în regulă.

Regulile pe care le-am impus cu fermitate când vine vorba de afaceri se clatină, căci simt nevoia imperioasă de a-i spune ce s-a întâmplat azi, de a-i readuce scânteia care i-a dispărut din priviri.

— Era un telefon important la care trebuia să răspund.

Mă uit la ea, căutând un fel de reacţie.

— Sunt convinsă, răspunde încet, dar tonul sună tăios, de parcă nu m-ar crede.

N*am de ce să mă justific. Nu-i datorez niciun fel de explicaţie cu privire la munca mea şi la cum fac afaceri» şi totuşi simt că mi se întoarce stomacul. Vreau să văd din nou focul acela în ochii ei.

Nu mă întrebi ce ar putea fi mai important decât sora ta?

ge uită spre mine, iar ochii aceia aprigi se opresc o secundă 10 kţ*xnea›apoi 88 *ntorc nou mâncare.

__ De ce-aş întreba? Deja ştiu răspunsul.

Şi care ar fi acela? o întreb.

— Că nu e treaba mea. Pune furculiţa şi cuţitul pe masă şi continuă: Ştiu unde mă aflu pe scara importanţei, Huxley. Nu e necesară nicio explicaţie.

împinge scaunul şi se ridică de la masă, apoi o ia spre scări.

— N-ai terminat cina.

— Nu mi-e foame, îmi răspunde şi urcă treptele, iar halatul îi flutură în jurul picioarelor.

0 să plece, pur şi simplu?

Fără să mai spună nimic?

Nicio scânteie?

Niciun comentariu sarcastic?

Nicio privire furioasă aruncată spre mine?

Nu e în regulă.

Cu ochii la scări, gândurile mi se învârt în cap în vreme ce mă întreb ce să fac. N-am avut niciodată de-a face cu sentimente când e vorba de afaceri, aşa că mă aflu pe teritoriu necunoscut. Dar urăsc să recunosc că Breaker ar putea avea dreptate. Trebuie ca Lottie să participe din toată inima la aranjamentul ăsta, şi, dacă e supărată, nu ştiu dacă va mai fi dispusă să lucreze cu mine aşa cum trebuie.

Dar cum dracu' să o fac fericită fără să mă implic prea tare?

Răsuflu adânc de frustrare, mă ridic de la masă şi urc treptele după ea. Nu ştiu ce-am de gând să fac, dar nu pot s*o las să plece aşa.

Aproape a ajuns în camera ei când o prind din urmă

— Nu poţi să te duci flămândă la culcare, bolborosesc neştiind ce altceva să spun.

— Pot să fac orice naiba vreau eu! îmi răspunde, iar$_0$ urmă din asprimea aceea îi reapare în glas.

Asta voiam să aud. Un răspuns ţâfnos. *Insistă, Hux!*

Mă întind spre ea, o iau de mână şi o trag înapoi

înainte să meargă mai departe. Se întoarce spre mine cu o expresie şocată.

— Ce naiba crezi că faci? mă întreabă, iar scânteia e În plină forţă de data asta.

Mai bine!

— îţi amintesc cine comandă aici.

Încearcă să-şi tragă mâna, dar, în loc să-i dau drumul, i-o ridic şi i-o lipesc de peretele din spatele ei.

Face ochii mari în timp ce-i ţin mâna strâns deasupra ei.

— Nu-i nevoie să-mi aminteşti cine comandă aici Neputinţa ta obscenă de a ţine la alţii e destul de clară. Cum spui tu, aşa rămâne.

— Serios? o întreb, vrând să o presez şi mai tare, să-i scot personalitatea la lumină.

Aşa că o prind de şold cu mâna liberă şi o lipesc de perete.

— Atunci cum se face că mă pui mereu la încercare?

— Cum te pun la încercare? mă întreabă.

Pieptul i se ridică şi coboară într-un ritm accelerat.

Ţi se pare că asta e o ţinută potrivită pentru cină? o întreb, jucandu-mă cu cordonul halatului, studiindu-i reacţia în timp ce mă cuprinde o senzaţie...

Una... primară.

par latura asta primară pare să-i scoată la iveală personalitatea. Pare să trezească la viaţă atitudinea ei răutăcioasă.

Şi asta îmi doresc.

O vreau înapoi pe Lottie.

înţeleg că depăşesc o limită – atingând-o, lipind-o în felul ăsta de perete dar când am văzut-o atât de posomorâtă, de înfrântă, s-a trezit ceva în mine. Nu gestionez prea bine astfel de situaţii, nu ştiu cum eă înveselesc pe cineva – e evident din felul în care o tot enervez în loc să dau dovadă de empatie dar creierul

meu nu pare să funcţioneze aşa cum aş avea nevoie.

— Nu ştiam că există cod vestimentar pentru cină.

Se uită la pantalonii mei de la costum şi cămaşa cu mânecile suflecate.

— Era business casual? Ai prefera să port rochia?

— Aş prefera să cobori şi să termini cina.

— Ţi-am zis că nu mi-e foame, îmi răspunde.

Pe un ton aspru, îi spun:

— Iar eu văd chestia asta ca pe o scuză să nu stai în preajma mea. Era vorba de afaceri, Lottie. Nu e nevoie s-o iei personal.

— Să nu o iau personal? mi-o întoarce. Iisuse, m-am săturat să spui prostia asta!

Dă să plece, dar o ţin pe loc.

— Mi-e greu să nu iau personal tot ce faci când, în ceea ce mă priveşte, există şi sentimente. Pentru mine nu poate fi totul alb şi negru, cum e pentru tine. Am sentimente, Huxley!

— Atunci spune-mi ce simţi! îşi ridică bărbia.

Nu poţi suporta ce simt eu.

__ pune-mă la încercare!

Se opreşte.

Mă priveşte cu atenţie.

Apoi…

îşi umezeşte buzele.

_ Bine! Sunt supărată pe mine însămi că m-am băgat în încurcătura asta. Sunt supărată că azi i-am stricat ziua surorii mele, una pentru care a muncit din greu să ae pregătească, dat fiind că a fost din scurt. Sunt furioasă ca n-am avut curajul să-i spun mamei că a avut dreptate, ca n-ar fi. trebuit niciodată să accept un job la Angela. Urăsc că mândria mea e mai importantă ca adevărul. Şi mai ales – mă priveşte de sus în jos – n-am dispreţuit niciodată pe cineva cum te dispreţuiesc pe tine. Cred că eşti rece, fals şi nu te interesează decât propria persoană. Urase că trebuie

să mă bazez pe tine, că tu trebuie să te bazezi pe mine şi, mai important – respiră adânc şi-şi strânge degetele în jurul mâinii mele, care îi ţine braţul ridicat pe perete urăsc că te găsesc vag atrăgător.

Un strat de sudoare îmi acoperă ceafa şi simt nevoia să o trag cu putere spre mine.

Am văzut cum mă priveşte. Am observat cum îi rătăcesc ochii, dar niciodată nu şi-a exprimat aprecierea pentru mine.

Şi, futu-i, ce slab mă simt! Destul de slab cât să cedez...

— N-ai de ce să fii furioasă. Sora ta va primi altă şansă. Ţi-am spus, telefonul era important.

Vorbesc tăios şi-i văd buzele întredeschise uşor, doar atât cât să mă aţâţe.

Atât cât să mă scoată din minţi. Cât să-mi înfrâ^S* voinţa.

^ Nu te cred.

Vocea ei e fermă, dar caldă, iar sunetul ei provoacă înca o fisură în zidul din jurul meu.

O apăs mai tare pe şold.

Cu degetul mare, mângâi materialul moale al halatului.

Şi, spre satisfacţia mea, îi scapă printre buze un geamăt grav, aproape inaudibil.

— Karla trebuia să o sune deja pe sora ta ca să stabilească altă întâlnire.

Atracţia dintre noi se intensifică, şi mă mănâncă degetele s-o ating mai mult, să le strecor sub balat.

— S-a rezolvat. Şi dacă te simţi vinovată că nu i-ai spus adevărul mamei tale, asta e treaba ta şi nu mă priveşte!

0 strâng mai taxe de mână, de cea lipită de perete, iar când degetele ei se strâng în jurul degetelor mele, încă o parte din mine cedează. Mă copleşeşte nevoia de această femeie şi simt că atârn de un singur fir de păr.

îi spun mai departe:

— Iar ura ta faţă de mine... ar trebui să ştii că nu e un sentiment reciproc.

Mă priveşte cu ochi la fel de pătrunzători. Vocea îi şovăie când spune:

— întotdeauna ţi-ai exprimat dezgustul în ce mă priveşte.

Totuşi, ezitarea din glasul ei nu se potriveşte cu îndrăzneala gesturilor, căci îmi ia mâna de pe şoldul ei şi o mişcă încet mai sus...

Până când mi se agaţa degetele în cordonul halatului.

Nu mă tenta, la naiba!

Poate reuşesc să separ afacerile de plăcere, dar când limitele încep să devină neclare, când am mintea înceţoşata şi confuză, s-ar putea să nu mă pot

opri.

Şi mă simt confuz.

Şi al naibii de înceţoşat!

Corpul îmi vibrează de nehotărâre, iar decizia greşită mă trage tot mai mult spre ea.

— Mi-am exprimat neplăcerea, frustrarea, iritarea, dar nu ura. Tu ţi-ai exprimat ura.

Mă joc cu funda de mătase.

— N-am nicio problemă cu tine.

— Minţi! îmi spune.

— De ce n-ai încredere în mine?

— Nu mi-ai dat niciun motiv, îmi răspunde.

îşi ridică mâna pe pieptul meu, oprindu-se la umăr şi lăsând o dâră de căldură în urma ei.

îmi muşc buza de jos, trăgând încet de cordonul halatului.

Nu protestează.

În schimb, corpul ei se apropie de mine.

Futu-i! Abia dacă mai am o fărâmă de control; se clatină, gata să-l pierd.

Sunt gata să explodez.

— Mi-am luat vreodată cuvântul înapoi?

— Nu, îmi spune cu răsuflarea tăiată şi arcuindu-şi spatele de la perete.

Mişcarea îi împinge materialul halatului. îmi cobor ochii la pieptul ei, unde reverele se deschid periculos. L* naiba, cum arată sânii ăştia superbi goi? Sunt sensi Dacă i-aş duce la gură, ar geme de satisfacţie?

Neputând să mă abţin, mai trag o dată de cor(io”·,^j făcând un capăt. Mica deschizătură mă tachineaz^ ^ tindu-mă să merg mai departe. Stârneşte focul c pulsează în vene.

putu-i, ce faci, Huxley?

Ceva ce n-ar trebui să faci.

Dar, la dracu', e atât de ispititoare! Ştiu că nu are nimic pe sub halat, nimic decât corpul acela catifelat. Mă uit la sânii ei şi sunt răsplătit cu imaginea sfârcurilor întărite frecându-se de mătase. Sunt atât de mici, atât de sexy, la naiba!

încercând să mă concentrez la conversaţia noastră, îi **spun:**

— Atunci, dacă nu mi-am încălcat nicio promisiune până acum, de ce n-ai încredere?

îşi ridică mâna pe ceafa mea, unde se joacă cu firele scurte de păr.

— Pentru că eşti necinstit.

— Nu sunt, de obicei.

Mă mănâncă degetele să mai trag o dată de cordon ca să se desfacă halatul. Dar rămân nemişcat.

— îmi pare rău, dar nu pot să te cred pe cuvânt! Muşcându-mi buzele, o întreb:

— OK, atunci cum să-ţi dovedesc că poţi avea încredere în mine?

Privirea îi devine neclară când îşi ia mâna de pe ceafa mea şi o trece peste corpul ei, până la despicătura din materialul care abia îi acoperă pieptul. Torturându-mă, îşi mângâie decolteul cu degetele. îmi lasă gura apă.

— Nu-ţi încălca promisiunile!

— Dar nu le-am încălcat.

Se uită în ochii mei şi spune:

— Inclusiv pe cele neroBtite.

Apoi, spre uimirea mea, îşi desface halatul, laturile se dau la o parte şi îi expun mijlocul corpului.

Futu-i!

Futu-i!

Mi se scoală în câteva secunde. Dar în loc aă plec sau să o sfâşii, decid să mă torturez singur şi o privesc pe lete, uitându-mă la pieptul ei, unde halatul i se agaţă de sâni, abia acoperindu-i, chinuindu-mă. Apoi, ochii mei flămânzi coboară spre abdomenul plat până la păsărică netedă. îmi lasă gura apă privind-o. îmi oferă doar o scurtă avanpremieră, dar e de ajuns să mă înnebunească. Să mă împingă naibii dincolo de limită.

Mă pune la încercare. Să vadă cât de departe merg.

Habar n-are ea...

Eu am început chestia asta.

Eu am lipit-o de perete.

Eu am tras de cordon.

Şi eu sunt cel care trebuie să-i pună capăt.

— Exact cum credeam, îmi spune. Nu poţi termina ce începi. Exact ca la întâlnire.

— Ţi-am zis deja, astăzi n-am putut opri ceea ce s-a întâmplat.

— Ai fi putut, dar ai ales să n-o faci.

Strâng din dinţi.

— Şi nici acum, când stau aici, aproape goală în faţa ta. Nu asta ţi-ai dorit? Să mă controlezi? Să-mi controlezi corpul? Şi, în loc să mergi până la capăt, rămâi încremenit»

Acum mă ia naibii în râs?

I se pare că e doar gura de mine?

Cât de puţin mă cunoaşte!

— Nu încremenit, Lottie.

Fac un pas mai aproape.

— Rigid. Devin rigid, la naiba!

Şi **atunci** îmi pun mâna pe şoldul ei gol, **ţinând-i** braţul tot deasupra capului.

Icneşte simţind atingerea bruscă şi, când cobor mâna pe **spatele** şi apoi pe fundul ei frumos,

îşi molfăie buza de jos.

— Şi n-am început eu asta, îi spun, deşi ăsta e adevărul. Tu ai apărut la cină purtând doar cu un halat.

— Ieri am apărut în neglijeu. Care e diferenţa?

Cobor un deget spre despicătura feselor, apoi ridic mâna mai sus, spre spatele ei, şi o strâng mai tare, trăgând-o spre mine.

— Acum ai făcut-o intenţionat.

— Oricât ţi-a plăcea să crezi asta, Huxley, intenţia mea nu e să încerc să te excit. Ci sa petrec cât mai puţin timp cu tine.

— Atunci, de ce nu pleci chiar acum? o întreb, cobo- rându-mi mâna în faţa ei şi trecând încet cu degetele pe deasupra pelvisului.

0 cuprinde un val de dorinţă – se vede în ochii ei, în felul în care se mişcă încet, desfăcându-şi puţin picioarele.

— Te demasc, îmi răspunde. Nu m-ai atinge niciodată...

— Cum să te ating? o întreb, în timp ce degetul îmi alunecă peste clitorisul excitat.

Inspiră brusc şi-şi sprijină capul de perete, împingân- du-şi pelvisul în faţă.

— Să te ating aşa?

întind încă un deget, dar de data asta îl las să alunece mai adânc, lăsându-le să se lipească de clitoris. Băga-mi aş. Ce *catifelată e!* - f,

— Să nu subestimezi niciodată ce-aş fi în Văzând cum reacţionează la atingerea mea, îi spun-

— Spune-mi că vrei mai mult!

Clatină din cap.

— Nu! Nu ţi-aş da niciodată satisfacţia asta.

— înţeleg.

Şi eu pot să joc jocul ăsta. Ţinând-o ţintuită la perete mă uit la păsărică ei netedă şi folosesc două degete, lă- sându-le să alunece în sus şi în jos peste labii, apoi prinzând clitorisul între ele. Strâng şi apăs încet.

— O, Doamne! şopteşte.

îşi întoarce capul într-o parte şi mă strânge şi mai tare de mână.

Apăs cu degetele, tachinându-i deschizătura. îşi desface picioarele mai tare pentru mine şi o iau drept o invitaţie. îmi strecor un deget înăuntrul ei.

Da, futu-i, ce strâmtă e!

Şi umedă!

Al dracului de umedă!

Apropiindu-mă mai tare, sunt tentat să-mi apăs buzele pe pielea ei fierbinte, dar mă abţin. Vreau doar să-i demonstrez ceva. Vreau să-i arăt exact ce pot să-i fac, fo- losindu-mi doar mâna.

Scot degetul şi-i mângâi clitorisul cu degetul mare. Inspiră brusc în timp ce apăs mai tare cu mişcări nuct circulare.

— Da! şopteşte, implorând mai mult cu şoldurile. ^

Dar continui să o ating încet, lăsând apăsarea uşoa să o scoată din minţi.

Cercuri lente.

De jur împrejur.

Făcând-o să crească.

Să urce.

Luându-i minţile.

îşi prinde buza de jos între dinţi. Pieptul i se umflă, iar halatul abia îi mai acoperă sânii. O singură mişcare brusca şi o voi vedea cu totul. Felul în care mă strânge, mă ţine de mână, e atât de intens, încât s-ar putea să am vânătăi mâine-dimineaţă.

Dar o să merite.

Pentru că, dacă o văd aşa – abandonându-se, lăsându-mă să o ating, să o aduc la apogeu merită, la naiba!

— Mai mult, şopteşte. Dă-mi mai mult!

Exact ce voiam să aud. Îi dau drumul la mână şi, înainte să protesteze, o întorc cu faţa la perete, cu mâinile întinse, în timp ce obrazul i se lipeşte încet de suprafaţa albă. Din spate, îi cuprind sexul şi-i trag fundul spre şli- ţul meu, ca să simtă cât de excitat sunt.

Icnetul ei răguşit îmi face plăcere în timp ce-i trec iar şi iar cu degetul peste clitoris.

— Acum mă urăşti? o întreb, jucându-mă cu mugurul mic şi făcând-o să tremure din tot corpul lângă mine.

— Mai mult ca niciodată.

— Pentru că ştiu cum să-ţi provoc plăcere? o întreb, apăsându-mi buzele pe urechea ei.

— Da!

îmi înfig două degete înăuntru. Scoate un geamăt grav.

— Acum ai vrea să nu ţi-o trag cu degetele?

încerc să le retrag, dar protestează.

— Ba vreau!

— Ce vrei? o întreb, şi sunt atât de rigid, încât penisul mi se împinge dureros în fermoarul de la pantaloni.

__ Trage-mi-o! Vreau să mi-o tragi!

Cu cealaltă mână, îi mângâi coloana gâtului şi.i ^ capul pe spate, ca să-i vorbesc direct la ureche.

— Deci mă urăşti, dar vrei să ţi-o trag.

Apăs cu degetul mare pe clitoris, făcând-o să scoată un icnet sugrumat.

— Cât de aproape eşti?

— Aproape, şopteşte şi tremură din tot corpul în mâi- nile mele. Foarte aproape!

— Bine! replic, după care îmi iau mâna de pe sexul ei.

— Ce... ce faci?

Icnetul ei de confuzie îmi stârneşte o plăcere grozavă.

— De ce să-ţi ofer un orgasm, Lottie? De ce să te fac să-ţi dai drumul?

— Pentru că eşti un ticălos dacă n-o faci.

îşi întinde palmele pe perete şi-şi lasă capul în jos. Fiecare muşchi, fiecare celulă din corpul ei e încordată.

îmi trec din nou degetul peste clitorisul ei, privind atent cum se încordează mai tare, arcuindu-şi spatele. Vreau să o duc la limită, până în punctul în care e cât pe ce să cedeze.

— Deja mă consideri un ticălos, aşadar ce mai contează? Ai o părere foarte proastă despre mine, Lottie. Dacă te las să-ţi dai drumul, tot aceeaşi părere o vei avea.

— Dar măcar vei şti că poţi să-mi stăpâneşti corpul. Nu asta îţi doreşti? Să deţii controlul?

Ştie cum să vorbească cu mine, ştie ce-mi place să aud, iar asta mă sperie. Pentru că da, vreau să deţin controlul- Vreau să dea cu ochii de mine şi să se înfierbânte. Vreau să tânjească după mine când intru în camera. Şi ştiu că
n-ar trebui, ştiu că e doar o afacere, dar în seara asta a dezlănţuit ceva în mine. Şi acum mă simt... disperat. Spune-mi!

0 ciupesc de clitoris, smulgându-i un geamăt prelung.

— Când intru în cameră, te înfierbânţi?

Nu-mi răspunde imediat, ci aşteaptă o secundă să-şi tragă sufletul.

— Nu! îmi răspunde într-un final.

Apâsându-mă cu tot corpul peste ea, o întreb:

— De ce naiba nu?

— Pentru că, icneşte în timp ce-i masez clitorisul cu degetele. Futu-i! murmură, răsuflând greoi. Pentru că nu ştiu cât... cât de tare mă poţi face să-mi dau drumul.

— E o provocare? o întreb, eliberându-i clitorisul şi făcând-o aproape să mi se prăbuşească pe piept.

Tremură din tot corpul, şi ştiu că e exact acolo unde-mi doresc să fie. E chiar acolo unde am nevoie.

— E o rugăminte, îmi spune cu o voce atât de vulnerabilă, încât ideea de a o duce la orgasm şi a o lăsa să se facă să termine singură îmi piere din gând.

Deşi îmi place s-o văd implorând, rugându-mă şi plecând furioasă – ştiind că o să folosească un vibrator ca să se satisfacă vreau să ştie că are dreptate, că îi stăpânesc corpul.

îmi duc mâna din nou la sexul ei, dar nu fac decât s-o cuprind, asigurându-mă că ţin mâna nemişcată în ciuda felului în care tremură sub mine.

— Ascultă-mă, Lottie!

Când nu răspunde, o strâng mai tare.

— Mă asculţi?

— Da! îmi răspunde cu respiraţia întretăiată.

— N-aveam de gând să te las să ai orgasm, voiam să te chinui până dai în plâns, cerşind mai mult, dar lipsa ta de încredere sau de consideraţie faţă de mine mă bulversează.

îmi apăs buzele pe urechea ei, începând să-i masez clitorisul cu degetul.

— Sunt un om bun. Poate acum nu-ţi dai seama, dar o să vezi.

— Asta nu schimbă nimic, îmi spune.

— E o minciună sfruntată, îi zic în timp ce-şi strânge picioarele în jurul mâinii mele şi se încordează mai tare. Asta o să schimbe tot. Poate o să mă urăşti în continuare, poate nici nu o să vrei să te mai uiţi la mine, dar o să ştii, la naiba, că mă doreşti!

Apăs mai tare, mişcându-mă din ce în ce mai repede până se încleştează în jurul meu şi geme lipită de perete, frecându-şi pelvisul de mâna mea.

îşi dă drumul.

Şi îşi dă drumul în forţă. Excitaţia ei îmi îmbibă mâna, şi se freacă de mine, gemând înăbuşit cu faţa la perete, îşi savurează orgasmul şi fiecare spasm până nu mai are nimic de dat.

îmi retrag mâna şi o întorc spre mine, cu spatele la perete. Îi ridic bărbia ca să mă privească în ochi, apoi[1011] trec degetul care îi mângâia sexul peste limbă. Privirea i se întunecă când mă vede gustând fiecare centimetru.

— Eşti al dracului de delicioasă!

Iau cordonul şi leg capetele, ascunzând prive corpului ei încântător.

Dacă nu reprogramează Karia întâlnirea cu sora să-mi spui! O să mă asigur că îi ascultăm prezentarea.

îi cuprind obrazul, pierzându-mă în ochii ei fascinanţi.

Noapte bună, Lottie!

încă înfometat – *după gustul ei al naibii de incredibil* -, îi dau drumul şi mă întorc în sufragerie. îi simt mirosul pe degete. Pe mână. Îi simt gustul pe limbă. De parcă ar fi la câţiva milimetri de buzele mele. Şi vreau să o gust mai mult. Vreau să i-o trag la perete.

Nu. E. Pentru. Tine!

Mintea îmi goneşte în timp ce mă întreb la ce s-o fi gândind. *Mă vrea*? Mă mai urăşte?

Mai vreau să mă urască?

Capitolul doisprezece

LOTTIE

TRAG AER ADÂNC ÎN PIEPT ŞI BAT LA UŞA LUI KELSEY.

Cu gogoşi şi cafea în mână, aştept afară, neliniştită.

Nu i-am scris aseară, nici nu m-am deranjat să o contactez, pentru că ştiu cum e sora mea. Când se supără, are nevoie de timp şi de spaţiu. Sper că o seară de una singură a fost de ajuns pentru că, Iisuse Hristoase, trebuie să vorbesc cu cineva!

Trebuie neapărat să vorbesc cu cineva.

După ce s-a întâmplat cu Huxley pe hol, trebuie să mă descarc, iar Kelsey e singura care ştie ce se întâmplă în viaţa mea.

Aseară mă simţeam... înfrântă. Mă simţeam de parcă mi-am dezamăgit toată familia, şi ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să iau cina cu Huxley. Ştiam că dacă nu apar o să facă scandal, aşa că am făcut minimul necesar. Apoi am plecat. Nu credeam că o să vină după mine Şi cu siguranţă n-am crezut că o să încerce să-mi desfacă

halatul, darămite să mă facă să am orgasm pe degetele lui. Nu sunt prea sigură dacă am purtat halatul ca să-l tachinez, sinceră să fiu.

îmi molfai buza de jos, gândindu-mă la cum m-am simţit când i-am auzit vocea puternică şi poruncitoare la uieche, mâna lui mare pe corp şi cât de mult mi-am dorit ca buzele lui să-mi urce pe gât şi pe obraz.

Chiar îl urăsc pe bărbatul ăsta, nu încape îndoială, dar, o, Doamne, cât de sexy e! Ştie exact cum să-şi folosească vocea, trupul, într-un fel care ar face pe oricine să-i cadă la picioare – inclusiv pe mine.

Şi orgasmul acela... Hristoase! A fost doar cu degetele, şi totuşi m-am simţit de parcă m-ar fi atacat într-un fel pe care nu-l pot descrie. M-am simţit ca vrăjită, şi singurul mod de a scăpa era prîntr-un orgasm. Iar orgasmul acela a făcut ce promitea. A fost atât de plăcut, de satisfăcător, încât eram încă excitată când m-am întors în camera mea şi a trebuit să-l călăresc pe Thor încă o dată, cu amintirea vocii poruncitoare a lui Huxley în minte.

Dar ceea ce mi-a zdruncinat lumea cu adevărat nu e doar ceea ce a spus după aceea, ci felul în care a spus-o. Cu blândeţe, ţinându-mă de bărbie ca să fiu forţată să tnă uit în ochii lui, asigurându-se că înţeleg că va avea grijă de sora mea. Că va avea grijă să fie ascultată.

Când a plecat, am rămas uluită.

Nu a vorbit aspru, nu au fost înţepături sarcastice, Parcă aş fi fost din nou la Cbipotle, vorbind cu bărbatul care tocmai îl cunoscusem pe stradă. A fost derutant. De asta trebuie sa mă ierte Kelsey şi să deschidă uşa.^ Nerăbdătoare, mă mişc de pe un picior pe altul pană descuie uşa şi îmi ţin respiraţia. Kelsey îşi f&ce apanţ

dar, în locul ţinutei obişnuite de şefă, poartă o pereche d pantaloni scurţi de bumbac şi un maiou.

O, Doamne, ce s-a întâmplat?

înghit în sec, zâmbesc şi ridic cafeaua şi gogoşile

— îmi pare rău!

Se uită la lucrurile din mâna mea şi deschide uşa mai larg să pot intra.

Pasul unu încheiat: sunt în apartament. Mă duc la bucătărie, iau farfurii şi pun totul pe masă. Se aşază faţă în faţă cu mine, ridicându-şi un picior la piept, şi se uită cum scot cu grijă gogoşile, cum le aşez pe platoul dintre noi, pun punga jos şi îi dau cafeaua care ştiu că-i place-o aromă specială cu spumă de lapte şi un strop de carameL Ia o gură, iar eu ridic farfuria, pe care sta un foitaj imens ca o gheară de urs, o clătită cu mere, un ecler cu sirop de arţar şi, bineînţeles, o prăjitură clasică Boston.

— îmi pare foarte rău, Kels! Ieri nu am fost în cea mai bună formă, dar promit că nu se va mai Întâmpla! Am lucrat toată ziua la website şi vreau să-ţi arăt nişte lucruri, pe care cred că...

— A sunat Karla.

Mă opresc. De unde ştiu numele ăsta?

Karla... Karla...

— Asistenta lui Huxley, îmi explica.

— O... O! A sunat? Huxley mi-a spus că o să te sune. A stabilit altă întâlnire?

Kelsey dă aprobator din cap.

— Dai Vineri, la ora trei. Avem mai mult timp s* ne pregătim, ceea ce e bine. Putem să facem o prezentare grozavă acum, să punem totul la punct.

— Grozav! îi spun încântată.

Totuşi, simt că ea nu e la fel de încântată ca mine.

— Ce s-a întâmplat? E grozav, nu-i aşa?

E minunat!

__ Atunci de ce tonul vocii tale nu e pe măsura entuziasmului?

Pune cafeaua jos şi mă întreabă:

— Ştii de ce a plecat Huxley de la întâlnire?

Clatin din cap.

— Nu mi-a spus decât că era important.

O, Doamne, nu era important?

Mă aplec în faţă.

— Normal că minte despre aşa ceva.

— Nu minţea, spune Kelsey. Era important. A fost un incendiu la una dintre proprietăţile lor din New York. Doi bărbaţi au suferit arsuri de gradul trei, alţii au inhalat fum.

— O... Doamne, serios? întreb, simţind că mă fac mica până mă transform în varianta mea miniaturală.

Nu minţea. Era nevoie de el într-o situaţie critică. Crucială.

— Da! Karla şi-a cerut scuze că a durat atât până m-a contactat să reprogramăm, pentru că ea şi Huxley au petrecut toată ziua la telefon, luând măsuri nu doar pentru victime, ci şi pentru familiile lor. Kelsey se apleacă în faţă şi adaugă: Se pare că el i-a sunat personal pe toţi. Pe urmă le-a trimis mâncărurile lor preferate la spital şi la ei acasă.

Clipesc de câteva ori, încercând să înţeleg ce-mi spune Kelsey.

— Chiar... aşa?

Încuviinţează cu o mişcare din cap.

— Da, aşa a făcut!

Ia o gogoaşă de pe farfurie.

— Ştii de ce-ţi spun chestia asta?

— Ca să mă simt ca o idioată?

Clatină din cap.

— Nu! îţi spun ca s-o laşi mai moale in privinţa lui. E un tip cumsecade. Poate au fost nişte neînţelegeri între voi, dar la un moment dat trebuie să laşi asta deoparte. Te ajută, ne ajută pe noi, şi ar trebui să-i fii recunoscătoare. N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată ce-a fost ieri. Ştii că te iubesc, dar a fost o lipsă de profesionalism. în niciun caz n-ai fi făcut aşa ceva dacă mai lucrai pentru Angela.

Mă uit la gogoaşa mea neatinsă şi iau glazura cu degetul.

— Ai dreptate! Nu m-aş fi purtat niciodată aşa în faţa Angelei sau a potenţialilor clienţi.

Am avut timp la dispoziţie toată noaptea să mă gândesc la reacţiile mele... *mă rog, îjurinte de orgasm, normal.* Şi când m-am gândit *obiectiv* la cât de ridicol şi neprofe- sionist m-am purtat, m-am simţit mai mult decât ruşinată. îmi dorisem să mă folosesc de studii, să o ajut pe Kelsey să-şi ducă afacerea la următorul nivel. Pot pune comportamentul meu doar pe seama şocului. A furiei prost direcţionate. A *imaturităţii.*

— Cred că am exagerat situaţia asta în minte şi, în loc să respir adânc şi să iau pas cu pas tot ce îmi apare în cale, am reacţionat fără să mă gândesc.

Oftez şi mă sprijin de scaun.

— Nu-mi place să caut scuze, dar toată povestea cu concedierea... cred că m-a dat peste cap. în loc să-mi acord timp să jelesc, îmi vărs nervii pe toţi cei din jurul meu, m clusiv pe Huxley.

Kelsey dă din cap.

— E logic. Ai fost destul de... iritabilă în ultima vreme. Rânjesc.

— Sunt mereu iritabilă. Poate mai iritabilă?

— OK, de acord cu tine!

Mă întind peste masă şi o iau de mână.

— Chiar imi pare rău, Kels! îţi promit că de acum înainte nu vei vedea decât profesionalism din partea mea! OK?

— OK!

la o muşcătură din gogoaşă.

— Acum arată-mi ce ai făcut la website!

— După ce termin gogoaşa asta. N-am luat cina aseară şi sunt lihnită.

i=l

— Stai, deci putem vinde produse sustenabile direct pe website? întreabă Kelsey în timp ce stăm aplecate asupra laptopului, uitându-ne la ecran.

— Da! Trebuie doar să instalez aplicaţia asta şi facem toate vânzările prin intermediul website-ului. Să ştii că nu vom scoate un profit imens, dar va fi un venit suplimentar frumuşel, iar clienţii pot căuta produsele pe care vor să le folosească. Şi le putem sorta după modalitatea de folosire a fiecărui produs, precum depozitare în baie, cămară etc.

— E grozav!

Kelsey se lasă pe spate.

— Şi am cumpăra produsul angro?

Clatin din cap.

— Nu, i-am trimis ieri un e-mail furnizorului tău şi l-am întrebat dacă putem face un contract prin care nu doar îi folosim produsele pentru toate proiectele noastre, ci devenim şi noi furnizori oficiali. I-am exphcat că avem niştе proiecte mari în pregătire şi vrem să ne asigurăm câ ne bucurăm de o bază solidă de produse la care sâ apelăm.

— Serios?

încuviinţez.

— Şi ştiu că e un procentaj mic, dar am spus că, dacă punem mâna pe clientul ăsta important cu care tratăm, am dori să discutăm despre o gamă proprie de produse.

— Stai! spune Kelsey, prinzându-mă de mână. Propria gamă de produse?

Rânjesc cu gura până la urechi.

— Da! într-adevăr, e doar un vis, dar am vrut să ştie că vom ajunge departe, iar ei sunt prima noastră opţiune pentru un parteneriat.

Kelsey îşi face vânt cu mâna.

— Transpir! Pe bune, transpir!

Se întoarce cu faţa la mine.

— Lottie, e extraordinar! Fir-ar să fie, de unde ţi-a venit chestia asta?

— Păi, când te simţi ca o ratată, ai nevoie de un şut zdravăn şi rapid în fund ca să te pui în mişcare, şi exact asta am făcut. M-am pus în mişcare.

— Uau, Lottie! Sunt foarte impresionată.

Mă întreabă în şoaptă:

— Ţi-a răspuns?

Chicotesc.

încă nu, dar l-am trimis aseară târziu şi e abia ora zece.

— Aşa e!

Scoate un oftat.

Uau, uau, sunt chiar impresionată! Impresionata şi recunoscătoare. Mulţumesc că ai muncit din toate astea!

_ Sunt la fel de implicată ca tine în afacerea asta. Te am **văzut** cum ai adus-o la stadiul de azi, dar ştiu că **un mare** potenţial şi, după ce-mi revin în fire, ştiu că te pot ajuta s-o construieşti.

Mă întreabă chicotind:

__ Cum a fost când te-ai întors acasă? **închid** laptopul şi mă las pe spătarul scaunului.

_ Nu cred că eşti pregătită pentru povestea asta. îşi încrucişează picioarele şi-şi freacă palmele.

— O, nu cred c-am fost vreodată mai pregătită!

Exact asta iubesc la Kelsey. Putem să ne certăm, să ne împăcăm, şi brusc ne întoarcem la cum suntem de obicei. Nu insistăm asupra neînţelegerilor; nu le tărăgănăm. Ne cerem iertare şi trecem mai departe. E un alt motiv pentru care cred că pe termen lung vom fi nişte partenere grozave de afaceri, pentru că ne putem citi foarte bine una pe alta. *Dar asta nu înseamnă* ca *nu sunt incredibil de recunoscătoare că am primit a doua şansă,*

— Când am ajuns acasă, evident că eram într-o stare foarte proastă. Am trecut direct la treabă şi m-am îngropat înlaptop. Până sa-mi dau seama, s-a făcut târziu şi am simţit nevoia să mă relaxez puţin, aşa că am făcut o baie.

— 0, sunt sigură că are o cadă foarte drăguţă!

— Foarte drăguţă. Cu jeturi de apă şi tot tacâmul. Şi bombe efervescente. Am pus una de lavandă să mă calmez. A fost foarte plăcut!

-— Dar...

Rânjesc.

■ Dar mi-a trimis un mesaj că cina e gata tocmai cand începeam să mă detensionez.

Lasă-mâ să ghicesc: te aştepta la cină.

— Spectacolul trebuie să continue, îi spun. **Pentru** câ mi-era lene, m-am şters repede şi am pus un **halat** **Pfe** mine, asigurându-mă că era legat cum trebuie la mijloc,

Kelsey ridică din sprâncene, suspicioasă.

Doar un halat, nimic pe dedesubt?

Clatin din cap.

— Fetiţo, ţi-o căutai cu lumânarea?

— încercam doar să fac o criză în faţa lui după tot ce s-a întâmplat. Nu m-am gândit prea mult la ce purtam şi, crede-mă, eram mai acoperită decât cu o seară înainte. Halatul a fost o îmbunătăţire.

— OK, deci apari la cină în halat. El ştia că nu aveai nimic pe dedesubt?

— Parca ar avea ochi cu raze X. Jur că vede tot! în fine, am început din nou să ne certăm, pentru că asta se pare că facem.

— Fireşte, vă place să aveţi dreptate şi să deţineţi controlul. Sar scântei când se ciocnesc personalităţile.

— Doamne, şi ce s-au mai ciocnit!

îmi amintesc seara trecută şi am senzaţia că am o gaură neagră în cap.

— N-aş putea să-ţi spun de la ce ne-am luat. Ştiu câ eu eram tăcută şi lui nu prea i-a plăcut, aşa că m-a provocat. Cred că i-am zis că n-am încredere în el.

Mă bat cu degetul în bărbie şi clatin din cap.

Nu ştiu decât că n-am mai putut sta cu el la masă, aşa că m-am ridicat de la masă şi am plecat spre camera mea.

Ooo, pariez că nu i-a plăcut chestia asta!

— Deloc, şi a spus-o clar.

Ţi-a trimis un mesaj urâcios?

Clatin din cap.

Mai rău! A venit după mine.

Kelsey se îndreaptă de spate.

0, mai spune! încep să-i povestesc:

— Era cât pe ce să ajung în cameră când m-a prins de mânâ din spate. Şi. cât ai clipi, eram lipită de perete.

Kelsey icneşte, ducându-şi mâna la piept.

— Adică, într-un mod sexual?

Dau încet din cap.

— Lottie, ce naiba ai făcut?

— Absolut nimic. El a fost cel care a făcut toate lucrurile.

Kelsey îşi ronţăie degetul mare.

— Ce fel de lucruri?

— Mi-a desfăcut halatul.

— Ba nu! Face ochii mari şi şopteşte: L-a desfăcut?

— Da! Dar nu s-a deschis de tot, era doar desfăcut... destul cât să, hm, ştii tu... să-şi lase mâna în jos.

Kelsey bate cu palma în masă.

— Termină, n-a făcut asta! El... el... ţi-a tras-o cu degetul?

încuviinţez.

— Da! Asta a făcut.

Cu mâinile la cap, Kelsey se preface că-i explodează ţeasta.

Aţi trecut de la ceartă, de la a fi 1a cuţite, la mângâierile lui pe hol. Cum naiba se întâmplă aşa ceva?

Nu ştiu şi nu l-am putut opri pentru nimic în lume. **N-am** vrut să-l opresc. Voiam să continue ce făcea şi **voiam** să dureze toată noaptea.

îmi acopăr fruntea cu mâna.

— Doamne, Kelsey, sunt o târfă?

Râde.

— Nu! Nu eşti o târfă, dar eşti derutantă, asta e gjguᵣ N-aş fi crezut niciodată că te interesează să faci chestia asta cu el. Mai ales după felul în care pare că vă detestaţi.

— A spus câ-l urăsc, dar că el nu mă urăşte. Totuşi chiar dacă îl consider un ticălos, tot îmi doresc eâ-i simt degetele înăuntrul meu.

Ridic din umeri.

— Sunt destul de sigură că asta înseamnă că sum dusă cu capul.

— Se spune mereu că e o limită fragilă între dragoste şi ură.

— O, nu, nu începe cu asta! Nu e vorba de dragoste. Dorinţă... da! Bărbatul ăsta e un vis, nu am de gând sa neg. De la felul în care vorbeşte atât de

vulgar la strân- soarea fermă sau la postura dominatoare a corpului şi felul în care îl foloseşte în avantajul lui... da, totul la el exprimă doar „sex uluitor care îţi ia auzul şi te face sa abandonezi orice faci”.

— Dintr-o singură privire, te cred pe cuvânt. Şi fraţii lui sunt la fel.

— Te face să te întrebi cum sunt părinţii lor.

— Ooo, imaginează-ţi un tip mai în vârstă care arată exact ca ei! Un bărbat de vreo 60 de ani, cu părul grizo- nant, care te plesneşte la fund când eşti obraznică.

Ridic dintr-o sprânceană.

Pardon? E o fantezie de care nu mi-ai spus niciodată

— Şi tipii în vârstă pot fi sexy.

60 de ani... ar putea fi tatăl nostru.

Nu judeca niciodată! Dragostea e dragoste. Dorinţa e dorinţa. Câtă vreme toata lumea e de acord, lasă oaDie nii în pace!

_ oK! chicotesc eu. E just.

— Şi... te-a făcut să termini? îmi muşc "buza de jos şi dau din cap.

Da, şi a foBt exploziv! Kelsey, n-am avut un orgasm ca ăsta niciodată! Tremuram după aceea, şi ştiu căţi dau prea multe informaţii, dar, când m-am întors în cameră, a trebuit să ma masturbez iar, atât de excitată eram după ce a fost atât de aproape de mine, atingându-mă, vorbind cu mine. A fost prea mult!

— îmi imaginez! Nu-mi amintesc când am sărutat ultima dată un bărbat, darămite să-mi facă cineva chestia asta.

Simţindu-mă puţin stânjenită, îi spun:

— Şi-a supt degetele după aceea.

— Stop! urlă Kelsey şi se prinde de piept. O, băga-mi-aş!

— Ştiu!

îmi acopăr ochii.

— A fost de departe cea mai tare chestie pe care am văzut-o vreodată. Şi pe urmă m-a prins de bărbie, m-a forţat să mă uit la el şi mi-a spus că ţi-a promis că o să ai ocazia să-ţi faci prezentarea. în clipa aia, când vorbea cu mine, mi s-a părut că e acelaşi tip cu care fusesem la Chipotle. Nu era ticălos, nu mă provoca, era doar normal, sincer.

Plăcut. 0 privesc în ochi pe Kelsey.

— M-a derutat.

— Cum anume... Adică ai putea avea alte sentimente pentru el?

îmi feresc privirea.

—• Adică... e posibil. Dar diferit în sensul că poate nu-1 urăsc atât de mult. încă îl mai cred un ticălos şi cred că orice lucru greşit ar spune m-ar face să iau foc, dar gestul acela... a mai netezit din asperităţi, dacă e logic ce spun.

— Este!

Telefonul scoate un bip şi-l iau de pe masă în timp ce Kelsey continuă:

— Vezi? Poate există o şansă pentru voi. Poate 0 să aveţi o relaţie normală.

— Poate, îi spun când văd mesajul de la HuxJey Vorbeam de lup! Tocmai mi-a scris.

Deschid mesajul şi-l citesc.

Huxley: *Eşti la sora ta?*

— Vrea să ştie dacă sunt aici, cu tine.

îi răspund.

Lottie: Dai

Nu pierde vremea şi punctele apar imediat înaintea mesajului.

Huxley: *Trimit o maşină să te ia. Cu ce eşti*

îmbrăcată?

Lottie: Cu colanţi şi o bluză scurtă din garderoba pre-aprobată. Trebuie să împrumut ceva de la Kelsey?

Huxley: *Nu! Ne vedem într-un sfert de oră.*

— Ce se întâmplă? întreabă Kelsey.

— N-am idee. A spus că ne vedem peste cincisprezece minute. Probabil e vorba de Dave şi Ellie. Cred că, dacă e să mă ia prin surprindere cu chestiile astea, am nevoie de un context mai larg să mă pregătesc.

— De acord! întreabă-l ce se petrece!

îi mai trimit un mesaj.

Lottie: *îmi poţi da o idee despre ce facem?*

Huxley: *Curs Lamaze. Sper că ştii să respiri.*

— O, rahat!

— Ce e? întreabă Kelsey.

îmi ridic ochii la ea.

— Curs Lamaze.

pufneşte şi-şi acoperă nasul.

— Ce n-aş da să pot vedea asta!

Mă urc în maşina lui Huxley şi mă întorc spre el în timp ce-mi pun centura de siguranţă.

— Ce Dumnezeu...

— Bună, iubito! îmi spune el, aplecându-se să mă sărute pe obraz. Ce face sora ta?

A, da... ne conduce cineva. *Poartă-te ca o logodnică!* Când ai îndoieli, de azi înainte, poartă-te mereu ca o logodnică!

— E bine, îi spun pe un ton vesel. Abia aşteaptă ziua de vineri. Vrând să aflu mai multe despre ce naiba facem, adaug: Ce surpriză neaşteptată!

— Ştiu cât de mult îţi place surprizele,

răspunde Huxley şi se întoarce la telefon.

OK, deci cred că asta e tot.

Dau să spun încă ceva, doar pentru ca discuţia să meargă mai departe şi să nu părem un cuplu jalnic, când îmi vibrează telefonul în mână cu un mesaj. Mă uit la ecran şi vad numele lui Huxley.

Ooo, mesaje secrete!

Huxley: *Va fi. primul tău curs pentru gravide. îl testezi doar, pe urmă mergem la o îngheţată cu Ellie şi Dave.*

Mă bucur că-mi dă informaţii. Cu cât sunt mai pregă tita, cu atât mai bine.

Lottie: Pot eă te întreb cum ne-ai căpătuit cu un curs peniru gravide? . ,.

Huxley: *Am dat peste Dave la cafenea dinuf^ ^ Mi-a spus ca el şi Ellie merg la curs ‘ in ** care anume şi i-am spus că ne gândeam şi noi să mergea Ne-a invitat şi pe noi la curs, apoi la o îngheţată.*

Lottie: *Şi ce curs era?*

Huxley: Să mor dacă ştiu.

Chicotesc şi-i răspund.

Lottie: *De unde ştii că e bun?*

Huxley: Nu ştiu. Dar ştiu că, dacă habar n-avem ce dracu’ facem, o să fie destul de bun.

Lottie: *Nu e puţin prea devreme pentru mine să merg la un curs pentru gravide?*

Huxley: La naiba, nu ştiu! Dacă te întreabă cineva, spune că vrem să învăţăm.

Lottie: *Ce elocvent!*

Huxley: *întreabă-mă ceva, am fost prea tăcuţi pe drum.*

Lottie: *Hm... ce-ai mâncat la micul-dejun?*

Huxley: lisuse Hristoase! Cu voce tare. întreabă-mă ceva cu voce tare.

— O! spune încet, şi pufnesc în râs.

Intorcându-mă cu faţa la el, îl întreb:

— Ce-ţi mai face erupţia de piele?

Mijeşte ochii, şi trebuie să-mi stăpânesc hohotul de râs care ameninţă să-mi scape.

— E în regulă, îmi răspunde printre dinţi. Dar acum, că tot ai adus vorba, ţi-a mai trecut candidoza?

Oh, joacă murdar!

— E mai bine, îi răspund. Doctorul a spus sa nu f»c sex o săptămână, dar nu-ţi face griji, nu-mi încalc pronii siunea! Ştiu cât de mult vrei să-mi testezi vibratoarele-

îmi apare un rânjet pe buze. Mi ae pare mult prea di tractiv. Il mângâi pe obraz.

_ Am să-ţi arăt vitezele diseară, când ajungem acasă.

Poţi sa aprinzi lumânarea aceea pentru sex care-ţi place atât de mult.

îi freamătă nările, şi-mi acopăr gura ca să mă protejez de o răbufnire.

— Sună bine! Ştiu că te exciţi când vezi că am orgasm, dar, dacă te-ai putea abţine să faci ca un animal de curte când îmi dau drumul, ar fi grozav. Mugetele sunt un obicei ciudat pe care l-ai căpătat.

— S-a întâmplat o singură dată, spun în apărarea mea. Şi numai pentru că am urmărit un documentar despre reproducerea la animale.

— O data e de ajuns, îmi spune, întorcându-se la telefon. Degetele îi zboară pe ecran.

Telefonul meu vibrează.

Huxley: îţi dai seama că acum trebuie să-mi găsesc alt şofer.

îmi scapă un sughiţ de râs. Acesta e Huxley de la Chipotle, de pe trotuar. Asta e latura lui pe care o apreciez. Latura pe care aş vrea s-o arate mai des, pentru că, dacă ar face-o, sunt convinsă că am fi prieteni.

Lottie: Sunt destul de sigură că discuţia asta a fost preferata mea de pe anul în curs. în plus, pot să dau mâine o fugă la farmacie dacă mai ai nevoie de cremă pentru erupţie.

Huxley: Dacă aşa vrei sd joci, sd înceapă jocul, Lottie!

nu uita că sunt neînduplecatl

Lottie: Cred cd ţi-ai găsit naşul, Huxley Cane!

Capitolul treisprezece

HUXLEY

- HUXLEY, LOTTIE, AICI! SPUNE ELUE, DÂND DIN MÂNĂ în timp ce se leagănă pe o minge de gimnastică.

O strâng de mână pe Lottie şi o conduc spre gravida care jubilează.

îmi făceam griji că o să-i stric programul lui Lottie cu rugămintea asta, întrucât nu eram sigur cu ce se îndeletnicea, dar nu a părut deranjată. De fapt, azi a părut în toane bune, ceea ce mă bulversează. încă are o atitudine tăioasă, dar mi se pare ca tăişul s-a mai netezit – puţin.

Lottie se întoarce ostentativ spre umărul meu şi şopteşte:

— Arată de parcă tocmai a evadat de la azilul de **nebuni.** Pufnesc în râs şi o privesc pe Ellie. Săltând mult prea sus pe minge, poartă colanţi şi o bustierâ, iar părul i s® leagănă înainte şi înapoi în timp ce afişează un zâmbet imens, neşovăitor. Lottie nu se înşală.

În aceeaşi clipă, Dave apare din spatele lui Ellie şi o linişteşte, punându-şi mâinile pe umerii ei. Mă vede şi-mi face semn.

Mă bucur că aţi reuşit să ajungeţi!

Ne apropiem, iar Ellie o îmbrăţişează imediat pe Lottie, în timp ce Dave îmi strânge mâna ferm.

— 0 să vă placă foarte mult de Heaven, spune Ellie. E cea mai bună din branşă.

— Heaven? întreabă Lottie derutată.

îmi aşez mâna pe spatele lui Lottie şi o lămuresc:

— Instructoarea prenatală. Mai ştii că ţi-am spus despre ea în maşina?

Nu i-am spus nimic. Pentru că mesajul ei, „Cred că ţi-ai găsit naşul”, m-a inspirat. în loc să discut despre ieşirea de azi, am intrat în detalii despre faptul că, dacă s-ar duce la pedichiurile pe care i le-am programat, picioarele ei cornoase n-ar mai zgâria parchetul nostru frumos. Iar privirea ei ucigătoare când i-am spus că a trebuit să chem un constructor să verifice locul de pe podea unde a lăsat o crestătură a fost nepreţuită.

— 0, da, scuze!

îşi duce palma la cap.

~ Creier de gravidă!

întorcându-se spre Ellie, spune:

— Eşti sigură că nu e prea devreme pentru noi să facem chestia asta?

EUie ignoră grijile lui Lottie.

— **După părerea mea, cu cât înveţi şi exersezi mai mult, cu atât mai bine.**

Asta i-am spus şi eu în maşină, mă bag în vorba. Lottie adaugă:

— Ne place să învăţăm, nu-i aşa, Hux?

Mâ uit la ea.

— Da! Chiar ne place să învăţăm.

— Atunci sunteţi în locul potrivit, spune Dave. Luaţi o saltea yoga, o minge şi o pernă! Ar trebui să începem în curând.

— Grozav!

Mă îndrept spre perete când Lottie mă ia de mână, amintindu-mă să fiu afectuos în acest moment. împreuna, pornim spre peretele unde se află toate „materialele”. Când nu ne aude nimeni, îmi şopteşte:

— Ce naiba ar trebui să facem cu o minge de gimnastică, o saltea yoga şi perne? Nu sunt foarte flexibilă, Huxley. Sunt foarte rigidă şi îmi trosnesc genunchii când fac genuflexiuni. Oi fi având 28 de ani, dar corpul meu se poartă de parcă sunt o femeie de 75 de ani cu artrită.

— Nu cred că trebuie să te apleci prea mult la cursul ăsta.

— Ai mai fost la vreunul?

îi arunc o privire.

— Tu crezi că am mai fost la aşa ceva?

Ridică din umeri.

— Nu ştiu ce faci tu în timpul liber.

— Nu asta, îi spun aproape şuierând.

Trebuie neapărat să mă gândesc înainte să reacţionez la unele situaţii, cum ar fi să nu accept tot ce propune Dave.

Nu cred că ni se cere să fim experţi. E prima dată pentru noi.

Şi dacă trebuie să imităm poziţii sexuale?

Se uită în Bpate.

De ce dracu’ am face aşa ceva?

Nu ştiu, îmi şopteşte Lottie. Suntem în LA; participam la un curs pentru naşteri. Ăstora le plac batoanele de cereale. Lucrurile moderne şi

la modă. Dacă nu e un curs doaT spre respirat, ci mai mult despre călătorie, despre proces? Ştii, am scris un articol întreg la Angeloop în care se vorbea despre cursuri deosebite pentru naşteri şi cum trebuia să-ţi spui povestea in faţa celorlalţi. Dacă e un curs ca acelea?

— Noi nici nu avem o călătorie. în ce etapă eşti, şase săptămâni?

Lottie face ochii mari.

— Nu ştiu... Aşa e? Nu-mi amintesc ce-am zis.

— Iisuse Hristoase!

îmi trag mâna peste faţă.

— E totul OK acolo? întreabă Dave. Aveţi nevoie de ajutor?

— Suntem OK, îi răspund, zâmbind şi facându-i cu mâna. Mă întorc spre Lottie şi-i spun: Cred că ai zis opt săptămâni.

— Eşti sigur?

— Nu! îi răspund. Dar mi se pare familiar.

— Tu eşti creierul operaţiunii, tu trebuie să catalo- ghezi lucrurile astea! mârâie Lottie la mine. Ce fel de mamă o să par dacă nici măcar nu-mi amintesc câte săptămâni are aluna asta din burta mea?

îşi mângâie abdomenul plat.

— Atunci ar fi trebuit să-ţi aminteşti ce-ai spus.

Mijeşte ochii.

Scuză-mă că sunt pusă într-o situaţie delicată şi nu-mi amintesc! Să ştii că deseori îmi pierd memoria în situaţii stresante, aşa că... mult succes!

Grozav! bâigui şi întind mâna după pernă.

Camaraderia lejeră din maşină se evaporă repede.

__ poate că ar trebui să eviţi să răspunzi dacă te

întreabă.

— Ştii că instructoarea o să întrebe, toată lumea în treabă. Chiar şi când n-ar trebui, tot întreabă. E o specialitate a pălăvrăgelilor despre sarcină. „O, bună, Judy eşti gravidă, ia te uită! în câte săptămâni eşti?” Jvier8{ Carolyn, da, banana asta din burtică are 32 de săptămâni!”

— La 32 de săptămâni e o banană?

— Habar n-am, Huxley, trăncăneam şi eu.

— Păi, pentru Dumnezeu, nu mai trăncăni!

Cu zâmbetul pe buze, pentru că Ellie se apropie, Lottie spune:

— Asta primeşti pentru că ai cules o amatoare de pe
străzi.

— Aveţi emoţii? întreabă Ellie când ajunge la noi.

îşi lasă mâna pe braţul lui Lottie să o liniştească.

— înţeleg. Şi eu am avut prima dată. Poate fi stânjenitor, pentru că faci toate chestiile astea în faţa oamenilor, dar vă promit că sunteţi într-un spaţiu sigur! Şi, dacă începi când eşti doar în opt săptămâni, ai mai mult timp să te relaxezi. Ia o minge de suport şi spune: O iau eu pentru voi!

Când Ellie se îndepărtează, Lottie se întoarce spre mine şi spune:

Datorită soţiei Stepford a zilelor noastre, acum ştim că sunt însărcinată în opt săptămâni.

Scoate un oftat adânc.

Şi ce fel de *lucruri* va trebui să facem în oamenilor?

__ ştiu, răspund, uitându-mă la cei strânşi în cerc. Nu poate fi chiar atât de rău, nu?

Lzm

— Inspirăm adânc şi... expirăm adânc. Asta e tot, şi, când sunteţi gata, începeţi să vă împingeţi uşor în partener!

Lottie stă sub mine, cu picioarele cât se poate de depărtate şi cu o privire periculos de criminală, ţinându-se de genunchi în timp ce îi apăs sexul cu pelvisui, îmbrăcat in blugi, aşa cum sunt.

— Dacă vă conectaţi la momentul concepţiei, veţi ajunge tot mai aproape de răsadul micuţ care creşte în voi. Amin- tiţi-vă noaptea aceea, ce aţi simţit! A fost pasional? A fost seducător? Ce a implicat? Dacă acum încercaţi să conce- peţi un copil, gândiţi-vă la cum să va conectaţi cu partenerul. Contact vizual. Menţineţi mereu contactul vizual!

Lottie îmi spune în şoaptă:

— Vreau să mor.

Îi şoptesc la rândul meu:

— Sunt în asentimentul tău.

După cum am aflat în scurt timp, e un curs pentru toată lumea, nu doar pentru cei care aşteaptă un copil, ci şi pentru cei care încearcă să conceapă. Nu e Lamaze pro- priu-zis, ci te învaţă cum să te conectezi la propriul corp şi la partener, de unde şi poziţia sexuală în care mă aflu.

— Dave, ce ritm minunat, iar contactul vizual cu Ellie.., Simt pasiunea cum creşte, cum vintrele tale se 8târnesc, pregătindu-se să-i ofere sământa ta.

Lottie îşi muşcă buza de jos, încercând să se stăpânească.

— Ce imagine frumoasa, Dave! Acum, Ellie, te rog, cu capul dat pe spate, pătimaş, trebuie să găseşti ceva de

făcut cu mâinile! îţi mângâi sânii? întinzi mâinile 8 Dave? Cu cât momentul devine mai real, cu atât ffoj rea ta se va deschide şi vei primi toată dragostea pe Ca^ Dave o are de dăruit.

Lottie şopteşte:

— 0 sa vomit.

încordat, îi răspund:

— Taci naibii şi prefa-te că-ţi place cum împing!

— Dar nu-mi place. Nu e deloc plăcut cum împingi.

— Nu asta ziceai aseară.

Lottie mijeşte ochii.

— Mi-ai tras-o cu degetele, nu ai *împins* cu pelviaul. E diferit.

înghit greşit şi încep să tuşesc, ceea ce îi atrage atenţia instructoarei asupra noastră. Brăţările care îi zăngănesc la mâini anunţă că se apropie şi mă strâmb văzându-i saboţii. Băga-mi-aş!

— Cel mai nou cuplu al nostru, Hanley şi Lonnie. Nu pare că vă simţiţi confortabil.

în primul rând, suntem Huxley şi Lottie.

în al doilea rând, nu eram pregătiţi pentru o afurisită de orgie când am venit la curs.

în al treilea rând, da, nu ne simţim confortabil, pentru că n-am conceput niciodată şi nici n-am încercat s-o facem, pe toţi dracii!

Dar nu asta spun. în schimb, zâmbesc şi zic:

— Cred că eram beţi în noaptea în care am conceput-

— **De-asta i-a luat atâta timp s-o scoale, zice Lottie şi îmi zâmbeşte când îi arunc o privire chiorâşă.**

— Nu mi-a luat mult, cu ea nu durează mult niciodată spun în timp ce o strâng de mijloc, amintindu-i lângă cine facem mişcările astea.

0 o noapte de dezmăţ şi băutură! Una dintre acuplare mele preferate, pentru că nimic nu e interzis, nu? Chiar şi fără prezervativ, ceea ce presupun că s-a întâmplat?

Omoară-mă.

Şi

Gata!

— Da! răspunde Lottie. Exact. Ne destrăbălam de ceva vreme şi înainte, dar a fost de ajuns o noapte de beţie jucând *Catch Phrase* cu prietenii în curte şi ne-am făcut praf. Ne-am împleticit pe scări, am ajuns până în camera noastră complet îmbrăcaţi şi pe urmă, *bum!,* m-am întors şi iată-l pe Huxley, stând dezbrăcat, în plină glorie. Am aruncat doar o privire la erecţia lui şi am ştiut ce vrea. îmi amintesc că am zis „să le ia naiba de prezervative" şi le-am azvârlit pe geam, apoi m-am aruncat asupra lui. Simpaticul îngrijitor de la piscină le-a găsit a doua zi în apă. A spus că n-a mai scos niciodată prezervative din piscină. E un băiat de treabă!

Trăncăneşte, Iisuse Hristoase, trăncăneşte!

— 0, deci ai sărit pe el, zici? întreabă Heaven.

— Da!

N-are rost s-o opresc.

— Aşadar, asta să fi fost poziţia în care eraţi?

De fapt, nu, spune Lottie. Nu în poziţia asta stă- team. Mie îmi place deasupra.

Heaven râde.

"~Păi, de-asta sunteţi stânjeniţi, pentru că nu vă amintiţi adevărata zi a concepţiei. Dacă nu o recreaţi 0111X1 trebuie, atunci nu ne conectăm la copil.

Ne face semn cu mâinile.

Vărog, vărog, ridicaţi-vă şi încercaţi din nou! Intoarceţi-vă cu adevărat la noaptea aceea!

— Să mă îmbăt? întreb eu.

Heaven râde din nou.

— N-ar fi amuzant?

Da, ar fi, la naiba!

Mă întorc pe spate şi-mi las capul pe pernă, în timp ce Lottie se urcă pe mine, aşezându-se cu mijlocul peste al meu.

— îmi dau seama deja că e mai confortabil pentru amândoi.

Heaven se aşază în genunchi şi se instalează chiar lângă noi. Celelalte cupluri încă fac împingeri, vorbind unul cu altul – *conectându-se* –, şi nu pot să nu mă întreb: *cum dracu* îi *convine lui Dave chestia, asta?* Nu doar îi convine, ci e un participant activ. Unii ar spune că e preferatul profesoarei.

— Hanley, spune-mi ce îţi aminteşti! Era la bustul gol?

Deci asta facem... repetăm totul pas cu pas pentru instructoare?

Hristoase!

— Hm, da! Era complet goală.

— Bine! Bine! Şi când te uiţi aşa la ea, când vezi cum îi saltă sânii in faţa ta, cu sfârcurile întărite de excitaţie, ai spune că acela a fost momentul în care vintrele tale au ştiut că o vei lăsa însărcinată?

Ăăă... Poftim?

Eu, **ăăă,** chiar nu mă gândeam să o las **însărcinată.** Nu era **în** plan.

O, înţeleg! încuviinţează Heaven. Deci, doar o noapte de pasiune. Asta chiar e ceva memorabil.

Apropiindu-se mai tare, îi ia mâinile lui Lottie şi & duce una în păr şi una pe sân. Pe urmă, o ajută pe Lottie,

rinzând-o de şolduri şi mişcând-o peste penisul meu.

***Bei,* w-o**

L. Ai zice că ţi se pare familiar?

__ j)a! spune Lottie. Foarte familiar.

Şoldurile i se freacă de ale mele şi îşi ronţăie buza de jos în timp ce mă uit cum îşi trece degetele peste sfârcul întărit.

Futu-i! FUTU-1!

E imposibil să mă excit la un curs idiot pentru gravide cu Dave chiar lângă mine.

În plus, Lottie îmi îngreunează sarcina, mai ales că poartă bluza aceea scurtă şi văd frânturi din pielea ei goală, aceeaşi pielea goală pe care am atina-o şi am mângâiat-o aseară.

— Hanley, trebuie să trăieşti clipa! Te gândeşti prea mult! Prefă-te că nu e nimeni aici în afară de tine şi de Lottie!

Greu de făcut cu cloşca asta care îmi turuie în ureche.

— Uita te cum se unduieşte corpul lui Lonnie pe al tău! Pasiunea din expresia ei, felul în care degetele îi alunecă pe sâni, cum ae trage de par.

lisuse, chestia asta nu ajută deloc!

Mă încordez, umerii îmi ajung până la urechi şi-mi las mâinile pe coapsele ei, încercând s-o fac să încetinească ritmul ca să-mi trag sufletul.

Exact aşa! spune Heaven. Exact aşa, Lonnie, ţine ritmul.

Heaven Be îndepărtează încet şi se îndreaptă spre centrul grupului.

Nu ezita, Lonnie, mişcă-te la fel ca şi până acum! Lottie dă din cap şi se uită la mine.

— încerci să nu te exciţi?

— Eşti foarte înfumurată! îi şoptesc.

— După seara trecută, mi-ar fi greu sa cred că treaba asta nu te excită.

Se mişcă în acelaşi ritm.

— Nu sunt adolescent. Ştiu să mă controlez.

— OK, îmi apune, apoi îşi ia mâna din păr şi şi-o pune pe abdomenul meu.

Schimbarea de poziţie o înclină exact cât să se frece mai bine de mine. Creşte ritmul şi coboară după ce se ridică atingându-mi penisul exact unde trebuie. Un val de căldură mă străbate în timp ce penisul meu începe să mişte.

Strâng din fălci, încercând sa o estompez, să nu o mai privesc în ochi, dar, de fiecare dată când se ridică, îi zăresc sutienul de dantelă verde-închis, şi asta nu mă ajută.

— Nu-mi amintesc când am conceput, spune Lottie şi ma priveşte în ochi. Dar în mod sigur îmi amintesc seara trecută şi cât de tare mi-am dat drumuL

Futu-i!

Sunt praf, iar ea ştie, pentru că rânjeşte în timp ce se împinge în mine.

— Hm, când îţi ţineai degetele adânc în mine!

îşi linge buzele.

— îmi doream mai mult.

Se apleacă în faţă şi, uitându-se drept în ochii mei, spune:

— M-am masturbat din nou cu vibratorul, atât de tare m-ai excitat.

Fir-ar să fie! Mi se umflă penisul sub ea şi îi apare un zâmbet satisfăcut pe faţă.

— Poftim! Răzbunarea e dulce, *Hanleyl*

Strâng din dinţi, iar penisul meu cere mai mult de la ea.

— Să nu uiţi, pentru că nu s-a terminat, îi

spun în timp ce continuă să se frece de mine, făcându-mă să mă excit din ce în ce mai tare până când...

— OK, să încercăm altă poziţie!

Heaven bate din palme.

Tensiunea e palpabilă şi, în timp ce toţi se desprind de parteneri, îmi dau seama foarte repede de schimbarea din încăpere, pentru că nu sunt singurul excitat.

Dar imaginea din dreapta e cea care mă face să-mi re- analizez toate deciziile. Stând drept şi mândru, cu mâinile în şold, e Dave, cu o erecţie masivă care stă să-i iasă din pantaloni.

Iisuse. Hristoase!

0 imagine pe care nu o voi uita niciodată.

Nu, se pare că Dave îşi revendică teritoriul, dându-le tuturor de ştire că... e campionul erecţiilor.

Nu ştiu dacă să aplaud, să mă prefac oripilat sau să mă spăl pe ochi cu clor când ajung acasă.

Cel mai probabil... ultima variantă.

C—Ti

Huxley: I-am văzut erecţia lui Dave.
BreakenĂăă... Poftim?

*Te rog, spune-**mi** că nu i-ai sculat-o tu! Sunt de °cord sd faci orice e nevoie, dar, frate... zău aşa!*

Huxley: Pot să spun doar că a mers prost la cursul Pentru gravide. A trebuit să simulăm procrearea. S-a cu împingeri.

Breaker; Tu şi Dave v-aţi prefăcut că procreaţi? ăSu-mi-aşj cine împingea?

JP: Eu cred că Dave împingea la Hux.

Huxley: Nu, IISUSE! Exersam fiecare cu partenera lui Breaker: Ooo... asta înseamnă că împingeai la Lottie? JP; Situaţia tocmai a devenit interesantă.

Breaker: Hm, faptul că Dave a avut erecţie a făcut

si. tuaţia interesantă,

JP: Stai... Tu ai avut erecţie, Hux?

Breaker: ^^^ Asta. Răspunde la întrebarea asta.

Huxley: Am fost OK până s-a urcat pe mine, s-a apucat de sâni şi s-a frecat de mine.

Breaker: Pe toţi dracii!

JP: Ăsta a fost un curs? Mie îmi sună mai mult a distracţie. Când pot să mă înscriu?

Huxley: Ai probleme grave!

JP: O spune tipul căruia i s-a sculat la un curs pentru gravide lângă un coleg.

Huxley: Voi nu eraţi acolo. Nu aveţi de unde să ştiţi. Breaker: Măcar l-ai felicitat pe Dave pentru erecţie? Huxley: De când se felicită bărbaţii între ei pentru o erecţie?

Breaker: Ar fi ceva frumos. O bătaie fermă pe spate şi un compliment. „Faină erecţie, frateF Huxley: Dracu ştie de ce vorbesc cu voi!*

cm

Ce cura minunat, nu vi se pare? întreabă Ellie in tip ce linge îngheţata cu mentă şi fulgi de ciocolată dintr-un cornet mare.

O, foarte drăguţ! răspunde Lottie, deşi ştiu că vocea ei e plină de sarcasm.

Nu a fost deloc un curs drăguţ, la naiba! A fost un coş mar, din mai multe motive.

Nu-i aşft că Heaven e o instructoare grozavă? mă întreabă Dave. Mă ajută foarte mult să mă conectez la alt nivel. Eu şi Ellie avem o relaţie mult mai solidă da-torita ei.

-Da!

Mă trag mai aproape de Lottie, punându-mi mâna pe spătarul scaunului ei în timp ce împărţim un cornet de îngheţată. Şi când spun *împărţim*, vreau să spun că îl mănâncă singura pe tot.

— Heaven a fost grozavă. M-a făcut să mă gândesc la nişte lucruri la care nu m-am gândit niciodată.

E adevărat.

Cu siguranţă, m-a adus la alt nivel.

— Crezi că o să mai veniţi la curs? întreabă Ellie cu optimism.

— Depinde de programul lui Lottie, îi răspund. Are o afacere start-up cu sora ei, aşa că timpul e limitat.

— Serios? întreabă Dave, părând interesat. Care e... Se uită la telefonul care vibrează pe masă.

— Fir-ar!

Cu o privire abătută, spune:

— E Gregory. Vrea să vizioneze una dintre proprietăţile noastre şi i-am spus să-mi scrie când e gata. Din păcate, trebuie să scurtez ieşirea la îngheţată.

Te înţelegem, îi spun, făcându-i dîn mână. Poate că ar trebui să plecăm şi noi în curând. După ce terminăm îngheţata, bineînţeles.

Dave sare de pe scaun şi o ajută pe Ellie să se ridice. – Da, bucuraţi-vă de ziua însorită! Sper să ne revedem în curând!

Mi-ar plăcea la nebunie, gângureşte Ellie. mi p ac mult de voi!

împreună, ţinându-se de mână, îşi iau la revedere pleacă spre locul unde au parcat maşina. ŞI

în loc să mă desprind imediat de Lottie, îmi ţin exact unde e şi întreb:

— N-ai de gând să împărţi îngheţata?

— Nu! îmi răspunde, apoi linge o bucată imensă din îngheţata Rocky Road pe care am decis s-o luăm împre. ună. E doar a mea. Măcar atât poţi să faci.

— Ştii, nu doar tu ai suferit în gaura aceea neagră! şuier la urechea ei în timp ce-mi menţin o expresie şi o postură neutră.

Dave şi Ellie ar putea încă să ne vadă.

— Vorbeşti despre boaşele tale umflate? întreabă Lottie cu un zâmbet malefic pe buze.

Da, poate puţin.

Boaşele sunt umflate **în** ultimul hal acum.

Nu mă ajută nici faptul că mi-o imaginez întruna deasupra mea, frecându-se de penisul meu în timp ce se prinde de sâni...

— Lottie... Lottie, scumpo, tu eşti?

Lottie devine brusc rigidă lângă mine când o blondă cu picioare lungi se apropie de noi. îmbrăcată într-o fustă roz ca o gumă de mestecat şi o bluză albă, femeia pare scoasă direct din *Blonda de la Drept.*

Lottie se îndreaptă pe scaun şi îşi pune mâna pe coapsa mea. Mişcarea aceea, mâna care mă revendică, îmi spune un lucru important: orice ar fi persoana asta, Lottie are nevoie ca *eu* să-mi joc rolul.

— Angela, spune Lottie după ce înghite **îngheţata.** Ce, ăăă, ce faci aici?

Angela? Adică... fosta prietenă care a concediat-o pe Lottie?

Angela se uită la mine, şi observ cbpa in care mă recunoaşte, pentru că îşi trage ochelarii de soare mai jos şi rămâne cu gura căscată.

Ignorând-o complet pe Lottie, mă întreabă:

— Huxley Cane, eşti chiar tu?

Ar trebui s-o cunosc? Pentru că ea dă de înţeles că ne cunoaştem.

Mâ foiesc pe scaun, lipindu-mă de Lottie în timp ce îi pun mâna pe umăr în loc s-o las pe spătar.

— îmi pare rău, ne-am mai întâlnit? o întreb.

Lottie se apleacă spre mine. Limbajul trupului ei cere ajutor. O liniştesc, mângâind-o uşor pe umăr.

Angela dă din mână şi spune:

— Eşti aşa de nostim! Ne-am cunoscut anul trecut la Stardom Gala. Eu eram zeiţa superbă în rochia violet lungă până în pământ.

Îşi dă părul peste umăr.

— Hm.! replic, înclinându-mi capul. Chiar nu ştiu de unde să te iau.

Lottie pufneşte încet pe nas, şi sunt sigur ca numai eu am auzit-o.

Mă rog, au fost mulţi oameni acolo în seara aceea. Angela îşi pune mâna în şold.

Ce nebunie să ne întâlnim acum! Pe urmă, se uită la Lottie. Văd cum n cad ochii pe braţul meu în jurul ei, pe apropierea noastră, şi atunci îi Pică fisa.

Vai de mine, Lottie, voi doi sunteţi... **împreună.**

Lottie se uită la mine, aşa că profit de moment şi mâna în care ţine îngheţata, o duc la gură şi muşc înairite sa-i fac

cu ochiul.

— Iar m-ai ascuns de prietenii tăi, iubito? Ce ţi-am ^ eu? Nu mai păstra secretul!

Lottie dă din cap.

Cu ochii la mine, spune:

— Da, suntem împreună.

— Iubito, suntem mai mult de atât.

îi iau îngheţata din mână şi-i ridic mâna, afişând uriaşul inel de logodnă. îl sărut şi spun:

— Ne căsătorim.

— Poftim? aproape ţipă Angela. De când? Mie nu mi-ai spus nimic, Lottie!

Mă întorc spre Angela şi, cu zâmbetul pe faţă, îi spun:

— Am fost ocupaţi. Nu-i aşa, iubito?

Mă aplec şi o sărut pe gât.

Lottie mă strânge mai tare de picior şi spune:

— Da, foarte ocupaţi. Dar, da, suntem logodiţi.

— înţeleg, păi... nu pot să spun că nu mă simt jignită că nu mi-ai zis.

Uau, ce tupeu are!

— Asta se întâmplă când rupi legătura cu cea mai bună prietenă, Angela. Ea o ia drept un semn că trebuie să treacă mai departe.

Lottie îmi zâmbeşte şi îmi oferă din nou îngheţata ca să mai iau o gură.

Am trecut mai departe.

Angela face un pas în spate, ducându-şi mâna la piept- Lottie, cât de crudă eşti! Şi eu, care veneam să văd dacă nu vrei să luăm prânzul împreună într-o zi.

0, ce minciună ordinară!

Chiar îţi simţim lipsa la firmă. Poate găsim o soluţie Mai ales acum, că te întâlneşti cu Huxley

Cane, putem face unparteneriat.

Cu coada ochiului, o văd pe Lottie încleştându-şi maxilarul. Se înfurie, şi văd o altă latură a ei. Sigur, am enervat-o şi eu, dar conversaţiile acelea pe care le-am avut par aproape superficiale acum, prin comparaţie cu asta. Asta e furie adevărată. Vine din adâncul sufletului.

Şi văd că vrea să sară la gâtului Angelei, ceea ce nu o va ajuta cu nimic, aşa că intervin înainte să se întâmple.

— De fapt, am întârziat la o întâlnire, iubito, îmi iau braţul de pe umărul ei şi o prind de mână.

— Sunt sigur că pe Angela nu o deranjează să staţi de vorbă altă dată.

îi arunc o privire Angelei.

— Nu, Bigur că nu, spune ea cu uşurinţa. Nu vreau să vâ reţin. Dar mi-ar plăcea să vorbim la un moment dat, Lottie. Mi-e dor de tine! Şi ştii cât de ocupată sunt. Mai gândeşte-te la reuniune! Are mare nevoie de amprenta specială a lui Lottie.

flutură din degete spre Lottie şi intră în magazinul de îngheţată.

Lottie tace în timp ce stă pe loc, ţinând îngheţata, dar nu spune nimic. Nici măcar nu se mişcă.

Neştiind ce să fac, întreb:

Deci ea e Angela?

Lottie se ridică şi-mi dă îngheţata.

— Putem pleca acum?

Da, dacă asta vrei.

— Asta vreau, îmi spune, şi, pentru prima data de când o cunosc, o iau de mână nu pentru că joc teatru, ci pentru că simt că are nevoie de asta.

Clinchetul lingurilor în castroanele de supă e singurul sunet din sufragerie. Tăcerea e atât de asurzitoare, încât, dacă ar intra cineva, ar crede ca a dat peste o înmormântare.

O înmormântare a respectului meu de sine.

Lottie nu mi-a vorbit mai deloc de când am plecat de la magazinul de îngheţată. Nu pare furioasă, mai degrabă... îngândurată. Probabil îşi regretă deciziile, la fel ca mine.

Nu ştiu nici acum ce fel de curs a fost acela. Ştiu că Los Angelesul e un oraş puţin diferit de altele, dar să te freci unul de altul in faţa unor străini în timp ce-ţi imaginezi că-ţi plantezi sămânţa... e puţin prea mult.

Şi pentru că a fost atât de ciudat, de deranjant, n-am idee ce să-i spun lui Lottie. Să-i cer scuze? Să o întreb dacă i-a plăcut? Să ne înscriu la încă un curs? Să aduc iar vorba de Angela?

— Cum e supa? întreabă Reign, intrând cu un coş de biscuiţi.

— Delicioasă, îi spun.

— Foarte bună, adaugă Lottie. Sunt chifle făcute în casă?

Da, răspunde Reign. Cu arpagic şi brânză cheddar.

Chiar o să mă servesc, spune Lottie şi ia una din coş, zâmbind.

OK! E într-o stare mai buna decât atunci când am pte' cat de la magazinul de îngheţată.

Aşadar, hotărăsc să-mi încerc norocul cu ea.

yrei 3â vorbim despre ce s-a întâmplat cu Angela? îşi ridică ochii la mine.

— Nu!

__ pentru că mi se părea că...

— Am spus *nu,* Huxley! se răsteşte la mine.

OK, am reţinut. Nu-i place să vorbească despre Angela. Am înţeles. încerc altă abordare:

— Dave mi-a spus că Ellie spera să mergi cu ea la cumpărături într-o zi. Pentru lucruri de copii.

Nu se uită la mine, nici măcar în treacăt.

— A spus că vrea să îşi comande pompe de alăptat. -O!

Rahat, nu sună deloc distractiv! N-am idee ce înseamnă asta, dar simt deja că Lottie n-ar fi interesată.

— A spus când?

— într-o zi săptămâna viitoare.

Rupe o bucată de biscuit şi o bagă în gură.

— O să te duci?

— Am de ales? După ce s-a întâmplat în după-amiaza asta, sunt destul de sigură că ne-am împrietenit cu Ellie şi Dave pe viaţă.

îşi mai bagă o bucată în gură.

— Când ne strângeam saltelele de yoga, Ellie mi-a spus că a avut orgasm când Dave se freca de ea.

Se şterge nonşalant la gură.

— înţelegi în ce fel te afectează chestia asta? Să ştii ca cineva la câţiva metri de tine a avut orgasm în timp ce logodnicul se freca de ea la un curs pentru gravide?

Într-un final, se uită în ochii mei.

— Nu mă simt prea bine, Huxley.

eşti în compania potrivită, pentru că eu, nu o să-l mai pot vedea niciodată pe Dave cu aceiaşi

ochi după ce a stat mândru cu erecţia la vedere.

jyjă mir că nu i te-ai alăturat.

Mai ia o lingură de supă şi soarbe.

Ştii tu, pentru că pare să-ţi placă să fii cel mai bun în toate. Ar fi fost amuzant să văd cine era mai tare.

— Ce s-a întâmplat azi a fost complet lipsit de profesionalism şi n-am de gând să repet figura.

— Ştiam eu!

Clatină din cap.

— Ce ştiai? o întreb.

— Că îţi intra băţul în fund tot mai adânc când eram la curs.

— Vrei să spui că ţi-ar plăcea să mai mergi la cursul ăla?

— Absolut deloc, dar o putem considera experienţă de viaţă. Nu e nevoie să fii atât de rigid tot timpul, fără nicio aluzie.

— Nu sunt rigid tot timpul, îi spun. Doar că nu-mi place să se frece cineva de mine în faţa unui partener de afaceri, doar că să-i văd pe urmă erecţia acelui partener.

— Nu s-a excitat că te-a văzut pe tine că te frecai.

Mă ciupesc de rădăcina nasului.

— Ştiu asta! O adăugam doar la „experienţa" zilei de azi, îi spun, mimând ghilimele. Chiar tu ai spus că nu te simţi bine. Atunci, de ce mă cerţi pe mine?

— Nu te cert, îmi spune şi respiră adânc, lăsându-se pe spătarul scaunului. Ştii, nu cred că merge chestia asta.

— Pardon? întreb, cu o voce panicată.

— Asta.

Arată între noi doi.

— Nu pare că suntem pe aceeaşi lungime de

undă, şi, inceră să fiu, m-am săturat să mă cert cu tine tot timpul.

— Crezi că mie îmi place să mă cert cu tine?

— Cred că îţi face plăcere să mă înfurii. Măcar atâta ucru e adevărat după seara trecută.

— Alte lucruri îmi fac plăcere, îi spun, ridicând din- tr-o sprânceană, pentru că mi*a plăcut la nebunie sa-mi bag degetele in ea.

îşi dă ochii peste cap şi-şi pune mâinile pe masă.

— Cred că faptul că luăm cina împreună e prea mult. Forţăm un lucru pe care n-ar trebui să-l forţăm.

Mă aplec spre ea şi vorbesc încet:

— Nu forţăm nimic. Jucăm o afurisită de piesă de teatru. Continui să şoptesc: Cinele nu sunt ca să petrec timp cu tine, ci ca să păstrăm iluzia.

— Chiar crezi că Reign ar spune ceva? Că nu luăm cina împreună? Pare un tip cumsecade şi de încredere. Din păcate, încă nu te-a otrăvit.

Ce drăguţ!

— Nu e vorba că ar spune intenţionat ceva. Ar putea comenta în treacăt despre faptul că nu luăm cina împreună, altcineva ar putea să afle şi apoi denaturează tot pentru un articol vândut porcăriilor de tabloide. Când eşti într-o poziţie ca a mea, trebuie să fii conştient ce fel de informaţii pot scăpa, chiar dacă sunt nevinovate.

— îh! geme ea şi îşi încrucişează braţele pe piept. Dar nu ştiu cât o să mai pot suporta, Huxley.

Ochii ei par epuizaţi când se uită la mine, moment în care inu dau seama ca poate are dreptate. Chiar e epuizant Bă te dai în spectacol, să te asiguri permanent că spui ce trebuie. Simt obişnuit sa mă prefac că sunt altcineva, aşa

m-am purtat mereu în jurul asociaţilor mei. Profesional, stăpân pe mine, atent, concentrat. Dar, în realitate, aunt ca orice alt bărbat care nu vrea decât să se relaxeze, care glumeşte, tachinează, se distrează. Pentru un om care nu e obişnuit să se prefacă, este epuizant, mai ales când nu rişti felul tău de a-ţi câştiga pâinea, ci pe al altcuiva.

— Cât mai poţi să faci chestia asta? o întreb, devenind serios.

îşi întoarce ochii spre mine.

— Ce vrei să spui?

— Dă-mi o perioadă! Pot să-l sun mâine pe Dave, să văd dacă vrea să ne întâlnim. Să vorbim despre afacere. Voiam să mai insist puţin pe prietenia asta înainte să aduc vorba de afaceri, dar îţi înţeleg nevoia de a termina odată.

— Păi, nu ştiu.

Are o privire derutată.

Dau din cap.

— O să vorbesc mâine cu fraţii mei.

Mai iau o lingură de supă şi sorb, retrăgându-mă în sinea mea.

Ea nu se mişcă, doar stă pe loc şi se uită la supă, lăsând-o neatinsă.

După câteva minute de tăcere, îmi spune:

— Ştii ce ar fi. de ajutor?

Ce? întreb, îndreptându-mi atenţia spre ea.

— Unul dintre motivele pentru care am fost de **acord** cu treaba asta a fost că, atunci când luam cina la Chipotle, păreai un om cu care m-aş putea înţelege, dar undeva, pe traseu, chestia asta s-a schimbat.

Nu pot schimba cine sunt.

Asta e problema. Nu ştiu cine eşti. Şi nici tu nu ştii cine sunt.

Nu credeam că te intere&ează să mă cunoşti la un nivel **personal,** dat fiind că avem o relaţie strict de afaceri, ga scoate un geamăt.

__ Doamne, tu şi afacerile tale afurisite! Ce-ai zice să laşi mentalitatea asta de *business* deoparte pentru o clipă şi eă mă cunoşti pe mine? Poate în felul ăsta mi-ar fi mai uşor la ieşirile astea cu tine. Mai uşor să mă prefac, pentru că nu m-aş mai simţi ca şi cum m-aş freca de un străin la un curs pentru gravide.

Mă gândesc la ce îmi cere şi nu e deloc mult. Dar ştiu că am ridicat un zid în jurul ei. Dacă o cunosc mai bine, o să-mi placă şi mai mult de ea. O simt. E genul de fata care mi-ar putea atrage atenţia cu uşurinţă şi m-ar ţine agăţat. Nu asta caut, să fiu cucerit, să încep vreo relaţie. Nu am răbdarea necesară să mă concentrez la aşa ceva, nici nu sunt pregătit să-i acord cuiva timpul meu. Sunt prea egoist în acest moment. Prea concentrat pe carieră, pe scopurile mele.

Dar am nevoie de ea.

Futu-i, câta nevoie am de ea!

Am nevoie de ea să mă ajute să închei tranzacţia, iar dacă asta înseamnă să schimb macazul şi să o las să mă cunoască mai bine, atunci, bâga-mi-aş, asta trebuie să fac!

— Bine! îi spun. Două întrebări în timpul zilei. Două la cină. Ar trebui să fie de ajuns.

— De ajuns? Parcă ai fi Mary Poppins, cuviincios şi altele.

— Accepţi propunerea?

Ridic dintr-o sprânceană. ^

— Spui că întrebările astea pot fi puse în fiecare zi.

— Da! Îţi convine?

Lottie clatină amuzată din cap.

— **Nu mă aşteptam sa fie atât de formal, dar**

cred că trebuie să mă descurc şi aşa. Cine începe?

Mă şterg la gură cu şervetul.

— Tu!

— Chiar acum?

— Nu asta vrei? o întreb, încercând să-mi ascund nervii.

— Păi, sigur. Cred că nu eram pregătita să fii atât de deschis.

— Nu sunt chiar atât de ticălos, Lottie.

Strâmbă din buze, arătându-mi că e de altă părere.

— OK, bine, cred că o să încep cu întrebările!

Mă priveşte în ochi.

— De ce e afacerea asta cu Dave atât de importantă, încât mergi aşa de departe s-o închei?

Ar fi trebuit să ştiu că nu-mi va pune întrebări uşoare.

Foindu-mă în loc, mă întorc încet spre ea şi-mi pun braţul pe spătarul scaunului.

— De fapt, e destul de simplu. Când mă hotărăsc că vreau ceva, caut să-l obţin indiferent de situaţie. Dave are trei proprietăţi care ar fi extrem de bune pentru compania noastră. Nu vrea să le vândă doar ca să facă bani, vrea să se asigure că ajung la persoana potrivită. Eu vreau să fiu persoana aceea.

— Pare atât de... agresiv!

— Când te ocupi cu dezvoltarea proprietăţilor comerciale, trebuie să fii agresiv. Nu poţi sta mult pe gânduri. Trebuie să ştii ce se vinde, unde se vinde şi ce potenţial are locul. Eu, Breaker şi JP stăm mereu cu ochii şi u*6' chile ciulite, în timp ce dezvoltăm proprietăţile existente ca să facă în continuare bani pentru noi. Proprietăţile lui

e ar **însemna o** oportunitate grozavă pe care nu **o** pot g^pa din mână doar pentru că nu **mă** cunoaşte ca **om.** Chestia asta nu-mi convine.

Lottie da aprobator din cap.

— înţeleg de ce pare logic. N-aş merge atât de departe ca tine, dar înţeleg.

Ostilitatea din vocea ei a mai scăzut şi i s-a mai de- gcreţit fruntea. Nu-mi place să recunosc, dar poate ca ideea asta cu întrebările nu a fost chiar atât de rea.

— Acum vrei să puii eu o întrebare? încuviinţează din cap.

— Da, dă-i bătaie!

OK, dacă începe în forţă cu o întrebare grea, la fel fac şi eu.

— De ce ţi-e atât de, ruşine să le spui mamei tale şi lui Jeff că ai fost concediata?

— Ar fi trebuit să mă aştept la asta, dat fiind ce te-am întrebat eu.

Oftează.

—-Am crescut cu Angela, patroana de la Angeloop, blogul de lifestyle. îi dă bătăi de cap lui Gwynetb Paltrow de la Goop. Noi când eram, când nu eram prietene.

— Ce înseamnă asta? o întreb. în ce mă priveşte, ori suntem prieteni, ori nu!

Lottie clatină din cap.

Nu şi cu Angela. Avea câte o prietenă în fiecare săptămână, ca un fel de aroma săptămânii. Nu era nicio Problemă pentru ea să treacă de la o prietenă la alta şi, când se sătura de una, trecea la următoarea, care deve- nea noua ei cea mai bună prietenă. Crescând într-un oraş bogat cu un venit mic, Angela mi se părea fascinantă.

Ştiu că sună ridicol, dar, când eşti copil, lucrurile atrăi citoare sunt distractive. Angela avea toate acele lucrul strălucitoare şi ne distram grozav împreuna. Merge la şcoală cu BMW-ul ei, petreceam săptămâni întregi la ea

acasă, dând petreceri la piscină, şi pe urmă, într-o ^ oarecare, nu mai eram persoana la care apela. Era chi nuitor, toxic, şi totuşi o primeam mereu înapoi din cauza felului în care ne distram.

— înţeleg, îi spun. E definiţia toxicităţii.

— Ştiu, asta mi-a spus şi mama. Mama o urăşte, de fapt. Aşadar, când am absolvit şcoala cu diplomă în afaceri, iar Angela mi-a oferit un job la start-upul ei, mama a fost extrem de sceptică pentru că îmi uneam forţele cu o persoană când caldă, când rece.

— Un sentiment firesc.

— Da, probabil. Mama avea dreptate. Mi-a spus o dată ceva ce mă loveşte acum mai mult decât a facut-o atunci: „S-a purtat cu tine cu dispreţ şi cu o cruzime desăvârşită *ca prietenă* de-a lungul relaţiei voastre, Lottie; aşadar, cum crezi că o sâ aibă impresia că te poate trata în afaceri?”

— La fel, nu?

— Da! Dar aveam puţine variante. Puteam lucra undeva care se asemăna vag cu domeniul în care voiam să fiu sau puteam lucra pentru Angela, să creştem afacerea şi sâ preiau controlul. Mi-a oferit un salariu mic pentru început şi a spus că, după un an, dacă o ajutam să-şi creasca afacerea, avea să-mi dea mărirea meritată. Am considera ca e o situaţie sigură. Mama, Jeff şi sora mea au spus n-o fac, că nu pot avea încredere în Angela. Dar am
şi am excelat. Am dezvoltat afacerea aceea în ceea ce acum. Am avut o contribuţie majoră ca a-o fac cunoscută pe Angela peste tot. Şi când a venit timpul pentru mărire...

Te-a concediat.

Clatin din cap.

— Şi eu sunt destul de necruţător când e vorba

de afaceri, dar în niciun caz n-aş face aşa ceva. Recunosc un angajat bun când îl văd şi, în loc să-l elimin, mă asigur că se dezvoltă. S-ar descurca mult mai bine sub aripa mea decât a unui competitor. Presupun că Angela s-a simţit ameninţată şi a vrut să scape de tine înainte ca altcineva din companie să-şi dea seama de valoarea ta.

— Probabil.

Se uită la mâinile ei împreunate.

— În orice caz, mi-a fost prea ruşine să le spun mamei şi lui Jeff. N-am vrut să aud „ţi-am zis eu”, aşa că de-asta am ajuns să stau aici, cu tine. Din disperarea de a-mi salva onoarea.

— înţeleg nevoia de a-ţi apăra reputaţia. Cred că e unul dintre motivele pentru care am o abordare atât de agresivă cu Dave. Toţi cei din branşă ştiu că urmăresc proprietăţile şi că obţin ce vreau, dar Dave îmi dă bătăi de cap, iar asta îmi pătează reputaţia.

— Nu poţi câştiga mereu.

— Ba da! îi spun. Eu câştig întotdeauna.

— Mă bucur că ai o perspectivă iertătoare.

Scot un chicotit uşor.

— Care e a doua ta întrebare?

înclinând capul pe o parte şi studiindu-mă, mă întreabă.

— Pari atât de rigid tot timpul, încât îmi vine greu

Ba-mi imaginez că te distrezi, aşa că întrebarea mea e ce **îţi place să faci de distracţie?**

îmi trec mâna peste obraz.

— Când am o secundă liberă să respir, îmi pJace merg la meciuri de baseball.

— Lasă-mă să ghicesc – stai pe locurile cu **perne.**

— Nu aş accepta ceva mai puţin.

— Ştiu că e încă o întrebare, dar să-i spunem între, barea 2a.

— O trec cu vederea, îi răspund.

— Ai o echipă preferată?

Clatin din cap.

— De fapt, nu, ceea ce pare ciudat. îmi plac câteva dintre echipele din California, îmi place să merg pe nişte terenuri şi să văd cum diferă faţă de altele şi urmăresc un bun prieten din facultate. Anul ăsta se retrage, e în turneul de adio.

— Ooo, întrebarea 2b, cine e prietenul tău?

Pufnesc în râs.

— Penn Cutler. Joacă la Chicago Bobbies, dar am fost la facultate împreună. A avut un drum greu în prima ligă, dar arată bine în ultimul sezon.

— Va trebui să-l caut. Dar... baseball, atât? E singurul lucru care îţi place?

— Nu, îmi place să stau cu fraţii mei! îmi plac zalele la piscină. Jocurile simple, aruncarea cu inele, cu saci umpluţi cu bile, mersul la plajă. Nu sunt surfer, dar eu şi băieţii jucăm fotbal pe plajă destul de des.

Ridic din umeri.

— Ne relaxăm când avem ocazia.

Clipeşte de câteva ori şi râde, clătinând din cap.

— N-aş fi crezut niciodată că-ţi place să joci fotbal pe plajă. M-am gândit că eşti omul care stă şi fumează m camere îmbrăcate în stejar, purtând un smoching cu logo, cu trabucul în mână, vorbind despre bursă şi despre cum ţi-o trage Dow[1]. Că eşti genul care merge la operă şi îi place. Genul care ia lecţii de

---

[1] Dow Jones Industrial Average—unul dintre cei mai cunoscuţi indici bursieri din lume (n. tr.).

pian în timpul liber pentru câ **trebuie** să fie **bun** la toate.

— Am **învăţat să** cânt când eram tânăr.

— **Normal că ai învăţat! Dar fotbal pe plajă, asta e o activitate de oameni normali. Acum o să-mi spui că îţi place să mergi la concerte.**

— **îmi place, îi spun. Trebuie să fie muzica potrivită, însă. Nu o să mă duc la concert la Bruno Mars, dar să zicem că, dacă vin Foreigner în oraş, cu siguranţă o să iau bilete.**

— **Nu, în niciun caz, nu te văd făcând asta. Nu te văd la concerte. Şi, dacă te duci la concerte, probabil eşti tipul ăla ţeapăn, cu berea în mână, care nu se mişcă, nu cântă, nici nu zâmbeşte.**

— Ai fi surprinsă.

M-a relaxat cu întrebările astea şi nu mă simt prea confortabil. Sunt... precaut din fire, necruţător la nevoie. Dar avându-i pe fraţii mei drept cei mai buni prieteni, am devenit reticent la alţii. Şi iat-o pe Lottie, hotărâtă să mă cunoască mai mult decât sunt dispus.

— **Foarte interesant!**

Are zâmbetul pe buze, şi e o expresie atât de sinceră, încât mă mir ca doar de atât avea nevoie. O conversaţie, ceva atât de simplu.

— **OK, e rândul tău, ultima întrebare.**

După ce mă gândesc puţin, o întreb în cele din urmă.

— **Concertul ideal la care ai merge?**

— **La un artist mort sau viu?**

— Ambele, îi răspund.

— **Dacă aş putea să-l readuc la viaţă pe Freddie Mercury mi-aş da sufletul s-o pot face. Să-l văd în viaţă, să-l văd ţ*! scenă... Doamne, ar fi visul suprem! Dar să văd pe cineva viu... hm, chiar acum... probabil Fleetwood Mac.**

Surprins, îi spun:

— Nu mă aşteptam la răspunsul ăsta. Din tot ce mi-ai spus, aş fi crezut că o să spui Foreigner.

— Adică, ei sunt în top, dar sunt obsedată de Stevie Nicks şi noile colaborări pe care le-a avut cu Miley Cyrus... Ooo, cât de bune! Şi e o muzică relaxantă, ştii? Poţi să o asculţi într-o zi ploioasă sau când eşti la plajă. Şi „Dreams".,.

îi apare zâmbetul pe faţă.

— Cred că e piesa ideală pe care să te săruţi. Ritmul, atmosfera ei. E atât de frumoasă! Eşti fan Fleetwood Mac?

Dau aprobator din cap.

— Da! Mai ascult uneori când lucrez.

Lottie ridică mâna, uimită.

— Asculţi muzică atunci când lucrezi?

— în fiecare zi.

— Uau!

Mă împinge în umăr.

— Vezi? De asta aveam nevoie. Să te văd purtându-te omeneşte.

Scoate un oftat adânc.

— Mă simt mai bine.

îşi ia lingura şi începe iar să mănânce supă.

— Te simţi mai bine? Aşa de uşor?

Da! Ar trebui să ştii, Huxley, că sunt destul de uşoară.

Da... am aflat asta aseară.

Şi ia te uită... mai face şi glume. Incredibil!

Capitolul paisprezece

LOTTIE

MĂ UIT LA CEAS SĂ VĂD CÂT E ORA. ABIA TRECUT DE unu. Azi am luat prânzul devreme, întrucât Kelsey avea o întâlnire la unu şi jumătate cu un potenţial client. în ultima oră şi jumătate am lucrat la website, aşa că aveam nevoie de o pauză.

Lasându-mă pe spate pe scaunul incomod de la masă – vom avea nevoie de un spaţiu de birou la un moment dat, nu doar de garsoniera micuţă a lui Kelsey iau telefonul şi deschid mesageria cu Huxley.

Ieri a fost un adevărat montagne russe. într-o clipă, sunt impresionată de el şi de felul în care s-a ţinut de cuvânt şi a reprogramat întâlnirea cu Kelsey, fără a pune la socoteală ce am aflat despre cum a avut grijă de angajaţii lui, contrazicând impresia pe care mi-o formasem în ce-l priveşte. În clipa următoare, mă duce la un curs ciudat pentru gravide care m-a scos total din zona mea de confort. Nu m-a ajutat ’¿ci faptul că nu s-a lăsat deloc în voia momentului. Asta a

fost partea cea mai rea – dacă ar fi râs cu mine de-a lungul acelei experienţe neplăcute, ar fi fost un moment memorabil, dar el a fost ca un robot, înrăutăţind situaţia şi mai mult. Şi apoi am dat nas în nas cu Angela.

Doamne, ar putea fi mai îngrozitoare de atât?

O dispreţuiesc.

Ce tupeu a avut să spună „trebuie să găsim o soluţie", când a văzut că eram împreună cu Huxley Cane – ştiu, ne prefacem, şi totuşi! în ultima vreme, Angela şi-a dat arama pe faţă. Dar mai rău decât întâlnirea cu ea a fost felul în care a reacţionat Huxley.

A fost protector.

M-a apărat

A controlat situaţia.

Bărbatul pe care l-am dispreţuit în ultima săptămână a fost alături de mine, fără măcar să i-o cer. Cred că niciodată n-am fost mai confuză ca acum.

Dar când ne-am întors la maşină s-a transformat iar în robot.

Cu umerii încordaţi, strângând cu putere de volan. M-a dat la o parte cât ai clipi.

Şi habar n-am de ce.

Personalitatea aceea de robot şi-a făcut apariţia şi la cină. N-am mai suportat; mă săturasem şi aproape l-am lăsat baltă.

Schimbător cum este, s-a aruncat şi mi-a arătat din nou personalitatea generoasă, cea pe care am văzut-o la Chipotle.

Şi mi-a oferit două întrebări pe zi şi două pe seară, ceva la care nu mă aşteptam. Nu sunt sigură dacă mă credea în stare să le pun, dar sunt. Lucrurile vor fi mult
mai uşoare dacă reuşesc să-l cunosc mai bine. Mă

voi simţi mai confortabil şi, aşa cum spunea Kelsey, poate vom deveni mai credibili în acest fel. îi trimit un mesaj.

Lottie: Ce asculţi acum?

Mă mir văzând punctele apărând lângă numele lui. Huxley: „The Chain'- Fleetwood Mac. Mi-ai stârnit cheful ieri. I-am ascultat toată ziua.

Zâmbesc în sinea mea şi-i răspund.

Lottie:Şieu. Tocmai am cântat în gura mare.Jihiannon". Mouse-ul a fost microfonul meu şi am folosit lanterna de la telefon pentru atmosferă. Ai făcut şi tu ia fel?

Huxley: Nu!

Lottie: Paşi mici, presupun. Haide, pune-mi una din întrebările de peste zi!

Huxley: Asta se întâmplă acum?

Lottie: Da, ai spus două întrebări ziua, două seara. Aşa că, dă-i drumul!

Huxley: Cea mai mare prostie pe care ai făcut-o în facultate?

Lottie: întrebare din trecui. OK, hm... Ei bine, nu prea făceam prostii în facultate. Ştiu că pare c-aş avea nişte poveşti grozave de spus, dar nu am prea multe, doar una singură mai răsărită.

Huxley: Care anume?

Lottie: Era un bar în care mergeam des, Chicken Leg- Era o bombă. Acceptau orice fel de act de identitate şi puneau unele dintre cele mai frumoase cântece din lume, şi când 8pun cele mai frumoase cred că ştii lu ce mă re^er' Rock de modă veche. într-o seară au avut concurs playback cu tricouri ude. Premiul era de o mie de do ri.

Huxley: Cred că-mi dau seama încotro baţi.

Lottie: Nu prea am cu ce lucra în partea de sus, dar am purtat cel mai subţire tricou pe care îl aveam, fără sutien, şi, când a fost rândul meu să fac playback pe ‚Jhn't Stop Believinm, mi-am udat sânii cu apă şi m-

am dezlănţuit. în seara aia, am plecat mai bogată cu o mie de dolari.

Huxley: Ce-ai făcut cu banii?

Lottie: *Am plătit amenzile de parcare adunate pentru că eram leneşă şi parcam în locuri interzise la şcoală.*

Huxley: Ce mod nefericit de a cheltui banii!

Lottie: Oricum i-aş fi dat pe facturi.

Huxley: Ai lucrat în timpul facultăţii?

Lottie: Asta e a doua întrebare?

Huxley: Da!

Lottie: Atunci, da! Am fost ospătăriţă la un restaurant. Câştigam bani frumoşi, dar programul era lung, clienţii erau groaznici şi duceam înapoi la bucătărie cel puţin o friptură pe săptămână pentru că era prea crudă. Dar le serveam cina oamenilor bogaţi şi plăteau bine. De asta nu mă înec în datorii. Mă rog, de asta şi datorită ţie...

Huxley: Să ai credite de studii de doar treizeci de mii de dolari când ai absolvit în urmă cu un an? Nu e râu deloc, de fapt.

Lottie: Dar când nu ai nimic, treizeci de mii înseamnă mult.

Huxley: înţeleg. Care e a doua întrebare?

Lottie: Ce joc de societate îţi place cel mai mult?

Huxley: Nu om unul preferat.

Lottie: Ce răspuns plictisitor! Trebuie să fie vreun joc pe care îţi place sâ-l joci.

Huxley: Nu joc jocuri de societate.

lottie: De cărţi1

Huxley: Uno?

Lottie: E o întrebare sau un răspuns?

Huxley: Răspuns. E singurul lucru la care m-am gândit. Breaker ne pune sd jucăm Uno Attack câteodată. E distractiv.

Lottie: Oooo, îmi place Uno Attack! Când cărţile astea te scuipă, e opera diavolului! Bun răspuns, Huxley. îl accept.

Huxley: Mă bucur! Acum mă întorc la treabă.
Lottie: Ne vedem la cină!

— Tu ai cerut chestia asta? întreb după ce Reign iese din cameră.

Huxley, care arată deosebit de chipeş într-o cămaşă neagră, îşi aşază un şervet în poală, apoi întinde mâna după sosul de hrean făcut în casă.

— Mi-ai făcut poftă de friptură. Sper că a ta nu trebuie trimisă înapoi.

— Ce obraznic! îi spun.

îşi toarnă sos peste friptură şi îmi întinde vasul. Degetele noastre alunecă unele peste altele şi, nu ştiu de ce, dar atingerea lui îmi stârneşte un val de dorinţă in sus, pe braţ, şi direct în inimă. De unde şi până unde?

Dregându-mi vocea, îi spun:

— Dar arată foarte bine. Cartofi noi şi... ce ziceai că e cheBtia aia verde? întreb.

— Broccolini.

Dă răspunsuri scurte, tăioase, ceea ce mă face să mă gândesc la un singur lucru – trebuie să-l încălzesc iar dacă vreau să fie atent ca mai devreme. Părea destul de deschis în mesaje, dar în persoană ţine garda ridicată. Partea bună este că ştiu că o pot da jos cu puţină încurajare.

Broccolini pare ceva desprins dintr-o carte de Dr. Seuss.

— E bun.

— Ce-i asta de deasupra? întreb, încercând să văd dacă dă răspunsuri mai elaborate.

— Vinegretă de muştar,

Huxley îşi taie friptura.

— OK...

îmi frământ creierii să mai găsesc ceva de spus,

când începe:

— Am luat azi legătura cu Dave, aşa cum am promis. L-am rugat să stabilească o întâlnire ca să discutăm despre afaceri.

O, fir-ar, am uitat c-a zis că asta avea de gând, chiar şi după ce a recunoscut că şi-ar dori să mai aibă puţin timp să dezvolte prietenia asta lor. Mă simt vinovată. Am avut un moment de slăbiciune aseară când i-am spus că m-am săturat. Eram frustrată, şi pe bună dreptate, din pricina individului introvertit cu care interacţionam. Dar frustrarea s-a transformat în altceva aseară – în apreciere.

Apreciere pentru felul în care s-a relaxat şi i-a dat o şansă ideii mele fără vreun gând sau privire nemulţumită.

— Nu era nevoie să-l suni, îi spun. Aseară aveam o stare proastă. N-ar fi trebuit să-ţi spun că sunt pregătită să termin.

îmi ridic ochii la el.

— îmi pare rău!

E în regulă! Trebuie să ne ocupăm de afacere, răspunde destul de glacial. Va încerca să-şi facă timp pentru mine săptămâna asta. Când o face, voi avea grijă să-i spun câ eşti ocupată şi nu te poţi întâlni cu Ellie.

— Huxley, nu e nevoie să faci asta. Am semnat un contract. Pot să ies cu Ellie.

Ochii lui se opresc asupra mea şi îmi spune cu asprime:

— E în regulă!

Nu pare a fi „în regulă”.

Şi, uite aşa, conversaţia s-a terminat! Exact când credeam că începe să se mai deschidă faţă de mine, redevine taciturn. Nu cred că voi înţelege vreodată schimbările astea de dispoziţie sau de ce le are, probabil pentru că nu mă lasă să

mă apropii atât cât să înţeleg de ce se poartă aşa.

Dar cred că aşa e în „afaceri”, nu?

M-am săturat de chestia asta! De termenul ăsta. De când au devenit afacerile atât de impersonale? Când mama a avut prima firmă de curăţenie, înainte să fie angajată ca senior manager pe postul actual, nu era niciodată rece. Era caldă, prietenoasă. Era unul dintre motivele pentru care o iubeau clienţii atât de mult, pentru ca avea mare grijă de ei, pentru că de fapt nu era... indiferentă. Deşi, ca să spun drept, afacerea mamei însemna să le *ofere* clienţilor, pe când a lui Huxley presupune să achiziţioneze.

Dar asta nu explică de ce Huxley simte nevoia să se poarte aşa.

Să vedem dacă pot să-l relaxez cum am făcut aseară.

— E timpul pentru întrebări – eşti gata?

Ridică dintr-o sprânceană şi se uită la mine. Pentru o fracţiune de secundă, cred că o să-mi refuze satisfacţia de a renunţa la faţadă din nou, dar îşi întoarce din nou ochii la friptură şi taie o bucată.

— Sunt gata!

Frate, o să fie greu să-l scot din carapace în seara asta! Trebuie să fie o întrebare bună, una care să-l facă să vorbească.

Hm...

Ceva care să-i stârnească într-adevăr cheful de vorbă

Ceva care să-i facă plăcere.

M-am prins!

— Dacă ai avea o barcă, unde ai merge?

O întrebare simplă, care lasă loc pentru explicaţii.

— Am o barcă. Un iaht, dacă e să respectăm terminologia.

O, hm!

— Serios? întreb, luată prin surprindere.

Adică, normal că are un iaht, e un miliardar care trăieşte aproape de ocean. De ce n-ar avea un *iaht?* Ar fi ca... hm... un cavaler iară cal. Sigur, funcţionează. *Mă rog, şi sabie, bineînţeles.*

Da, eu şi fraţii mei îl împărţim, pentru că ni s-a părut o prostie să avem toţi iahturi, mai ales că nu il folosim prea des.

De bun-simţ.

— OK... şi dacă ai putea merge oriunde cu iahtul, unde te-ai duce?

— în Alaska.

— Alaska? întreb, simţindu-mâ şi mai şocată de răspunsul lui. De ce Alaska? Credeam că o să spui Mediterana, ştii, pentru că în mintea mea acolo se duc toţi **oamenii** bogaţi.

Alaska, pentru că e splendid acolo. Munţii maiestuoşi îmbrăcaţi în zăpadă, apele albastre, pinii înalţi şi animalele sălbatice.

Dă din cap.

Mi-aş petrece timpul acolo, explorând.

— Stai puţin, vrei să spui că eşti genul care renunţă la costum pentru bocanci de munte?

___ /^ta e a doua întrebare? îmi spune.

_ **Consider-o la! îi răspund, zâmbind.**

Un rânjet minuscul apare în colţul stâng al gurii lui, apoi continuă:

— îmi plac excursiile în natură.

— Nu era pe lista lucrurilor pe care le faci de distracţie. Ridică din umeri.

— Păi, e unul dintre lucrurile care îmi plac. Sunt câteva trasee decente pe aici, mai ales pe dealuri. Eu şi băieţii încercăm să ieşim în natură în weekend, în timpul lunii. N-am mai fost de ceva vreme, ştii cum e viaţa. Dar da, aş merge cu iahtul în Alaska şi m-aş plimba pe munte, aş urmări balenele, aş sta la cort.

— Şi de ce nu te duci?

— Timpul, îmi răspunde. Timpul e întotdeauna un factor.

— Dar ai putea să te retragi chiar acum, întrucât dispui de mai mulţi bani decât ai nevoie pentru tot restul vieţii, aşa că de ce să mai continui?

Taie o bucată de carne şi o străpunge cu furculiţa. Când ochii lui întunecaţi mă privesc, simt că mi se taie respiraţia. Intensitatea lor mă dă peste cap.

— Nu ne putem opri, pur şi simplu, din ceea ce facem. Mulţi oameni depind de noi să-şi câştige existenţa. Să-şi câştige pâinea. Până nu voi simţi că am găsit pe cineva care aa se ocupe de afacere cât suntem noi plecaţi, voi munci pentru oamenii care muncesc pentru mine.

Dacă cineva din afară l-ar asculta pe Huxley ^şi * * auzi tonul tăios şi răspunsurile scurte, ar crede că om
asta e lipsit de suflet, dar apoi îţi da un astfel de ^ puns. Are toţi banii de care ar putea avea nevoie un ar putea să plece undeva în lume, să termine pentru totdeauna cu munca, dar el consideră că le datorează oamenilor timpul Lui, pentru că şi ei i-au dat lui timpul lor.

Asta mă impresionează mai mult decât mă aşteptam

— E un răspuns plin de bunătate, Huxley. Mă foci 8j cred că există o inimă sub cămaşa aia frumos călcată.

— E acolo unde trebuie să fie.

la o gură de apă şi întreabă:

— Cel mai frumos loc in care ai fost în vacanţă?

— Ooo, o să fii foarte dezamăgit! Noi nu prea mergeam în vacanţa în copilărie. Mama nu avea bani, dar când reuşea să pună deoparte, îi foloseam pentru

o zi grozavă la Disneyland. Mama ne răsfăţa. Ajungeam devreme, înainte să se deschidă parcul, mâneam tot ce ne doream, ne dădeam de două ori în caruseluri, uneori de trei ori, şi stăteam până se închidea. Unele dintre cele mai frumoase amintiri ale mele sunt la Disneyland. Singura vacanţă în care am fost vreodată a fost la Parcul Naţional Redwood. Am mers cu cortul. Nu suntem amatoare de sălbăticie, dar a fost distractiv. Am încercat să pregătim mâncarea la foc, am trăit cu nalbe şi am jucat cărţi tot weekendul, când nu ne minunam de copaci. A fost foarte amuzant.

— Aşa pare. Mereu mi-a plăcut să merg cu cortul.

— Lasă-mă sa ghicesc – cu fraţii tăi.

Dă din cap.

— Da, facem totul împreună.

— Asta e şi senzaţia mea. Ştii, nu am fost **prezentaţi** oficial, dar presupun că ştiu despre mine.

— Aşa e.

Păi, poate vineri putem face cunoştinţă.

_ Se poate aranja.

Muşcă din friptură, şi mă uit cum i se mişcă maxila- ferm în sus şi în jos. OK, nu ştiu de ce, dar mi se pare gaty. Da, cred că o iau razna.

_ g rândul tău să pui o întrebare.

Exact, ii spun, întorcându-mă la farfuria mea. Hm... Care e fratele tău preferat?

Chicoteşte.

— Acolo baţi, nu?

— De ce nu? Trebuie să fiu pregătită când îi întâlnesc.

— Dacă ar fi să aleg, aş zice că sunt mai apropiat de JP. Suntem apropiaţi şi ca vârsta, dădeam mereu amândoi de necaz şi am lucrat mai mult împreună ca să construim compania. Probabil tot la el aş apela dacă aş avea nevoie de cineva să mă scoată din închisoare pe cauţiune.

— Închisoare? De ce mergi la închisoare?

— Am făcut prostii când eram copii.

— De pildă? întreb.

Clatină din cap.

— E o întrebare pentru altă zi. Ţi-ai făcut norma. **Şi** nu încerca tâmpenia aia cu 2a, 2b, ai folosit-o deja!

— Ei, dar ştii să strici cheful omului!

— Joc jocul aşa cum a fost stabilit. E rândul meu!

la paharul cu apă şi bea o gură. După ce îl pune jos, pare nesigur.

— Nu ştiu exact cum să întreb fără 3ă pară dezagreabil, dar ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

— Nu e dezagreabil. A părăsit-o pe mama de mult. Era şofer de camion. Nu voia să se stabilească undeva. N-am avut niciodată o relaţie cu el, dar i-a trimis mereu mamei pensia

alimentară. De asta şi-a permis casa în care lo cuim. îmi amintesc că am auzit-o odată **vorbind** cu bunica
la telefon într-o seară târziu, când a plecat tata. spunea că nu i se pare corect eă ia bani de la el, dar buni^ i-a retezat-o pe loc. A fost prima dată când am auzit-o pţ bunica vorbind pe un ton atât de Btrict. A spus că mama nu a făcut copiii singură. Că banii trimişi de el nu sunt o pomană, sunt datoria lui. Şi de atunci mama a acceptat ce curile în fiecare lună. îi trimiteam felicitări de sărbători şi de ziua lin de naştere, dar cam la asta s-a redus tot. Acum sincer, n-am idee ce face sau unde e. Şi suntem OK cu asta pentru că îl avem pe Jeff şi el e tot ce ne trebuie.

Huxley rămâne tăcut o clipă, apoi spune:

— Nu-mi imaginez că mi-aş putea abandona familia aşa, dar măcar a reuşit să fie alături de voi într-un fel.

— Ne-a ajutat să avem o casă pe care mama nu şi-ar fi permis-o. Şi e o casă atât de frumoasă, plină de amintiri!

— Am simţit asta când am fost acolo. E foarte primitoare.

îşi mai bagă o bucată de friptură în gură şi tace.

Aşa rămâne pentru tot restul serii. Şî, bineînţeles, fiind aşa cum sunt, reiau conversaţia în minte, încercând să descopăr momentul sau ceea ce am zis de l-am făcut să se închidă atât de repede.

Numai de-aş putea întreba...

— Ce faci? mă întreabă Kelsey în timp ce-mi ridic picioarele pe scaun şi pun telefonul pe genunchi.

— Mă pregătesc să-i pun întrebări lui Huxley.

— Despre ce?

— Despre el, îi răspund. Face parte din înţelegere, ca să nu mă pierd cu firea că trebuie să trăiesc şi sa mă refac cu un robot. Pot să-i pun întrebări. Două în timpul ^lei *şi* două seara. Şi el poate face acelaşi lucru.

— Uau, pare foarte... calculat!

— Aşa e Huxley. Are nevoie de ordine.

Kelsey mă studiază şi apoi îşi trage scaunul mai aproape ca să se poată întinde şi să-mi dea un ghiont în braţ.

— îţi place de el, nu-i aşa?

— Poftim? întreb, încruntându-mă. Ai înnebunit? Nu, nu-mi place de el. E... sociopat. Nu e genul de care m-aş simţi atrasă. Dar e plăcut să-l cunosc puţin mai bine, pentru că sa iau cina cu cineva care îşi petrece timpul ori enervându-mă, ori stând mut ca peştele nu e ceva ce aş numi distractiv. Asta mai îndulceşte aranjamentul.

— Aha! face ea cu un zâmbet şi se ridică de pe scaun. Mă duc până la restaurantul cu salate de pe colţ. Vrei să-ţi aduc ceva?

— Te rog!

Îi zâmbesc, nevrând să insist pe neîncrederea ei.

— Salată tocata, fără roşii. Mersi, surioară!

Cu rânjetul pe faţă, îşi ia poşeta şi iese pe uşă. Când uşa se închide, deschid mesageria cu Huxley şi întreb ce voiam să aflu aseară. Poate ar fi mai receptiv dacă răspunde prin mesaje, când nu trebuie să mă privească în ochi.

Lottie: Ce prostii făceai cand erai mic?

Zâmbesc în sinea mea când apar punctele pe

ecran. ***Huxley: Ştiam că asta urmează.***

Lottie: Atunci, probabil ai un răspuns bun pentru mine, nu?

Huxley: Depinde ce înseamnă bun.

E mult mai jucăuş prin mesaje. Mă face să mă întreb are impresia că nu trebuie să-şi păstreze masca atunci când scrie, aşa cum face când suntem fată în faţă? Cel probabil, simte că poate fi el însuşi. Se ascunde după con- fortul telefonului ca în spatele unui scut de protecţie.

Lottie: Nu mai evita! Spune-mi ce obrăznicii ai făcut!

Huxley: Vrei obrăznicii?

Lottie: Nu genul acela de obrăznicii... Mă rog... acum m-ai făcut curioasă. Eşti obraznic?

Huxley: Astea sunt cele două întrebări de azi?

Lottie: Te laşi greu convins, dar vreau să-mi răspunzi aşadar, da, acestea sunt cele două întrebări. Aş prefera sd-mi răspunzi prima dată la întrebarea cu închisoarea.

Huxley: Ca să ştii, n-am fost niciodată la închisoare, pentru că n-am fost prinşi. Dar eram ruşte nesimţiţi plictisiţi şi ne bateam joc de vecini, furam prostii din curţile unora şi le duceam în curţile altora. Aşa că domnul Galstone de la colţul străzii se trezea cu ghivecele doamnei Dreerie, dar le modificam cumva, le vopseam cu sprayul Chestii prosteşti, dar îi făceam pe vecini să vorbească, să se certe. Era amuzant.

Lottie: Ce ticăloşi mici!Doamne, Jeffar înnebuni dacă i s-ar întâmpla lui aşa ceva! E foarte protector cu grădina lui. Ar vrea să fie luat în seamă de comitetul de amenajare a curţilor din The Flats, dar suntem cu o stradă prea departe ca să fim luaţi în considerare. Jeff crede că merită recunoaşterea aceea. Toţi suntem de

acord.

Huxley: Am remarcat ca aveţi o curte foarte îngrijită. Face o treabă grozavă.

Lottie: Ţi-ar aprecia complimentul. Acum... întreabă-mă tu!

Huxley: Nu vrei să-ţi răspund acum la a doua întrebare?

Lottie: Mai aştept. Loveşte-mă cu una grea!

Huxley: OK... Ai fost vreodată îndrăgostită?

Mă uit lung la telefon, citind întrebarea de câteva ori. Venind din partea unui bărbat atât de robotic, n-am crezut niciodată că ar întreba aşa ceva. Când am spus grea, mă refeream la ceva de genul „Pentru cine te-ai lăsa înjunghiată de o sabie? Echipa Jacob sau Echipa Edward?” Notă marginală... Aleg penisul strălucitor, în fiecare zi, de dimineaţă până seara.

Dar dacă am fost vreodată îndrăgostită? Asta chiar e o întrebare grea.

Huxley: Aştept...

Şi e neobosit. Presupun că e cinstit să-i răspund. Lottie: Dacă am fost vreodată îndrăgostită? Hm, aş spune că nu! Un nu ferm. Am fost împreună cu câţiva tipi, am avut relaţii, dar nimeni nu m-a captivat vreodată. Sunt destul de sigură că inima mea aşteaptă să se îndrăgostească de cineva atunci când mă aştept mai puţin. Huxley: Cu câţi tipi ai fost?

Lottie: Asta e a doua tntrebare?

Huxley: Da!

Lottie: Iroseşti a doua întrebare pe un subiect atât de banal! Am fost cu cinci tipi şi o să-ţi mai dau un bonus, doar unul dintre ei m-a adus la orgasm. Acela ai fost... tu.

Ma înroşesc la faţă când apăs pe *Trimite.* Sfinte Doamne, de ce-am spus asta? Nu flirtam, nu? Nu, nu flirtam cu el. Doar îi spuneam adevărul, şi, ştiind ce fel de bărbat e Huxley, o Bă se simtă **mândru** că a fost singurul, pentru că e un alfa care se hrăneşte cu asemenea informaţii. O să-l ajute să se deschidă mai mult în faţa mea... Sper.

Huxley: în mod clar, ai fost cu nişte nemernici. Ma bucur că te-am făcut să-ţi dai drumul pe degetele mele. ***Ooo.****,. OK,* ***lucrurile încep*** *să se* ***încingă foarte tare aici.***

Simt că transpir pe ceafă şi pare că şi buza mea de au*, umedă. Ce reacţie „atrăgătoare” la un mesaj relativ obsce *

Lottie: Tu ai fost singurul, în afară de mine.

Huxley: Dacă îţi mai acord o întrebare, îmi mai

acorzi şi tu una?

Lottie: Sunt curioasă. Deci... dai

Huxley: întâi pune tu întrebarea! Pe cea obraznică?

Lottie: Nul O păstrez la final. Vreau să ştiu dacă tu ai fost vreodată îndrăgostit.

Huxley: Niciodată. Nimeni nu s-a apropiat măcar de a mă face să simt că mi-aş putea petrece toată viaţa cu persoana aceea, că n-aş putea trăi o zi fără să o văd, că aş avea nevoie de ea în braţele mele doar ca să pot dormi bine. Am avut întotdeauna doar relaţii superficiale cu femeile cu care am fost.

Lottie: N-aş fi ghicit că asta vei răspunde. Din felul în care te porţi, tonul tău aspru şi comportamentul distant, aş fi jurat că cineva ţi-a frânt inima.

Huxley: A fost cineva care m-a dat peste cap, dar nu eram îndrăgostit. Eram mai degrabă... ataşat din motive greşite. Era legat de afaceri.

Lottie: O, înţeleg! Ei bine, aşa se explică nevoia ta de a menţine lucrurile strict profesionale între noi.

Huxley: Există un motiv pentru toate.

Lottie: Care e a treia întrebare pentru mine?

Huxley: Ai spus că doar eu te-am satisfăcut, în aforé de tine. Spune-mi care a fost cel mai tare orgasm pe can ţi l-ai provocat!

Iar mi se umezeşte buza de sus. Pentru că ştiu **exact** fără îndoială, fără a sta pe gânduri, în ce **moment** a fost Dar răspunsul meu o să-l facă să se umfle în pene ş mai mult.

lottie: A fost în seara în care m-ai satisfăcut tu. Când lntors în camera mea, mi-am tras-o cu vibratorul şi arn avut un orgasm extrem de Puternic doar găn- ¿indu-mâ la felul în care îmi controlaseşi corpul cu puţin llfnp înainte. Şi îmi dau seama că e un răspuns necuve- nii, dar e adevărul. M-ai excitat tn seara aia. Nu mai era cale de întoarcere.

Huxley: Corpul tău e uşor *de controlat.* pun telefonul jos o clipă şi respir adânc. OK, da,

bărbatul ăsta e atrăgător, se pricepe la cuvinte şi, atunci când o **arată,** personalitatea lui chiar îmi place, dar trebuie să fiu **cu** băgare de seamă. Deşi e vorba doar de afaceri, o parte din mine crede că, dacă l-aş lăsa, dacă l-aş lăsa să intre în camera mea, n-ar sta mult pe gânduri.

Lottie; E un corp grijuliu, vrea mereu să includă pe toată lumea.

Doamne sfinte, ce înseamnă chestia asta?

înainte să apuce să răspundă, îi trimit repede alt mesaj.

Lottie: OK, care e cel mai obraznic lucru pe care l-ai făcut?

Huxley: Ce e obraznic pentru mine ar putea să nu fie pentru altcineva. Mi-am tras-o cu femei în nişte locuri destul de ciudate, dar e doar sex. Obraznic înseamnă sa depăşeşti o limită, o limită care probabil n-ar trebui încălcată. Ceva interzis.

Lottie: Sunt de acord cu asta.

Huxley: Atunci, cel mai obraznic lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să-ţi desfac halatul şi să-mi strecor degetele în păsărică ta dulce.

Clipesc

înghit.

Aproape că mă înec cu salivă.

OK, ce se întâmplă? Ce se întâmplă, de fapt? Flirtează Sau e doar direct? Ce e în mintea lui? Minţile curios* vor sa ştie, pentru că răspunsul lui mă dă pe spate în clipa asta.

Lottie: Trebuie să fie ceva mai obraznic de atât. Adică ştii, să faci sex cu cineva pe biroul tău sau poate bice şi lanţuri? Nu ştiu, nu poate fi vorba de mine.

Huxley: Am depăşit o barieră în seara aceea. Eşti interzisă, dincolo de limită, faci parte dintr-o afacere şi mi-am pierdut controlul. Mi-am îngăduit sâ cedez tentaţiei. Bucură-te că nu ţi-am atins decât sexul, pentru ca, dacă ar fi fost după mine, halatul acela n-ar fi rămas pe tine. Am o şedinţă. Ne vedem la cină!

Pun telefonul jos şi ridic ochii încet. Cum naiba ar trebui să iau acum cina cu el?

— Friptură şi salată de ruccola cu nuci pecan glazurate, cartofi noi, ardei, brânză gorgonzola şi glazură din oţet balsamic. Poftă bună! spune Reign înainte de a ne lăsa cu salatele noastre bogate.

Am mâncat friptură şi aseară, dar asta arată diferit. Felii subţiri de friptură şi cartofi într-o salată... N-am mai auzit de aşa ceva, dar abia aştept, sinceră să fiu.

Când m-am întors acasă la Huxley, m-am băgat direct în cadă, unde am făcut o baie lungă şi bună şi am folosit un vibrator ca să alung tensiunea rămasă după mesajele lui. Era imposibil să cobor la cină atât de excitată. Nu, m-am detensionat şi am lăsat apa calda să-mi înmoaie muşchn încordaţi până m-am relaxat de tot.

până am ieşit, Huxley îmi cerea să mă grăbesc cu un mesaj care spunea că e gata cina.

Mi-am pus un halat – şi o pereche de chiloţi, din motive evidente – şi am alergat jos, unde Huxley etatea la masă îmbrăcat cu o cămaşă bleumarin, cu mânecile suflecate până la coate şi primii doi nasturi descheiaţi. Cbiar **ştie** să **poarte** cum trebuie hainele business.

— Arată bine, spun în timp ce învârt mâncarea pe farfurie, amestecând toate ingredientele.

Când mă uit la Huxley, pare din nou încordat, ţeapăn ca o scândură.

— Hm, e totul în regulă? îl întreb.

Acum de ce o mai fi supărat? Nu se termină niciodată cu el. Credeam că am căzut la pace, că ne înţelegem. Dar cu fiecare cină parcă am face doi paşi înapoi.

— De ce te-ai îmbrăcat aşa? întreabă Huxley, cobo- rându-şi ochii la halatul meu.

— Hm, eram în cadă din nou când mi-ai scris. M-am îmbrăcat repede cu ce era la îndemână. Nu-ţi face griji, de data asta am lenjerie intimă.

îi fac cu ochiul, de parca asta ar trebui să-l ajute.

Reign se întoarce în sufragerie şi spune:

— Bucătăria e curăţată şi pregătită. Dacă lăsaţi farfuriile în chiuvetă, personalul de dimineaţă va avea grijă de ele. Mă duc la recitalul fiicei mele.

în frigiderul din cămară sunt flori pentru ea, spune Huxley. Să ai o seară plăcută alături de familie!

Mulţumesc! răspunde Reign zâmbind şi apoi pleacă. Are o fiică? Nu ştiam că are familie-
^

Are. De asta iau cina devreme, ca să se poată toarce la ei.

lata... încă o dată, e grijuliu. Nu vă enervează' pe mine, da!

După câteva clipe de tăcere, Huxley spune:

— O să-mi pui întrebări?

— O, da... sigur! îi răspund. Hm, ia să văd! O între. bare, o întrebare.

Bat cu degetul în bărbie, pentru că nu-mi vine nimk în gând. Niciun afurisit de lucru. Nu mă gândesc decât la felul în care ochii lui reci îmi străpungeau halatul când m-a întrebat de ce îl port. O privire întunecată, sinistră, de parcă era cât pe ce să-l smulgă de pe mine cu dinţii.

— Putem sări peste ele în seara asta, îmi spune pe un ton ferm.

— Nu, nu, lasă-mă o secundă! Hm, ce... ăââ, ce ştii BÂ găteşti?

— Să gătesc?

— Da, ştii să găteşti vreun pic? Vreun fel de

mâncare la care te pricepi? Ceva de care eşti foarte mândru? De exemplu, să zicem că JP face un grătar în curte şi toţi vin cu ceva de acasă – tu ce ai aduce?

— JP ar fi comandat catering, îmi răspunde.

— Intră în joc! îl rog.

— Nu prea gătesc, dar, dacă ar trebui sa fac ceva, aş face ceva pe grătar, pentru că e singurul lucru la care mă pricep puţin. Aşa ca, dacă ar fi să aduc ceva, probabil Reign ar pregăti burgerii şi eu i-aş face pe grătar.

Uau! exclam râzând. A fost un răspuns foarte elaborat.

Abia zâmbind, îmi spune:

Am pierdut unele lucruri din vedere, ocupându-mă de afaceri atata timp. Gătitul e unul dintre ele.

Şi ce altceva ai mai pierdut din vedere? îl întreb.

E a doua întrebare?
Dau din cap.
_ Da, e bună pentru a doua întrebare, işi dure paharul cu apă la gură şi spune:
__ Ce aro pierdut din vedere? Probabil tot ce face un bărbat de 35 de ani. Să ies la întâlniri, să gătesc, să am bobbyuri.
— Deci te preocupă doar munca?
— Asta se întâmplă când ai o funcţie ca a mea. Te consumă.
Se uită la mine cu o privire curioasă.
— Ţi s-a întâmplat vreodată să te consume ceva?
Presupun că e una dintre întrebările lui, aşa că mă gândesc puţin.
— Vorbim despre timpul meu sau despre mine în întregime, aşa cum te consumă munca pe tine?
— Despre tine în întregime.
— Hm... Urăsc că ştiu care-i răspunsul meu, pentru că aş vrea să fie vorba de altceva.
— Ce anume e? mă întreabă.
Angela, îi răspund. M-a consumat, dar nu într-un mod sănătos. Relaţia pe care am avut-o cu ea era toxică. Uneori, mă făcea să mă simt importantă, specială, doar ca apoi să mă arunce de parcă nu contam.
Clatină din cap.
Am lăsat-o să ocupe prea mult spaţiu în mintea mea şi aş vrea să găBesc altceva care să mă consume, ceva care să mă facă să uit ce s-a întâmplat între noi două.
' Tot te mai gândeşti la cum te-a concediat? mă întreabă.
Da, tot timpul, pentru că de-asta mă aflu aici. Şi nu vreau să pară că te jignesc, dar chestia asta e foarte neconvenţională. Deci da, aş vrea să uit, să nu-i mai

dan din timpul meu. Să nu mă mai gândesc. Vreau doar să găsesc ceva care să-mi acapareze gândurile, ştii?

Huxley dă încep din cap.

— Şi, cu toate că îmi place să lucrez cu Kelsey, nu vreau să mă gândesc numai la muncă. Vreau să fie ceva sănătos. Ceva care să mă bucure. Cred că încă încerc să descopăr acel lucru.

Huxley îşi trece limba peste dinţi şi dă salata deoparte. Ce face? îşi împinge scaunul de la masă, lăsând spaţiu între el şi masă. Pe un ton poruncitor, îmi spune:

— Vino încoace!

— Ăăă... Poftim? întreb.

Ochii lui pătrunzători mă privesc fix.

— Am zis „vino încoace”.

— De ce?

— O să te învăţ ceva, ceva care să te ajute cu senzaţia aceea mistuitoare pe care încerci s-o capeţi.

— O! exclam.

Destul de simplu. Mă ridic de pe scaun, dar, până să pun şervetul jos, mă apucă de mână şi mă trage între picioarele lui şi lemnul gros al mesei din sufragerie.

— Ce naiba? îl întreb când mă ridică pe masă în faţa lui.

îmi strâng picioarele şi-mi aranjez halatul să nu se vadă nimic.

— Ce fad?

Vrei ceva care să te consume? Vrei sa-ţi alungi gândurile din minte? Aşa se face.

îmi pune mâinile pe coapse şi atunci îmi dau seama ce se întâmplă. Privindu-mă în ochi în continuare, spune.

Spune chiar acum că nu-ţi doreşti lucrul ăsta şi o să-mi devorez salata mai departe! Dacă nu, o să

te devorez pe tine.

Doamne.

Sfinte!

întotdeauna e o idee proastă să amesteci afacerile cu plăcerea. Huxley a spus-o de multe ori, dar cum naiba îmi pot refuza satisfacţia de a avea încă un orgasm? După mesajele, conversaţiile tensionate şi întrebările grăitoare... cum pot spune nu?

Nu există nicio şansă.

Vreau să mă consume.

Vreau să uit.

Vreau să trec mai departe la ceva care nu mă face să mă simt prost, ci mai degrabă complet satisfăcută.

— De ce vrei s-o faci? il întreb, încercând să-mi dau seama ce e în mintea lui.

— Sunt un bărbat generos, Lottie, dar oferta mea nu durează la nesfârşit. Există o limită de timp. Ori spui da, ori nu!

îmi muşc buza de jos, uitându-mă în jos la el. Practic, ii simt deja între picioare, simt cum se freacă barba puţin crescută de interiorul coapselor în timp ce gura lui delicioasă se lipeşte de excitaţia mea.

Mi-o doresc.

Am nevoie de asta.

Nu-l vreau în nicio altă parte.

Dau din cap, lăsându-i cale liberă, dar nu se mişcă. În scbimb, îmi spune:

— Din gura ta. Vreau **să** te aud **spunând** că mă **vrei** krtre picioarele tale.

îmi umezesc buzele, iar inima mi-o la goană.

— Te vreau, Huxley, între picioarele mele! Vreau limba ta pe clitorisul meu! Vreau să-mi dau drumul în gura ta’

Ochii i se întunecă şi mâinile îi alunecă în halatul meu până la hetelia chiloţilor. îi trage în jos şi mă ridic, aju- tându-l să mi-i scoată. îi lasă să cadă într-o parte, părând aproape insultat că purtam aşa ceva la cină.

Expusă, mă sprijin în palme, cu halatul încă legat pe talie, şi văd cum mâinile lui îmi urcă încet pe interiorul coapselor. Nu spune nimic, nici nu se uită la mine; în schimb, se concentrează pe centru, desfăcându-mi picioarele încet până sunt complet deschisă pentru el.

Nu e nevoie să-mi ating sexul ca să ştiu că sunt deja umedă. Doar gândul că el e aproape de mine, în poziţia asta, mă excită.

Mâinile îi alunecă spre interior până când degetul lui mare se lipeşte uşor de clitoris. Trece de câteva ori peste mugur cu un zâmbet satisfăcut pe buze.

— Umedă, exact cum mă aştept să fii în preajma mea, îmi spune şi desenează cercuri cu degetele. Erai umedă şi la curs, când te frecai de penisul meu gros?

Iisuse Hristoase, niciun bărbat nu mi-a vorbit aşa până acum!

— Da, îi răspund sincer. Eram.

— Te-ai atins când ai ajuns acasă?

Inspir brusc când mă sărută pe interiorul coapsei.

— M-am atins în fiecare seară de când am ajuns în casa ta.

Mă priveşte în ochi.

— Nu te aud în fiecare seară.

— Am grijă să nu mă auzi, îi spun.

^ Nu o mai face!

Degetele i se opresc.

Dacă vrei să te atingi noaptea, vreau să aud, la naiba! Vreau să te aud gemând. Vreau să ştiu că

ești satisfăcută.

— Ai vrea să privești?

Mă sărută din nou pe picior, apoi încă o dată.

— Da! Te-aș privi.

— Te-ai masturba în timp ce mă privești?

— Ar fi dificil să nu o fac, dar nu!

— De ce nu? îl întreb.

Gura lui e atât de aproape, încât îmi vine să urlu, dar se mută la celălalt picior, trecând ușor cu limba peste sexul meu, doar pentru o secunda, înainte de a se opri la cealaltă coapsa. De obicei, îmi ia câteva minute, dar nu și cu Huxley, nu în felul în care îmi supune corpul. Bine, pe lângă mesajele de mai devreme. Doar când mă gândesc la felul în care l-am făcut să tragă de cordonul halatului... mă excit.

— Nu m-aș atinge, pentru că singurul mod în care vreau să-mi dau drumul e în tine.

Și atunci gura îi coboară pe clitoris, și-mi arcuiesc spatele, iar cordonul halatului e periculos de aproape de a se dezlega din cauza mișcării bruște.

— O, Doamne, Huxley... da!

Limba lui trece peste clitoris, înconjurându-l, apăsând doar cât să mă înnebunească.

— Ai gust de miere, la naiba!

îmi suge clitorisul, trăgând, gâdilând și transformân- du-mi toate oasele din corp în gelatină.

— Iisuse!

Până să-mi trag sufletul, își strecoară două degete înăuntrul meu.

— Futu-i! strig, sperând că Reign a fost

ultimul care a plecat în seara asta.

Cunoscându-l pe Huxley, n-ar face asta dacă ar mai fi cineva în casă.

în acelaşi timp, îşi roteşte degetele înăuntrul meu, atingând un punct care îmi întunecă privirea în timp ce limba lui se învârte peste mugurul sensibil.

Mişcările lui au ritm, o sincronizare perfectă care îmi apropie orgasmul repede şi în forţă.

îmi amorţesc picioarele, iar braţele îmi tremură, abia reuşind să mă suBţină. Huxley observă şi mă împinge uşor cu mâna până rămân întinsă, cu sexul pe marginea mesei, chiar în faţa lui. Iar el profită de poziţia asta, pentru că îmi desface picioarele şi mai tare, ţinându-le pe loc şi devorându-mă cu gura.

Iar şi iar şi iar.

Nici nu respiră între mişcări.

Nici nu încearcă să mă sărute în altă parte.

în schimb, se concentrează numai şi numai pe clitorisul meu.

Asta mă termina.

Presiunea creşte la baza şirei spinării, o plăcere delicioasă, ameţitoare. Vederea mi se întunecă, forţându-mi să închid ochii şi să simt ce face bărbatul ăsta **înfumurat** dar dominator, cu corpul meu. Mă ia pe sus şi mă duci într-o altă lume, unde nu simt decât plăcerea **intensă** pt care mi-o stârneşte între picioare.

— Doamne, da, Hux! Te rog, nu te opri! Te rog!

Nu se opreşte.

Nici măcar nu şovăie.

în schimb, creşte presiunea asupra clitorisului înainte ¿e a.şi ridica mâinile pe coapse şi a-mi desface labiile cu degetele mari, asigurându-se că

are acces nelimitat.

Şi, în poziţia asta, profită de moment, limba i se învârte.

— Futu-i, da! strig, acoperindu-mi ochii cu braţul.

Limba lui pulsează.

— 0, Doamne!

Mă prinde de păr.

Buzele lui sug.

— Fir-ar, da, Huxley, da!

Presiunea creşte şi creşte şi creşte până când...

— îmi dau drumul. 0, futu-i, Huxley, îmi dau drumul! încep să am spasme, clitorisul îmi pulsează în gura lui, iar strigătul meu de extaz răsună pe pereţii albi imaculaţi din sufragerie, în timp ce savurez orgasmul pe limba lui.

Delicios. Ca un drog. 0 plăcere care-ţi schimbă viaţa. Simţind tot restul orgasmului, şoldurile îmi zvâcnesc sub el în timp ce revin încet cu picioarele pe pământ şi-mi trag sufletul.

— Doamne! exclam cu vocea răguşită.

Huxley îmi sărută sexul pentru ultima dată, apoi se aşază pe scaun. Mă ia de mână şi mă ajută cu blândeţe să ma ridic până stau în faţa lui. îmi aranjează halatul peste picioare şi spune:

— Lasă asta sa te consume în seara asta, dacă nu e nimic altceva!

Pe urma, se ridică de la masă şi încearcă să păşeabc§ într-o parte, vrând să plece, dar îl iau repede de mână şi.] întreb:

— Unde te duci?

— Am luat cina.

Ochii lui atrăgători mă fixează.

— Acum e timpul să merg la culcare.

Cu ochii la mine, îmi duce mâna la gură, îmi sărută uşor degetele, apoi pune capăt conexiunii noastre şi ae da înapoi. înainte să se întoarcă şi să se retragă din sufragerie, îi zăresc erecţia rigidă, apăsând dureros pe fermoarul pantalonilor.

Doamne, e atât de sexy, de ispititor!

Vreau să-i simt penisul în gură.

La asta mă gândesc la început, pe urmă dorinţa de a-l simţi în gură creşte cu fiecare respiraţie. Să fug după el? Ce-ar face dacă l-aş urmări? **La** naiba, cred că ştim cu toţii ce ar face! **La** naiba, cred că ştim cu toţii ce aş face eu! I-aş da pantalonii jos şi i-aş face o felaţie. M-aş bucura de actul în sine de a-i ţine penisul mare în gură.

Dar dacă ştiu ceva despre Huxley este că, dacă şi-ar fi dorit să-i iau penisul în gură, mi-ar fi cerut s-o fac. Aşa este el.

Iar după retragerea asta rapidă? Nu-şi doreşte asta de la mine.

încă.

Capitolul cincisprezece

HUXLEY

ÎNCĂ îI SIMT GUSTUI PE IIMBĂ.

încă îi simt clitorisul pulsând de plăcere, încă îi aud strigătele de extaz când şi-a dat drumul pe faţa mea.

Şi, futu-i, nu mă mai pot gândi la altceva!

Exact de asta nu voiam să mă implic. De-asta ştiam că ar fi o idee rea să depăşesc limita cu ea, pentru că mă acaparează. Pentru că e genul de femeie pe care nu poţi doar B-o guşti şi să spui „ai grijă de tine!”

Nu, îţi lasă o impresie de durată. îşi lasă amprenta. Nu se şterge.

Mă trezesc uitându-mă la ceas, să văd cât e ora şi să număr minutele afurisite până îmi trimite un mesaj cu o întrebare, aşteptând să o văd azi la întâlnirea cu sora ei.

Şi a fost de ajuns o singură degustare. Acum sunt complet distrus.

0 doresc!

N.am văzut-o azi-dimineaţâ. M-am furişat afară <fe. vreme cu geanta de Bală, am venit la birou, am făcut sport * am făcut duş aici, prea îngrijorat că, dacă aş vedea-o, m.aş îngropa între picioarele ei din nou, căutând gustul acela dulce şi vrând s-o aud din nou cum mă strigă pe nume.

Băga-mi-aş!

Ce naiba e cu mine?

N-ar fi trebuit să depăşesc vreodată limita asta. N-ar fi trebuit s-o văd ca pe o opţiune, iar motivul principal e că încep să am sentimente pentru fata asta şi ştiu că, cel mai probabil, ea nu simte acelaşi lucru.

Da, începe să mă cunoască, deşi nu pentru că mă place- futu-i, vorbesc ca un adolescent! ci începe să mă cunoască pentru a nu face afaceri cu un tâmpit care nu ştie să se poarte cu femeile.

Şi dacă m-ar plăcea cu adevărat, ar fi venit după mine aseară. Nu mă aşteptam s-o facă şi nu m-aş aştepta niciodată ca o femeie să-mi întoarcă favoarea, dar, dacă ar fi atrasă vreun pic de mine, ar fi venit la uşa camerei mele, măcar să asculte în timp ce ejaculam pe abdomen, frecând cu mâna ca un nenorocit de cal de povară în timp ce mă concentram la sunetele şi gustul orgasmului ei.

Dar nu a venit, şi trebuie să fiu conştient de asta. Trebuie să-mi amintesc ce anume facem. încercăm să încheiem o tranzacţie.

îmi îndrept atenţia spre laptop în clipa în care primesc un mesaj pe telefon. închid ochii strâns, încercând să mă stăpânesc, dar eşuez lamentabil când pun mâna pe telefon şi deschid mesajul de la Lottie.

Lottie: Ce mănânci la prânz azi?

Mă las pe spătarul scaunului şi-i răspund.

ţfuxley: E una dintre întrebările tale? lottie: Să o considerăm gratuită. Minţile curioase vor să afle-

Huxley: Nu *ştiu sigur. Probabil nimic. Am mult de lucru.* Nu e nevoie să ştie că ceea ce-mi doresc cu adevărat la prânz e sexul ei afurisit şi că, dacă ar fi aici, chiar acum m-aş ospăta cu ea înainte să apuce să respire măcar.

lottie: Cum să nu iei prânzul? Am mâncat o gogoaşă acum o oră, un burrito imens la micul-dejun şi mor de foame, gata $ă-mi mănânc braţul. Iar tu n ai luat nici cina.

Huxley: Eu îmi amintesc altceva. Am luat cina din belşug.

Futu-i, nu mă pot abţine! Nu mă pot abţine să nu-i amintesc ce am făcut-o să simtă, la naiba, şi ce mă face ea să simt!

Satisfăcut.

Lottie: întrebare: întotdeauna ai fost atât de obscen? Huxley: Când ştii ce vrei, cauţi să obţii. Nu e nimic obscen, e purul adevăr.

Lottie: Ei bine, ăsta a fost un răspuns evaziv care a funcţionat foarte bine pentru tine. Acum intreabă-mă tu ceva! Distrage-mi atenţia cât e Relsey plecată după prânz! Huxley: Ţi se pare că mă cunoşti mai bine?

Lottie: Da, dar nu sunt sigură că aş fi făcut-o fără aceste întrebări. Mă bucur că ai fost deschis la ele. Huxley: E rândul tău.

Lottie: Asta e tot ce vrei să spui?

Huxley: Da!

lottie: OK, văd că azi am parte de Huxley cel introvertit, e în regulă. Hm, întrebare: când ai făcut ultima dată sex şi cu cine?

Huxley- Astea sunt două întrebări.

Lottie: E o întrebare din două părţi îmbinate. SePUne

Huxley: De ce vrei să ştii?

Lottie: Asta e întrebarea ta?

Huxley: Consideră că şi asta are legătură!

Lottie: Mă interesează viaţa ta dinainte de a apărea eu

Huxley: Ultima dată când am făcut sex a fost proba, bil acum trei luni cu o fată pe care o cunosc de câţiva ani Uneori, ne mai întâlnim aşa, din întâmplare, fără obliga■ ţii. Nu am timp pentru altceva.

Lottie: O întâlnire doar pentru sex. Nu m-aş fi aşteptat la mai puţin. Dar trei luni mi se pare o perioadă lungă. Aş fi crezut că o faci o dată pe săptămână.

Huxley: Nu am timp. în plus, ţi-am zis că, atâta timp cât avem contract, nu voi ieşi cu nimeni în afară de tine.

Lottie: Nu ştiu cum să răspund la asta.

Huxley: Nu e nevoie. Ultima mea întrebare înainte să închei – ai emoţii pentru prezentarea de azi?

Lottie: Sincer?

Huxley: întotdeauna.

Lottie: Dai Am emoţii pentru că am muncit mult la asta. Ştiu că oferim un serviciu grozav, ştiu că depind multe lucruri de asta şi ştiu că nu o să ne daţi contractul pe ochi frumoşi, do să ne faceţi să muncim pentru el.

Huxley: Corect!

Lottie: înseamnă mult pentru noi. Chiar şi oportunitatea de a ţine prezentarea înseamnă mult. Am exersat, asigu- rându-ne că e perfect şi, când va veni momentul, sper să vă putem arăta că ar fi un beneficiu pentru Cane Enterprises.

Ştiu deja că sunt perfecte pentru acest job. Am făcut cercetări în privinţa lui Kelsey, dar o să le pun totuşi să-şi facă prezentarea, pentru că nu hotărăsc de unul singur.

jp trebuie să spună şi ei dai Mai mult decât ^Tun exerciţiu bun pentru Kelsey şi un plus de încre- gtAt Intru Lottie. Trebuie sa-şi găsească nişa în branşă, ^ffjnd c& fl8ta a gtudiat la şcoală. Văd ce potenţial are, trebuie să-şi dovedească şi ei, nu doar mie.

111 Hu!#-* Abto aşteptăm să vedem prezentarea! Pe curând!*

Pun telefonul jos şi mă întorc la laptop. Mă uit prin emailuri, dar literele se amestecă între ele şi devin neclare. Nimic nu are sens.

Nu reuşesc să mă concentrez.

Pentru că, deşi nu-mi place să recunosc, singurul lucru la care mă gândesc e acesta: voi reuşi din nou să-i fac sex oral lui Lottie şi... când?

EZTZZ3

— Ar trebui să ajungă dintr-o clipă în alta, nu-i aşa? întreabă JP, aranjându-şi costumul.

— Da! îi răspund.

Văd că unul dintre lifturi urcă spre etajul nostru. Ele trebuie să fie!

— Ştim dacă sora ei e singură? întreabă JP. E foarte sexy!

— N-am idee, dar, dacă semnăm un contract, n-ar fi o idee bună să te ţii după ea, îi spun.

— Of, aBta zice tipul care i-a făcut sex oral lui Lottie pe mafia din sufragerie aseară.

— Poftim? întreabă Breaker, aplecându-se spre noi. De ce naiba nu ştiam chestia asta?

L-am păcălit să-mi spună, zice JP. Mi-am dat seama că era într-o dispoziţie bună când a venit dimineaţă, aşa că am insistat până s-a dat de gol.

__ Frate, ce naiba faci? întreabă Breaker.

— Nu e nici locul, nici momentul potrivit, îi apUn
^ Breaker când liftul anunţă sosirea fetelor.

îmi îndrept umerii şi mă pregătesc să dau ochii cu Lottie şi cu ce a decis să poarte azi.

Dar când se deschid uşile liftului, nu le văd pe Lottie şi Kelsey, ci pe Dave.

— Uau, ce întâmpinare! spune Dave când coboară din lift. Nu mă aşteptam să-i văd pe cei trei fraţi Cane aşteptând în faţa liftului.

Ce caută aici?

Mai mult decât atât, unde sunt Lottie şi Kelsey...

Liftul din capătul stâng scoate un sunet, uşile se deschid şi apar Kelsey şi Lottie cu serviete feminine m mână. Kelsey poartă o rochie mov-închis care îi pune în valoare bustul şi se umflă uşor pe şolduri, în timp ce Lottie – fir-ar să fie, încearcă să-mi distragă atenţia? – a ales o rochie bleumarin care îi ajunge până la jumătatea coapsei, i se potriveşte mănuşă şi e destul de decoltată pe piept, încât îmi vine să o smulg de pe ea cu mâinile goale. Şi tocurile acelea!

îmi trec dinţii peste buza de jos şi rămân cu ochii la ea. La faţa ei... confuză.

— Ia te uită! Lottie, mă bucur să te văd! spune Dave, smulgându-mă din visare. Arăţi minunat!

La naiba, ar trebui să i se vadă burta?

Sper că nu!

Habar nu aveam că Dave vrea să vină la birou. Credeam că nu-şi poate face timp şi de asta n*am primit nido veste de la el. Cred că m-am înşelat.

— Mulţumesc! îi răspunde Lottie. Drăguţă cravată, Dave!

Vine încet spre mine, şi îi urmăresc fiecare pas pe tocurile acelea ameţitoare în timp ce se apropie, îmi pune pâna pe ceafa şi spune:

_ Bună, frumosule!

Pe urmă, până să-mi trag sufletul, îmi trage gura spre ea. Parcă ar trece ore până când spaţiul se restrânge intre noi, dar când buzele ei se lipesc de ale mele îmi curge ceva posesiv prin vene.

Viaţă!

Buzele ei pe ale mele mă trezesc la viaţă.

0 prind cu o mână de spate şi o trag mai aproape, lipind-o de mine. îşi pune cealaltă mână, în care ţine servieta, pe pieptul meu să se echilibreze. Buzele mele se pierd în ale ei. Faptul că suntem în birou dispare în beznă.

Ochii curioşi nu mai există.

Iar întâlnirea pe care am plănuit-o trece în plan secund când gust buzele lui Lottie pentru prima dată.

Moi.

Curioase.

Pătimaşe.

Ştiam, doar din felul în care se abandonează atingerii mele, că ştie să sărute bine, dar reacţia asta, apăsarea corpului ei pe al meu, futu-i... e mult mai plăcută decât m-aş fi aşteptat vreodată.

Când se desprinde într-un târziu şi mă priveşte cu °chi curioşi, înghite în sec şi spune:

— **Bună!**

O ciupesc de bărbie cu degetul mare şi arătătorul.

— **Bună!**

Când reuşesc Bă-mi iau ochii de la ea, surprind privi *ea complet şocată a lui Kelsey, urmată de reacţia încântată a lui Dave.

_ îmi place de voi împreună, spune el, de parcă ne ştie de ani buni şi în sfârşit ne-a convins să fim împreună.

Bărbatul ăsta e cam ciudat, din ce am reuşit să descopăr petrecând mai mult timp cu el. îşi împreunează

palmele.

— Dar îmi pare rău să vă întrerup! Huxley, eşti pregă- tit de întâlnirea noastră?

— întâlnire? întreabă Lottie încet.

Mă uit la ea. Are o privire derutată, şi ştiu cum par să stea lucrurile.

De parcă le evit din nou pe ea şi sora ei.

— Nu ştiam că ai stabilit o întâlnire şi cu Dave, spune Lottie, şi văd cum i se pleoştesc umerii.

Ştie cât m-am străduit să-l conving pe Dave să discu- tăm despre proprietăţi.

— N-am stabilit, spune el. Speram să strecurăm una înainte de weekend. Ştii că nu-mi place să discut despre afaceri după program.

Nu ştiam asta, dar am aflat acum.

— **O!**

Lottie mă bate uşor pe piept.

— Atunci, nu te fac să aştepţi, Dave.

Lottie se îndepărtează. Văd împotrivirea pe buzele lui Kelsey când Lottie clatină uşor din cap şi se apropie de sora ei, lângă lift.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, Dave!

îi face delicat cu mâna şi apasă pe butonul de *coborâre* la lift. Uşile se deschid imediat.

Dar, înainte să urce, le strig:

Lottie, Kelsey, ne vedem în sala de şedinţe! Venim şi noi imediat!

Privirea surprinsă a lui **Lottie îmi** dă **confirmarea** de care aveam nevoie. *Tocmai am făcut ce trebuie, lo naiba.*

_ Huxley?

_ Venim imediat! Mergeţi şi pregătiţi-va!

îi dau de înţeles din priviri ca vorbesc serios.

Fără să mai comenteze, o conduce pe Kelsey în sala de şedinţe, dar îi simt privirea asupra mea tot

timpul.

Mă întorc Bpre Dave şi spun:

— Frate, ştii că aş vrea mai mult decât orice să purtăm discuţia asta, dar le-am promis lui Kelsey şi Lottie că le ascult prezentarea.

— Prezentarea? întreabă Dave. îţi pui logodnica să ţină o prezentare în faţa ta?

Rânjesc.

— Nici nu ar accepta mai puţin de atât.

— Scuză-mâ că mă amestec, dar pot să întreb ce anume prezintă?

îmi bag mâinile în buzunarele de la costum şi îi răspund:

— Au o firmă de organizare care se concentrează pe folosirea unor produse de organizare sustenabile şi prietenoase cu mediul. Ne gândim să le rugăm să treacă proprietăţile noastre în revistă, mai ales biroul ăsta, ca să efirientizeze spaţiul.

— Dau!

Dave clipeşte de câteva ori şi se uită spre sala de şedinţe.

— Nu ştiam că Lottie munceşte pentru bani, spune, dând încet din cap. Cu toţi banii tăi, nu vrea să stea degeaba şi să se bucure de ei, vrea să-şi facă o carieră. Respect asta foarte mult!

Se uită lung la ea, şi mă străbate o senzaţie de gelozie, de poseBivitate.

— Sunt un bărbat norocos. E foarte sexy Bă o văd muncind atât de mult!

— îmi imaginez. Dave se leagănă pe călcâie şi cont*, nuă: Păi, ce-ar fi să programez ceva cu Karla, ca să stăm de vorbă fără să ne mai intersectăm aşa?

Grozav, şi îmi pare rău pentru azi!

Dave dă din mână.

— De fapt, mă face să te apreciez şi mai mult pentru că îţi respecţi angajamentele deja făcute, că îţi dai seama când ceva e important.

Dă aprobator din cap.

— Eşti un om bun, Huxley Cane.

La naiba, dacă ar şti el!

Mă întorc spre Breaker şi îl întreb:

— Poţi să-l ajuţi pe Dave să o găsească pe Karla ca să programeze întâlnirea aceea?

— Ar fi plăcerea mea, răspunde Breaker şi îl conduce pe Dave spre ieşirea din birou.

După ce se îndepărtează destul, JP se întoarce spre mine, imitându-mi poziţia.

— Eşti distrus!

— Ce vrei să spui? îl întreb. Dave a spus că mă apreciază mai mult.

JP clatină din cap.

— Nu, frate, nu cu Dave. Eşti distrus pentru că fata aia de colo, cea cu rochie albastră – da, a pus lesa pe tine. Huxley pe care îl cunosc eu n-ar fi ratat niciodată ocazia de a se întâlni cu tipul cu care vrea să facă o **afacere.** De fapt, ar lăsa baltă aproape orice ca să-şi atingă scopul.

Se uită în spatele lui.

— Cine ar fi crezut că o fată în rochie albastră va fi kriptonita ta?

— I-am făcut o promisiune, îi spun, încleştând fălcile. N-am de gând să-mi încalc promisiunea.

jpma bate pe umăr.

_ Continuă să-ţi spui chestia asta, frate!

Se îndreaptă spre sala de şedinţe şi, când deschide uşa, fetele îşi ridică ochii, dar Lottie nu-i spune nimic lui

JP. Îşi îndreaptă privirea spre mine prin ferestrele de sticlă. Şi iată, clar ca lumina zilei – e recunoscătoare!

Mândria pe care o simt ca o lovitură în piept dintr-o dmplă privire e înfricoşătoare.

Epuizat, mă trântesc pe patul mare şi scot un oftat adânc. După o săptămână fără somn până la momentele tensionate pe care le-am avut cu Lottie, nu m-am simţit niciodată atât de obosit.

Când am ajuns acasă, am stat la insula din bucătărie şi am înfulecat un sendviş pregătit de Reign, apoi am rămas zece minute la duş, ştergând urmele acestei săptămâni, după care mi-am pus o pereche de boxeri pe mine şi m-am întins pe pat.

Lottie şi Kelsey au făcut treabă bună azi. Nu păreau să aibă deloc emoţii în timpul prezentării. Erau încrezătoare, informate şi, când le-am copleşit cu întrebări, au avut răspunsuri la fiecare dintre ele. Şi nu doar răspunsuri, ci răspunsuri bine gândite şi pline de informaţii.

Nu a încăput nicio îndoială. După ce au terminat, 01 am w Uitat la băieţi, ei au dat din cap şi le-am spus că le angajâm. Vom începe cu biroul principal, apoi vom conti-11114 de acolo, E un contract imens pentru ele. Un contract Care le va ajuta să treacă la următorul nivel.

Şi-au păstrat sângele-rece când şi-au strâns lucrurile şi ne-au mulţumit, dar, după ce am plecat, Lottie mi-a trimi* un mesaj plin de emotieoane şi a spus că ea şi Kelsey ie» să sărbătorească. M-a întrebat dacă e OK să nu vină la cin^

De parcă ar avea nevoie de permisiunea mea! I-am urat distracţie plăcută.

Şi aşa am rămas aici singur, în dormitor, analizându-mi deciziile.

Cioc, cioc!

Mă uit spre uşă.

Mă ridic în capul oaselor, ţinându-mă de marginea patului, şi spun:

— E deschis!

Uşa se întredeschide, iar Lottie îşi bagă capul înăuntru.

— Pot să intru?

— Da! h răspund, lăsându-mi ochii să rătăcească pe corpul ei în rochia aceea.

Ce n-aş da să i-o scot chiar acum şi să sărbătoresc victoria împreună cu ea, în singurul mod pe care îl cunosc – venerându-i corpul.

— Bună!

Face timid din mână.

— Bună! îi spun şi-mi umezesc buzele.

Lottie arată ca o bucată suculentă de carne, stând în faţa mea şi aşteptând să fie devorată.

— M-am gândit să trec pe aici înainte să mă duc să fac o baie. Voiam să-ţi mulţumesc din nou în **persoană.**

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti, Lottie! Tu şi Kelsey aţi făcut o prezentare al naibii de bună. Ne-a fost uşor tuturor să spunem da!

Lottie clatină din cap.

Nu, mă refeream la sacrificiul pe care l-ai

făcut. Nu era nevoie.

_ Ce nu era nevoie? o întreb nedumerit.

Lottie îşi înclină capul într-o parte.

_ Huxley, ştiu că vrei de ceva vreme să vorbeşti cu Dave despre afaceri, dar când ai avut ocazia, nu ţi-ai încălcat promisiunea faţă de noi.

— Ţi-am spus că sunt un om corect. Dave putea să aştepte.

— Păi, ştiu ce sacrificiu a fost şi îţi sunt foarte recunoscătoare.

— Cu plăcere! îi spun simplu. Când văd că nu pleacă, o întreb: Te-ai distrat cu sora ta? Ai ajuns mai devreme decât mă aşteptam.

— Am băut ceva să sărbătorim. Nişte tipi ne-au făcut cinste cu câteva pabare.

îmi stârneşte gelozia, şi încep să mă înfurii.

— Kelsey se apropia de unul din ei, iar celălalt încerca să-mi ia numărul de telefon.

îmi încleştez maxilarul şi strâng cu putere salteaua cu degetele.

— Dar i-am spus că sunt logodită.

Lottie rânjeşte şi ridică mâna, arătându-şi inelul de logodnă.

— Când a văzut ce mare e diamantul, a ştiu că nu există competiţie.

Aşa e, pe toţi dracii! _.

—- Nu e nevoie să vadă cât de mare e inelul ca Bă şi dea seama că nu există competiţie. Mai ales când eu 9un cel care ţi l-a dat.

îşi încrucişează braţele la piept.

— Simt o umbră de gelozie, Huxley?

— Nu e gelozie, doar protejez ce-mi aparţine.

— Acum îţi aparţin?

— Până când ne îndeplinim sarcinile specificate în contract, îi spun, iar degetele mă mănâncă să dau drumul saltelei şi să le îngrop în şuviţele lungi şi brunete ale lui Lottie.

— Păi, nu ai de ce să-ţi faci griji, ţie îţi sunt loială.

Se apropie de mine, iar tocurile ameţitor de înalte bocănesc pe podea.

Mă holbez la picioarele ei tonifiate şi, când se opreşte, ajunge cu pieptul în dreptul ochilor mei. Pe urmă se aşază în genunchi chiar între picioarele mele.

— Ce faci? întreb, în timp ce corpul îmi explodează de încântare, văzându-i poziţia.

îşi pune mâinile pe coapsele mele.

— îţi mulţumesc!

îşi ridică mâinile spre penisul deja în erecţie, dar o opresc înainte să apuce să atingă ceva.

— N-am nevoie de mulţumiri. Ţi-am spus, ai meritat ceea ce ai obţinut azi. Nu are nicio legătură cu situaţia noastră, ci doar cu ideile şi meritul tău.

îşi ridică privirea spre mine.

— Nu vrei să ţi-o sug?

— Nu aşa, îi spun jignit. Nu când te gândeşti că îmi mulţumeşti ca te-am angajat. Nu vreau gura ta în felul ăsta.

îi ating obrazul şi-i mângâi buzele cu degetul mare. Deschide gura, prinzându-mi degetul, şi îl suge cu putere, îşi goleşte obrajii, şi futu-i, ce n-aş da să înlocuiesc degetul cu sexul meu!

Dar nu aşa.

Nu când există posibilitatea ca ea să aibă impresia că mă răsplăteşte.

Nici în ruptul capului.

Când dă drumul degetului, îmi pune mâinile pe coapse se ridică. Mă împinge în piept până mă întind şi se urc£ ^ mine, cu picioarele desfăcute, iar căldura ei puternică se lipeşte de penisul meu dureros.

Mi-ar plăcea la nebunie să i-o trag, să-i scot rochia şi eâ-i arăt ce fel de amant sunt.

Şi nu vreau aă i-o trag doar pentru că e brumoasă sau pentru că gura ei sarcastică mă stârneşte, ci pentru că am descoperit o latură a ei nemaivăzută până acum. O latură profesională, o scânteie de entuziasm pentru propriile ei scopuri, propriile realizări. A fost al dracului de sexy. Mă face să o văd într-o lumină complet diferită, ceea ce e al naibii de periculos, pentru că deja am depăşit o limită. De acum întru pe teritoriu primejdios.

— Lottie, ce faci?

îşi freacă şoldurile de penisul meu şi zâmbeşte.

— Eşti excitat,

— Ce vrei să spui?

îi pică faţa şi se sprijină cu palma de pieptul meu.

— De ce eşti furioB?

— Nu sunt furios.

— Baţi în retragere. Ştiu când te închizi în tine şi sxact asta faci acum. Te închizi. De ce, Huxley?

— **Ai pus deja numărul stabilit de întrebări.**

Clatină din cap.

— Nu şi pe cele de la cină.

— N-ai luat cina cu mine în seara asta, a?a c 31 ftunţat la acest drept.

înfuriindu-se, coboară de pe mine, iar eu mă ridic

în capul oaselor în timp ce-şi îndreaptă rochia.

— Exact când cred că s-ar putea să nu mai fii un ticâ. los, îmi dovedeşti că mă înşeL Eşti cel mai enervant om pe care l-am cunoscut vreodată.

Da, şi eu sunt al dracului de nervos pe mine însumi Dar, văzând că nu spun nimic, pufneşte îmbufnată şi se întoarce spre uşă.

înainte de a ieşi din cameră, imi zice:

— Marţi, la ora zece, mă întâlnesc cu Ellie să ne uităm la pompe pentru sâni. M-am gândit să-ţi spun, încă îmi respect angajamentul.

— Ţi-am zis că nu e nevoie să faci asta.

— Se pare că doar atât pot să fac, îmi spune pe un ton atât de veninos, încât mă enervez.

— Nu-mi datorezi nimic. Ţi-am zis asta, îi repet în timp ce-şi pune mâna pe clanţa uşii.

— Consideră că face parte din contract!

Dă să plece, dar se opreşte. Se uită peste umăr, cu toată silueta ei micuţă încordata, aşa că gesturile par necontrolate. Răsuflând adânc, îşi lasă capul în jos şi întreabă mai mult în şoaptă:

— Ai putea să-mi faci o favoare şi să-mi tragi fermoarul la rochie?

— Nu ajungi la el?

Clatină din cap

— Nu, mai devreme m-a ajutat Kelsey.

Mă ridic de pe pat şi mă apropii de ea cu penisul rigid în pantaloni. Când ne mai despart doar câţiva centimetri, întind mâna spre părul ei lung şi i-l dau peste umăr. expunându-i spatele. Ridic mâna spre fermoarul mic şi-l trag în jos, descoperind cu durere că nu poartă sutien-

■ la capătul fermoarului, rămân cu ochii la timp ce împinge rochia în jos până H cade la dezvăluind chiloţii de dantelă albă şi fundul ro- ¡^d Si obraznic

Să-mi-

Trag-
Una!

Cu braţul peste sâni, se întoarce spre mine şi se apleaca să-şi ridice rochia. Când se ridică, umărul ei îmi atinge penisul şi aproape sar din chiloţi, simţindu-i atingerea. Mă priveşte în ochi şi clipeşte cu genele lungi, apoi îmi spune seducător:

— Mulţumesc!

îmi umezesc buzele.

Mă mănâncă degetele să pun mâna pe ea.

Penisul meu imploră o eliberare.

Dar nu mă mişc. Nici nu mă clintesc.

Cu o privire dezamăgită, iese din dormitor, dar nu închide uşa. Intră în dormitorul ei şi lasă uşa deschisă, punând rochia pe pat şi mergând la baie.

Futu-i! 0 uşă deschisă. Asta e o invitaţie.

Mă ispiteşte, nu renunţa la scopul ei. Orice ar fi, nu cred că mă pot abţine.

Nu după ce i-am văzut fundul perfect.

Nu după ce am dezbracat-o.

Nu după sărutul de mai devreme.

Nu după ce am văzut-o în genunchi, cu obrajii goliţi de aer.

Nu când ştiu că a vrut să-mi ia penisul în gură.

Inima mea 8-a fisurat, hotărârea mi se clatină, toate ^gulile mi s-au amestecat în cap, iar acum niciuna nu mai nre sens.

Aud duşul pornit în baia ei. La naiba! Sexul mi se întăreşte şi mai tare în timp ce stau pe loc, uitându-mă fo camera ei, rugându-mă să fac o mişcare, dar şi să mă stă- pânesc naibii!

Pe urmă... Lottie traversează dormitorul... complet goală.

Sânii perfecţi, cât îţi încap în palmă.

Şoldurile, atât cât să ai pe ce pune mâna.

Sexul, epilat şi al naibii de ispititor. 0 degustare nu a fost de ajuns.

Futu-i.

Mama.

Mă-sii!

Se uită la mine, îşi dă părul peste umăr şi se duce la noptieră. Deschide un sertar şi scoate vibratorul cu ventuză la capăt. întorcându-se spre mine, îmi oferă o imagine frontală. Mi se usucă gura când îi văd sfârcurile mici, întărite şi dornice de gura mea. Conştientă că mă holbez, Lottie ia capătul vibratorului şi şi-l trece peste piept, dân- du-şi capul pe spate şi ridicându-l la gură.

Scoate limba...

Şi linge afurisitul de vârf.

îmi pierd naibii minţile!

Penisul îmi zvâcneşte în boxeri.

Şi, uite aşa, voinţa îmi slăbeşte.

Mulţumită de ea însăşi, se duce spre baie cu vibratorul în mână, iar eu trec de bariera dintre camerele noastre şi intru după ea.

în clipa în care păşesc în baie, închide uşa duşului şi o văd udând vibratorul înainte de a-l lipi de perete. Am construit casa asta în aşa fel încât să încapă două persoane

in fiecare baie la duş, aşadar e de9tul loc acolo. Mai *ales facă aş vrea* sa *intru cu ea.* La câţiva paşi distanţă, se udă şi ea cu duşul, dar în loc să lase apa să curgă peste ea, se dă în spectacol.

Seducător, intenţionat, îşi coboară mâinile pe sâni, unde se opreşte şi îşi ciupeşte sfârcurile. Un geamăt greoi ii scapă printre buze în timp ce mâna ri coboară mai jos.

Apa îi curge pe piept, peste vârful sfârcurilor, până pe abdomenul plat şi sexul catifelat, îmi lasă gura apă.

Mă mănâncă palmele să o ating. Să o simt.

Corpul meu îşi doreşte să fie în duşul acela cu ea.

După ce se udă toată, se întoarce cu spatele spre vibrator şi se apleacă de la mijloc, poziţionându-se în aşa fel încât să... O, futu-i!

Îmi muşc buza de jos când se împinge uşor în vibrator, vârându-şi-l în gaura strâmtă.

— Daaa! geme încet şi îşi dă părul ud într-o parte. Complet fixat pe ce face, îi văd pelvisul cum se mişcă in cercuri lente.

Futu-i, penisul mi se întăreşte atât de tare, încât mă doare. Am jurat că nu o să mă masturbez în faţa ei, că, dacă ar fi să-mi dau drumul, aş prefera s-o fac înăuntrul ei.

Dar văzând-o aşa, vrând atât de mult să-i ating sfârcurile afurisite şi să le sug... mă scoate din minţi.

Mă face sa cedez.

îmi vine să contrazic tot ce am spus.

Doamne, Huxley! spune pe un ton **atât** de **satisfăcut,** încât ciulesc urechile când îmi aud numele. **Da, Hux!** exclamă, pompând mai tare. **Atât** de bine! E... atât... de bine!

Penisul îmi zvâcneşte.

Corpul mi se încordează.

Braţele îmi tremură în timp ce ea îşi duce o între picioare şi începe să-şi maseze clitorisul.

— Da, exact acolo! Exact acolo, Hux! Doamne, cât îmi plac mâinile tale! îmi place cum mă fac Bă mă simt.

Futu-i!

Deschide ochii şi îşi înclină capul într-o parte, privindu-mă în ochi. înceţoşată.

Senzuala.

Pătimaşă.

— Mm, da! geme cu ochii tot la mine.

Fac un pas în faţă, posedat de dorinţă.

— limba ta. îmi place să-mi dau drumul pe gura ta. îşi bagă degetul în gură şi suge.

— îmi place când mă guşti. Linge-mă! Suge-mă! îşi duce mâna 1a sân şi se ciupeşte tare de sfârc.

— Cât de bine ştii cum să-mi provoci orgasmul, ca ni- ciun alt bărbat cu care am fost! geme.

Mişcă din şolduri înainte şi înapoi.

îşi trece peste piept degetul pe care l-a scos din gură.

Fir-ar al naibii!

încă doi paşi in faţă.

— Ah, aah, da! O, Doamne, eşti imens! Ştiam că aşa o să fii, ştiam că doar de scula ta o să am nevoie.

îşi lasă capul în jos.

Dă mai repede din şolduri.

îşi ciupeşte sfârcurile cu degetele, şuierând printre buze.

Drăcia dracului!

Vreau să fac eu asta.

^^«Sfaceuasta^

Rămân şi ferâ ultima fărâmă de împotrivire şi, masă mâ pot opri, îmi scot boxerii şi deschid uşa du- Apa mă loveşte în spate, iar Lottie îmi zâmbeşte |hiar înainte de a întinde mâna şi a mă prinde de penisul ^ se ridică mândru.

_ Exact ce voiam la desert! spune şi-mi ia penisul în gură.

Fulu-i!

întind mâna spre pârul ei şi îl prind într-o parte ca să-i văd gura cum coboară peste penisul gros. Buzele ei pline mă trag înăuntru şi cu mâna îmi mângâie baza penisului. Dar gura ei e cea care mă face să împing şoldurile în faţă, cerând mai mult.

Fierbinte.

Ud.

Perfect.

Mă ia până în adâncul gâtului. Mi se duc ochii în fundul capului şi mă mişc mai aproape, ca să-şi poată provoca şi plăcere în acelaşi timp.

Exact cum credeam, faptul că o las să mă atingă, să mi-° sugă, e tot ce am visat. Al dracului de plăcut! O mângâi pe obraz şi-i ating pielea moale cu degetul mare.

— Ia-l adânc în gura aia obraznică!

Suge şi mai tare.

Exact aşa! Futu-i, da, Lottie! h pun mâna pe ceafă şi o ajut să menţină ritmul, °uşcând-o peste erecţia mea iar şi iar, în timp ce plăcerea creşte în mine.

O, Doamne! murmură ea cu penisul în gură în timp ce-şi roteşte şoldurile în jurul vibratorului.

Nu pot să spun că-mi place că se satisface cu altceva decât cu mâna sau gura mea, dar e sexy să o văd cum şi-o trage în timp ce mi-o trage mie cu gura. O trec cu

vederea de data asta. *Dar numele meu îl spune. îşi imaginează mâi. nile mele pe corpul ei. lĂmba mea pe clitoris şi pe sex.*

Trece cu gura peste vârful penisului şi întinde mâinile spre testicule, învârtindu-le încet pe degete. Desfac picioarele ca să aibă acces, pentru că vreau să se joace cu mine. Şi asta face. îşi întinde palma peste testicule şi se joacă cu vârful, sugându-l în capăt, lingând şi gâdilând.

Tachinându-mă naibii!

Şi-mi place.

îmi place cum creşte senzaţia.

Felul în care se concentrează pe o anumită zonă, apoi mă ia din nou în gură, apăsându-mă până în fundul gâtului...

— Futu-i! murmur când penisul îmi zvâcneşte pe buzele ei dulci.

— îmi place penisul tău, îmi spune, scoţându-l din gură şi lingându-l pe lungime. E atât de mare, Huxley! Şi de gros!

îşi trece limba pe sub cap, gâdilând partea aceea sensibilă, şi jur că-mi mai creşte cu un centimetru în timp ce-mi ţuie testiculele, trăgând de ele uşor, foarte uşor. E destul cât să o iau razna şi să simt fiori de plăcere pe şira spinării.

Vreau să-mi dau drumul în gura ta, îi spun în timp ce apuc de baza penisului, dar îmi dă mâna la o parte.

Al meu, nu pune mâna!

Ridic din sprâncene, auzindu-i ordinul, şi, dacă n-aş fi atât de disperat să mă facă să termin, i-aş spune exact ce e al ei, dar am nevoie de gura ei pe penis. Şi am nevoie de ea acum.

Atunci, fute-mă cu gura! îi spun printre dinţi.

mai mişcă pe vibrator, ci se concentrează pe

J^ndu-ladte-mgât.

Suge. Se îneacă.

jtepetă mişcarea până când nu mai simt nimic în afară de gura ei dulce.

Mâ prind de peretele duşului în timp ce plăcerea îmi ujcăpe picioare şi se adună la baza penisului.

— Futu-i, o să-mi dau drumul!

îi ating obrazul cu mâna.

— la fiecare picătură!

Ochii ei se înceţoşează şi în clipa aceea mă termină, frecând, sugând, făcându-mi cea mai bună felaţie din viaţa mea. Testiculele mi se încordează, penisul mi se umflă şi explodez cu un strigăt care-mi iese din piept când ejaculez în gura ei.

Şi ea înghite tot.

Până la ultima picătură, aşa cum i-am spus, până sunt epuizat şi încerc să-mi trag sufletul.

îmi dă drumul şi rânjeşte la mine.

îmi ia trei secunde să pun mâna pe ea, să opresc duşul şi să o întind pe banca încastrată. îi desfac picioarele, mă aşez în genunchi şi-mi lipesc gura de sexul ei.

— Da! spune gemând şi-şi coboară mâna în parul meu.

Ma trage tare de şuviţe şi geme în timp ce îi ling sexul deja excitat.

E atât de aproape! Picioarele ei îmi strâng umerii, iar mâinile care mă ţin de păr îi tremură.

Nu o să mă satur niciodată de gustul tău, îi spun în timp ce ling cu mişcări prelungi, băgând două degete în ea. Aş putea să te satisfac toată ziua, la naiba!

Cu fiecare mişcare, tensiunea din centrul ei creşte până când îşi înfige degetele în scalpul meu şi îşi şoldurile.

— Huxley, o să... o, futu-i, îmi dau drumul!

Btrigă în timp ce-i ţin pelvisul pe loc, împiedicând-o să se mişte în timp ce o devorez, satisfăcând-o aşa cum vreau să fie satisfăcută.

Geme, iar vocea ei răsună pe gresie.

îmi strigă numele când nu mă opresc, luând fiecare urmă a orgasmului ei.

Şi când se relaxează puţin, o mai ling de câteva ori înainte de a mă retrage uşor, doar pentru a-i săruta sexul.

Când mă ridic, se uită la mine cu o privire mirata. îşi ridică mâna tremurând pe corp până la gât. Mă priveşte în timp ce-şi trage sufletul, şi nu sunt sigur la ce se gândeşte, ce ar putea spune, aşa că decid să i-o iau înainte.

— Noapte bună! îi spun, apoi ies din duş.

Trebuie să-i pun capăt aici. Trebuie să plec naibii, altfel mă văd cum o duc înapoi în pat şi i-o trag până nu mai suportă.

Mă cuprinde regretul că am plecat, dar îl las la o parte şi iau un prosop de la ea, mi-l pun pe talie şi mă duc în dormitorul meu, închizând uşa după mine.

Ameţit, confuz şi neştiind ce m-a apucat, intru în baie, unde pornesc duşul şi mă odihnesc sub apa fierbinte, încercând să mă adun.

Ce mama dracului fac?

încalc limitele în stânga şi-n dreapta, iar acum, după ce i-am simţit gura pe mine, nu cred că o să mai vreodată acelaşi om. Nu după ce am văzut-o luându-mă atât de adânc, după felul în care a înghiţit şi ultima picătura de spermă.

K-affl să-mi mai pot scoate imaginea aceea din minte. Multa, »uită vreme de acum încolo, pupă ce ies din duş să mă şterg, nu mă pot gândi decât traversez holul şi să-i explorez corpul lui Lottie. Vreau gj.i mulţumesc că-mi suportă toanele. Că m-a făcut să mă

deschid când nu voiam cu adevărat să mă deschid.

Mă uit la mine în oglindă şi îmi trag încet mâna peste barbă, aceeaşi barbă care i-a însemnat coapsele lui Lottie ca fiind ale mele. Ce *dracu faci, frate?*

Şi de ce pari... fericit?

Fericit într-un moment în care nu ar trebui să fiu fericit, pentru că haosul mă înghite cu totul. Afacerea, minciunile, limitele încălcate... totul e neclar – un lucru pe care de obicei nu-l suport dar iată-mă... făcând faţă situaţiei.

Hristoase!

Telefonul sună pe noptiera şi mă uit la el, întrebându-mă cât naiba o fi ora.

Mă aşez pe pat înfăşurat în prosop şi citesc mesajul.

Lottie: *Gura ta e absolut decadentă. îmi place să-mi dau drumul pe limba ta.*

Futu-i!

încearcă să mă excite din nou?

Huxley: *Nu mă mai satur de sexul șt de clitorisul tău tremurând.*

îmi acopăr gura cu rnâna, încercând să-mi împiedic corpul să se pornească din nou. O dată în seara asta e de ajuns. Aş căutat-o cu lumânarea dacă aş încălca limita mai mult de atât.

Lottie: *Numai cu tine am avut asemenea orgasme. Cu nimeni altcineva. Numai. Cu. Tine.*

Da, încearcă să mă excite din nou, încearcă să mă star- **nească.** Vrea mai mult. O simt în măduva oaselor.

Huxley: Eşti goală în pat acum?

Lottie: De unde ai ştiut?

Huxley: încerci să mă faci eă mă întorc în camera ta.

Lottie: Vreau penisul tău înăuntrul meu, Huxley. Stau cu picioarele desfăcute, cu sfârcurile întărite şi cor- pul

înfierbântat doar când mă gândesc la asta.

Penisul îmi zvâcneşte şi strâng din dinţi, încercând sa mă stăpânesc.

Huxley: Nu mă întorc acolo.

Deşi asta vreau. La naiba, vreau să mă scufund între picioarele ei! Dar devin dependent şi trebuie să-i pun capăt. N-am idee la ce se gândeşte, dacă pentru ea e doar un mod distractiv de a-şi ocupa timpul, dar văd că pentru mine ar fi mai mult şi nu sunt dispus să risc. Pun telefonul jos, gândin- du-mă că Lottie nu va mai răspunde după ultimul mesaj. E furioasă? Frustrată? Confuză? *Adică tot ce simt şi eu?*

Lottie: Dacă nu mai vii aici, atunci nu vrei să-mi răs-punzi la două întrebări?

Scot un oftat adânc şi-mi trec mâna prin păr. *încă vrea să mă cunoască...*

Dar tot trebuie să păstrez limitele.

Huxley: Acele întrebări sunt doar pentru cină.

Lottie: Te rog, Huxley!

Şi, uite aşa, conversaţia trece de la un ton sexual la unul inocent. Îi aud vocea spunând cuvintele astea, rugându-mă, implorându-mă să particip.

Se pare că nu am voinţă deloc, pentru că dau din cap, deşi nu mă vede, şi îi răspund.

Huxley: Care sunt întrebările?

regăseşti la mulţi oameni. Dacă o combini cu loialitatea, obţii un om lângă care vrei să-ţi petreci timpul.

Nu-mi răspunde imediat, şi ma tem că am întrecut măsura, că poate am spus prea mult, dar pe urmă aud o bătaie în uşă. Mă ridic şi o găsesc pe Lottie stând in pi. cioare în unul dintre seturile de lenjerie intimă pe care le-am cumpărat pentru ea.

Acesta e roşu. Pantalonii scurţi sunt largi, în între-

gime din dantelă şi transparenţi. Bluza e tăiată deasupra buricului şi nu oferă niciun fel de susţinere. Prin urmare sânii îi rămân liberi.

Da, este de departe cea mai sexy femeie pe care am văzut-o în viaţa mea.

— Ce e? o întreb, simţindu-mă stânjenit de mesajul meu sincer şi excitat încă o dată.

— Voiam să văd dacă mi-ai spus adevărul.

— De ce te-aş minţi? Te-sun minţit până acum?

— Nu! îmi răspunde. Dar... nu ştiu, am simţit nevoia să-ţi văd faţa.

— E adevărat. Poţi să te bazezi că-ţi spun adevărul.

Bate cu piciorul în podea şi se uită în jos la covor.

— Mulţumesc!

— Asta e tot? o întreb.

— Nu! Trebuie să-ţi spun ce-mi place la tine.

Clatin din cap şi mă ridic de pe pat.

— Nu e nevoie.

— Sufletul tău bun, îmi spune, privindu-mă în ochi Nu laşi oamenii să-l vadă; îl ţii ascuns de restul lumii Dar, ca spectatoare, după ce am fost foarte atentă, l-ar văzut, şi e frumos.

Nu ştiu să primesc complimente.

Nu prea îmi Plac, fapt.

^cultând-o pe ea, ascultând cum mă lauda, nu mă confortabil şi nu ştiu cum să gestionez lucrurile.

Nu e nevoie să zici nimic, îmi spune, simţind cât de stânjenit sunt. Dar m-am gândit că ar trebui să ştii. înii zâmbeşte blând.

— Noapte bună, Huxleyl

îi răspund încet, „Noapte bună”, apoi pleacă.

Am senzaţia că mintea mea a fost eclipsată de o

seară grea, ceţoasă. Nu pot gândi limpede. Nu reuşesc să leg două idei despre ce naiba ar trebui să fac. Cum naiba să mâ împac cu observaţia lui Lottie cu privire la mine... la ceea ce-i place cel mai mult la mine? „Sufletul tău bun. Nu laşi oamenii să-l vadă; îl ţii ascuns de restul lumii. Dar, ca spectatoare, după ce am fost foarte atentă, l-am văzut, şi e frumos." Nimeni nu mi-a vorbit – nu s-a certat cu mine – cum face Lottie. Nimeni nu m-a văzut aşa cum mă vede ea. Desigur, fraţii mei mă cunosc aşa cum sunt, dar oricine intră în viaţa mea îl vede pe Huxley Cane, miliardarul, mogulul. Nimeni nu m-a văzut niciodată drept Huxley, bărbatul cu suflet bun. Pentru că ştiu că am suflet. Mă mândresc că am compasiune când e cazul. Dar nimeni nu a sesizat asta până acum.

Până la Lottie.

Ştiind că am dat de necaz, mă întorc la noptieră, iau telefonul şi \e scriu fraţilor mei.

Huxley. M-am ars.

Ei îmi răsp-und imediat.

«H*: *Lasă-mă* ***sd*** *ghicesc* **–** *ţi-ai dat seama câ-ţi phice* ***logodnica ta falsă?*** ,

Huxley; *îmi place! N-ar trebui, dar tmiplo.ce de ea.*

JP: Am ghicitf

Breaker: *Oricine v-ar fi văzut* ***ar*** *fi putut să ghicească* ***Huxley;*** *Nu ştiu ce dracu'* ***să*** *fac.*

JP: Ce ar face orice alt om căruia fi place de o persoană. O inviţi în oraş.

Huxley*: O invit in oraş? Dar noi avem un aranjament profesional. Şi nu cred că mă place în felul acela.*

Breaker: *la uite la fratele nostru mai mare ce nesigur el Eşti simpatic!*

JP: Aş îndrăzni să spun că mă bucur de momentul

ăsta umilitor.

Huxley: *Nu fiţi nesimţiţi! Am nevoie de ajutor, la naiba! JP: Nu ai nevoie de ajutor. Ştii exact ce să faci, dar ţi-e prea frică să apeşi pe trăgaci.*

Breaker: *AAA Bine zis!*

Huxley: *E complicat. Cum rămâne cu Dave?*

JP: Nu cred că trebuie să-ţi faci griji pentru asta ocum. Eu m-aş concentra la ceea ce vrei, ceva ce îţi doreşti şi nu are legătură cu afacerile. Eu şi Breaker putem să te asigurăm şi să-ţi spunem că ai nevoie de ceva în viaţa ta în afară de compania asta.

Breaker: *Trebuie sa înveţi să trăieşti, frate! Tu nu trăieşti. Ai atâţia bani şi nu faci nimic cu ei. Acum ai un motiv să faci ceva. Invit-o în oraş! Dacă îţi place de ea, dă-i bătaie!* ***Huxley:*** *Nu credeţi că o să strice lucrurile între noi? JP: O să le facă mai bune.*

Breaker: *Are dreptate! Ce-ar putea să meargă prost? Serios vorbind.*

Huxley: *Celebrele ultime cuvinte!*

Capitolul şaisprezece

LOTTIE

MĂ UIT LA TAVANUL DIN DORMITOR, IAR GÂNDURILE Ml se abat la seara trecută.

Ce n-aş fi dat să vină Huxiey înapoi în camera mea, să-i gust buzele din nou, să-l simt între picioarele mele cu scula aia magnifică!

Gem de frustrare şi mă ridic, fără să-mi mai potrivesc rochia ce-mi acoperă costumul de baie, pe care am îmbrăcat-o înainte de a mă trânti pe pat. Dacă Huxiey nu m-ar fi văzut deja goală, m-aş gândi să renunţ la rochie, căci costumul de baie cumpărat de el abia îmi acoperă sfârcurile.

De dimineaţă, a ieşit să alerge când am coborât la bucătărie pentru micul-dejun, cel puţin asta scria în bile- tul de Pe blatul din bucătărie. Era un bilet simplu, nimic special. Spunea doar „la alergat”. Angajaţii lui nu mai lucrează în weekend, aşa că am rămas singură în casă. ^ Mat parfeul de iaurt făcut de Reign cu o zi înainte, 1 am devorat şi am lucrat puţin la website înainte de a-mi

petrece timpul împletindu-mi părul în cozi şi îmbrăcând unul dintre costumele de baie cumpărate. Am ales Unul simplu şi negru.

Trebuie să fac plajă. Să-mi limpezesc gândurile. Să ies naibii din camera asta, unde îmi amintesc cât de uluitor a fost să simt barba puţin crescută a lui Huxley frecau- du-se de interiorul coapselor mele.

Laturile rochiei flutură liber când îmi iau ochelarii de soare de pe comodă şi o pornesc spre scări. Las telefonul în cameră, pentru că nu vreau să-mi distragă atenţia. Vreau să fiu doar eu cu soarele.

Cobor scările la parter şi privesc în jur, observând câ totul pare neatins, apoi merg în spatele casei, unde deschid una dintre uşile glisante de sticlă mult prea mari. Normal că sunt prosoape împăturite frumos şi stivuite în dulapul exterior, alături de tot ce ai putea avea nevoie când înoţi – ochelari, cremă de protecţie solară şi chiar şi dopurile acelea mici pentru nas.

Iau un prosop din dulap şi-l duc la unul dintre şez-longurile cu dungi albe şi negre de pe marginea piscinei. Desfacând cordonul rochiei, las materialul să cadă la pământ, apoi îmi pun ochelarii de soare. Soarele de California e necruţător, ceea ce înseamnă că vremea e perfectă pentru bronzat, iar asta mă face să mă gândesc... Privesc în jur, ştiind foarte bine că sunt singură în casa asta incredibil de mare, aşa că-mî duc mâna la spate şi desfac sutienul. Ups, ia te uită, **topless!** Aşa mai merge! Mă bucur de felul în care soarele îmi încălzeşte sfârcurile imediat.

Oare să mă dezbrac complet?

Mai privesc o dată în jur şi mă întreb, de ce naiba n-aş face-o?

Trag chiloţii în jos şi îi pun lângă sutien.

Goală!

Sie atât de plăcut! ^

Bin piscină, mă strigă o saltea albă, aşa ca ma duc pe margine, mă întind după saltea şi o

trag spre scări ca să mâ aşez cu grijă. Apa rece pe pielea mea încinsă oferă un contrast minunat pe care corpul meu îl apreciază. După ce ma aşez pe saltea, îmi potrivesc ochelarii şi mă bucur de confortul de a pluti pe apă în timp ce soarele îmi încălzite pielea goală.

N-ar fi prima dată când fac baie dezbrăcată.

Includ ochii şi ascult briza uşoară care face ca frunzele de palmier să foşnească, oferind o coloană sonoră relaxantă pentru înotul de la mijlocul dimineţii. Da, e exact ce aveam nevoie.

Cu ochii închişi, sunt pe cale să adorm...

— Ce naiba faci?

Huxiey!

Şi, după tonul vocii, nu pare fericit.

Deschid ochii, ridic ochelarii şi-l văd la marginea piscinei, purtând doar o pereche de pantaloni scurţi şi adidaşi. Pieptul lui bombat şi gol e leoarcă de transpiraţie şi are PărM ud, cu şuviţele lipite unele de altele.

Doamne, ce delicios arată!

Mâ mişc pe plută – nu mă sfiesc deloc, bărbatul ăsta a văzut deja tot – şi răspund:

Plutesc.

~~ Eşti goală.

„v.:- întrebând, uitându-mă în jos. Ei, ia te uită, ^cmar sunt!

,5 ^ Întărât, desfac picioarele dincolo de

^8ftelei Şi_mi las ta»1® Dr apă.

îmi pun din nou ochelarii.

pentru că am vrut. Pentru că m-ai văzut deja goală.

Şi pentru că angajaţii tăi nu mai lucrează în weekend.

îmi înclin **capul** spre soare.

— Doamne, ce-mi place să fac baie în pielea

goală! Ai încercat vreodată?

— Nu!

— Serios? Ai piscină. Ar trebui măcar să încerci o dată.

îi fac cu mâna.

— Hai, vino după mine!

Nu spune nimic, şi deschid ochii puţin să văd ce face. Stă pe marginea piscinei, dar acum îşi ţine pumnii strânşi pe lângă corp.

Cineva are nevoie de relaxare.

Bărbatul ăsta e un pachet de nervi, gata să explodeze în orice clipă. A mai avut momente, când şi când, în care şi-a îngăduit să se relaxeze, dar încă nu s-a destins de tot. Poate încet, dar sigur, îl pot ajuta s-o facă.

— Nu muşc! Promit!

îmi bag degetele în apă şi împroşc puţin înainte de a le duce la piept, unde stropii îmi picură de pe degete pe sâm. Sunt tentata să încercuiesc sfârcul cu degetul, dar nu vreau să-l fac să vină aici excitat. Vreau doar să se relaxeze.

Văzând că tot nu se mişcă, oftez frustrată şi cobor de pe saltea în apa rece. Mi se întăresc sfârcurile imediat din cauza şocului provocat de schimbarea temperaturii pe P^e> dar merg mai departe şi ajung la trepte.

Huxley nu-şi ia ochii de la mine, **urmărindu-mă** cu atâta intensitate, încât simt un gol în stomac **când** mă apropii de el.

_ Cu mâna tremurând, îl conduc la un şezlong şi-l forţ®2 să se aşeze. Când nu protestează, mă aşez în genune

„ şi-i scot încălţările şi şoaetele. îi simt privirea asupra mea în tot acest timp, uxmărindu-mi fiecare mişcare Când termin, mă ridic şi-l iau de mână din nou. îi las pantalonii scurţi, pentru că poate înota cu uşurinţă în ei, şi» după ce verific

că nu are telefonul şi portofelul, îl îndrum spre treptele piscinei.

în mod straniu, deşi sunt complet dezbrăcată, nu mă sunt ruşinata în faţa lui. Nici măcar nu simt că sunt goală.

Mă face să mă simt confortabil în pielea mea. Nu şi-a exprimat aprecierea faţă de corpul meu prea mult, dată fiind încrederea pe care o am în preajma lui, dar nu e vorba de ceea ce spune, ci de felul în care se comportă când mă expun. Felul în care mă măsoară din priviri cu o recunoştinţă disperată. Fermitatea cu care îşi pune mâinile pe mine. Ordinele hotărâte când suntem în toiul acţiunii.

Fără să mai vorbim de cât de tare se excită ori de câte ori facem sex.

Păşesc în apă şi-l iau după mine. Nu protestează, aşa ca înaintez până ajung la salteaua destul de mare pentru amândoi. O trag mai aproape şi spun:

— Urcă!

Se uită la saltea, apoi la mine.

— Vii cu mine?

— Da! îi răspund.

Pe urmă, se urcă pe saltea şi ma ajută să urc şi eu. Din pricina greutăţii în plus, ne scufundăm mai mult în apă, dar încă plutim, iar apa trece doar rareori peste margine.

Mă aşez cu faţa spre el, în timp ce stă întins pe spate şi îşi pune mâinile sub cap.

— Veri? Nu e nevoie să te apuce pandaliile. Nu

e plăcut?

Cu o voce morocănoasă, îmi spune:

— Nu m-au apucat pandaliile.

îi duc degetul la frunte şi spun:

— Asta era încruntată toată.

— Eşti goală.

— Aseară nu părea că ai o problemă cu asta.

Se uită în ochii mei.

— Nu erai afară.

Nu reuşesc să-mi ascund rânjetul de pe buze.

— Te temi că m-ar putea vedea altcineva?

— Da! îmi răspunde.

— Te porţi de parcă ţi-ar păsa.

Se uită din nou în ochii mei şi mă priveşte lung câteva clipe, apoi se întoarce cu faţa spre mine pe saltea. îmi pune mâna pe şold şi, odată cu gestul acesta mic şi posesiv, tot corpul mi se încinge dinăuntru.

— îmi pasă, la naiba!

îmi masează pielea cu degetul mare.

— E doar pentru ochii mei.

Mişc din buze într-o parte, încercând să păşesc cu grijă când întreb:

— Ţi-am cedat şi corpul meu prin contract? Nu prea îmi amintesc partea asta.

îşi umezeşte buzele şi-şi ridică mâna pe corpul meu, apoi în jos pe braţ şi direct pe sân. Degetele i se opresc pe sfârc şi, cu nonşalanţă, de parcă asta face în fiecare sâmbătă, îl răsuceşte între degete.

Dar senzaţia care mă străbate la atingerea lui nu e deloc la fel.

Am pus sau nu gura pe sexul tău aseară?

îmi răsuceşte sfârcul, şi închid ochii strâns, cu răsuflarea tăiată pe moment.

— Ba... da, îi răspund.

Asta înseamnă că am pus stăpânire pe corpul tau.

Mă ciupeşte.

_ **Ai înţeles?**

îmi scapă un şuierat printre buze.

_ Da! ii răspund.

— Bine!

Dâ drumul sfârcului, şi nu mă pot abţine să nu scot un sunet de protest. îi apare un rânjet imperceptibil pe buze, aşa câ mâ uit încruntată la el.

— Ţi se pare amuzant? Să mă tachinezi aşa?

— Nu amuzant, mai degrabă aţâţător. Mă face să-mi doresc mai mult. Când te văd aşa, goală, în piscina mea, îmi vine să fac mai mult.

— Cum ar fi? îl întreb curioasă.

După ultimele interacţiuni cu el şi orgasmele uluitoare pe care mi le-a provocat, l-aş lăsa să facă aproape orice cu mine. Şi chiar vorbesc serios.

— Să te aplec peste marginea piscinei, săţi depărtez fesele şi să te devorez.

0!

Doamne!

încordez picioarele, simţind un zvâcnet surd între ele. Nu-mi imaginez cum m-aş simţi, dar acum mă întreb cât plăcut ar fi.

— Ai mai făcut asta vreodată? Ai mai făcut-o cu ci- neva în piscină?

Se uită într-o parte, evitând contactul vizual.

— Da!

v 9tiu de ce mă simt dezamăgită. Ştiu că n-ar trebui 63 mă intereseze şi nu am niciun drept sămi pese, dar o ^ă parte din mine şi-ar dori să fi fost prima femeie pe Care a avut-o în piscină.

Prefac andu- mă nonşalantă, îl întreb:

— A, serios? A fost cât de cât bună?

De data asta se uită în ochii mei.

— Nu!

Ei bine... hm, chestia asta mă face să vreau să zâmbesc.

— Interesant! spun, înăbuşindu-mi zâmbetul. De ce n-a fost bună?

îşi trece din nou degetele peste sânul meu, dând cu degetul mare peste sfârc.

— Era agresivă. Exagerată. Ca şi cum ar fi încercat să mă impresioneze.

— Dar a făcut exact opusul.

Încuviinţează din cap, apoi răsuceşte sfârcul între degetul mare şi arătător. îmi scapă un mic geamăt. Nu pot să mă controlez, să controlez ce mă face să simt. E prima dată în viaţa mea când pot să spun că, atunci când mă uit la un bărbat, vreau să-i simt gura pe a mea, mâna între picioare şi corpul stăpânindu-l pe al meu.

De.

Fiecare.

Dată.

— Nu apreciez teatrul, îmi spune încet, cu ochii la sânii mei. Vreau ceva real când mă culc cu o femeie.

— Crezi că eu sunt reală? îl întreb.

Dă drumul sfârcului şi îşi mută mâna pe şold, mângâi- ndu mâ încet. Sunt excitată şi-mi doresc mult mai **mult.** $i totuşi, vreau să se şi relaxeze, iar el exact asta face.

Da, cred că eşti reala. Mă urăşti prea mult ca să te prefaci că-ţi ofer plăcere. Dacă nu te-aş excita, mi-ai da de ştire.

Are foarte mare dreptate, dar a spus un lucru care nu e tocmai adevărat.

— Nu te urăsc, Huxiey.

Ai fi putut să mă păcăleşti, îmi spune încet.

Tonul lui e mai mult glumeţ decât acuzator.

___ Adică, sunt momente când te urăsc, nu pot

să te roint. Dar nu te urăsc în general. Chiar apreciez ce ai făcut pentru mine.

__ Aprecierea e reciprocă, îmi spune şi apoi închide ochii, începe să respire regulat, iar mâna de pe mine se relaxează. Oare... trage un pui de somn? Când stau goală lângă el?

Când văd că nu se mişcă, d continuă să stea întins, cu ochii închişi şi mâna pe mine, îmi dau seama că exact asta face.

Şi poate că în alte împrejurări m-aş simţi jignită. Sunt o femeie goală, întinsă lângă el. M-aş Fi aşteptat să profite de situaţie, dar Huxley nu trebuie s-o facă. Poate să stea aici relaxat, ştiind că probabil o să stau întinsă lângă el.

Ceea ce voi şi face, pentru că pare un moment relaxant. Pare firesc.

închid ochii şi oftez adânc, lăsând salteaua să plutească în piscină. Norii care apar încet nu lasă soarele să ne prăjească pielea, dându-ne ocazia să ne bucurăm de căldură.

Nu ştiu exact cât am dormit, dar abia când sunt luată pe sub şi dusă în casa lui Huxley îmi dau seama că nu mai sunt pe saltea.

Ca prin ceaţă, deschid ochii şi clipesc de câteva ori.

— Ce se întâmplă? întreb nedumerită.

— Nu voiam să te arzi. A ieşit soarele iar, îmi şopteşte încet.

Când mă cară în braţe pe holul care **duce** spre dormi toarele noastre, aproape mă aştept să **deschidă** uşa **de** la dormitorul lui, dar nu asta face. Deschide uşa de la mera mea şi mă întinde încet pe pat, **trăgând cuverturi** e şi învelindu-mi corpul gol. Când se îndreaptă, se prinde cu mâna de ceafa şi întreabă:

Ai nevoie de ceva?

Luată prin surprindere de atitudinea lui total diferită,

clatin din cap.

Nu, sunt... hm, sunt OK!

Dă din cap şi face un pas în spate.

— îmi pare rău pentru ce am făcut acolo!

— De ce îţi pare rău? îl întreb.

— Că te-am atins. N-ar fi trebuit s-o fac. Dar îmi e greu sa păstrez o atitudine profesională, mai ales când dau peste tine goală. Eşti al naibii de irezistibilă, Lottie!

îmi înclin capul, încercând să-l înţeleg.

— Când te-a împiedicat asta vreodată să mă atingi?

— încerc să respect ce e între noi, nu s-o dau în bară.

— Ştii cum poţi s-o dai în bară? întreb.

— Cum?

— închizându-te în tine.

Se strânge mai tare de ceafă.

— încerc, Lottie.

— Am observat. Şi apreciez că te deschizi şi vorbeşti cu mine. Că-mi răspunzi la întrebări. înseamnă mult pentru mine. Asta uşurează lucrurile şi, sinceră să fiu, îmi place să te cunosc mai bine, Huxiey. Eşti un tip... de gaşcă.

Ridică din sprâncene şi schiţează un zâmbet.

— De gaşcă?

Rânjesc.

— Da! De gaşcă.

— Sunt aproape sigur că nimeni nu mi*a mai spus ca sunt „de gaşcă”.

— Ce păcat!

i na rte cuverturile pe care le-a pus peste mine şi Dau „ pat. Când mă îndrept spre baie. îi simt ochii "* " du roi orice mişcare. Intru în dressing şi iau o pe- ""htde chiloţi – dacă se pot numi aşa. Materialul abia îmi ^ ^ fundul. Caut un tricou larg, dar îmi amintesc ca «te hainele mele sunt într-un depozit. Cu un geamăt, mă . re cameră. El mă măsoară din priviri din cap până-n picioare. E o privire înfierbântată, amintindu-mi că poate nu mi-a făcut nimic în dimineaţa asta, dar nu am niciun dubiu ce anume îşi doreşte.

— Pot să împrumut un tricou? îl întreb. Vreau să port ceva larg şi confortabil.

— Vrei să-ţi împrumut un tricou? mă întreabă.

— Da, te deranjează?

Ochii i se întunecă şi face o pauză înainte de a răspunde. Ce mare scofală? E un tricou.

Sunt cât pe ce să-l tachinez când răspunde:

— Sigur!

Se întoarce cu spatele şi merge în camera lui. Pornesc după el, fără să-mi pese că sunt topless. Ce rost mai are acum să mă acopăr?

Deschide sertarele comodei şi scoate un tricou negru, vechi.

— Să nu-l pierzi! E unul dintre preferatele mele, îmi spune înainte să mi-l întindă.

li iau din mână tricoul subţiat şi-l desfac, văzând o ima- jhnecu Creedence Clearwater Revival. Ridic repede ochii

7*CCR? Al nn tricou cu CCR?

încuviinţează.

-A fort una dintre trupele preferate ale tatei. Am ne amintiri cu tata, pentru că a divorţat de mama când eram mici, dar amintirile pe care le am au mereu pe fondai melodiile celor de la CCR.

îmbrac tricoul şi-mi place că-i păstrează mirosul.

Face un pas în faţă şi trage de mânecă.

— înoţi în el.

— Exact cum îmi place!

încuviinţează din nou.

— Da, arăţi al naibii de bine în el.

Mă cuprind cu braţele.

— E foarte confortabil! S-ar putea să ţi-l fur.

Ridică din nou jucăuş din sprâncene.

— Mai bine nu!

Ca să-l tachinez, îl întreb:

— Dacă nu voiai să ţi-l fur, n-ar fi trebuit să mi-l oferi. Trec pe lângă el, dar mă prinde de încheietura mâinii

şi mă lipeşte de pieptul lui.

îmi ridică bărbia şi-mi spune:

— Nu mă face sa scot tricoul de pe tine chiar acum!

— Asta ar trebui să fie o ameninţare? Mi se pare că sună mai mult a răsplată.

Strânge din buze. Mă priveşte în ochi, legănându-se înainte şi înapoi, iar eu îi aştept următoarea mişcare. Replica. Dar nu spune nimic. Doar... clatină din cap şi îşi împleteşte degetele cu ale mele, apoi mă conduce pe scări la bucătărie, unde mă învârte spre blat şi mă ridică pe insula. Suprafaţa rece mă face să ţip o secundă, până mi se obişnuieşte pielea.

— Ce vrei să mănânci la prânz? mă întreabă.

— Credeam că nu ştii să găteşti.

— Nu ştiu, îmi spune. Dar mă pricep să fac un sendviş-

— Serios?

Se uită la mine peste umăr.

_ tmi ceri prea mult.

Pufnesc şi-mi acopăr nasul în acelaşi timp.

__ sumanul bărbat bogat! Nu e în stare nici de un sendviş cu caşcaval! Lasă-mă să-ţi arăt cum se face!

Cobor de pe blat şi merg la frigider să iau caşcavalul. Untul e pe blat, într-un vas de lut, şi, când ma întorc, Huxley îmi întinde pâinea.

Ştiu că oalele şi tigăile sunt în dulapurile de pe insulă, aşa că deschid o uşă şi găsesc exact ce căutam.

Când mă întorc spre aragaz, Huxley mă înghesuie.

— Nu-ţi face griji, nu stric nimic!

— Nu-mi fac griji că ai putea strica, îmi spune. Sper doar să mă înveţi.

Mă opresc.

— Chiar nu ştii să faci un sendviş cu caşcaval?

— N-am făcut niciodată aşa ceva.

— 0, Doamne, de ce mi se pare adorabil? mă întreb cu voce tare.

îmi pune mâna pe spate, mutându-se în cealaltă parte.

— Poate pentru că e o slăbiciune a mea şi-ţi place să vezi că mă chinui.

Chicotesc.

Chiar îmi place să-l văd pe atotputernicul Huxley co^°rând cu picioarele pe pământ, i dau un ghiont, arătându-i că-l tachinez. Când se a la mine zâmbind, simt cum mă părăseşte orice urmă ae nehnişte.

Cu 0 singură privire.

Doar de atât e nevoie.
Şi cum se face chestia asta?
Ridica două felii de pâine.
__ Chiar eşti neajutorat.
Pornesc plita, încălzesc tigaia, apoi iau o farfurie şi

Uu cuţit pe care i le dau.

— Ştii să întinzi untul pe pâine?

Mă priveşte batjocoritor.

Nu sunt complet incapabil.

— Doar verificam.

Zâmbesc larg.

— Unge fiecare felie cu unt!

Ridică uşor capacul vasului de lut şi întinde untul pe pâine. Nu e deloc agil în mişcări. De fapt, e chiar neîndemânatic, ceea ce mi se pare adorabil, şi la un moment străpunge pâinea cu cuţitul, facându-mă să mă simt ca o spectatoare la o reclamă oribilă în care lumea nu ştie să facă lucruri simple, cum ar fi să taie o felie de caşcaval.

După ce termină cu untul, îi dau caşcavalul.

— Pune-l pe sendviş şi pe urmă, cu partea unsă cu unt în jos, pune sendvişul în tigaie!

— Destul de simplu! îmi spune, deşi se murdăreşte de unt pe degete când încearcă să pună sendvişul în tigaie.

Îi dau un prosop pe care îl foloseşte să se şteargă.

— Acum aşteptăm?

— Da! Am setat o temperatură medie şi o să acoperim tigaia cu un capac, ca să se topească bine caşcavalul, pe urmă îl verificăm după un minut.

Se uită la tigaie şi îşi trece mâna prin par.

— Pare mult prea uşor. Acum arăt ca un tâmpit.

Scot un hohot de râs.

putea se
r££ palma pe pieptul gol.
^»“ întrebat pe mine. Nu eşti norocos ca ma ai pe

T.FoartenorocoB,răspunde cu o expresie serioasă.

Păi... OK!

Hm, să iau ceva totuşi, ca să nu mă simt ca o floare ofilită sub privirea lui intensă.

Zâmbesc stângaci şi mă duc în cămară să iau nişte chipsuri pe care le-am văzut zilele trecute, precum şi două banane.

Nu ştiu ce e cu schimbarea lui de atitudine, dar mă las in voia ei, pentru că m-aş putea înţelege foarte bine cu aceat Huxley Cane. Dat fiind că a adormit cu mine pe o saltea în piscină şi m-a dus în braţe la etaj să mă odihnesc, cred că şi el s-ar putea înţelege cu această Lottie Gardner.

I_□

— Nu are un gust atât de rău după ce răzuieşti părţile arse. fi sPun, examinând sendvişul.

— îţi dai Beama că e vina ta, nu?

Muşca din sendvişul cu caşcaval parţial ars.

De ce e vina mea? îl întreb, ţâm la masa de pe terasă, cu un caBtron mic de chip- Treh^6 Precum. şi legume tocate dinainte de Reign- BO e

destul deplăcut să ai un bucătar per-
un lux de care îmi va fi dor când se va termina totul. M-ai lăsat să mă descurc când te-ai dus la baie.

— Ţi-am zis să-l verifici după câteva secunde, să vezi dacă e gata şi aă-l iei de pe foc. Tu ai dat focul mai tare.
_Un lucru pe care supraveghetoarea ar fi trebuit s&-l urmărească.
îmi dau ochii peste cap şi ma spnjin de spătarul scaunului.
— Cum zici tu, Hux!
Pune sendvişul jos şi ia paharul cu apă. Se laBă nonşalant pe spătar şi se uită spre piscină.
— Azi ai întrebări pentru mine?
— întotdeauna am întrebări.
— Dâ-i drumul! îmi spune, părând mult mai relaxat decât l-am văzut vreodată.
Asta înseamnă că ar putea fi dispus să răspundă la nişte întrebări dificile.
Accept cu mare drag. îmi frec palmele şi întreb:
— Care a fost prima ta impresie despre mine?
Ia o gură de apă şi priveşte drept în faţă când vorbeşte.
— Prima impresie... Păi, purtai colanţi şi o bustieră în care sânii tăi arătau fantastic. Mi-a fost greu să nu mă gândesc de prima dată cât de sexy eşti.
Mă uluieşte cu privirea lui.
— Pe urmă mi-am dat Beama repede că eşti nebună. Rămân cu gura căscată, amuzata. îl împung în braţ şi-i spun:
— Cu toate astea, m-ai rugat sa fiu logodnica ta falsă. Se scarpină pe obraz.
— **Disperarea te împinge la lucruri nebuneşti.**
— Ce fermecător eşti azi!.
la
îmi ridic picioarele pe scaun şi-mi strâng genune piept, aşezându-mă mai confortabil.
— Haide, pune-mi o întrehare!
îşi înclina capul pe o parte şi mă întreabă în timp ce

mă studiază:

— Cum arata bărbatul ideal pentru tine?

Sunt şocată. Nu raâ aşteptam să scoată pe gură asemenea întrebare.

— Pari surprinsă.

— Da, nu mi aşteptam! Aproape am crezut că o să mă întrebi de prima mea impresie despre tine.

— Ştiu deja. Ai spus deseori că eram un alt om pe trotuarul acela şi la Chipotle.

Da, aşa am spus.

— OK, atunci. Bărbatul ideal? Hm... Nu m-am gândit niciodată cu adevărat. Ştiu că vreau un bărbat care ţine la mine, cum ţine Jeff la mama. Care crede că sunt o regină şi mă tratează ca atare. Mi-ar plăcea şi să se distreze cu mine. Nu e nevoie să avem totul în comun, dar mi-ar plăcea să mă pot relaxa, să mă distrez cu el. Dar să fie şi cu capul pe umeri. Eu abia reuşesc să-l menţin pe al meu la suprafaţă, nu vreau un om pe care să-l dădăcesc, dacă e logic ce spun.

Dă aprobator din cap.

— Şi apoi, bineînţeles, ceva evident – trebuie să fie criminal în pat. Am avut partea mea de amanţi nepricepuţi. Mi-am plătit tributul. Oricine ar fi, trebuie să mă satisfacă fără să se străduiască prea mult.

— Asta e tot? mă întreabă.

— Cred că da! M-ai luat prin surprindere. Sunt sigură că mai sunt şi alte lucruri, ştii... cum ar fi să sărbătorească reuşitele mele la fel cum le sărbătoreşte pe ale lui. Respect. Chestii obişnuite.

— Crezi că o să-l găseşti vreodată?

— Asta e a doua întrebare?

— Da, este!

îşi sprijină bărbia pe degete, lăsându-ae şi mai mult pe spate.

— Dacă o să-l găsesc vreodată?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu! Poate, dacă am noroc. N-am fost niciodată o persoană foarte romantică, aşa că nu prea

m-am gândit la asta, dar mi-ar plăcea să am bărbatul ideal lângă mine într-o bună zi? Da! Am văzut-o pe mama singură şi am văzut-o împreună cu cineva care o adoră cu adevărat. Nu spun că am nevoie de asta acum, dar în- tr-o bună zi... îl întreb în timp ce ne privim în ochi: Dar tu? Crezi că o să găseşti vreodată fata ideala, să te aşezi la casa ta?

Răspunde fără ezitare:

— Da, cred că o voi găsi!

— Vrei să elaborezi puţin?

Clatină din cap.

— Nu, e OK!

Îmi dau ochii peste cap.

— Doamne, ce enervant eşti!

Chicoteşte.

— Nu ştiu ce vrei să mai spun. Cred că o voi găsi? Da, la naiba! Cred că sunt pregătit pentru ea? Nu! Dar viaţa nu merge aşa, nu te aşteaptă să fii pregătit. Aşa că, oricând va fi să apară, ştiu că mă voi strădui să-mi dau seama cum să o fac fericită şi să încerc să o păstrez.

— Uite un indiciu: nu fi nesimţit cu ea!

îi fac cu ochiul.

— Aşa o să ai şi tu o şansă.

— O să ţin cont!

închid laptopul lui Kelsey şi mă trântesc pe pat.
° f lo ipri am petrecut o bună parte din zi nefacând
Pentru ca iw* *
m A
bsolut nimic, m-am gândit sa mcerc sa rezolv azi cateva
lucruri înainte să merg mâine-dimineaţă la sora mea.

Totuşi, lucrez deja la website de trei ore şi m-am săturat. Am nevoie de o pauză.

Uau, s-a făcut întuneric! Ce oră e?

Iau telefonul şi văd că e doar patru după-amiaza, aşa că mâ uit pe fereastră şi observ norii negri şi primele semne de ploaie.

Rare sunt zilele când plouă în California!

Telefonul vibrează, aşa că mă uit la ecran.

Angela.
îmi freamătă nările când iau furioasă telefonul şi-l deblochez, ca să văd ce are de zis. Sincer, îşi face iluzii dacă are impresia ca-mi poate scrie mesaje de parcă nu m-a tăcut praf Nu înţeleg de ce nu i-am blocat numărul deja.

Angela: Bună, fată! N-am primit răspunsul tău pentru reuniune. Să notez că vii singură?

De ce ar presupune aşa ceva când aveam inelul enorm dfi la Huxley pe deget?

Probabil crede că Huxley e prea bun pentru mine.

Ceea ce, da, ar avea dreptate să creadă. Nu sunt ne- 5* ^ata ideală Pe care o caută el, deşi nu a descris-o. u că nu mă potrivesc cu viaţa lui extraordinară. Nu nt idioată, dar ca Angela să presupună...

^ scârbă nenorocită!

^re Bă mă deranjez să-i răspund? a t aC&

** r^sPUnd, o să presupună că m-a învins şi nu

^u, aşa că, din furie pură, îi scriu.

lottie: Scuze, eram ocupată cu Huxley. Contează pe ^ Poftim, asta ar trebui să-i aprindă rădăcinile vopsite Zâmbind în sinea mea, mă ridic de pe pat – încă ^ halat după duşul făcut mai devreme – şi merg la dressing Iau o pereche de pantaloni scurţi de pijama, din dantel^ şî o bustieră asortată. De fapt, e un set mai confortabil şi am purtat toate culorile în afară de cel alb.

Telefonul vibrează şi citesc repede, să văd ce fel de mesaj răutăcios mi-a trimis Angela.

Angela: O, încă mai sunteţi împreună? Hm, mi a-a părut că l-am văzut cu altcineva seara trecută.

Ce mincinoasă nenorocită!

Nu sunt aşa de proastă, încât să-i cred tâmpeniile şi nici atât de nesigură, încât să pun la îndoială intenţiile lui Huxley. Mi-a spus verde în faţă că sunt singura femeie câtă vreme avem contract. Şi ştiu foarte bine că, atunci când e vorba de afaceri, Huxley e foarte serios.

Intru în dormitor şi încep să mă plimb de colo-colo, scriind furioasă.

Lottie: Nostim... A fost cu mine în fiecare seară. încerci să stârneşti necazuri, Angela?

Poftim, i-am dat peste nas că minte! Nu e ca şi cum aş avea ceva de pierdut.

Angela: De ce naiba aş face aşa ceva?

Râd în hohote. Probabil crede că sunt complet idioată. Şi poate chiar snnt în ochii ei, pentru că eu sunt idioata care a urmat-o ca un căţeluş, veşnic la dispoziţia ei, Pana mi-a întors spatele.

Dar nu mai e cazul.

***Lottie:** Pentru că eşti invidioasă?*

***Angela:** Invidioasă? Pe tine? O, scumpo, ce drăguţ-*

Nu cred că am dispreţuit vreodată pe cineva cum o dispreţuiesc pe ea.

Sunt pe punctul de a-i răspunde când aud o bătaie în uşă, iar Huxley întredeschide uşa. Când mă vede, îi scapără ochii şi îmi aruncă o căutătură lungă înainte de a da uşa larg de perete.

— Ce faci? mă întreabă.

Nu ştiu dacă l-am mai văzut îmbrăcat aşa, de zi. Pantaloni scurţi şi tricou, cu părul ciufulit şi fără să-şi fi bătut capul cu bărbieritul. Arată... delicios!

— Îi scriam un mesaj Angelei. Ştiai că o urăsc?

— Da, ştiam!

Vine spre mine, îmi ia telefonul din pumnul încleştat şi-l aruncă pe pat. Pe urmă, îşi împleteşte degetele cu ale mele şi mă conduce pe hol.

— Ce faci? îl întreb.

— Plouă!

— Am observat.

Se opreşte şi spune:

— Când te-am întrebat ce ţi-ai dori dacă am trăi într-o lume perfectă, ai spus că ai vrea să lucrezi cu sora ta, să te muţi de la mama ta, să-i dai peste nas Angelei, să scapi de creditele de studii şi să ai un loc unde poţi sta întinsă în ploaie fără să te judece nimeni.

A ţinut minte?

Mă trage de mână.

— Ţi-am spus că o să mă ocup de tot. Până acum, le-am rezolvat pe toate. Mai e ultima chestie.

Mă trage după el pe hol, în partea opusă a casei, către o uşă pe care n-am mai explorat-o până acum. Când o deschide, văd altă scară.

_ Unde mă duci? întreb în timp ce urc scările.

Nu răspunde. însă când ajungem în capăt, deschide uşa către o terasă neştiută de pe acoperiş.

Ce Dumnezeu?

Nu e deloc mare şi nu a făcut nimic cu spaţiul

acesta. Doar patru pereţi nu prea înalţi, ca să nu cazi peste margine.

— Poftim! îmi spune. Locul perfect unde să stai în ploaie fără să te judece nimeni, fără să te deranjeze nimeni

Dă din cap spre podeaua acoperită cu lemn de tec.

— Merge?

— E perfect!

Ridic ochii la el.

— Mulţumesc! înseamnă enorm pentru mine.

— Cu plăcere! îmi spune încet şi face un pas în lături, ca să pot ieşi în ploaie exact când se înteţeşte.

Când ies afară, îmi întind braţele larg, îmi dau capul pe spate şi las ploaia să-mi ude hainele şi pielea. Când deschid ochii, îi zâmbesc lui Huxley, care mă priveşte cu atenţie. îi fee semn să vină lângă mine.

Fără să ezite, iese în ploaie. îl iau de mâini şi îl învârt. Râde încetişor, lasându-mă să mă prostesc cu el.

— Nu-ţi place? Ploaia? îl întreb.

— Nu la fel de mult cât îţi place ţie.

— E clar că nu ştii s-o apreciezi.

îl pun să se aşeze şi să se întindă lângă mine, ţinân- du-l de mână în timp ce ploaia cade peste noi. Cu ochii închişi, îi spun:

— **Sunetul, mirosul, faptul că nu-ţi pasă dacă te uzi- nu e cel mai grozav sentiment?**

Nu-mi răspunde imediat, dar **îl** simt **că respiră adanc** de câteva ori.

m m am **oprit** niciodată să simt; ploaia, fa, totorc capul, deschid ochii şi-l văd uitându-se la

mine-

Mulţumesc!

B atât de deschis în clipa asta!

Atât de real! ^ „

Nu mai există ticălosul dominator care incearca sa ma controleze.

Nici urmă de bărbatul care se joacă de-a dr. Jeckyll şi dl. Hyde.

E Huxley.

Cel adevărat.

Şi îl simt ca pe un glonţ în piept. îmi place latura asta a lui. îmi place de el în acest fel mai mult decât ar trebui probabil.

împreună, stăm întinşi în ploaie, lăsând-o să ne ude de tot şi să se adune pe suprafaţa acoperişului. Plescăitul picăturilor care ating pardoseala dură umple tăcerea dintre noi, iar mirosul lemnului ud pluteşte în jur.

Adevărată perfecţiune!

— Când ai început să faci chestia asta? mă întreabă, mtorcându-se spre mine.

Mă întorc şi eu spre el. Ploaia s-a mai domolit, aşa că acum mai mult burează.

7" ^and eram în liceu. Mi-a plăcut ploaia dintotdeauna, ales că plouă rar aici, în California. îmi plăcea senzaţia a mă lăsa prinsă de altceva decât de viaţa de zi cu zi. Mai când uni petreceam timpul cu Angela. Uneori simţeam P^»d controlul. Ploaia mă ajuta să încetinesc ritmul. and eram cu Angela, simţeam deseori că sunt într-o ţţnă întunecată, nepoftită. *Dar ploaia, pe de altă parte, r(x bl ândâ. Sigură. Curată.*

întinde mâna şi mă atinge pe obraz, apoi şterge Cu degetul mare câteva picături de apă. E un gest drăgu* intim şi, în loc să mă feresc, mă las în voia lui.

__ Cât de des vii aici?

— Nu destul, îmi răspunde. Probabil am urcat aici o dată sau de două ori. Dar când ai spuB că vrei un loc unde să stai întinsă în ploaie, ştiam exact unde să te duc. Cu glas nesigur, mă întreabă: îţi place?

Dau aprobator din cap.
— îmi place mult! I-ar trebui nişte mobilă.
Chicotesc.
— Dar cred că e perfect. Mulţumesc!
Când nu spune nimic, ci continuă să mă privească, profit de moment să mă apropii de el. Ploaia nu a alungat căldura zilei, aşa că m-am răcorit, dar nu atât, încât să fiu nevoită Bă plec. Am nevoie doar de puţină căldură.
Observându-mi intenţia, îşi ridică braţul, aşa că mă trag mai aproape până mă prinde cu braţul de talie şi mă lipeşte de el. Şi o, Doamne, cât de bine miroase! A haine masculine, proaspete – dacă are vreo logică.
— Ar fi trebuit să te îmbraci cu ceva mai călduros! îmi spune.
— Nu ştiam că o să stau în ploaie, iar astea sunt hainele pe care mi le-ai cumpărat.
îmi ridic ochii la el.
— Am ajuns să cred că eşti pervers.
Râde încetişor.
— Nu sunt pervers.
— Toate hainele din dulapul meu sunt scandaloase- să încep să cotrobăi în sertarele comodei tale şi o să-ţi mU toate tricourile.
orice vrei! Arăţi sexy în ambele feluri, j
punându-i mâna pe piept şi uitându-mă la el.
¿fort un compliment, Huxley?
Viei să-l retrag?

Clatin din cap şi-mi duc mâna la inimă.
_ Trebuie să preţuiesc acest moment! Huxley Cane .a **complimentat!** Nu ştiu dacă momentul ăsta poate fi mai frumos.
_ poate, îmi spune şi mă trage peste el. **prin comparaţie** cu statura lui înaltă şi musculoasă, ma

simt atât de mică, de minionă! îşi duce mâinile pe spatele meu, apoi le strecoară un centimetru sub elasticul chiloţilor.

— Stai confortabil? îl întreb.

— Foarte, îmi spune.

— Şi eu, care credeam că nu ţi-ar plăcea sa ai o scorpie întinsă peste tine.

Râde, şi e un sunet foarte frumos.

-S-ar putea să-mi placă scorpia mai mult decât credeam.

Asta mă face să mă ridic de tot până stau în poala lui.

— Vrei să spui că îţi place compania mea mai mult decât o dispreţuieşti?

îşi lasă mâinile pe coapsele mele, apoi le ridică mai BUs' Pan& ajunge la interiorul şoldurilor. E o atingere căruntă, dar are un impact mare, pentru că-mi stârneşte fion de dorinţă pe şira spinării.

Nu te-am dispreţuit niciodată. Trebuie să încetezi ®a mai gândeşti aşa. Mi s-a părut uneori că eşti puţin enervantă? Desigur!

Pufnesc în râs.

— Ce fermecător!

— Nu ştiam că trebuie să te farmec.

Privirea lui e jucăuşă.

— Vrei să fii fermecată?

Mă prefac că-mi umflu părul ud.

— N-ar Btrica să foloseşti puţin şarm cu mine.

îşi umezeşte buzele, deşi probabil nu are nevoie datorită ploii.

— Ce consideri tu *şarm*? Cuvinte sau fapte?

— Se califică amândouă.

Se uită la pieptul meu, apoi la mine.

— Atunci, dacă aş spune că sânii tăi arată sexy in topul transparent de dantelă, te-aş fermeca?

E transparent?

Mă uit in jos şi văd conturul clar al sfârcurilor. Mă

rog, cred că e transparent când e ud.

— Cred că m-ar fermeca puţin, dar cred că ai putea să te descurci mai bine.

— Da?

Îşi ridică mâinile până le strecoară sub bustieră şi mi-o ridică peste cap. Aruncă materialul ud deoparte şi-şi lasă mâinile pe coapsele mele.

— Dar acum? Fermecător?

Stau în poala lui, topless, în ploaie, şi, pentru orice alt om, gestul lui ax putea fi descris drept al unui „bărbat excitat".

Dar, Doamne, cât ai clipi, ar putea să mă **farmece** cât să-mi sară chiloţii!

După felul în care taci şi respiri întretăiat, o sâ-l iau drept da!

„ ,e încrezut, de sigur pe el! E sexy Ş1 Uşor ener.

6 ^ilenervantă stârneşte următoarea mea

reacţie. / juii"* pe abdomenul sâu mi?c din şolduri l»1'pU &uşi

capătă imediat o nuanţă ameninţătoare flc)liilttl,

" arat ce e adevăratul farmec.

f • rotesc şoldurile din nou şi de data asta sunt răs-

• cu faptul că intră în erecţie sub mine.

^ minţi dacă aş spune că nu-mi doresc penisul lui. pupa ce i-am făcut sex oral la duş, nu-mi doresc nimic ^ muit decât să-l simt pătrunzând în mine iar şi iar. Dar e posibil să fugă şi, deşi am făcut ceva progrese în acest weekend – progres către ce anume, nu ştiu sigur, ¿ar mâcar interacţionează cu mine nu vreau să-l împing prea departe, ci doar atât cât trebuie.

Apa îmi picură pe faţă în timp ce îi zâmbesc.

—Vezi, Huxley – îmi frec mijlocul de erecţia

lui cu o mişcare continuă, găsind locul potrivit pentru amândoi farmecul poate să apară şi sub forma sexului prin haine.

Scoate un hohot de râs chiar înainte ca zâmbetul superb să-i lumineze faţa. ***Doamne, ce frumos el*** Sexy şi atrăgător, da, dar în clipa asta văd şi drăgălăşenia unui băiat.

^-Habar n-aveam că farmecul se traduce prin sex Pdn haine. întotdeauna am crezut că traducerea univer- [8a]lă a sexului prin haine este... „hei, sunt excitat”.

Ma sprijin cu mâinile de abdomenul lui,

facându*mi [8e] strângă la un loc.

7 ^[oate] sa însemne ambele lucruri.

zâmbind, îşi întinde mâinile spre sânii mei şi [a8Uceşte] sfârcurile între degete.

— E bine de ştiut.

Apoi îmi cuprinde sânul drept în palmă, strâng^ • masând.

— Ţi-am zis vreodată cât de sexy sunt sânii tăi?

-- Mm! gem, crescând puţin ritmul. Nu-mi amintesc! Posibil. Dar mai spune-mi!

— Sunt al dracului de sexy, Lottie! Nu prea mari, nu prea mici, cu sfârcuri mici, care mă implora să le ating Aş sta ore întregi să mă joc cu sânii tăi.

— Ore întregi... Pare o exagerare!

îmi las capul pe spate când se ridică şi-şi lipeşte gura de sânul meu. Suge sfârcul cu putere şi... asta e. Felul în care ţepii din barba lui îmi zgârie pielea sensibilă, combinat cu senzaţia intimă a buzelor lui pe sfârc, îmi stârneşte un val nebunesc de plăcere de pe şira spinării până la degetele de la picioare.

— E nevoie de ore.

îşi mută gura la celălalt sân şi-i acordă sfârcului aceeaşi atenţie precum celuilalt.

îi duc mâna la ceafa şi-l ţin pe loc, vrând sa nu se oprească din ce face pentru că mă aprinde şi mă face sa simt că trăiesc.

Stropii de ploaie din jur ne stârnesc şi mai tare, precum şi apa care ne curge pe trupuri, udându-ne hainele, părul, pielea. E erotic. Singurul lucru care ar fi şi mai plăcut ar fi să fim amândoi dezbrăcaţi,

— Doamne, Huxley! gem când trage de sfârc cu dinţii. Vreau mai mult!

Ia vorbele mele ca pe un semn să mă întoarcă pe spate, întinzându-mă pe suprafaţa rece şi udă a podelei de tec. Trupul lui superb se înalţă deasupra mea, împi^0*11^

s fata Pieptul i se mişcă peste loaia •»-»“ 97P/L

pricina picăturilor de apă, iar in

îîŞÎ-*—

¿es5câwiP““*'e iar ailueta lui masivă mă forţează

- loc'îşi cob○ar& pelYiSUI P6Ste_al "* land se ating, satisfacţia imediată ma loveşte m piept.

%!

£ ffiult mai plăcut să-l simt aşa.

Greoi, deasupra mea.

Tare ca piatra.

Dar el deţine controlul, un lucru pe care am ajuns să-l iubesc când mă atinge. Vreau să mă posede, să-mi posede corpul şi să mă facă să uit de tot ce e în jur.

— Vreau aă-ţi scoţi chiloţii, îmi spune pe un ton chinuit, îşi trece mâna prin păr, îndepărtând apa, şi mă ridică atât cât să-mi trag chiloţii în jos. îl ajut să-i scoată, mişcând şoldurile, şi, după ce-i scoate, îi pune deoparte şi se lipeşte de mine din nou.

Niciodată n-am mai fost goală în ploaie.

Şi, sinceră să fiu, s-ar putea să fie noua mea chestie Preferată.

E palpitant.

Îndrăzneţ.

Erotic.

t^Huxley stă deasupra mea, având între noi doar pan- * U1’care nu reuşesc să-i ascundă erecţia masivă. N-am T Pla*Ce 8a ^ Vâd aŞa’imi BPune> când mi te supui. chiar aiZUt ^ mea Ceva mai sexy* lraagine a asta, a? teptându C^1-^lle e0a^’ uda’ cu Picioarele desfăcute, îşi umezeşte buzele.

— Cât de mult mă vrei?

— Mai mult decât vreau să recunosc, îi spun, prinzân. du-l de ceafă cu mâna.

— Mă mai urăşti?
— Nu!
— Mai vrei să mă ajuţi?
— Am de ales? îi răspund, gândindu-mă ce i-a venit să pună întrebarea asta.

Se uită în ochii mei.

— Chiar dacă nu vreau să recunosc, întotdeauna ai de aleB.

îşi freacă penisul de clitorisul meu excitat. O, Doamne, e al naibii de plăcut! îmi tremură mâinile pe gâtul lui când îşi ridică mâna pe sânul meu şi-l mângâie. Privindu-mă în ochi, continuă:

— Dacă mi-ai spune mâine că vrei să pleci, aş distruge contractul.

Se împinge în mine.

— Poftim? icnesc când împinge iar şi iar şi iar. 0, Doamne! gem în timp ce ritmul lui stârneşte plăcere înăuntrul meu. De ce?

— Pentru că, îmi spune împingând din nou.

Îi simt tensiunea din umeri. Se reţine. Văzând venele groase de pe gâtul lui şi felul în care îşi încleştează maxilarul, îmi dau seama că ar putea să-mi dea mai mult, că vrea să-mi dea mai mult.

Chiar dacă nu mă crezi, vreau să fii fericită, împinge încă o dată, şi îmi arcuiesc spatele în timp ce corpul îmi pulsează. Imploră.

Nu vreau să te ţin captivă.
împingere. încă două, de atât mai e nevoie.
simţi captivă.

'"D^D^mne, da. Huxley!

agaţ de el şi împingem odată. Plăcerea se adună la
şire r • cuinării, iar senzaţia euforică se amplifică de baza fiecare dată când îşi înghesuie erecţia în clitorisul meu.

Atât de aproape!

Doamne, cât de aproape sunt!

— Vreau doar să fii fericită! îmi spune, iar eu îl aud. Ascult tot ce îmi spune, dar mintea mea nu-i înregis-

trează cuvintele.

Cuvintele lui nu au noimă, pentru că nu mă pot concentra decât la faptul că sunt în pragul orgasmului şi vreau să ajung acolo. Vreau să ajung acolo împreună cu el.

— Cât de aproape eşti? îl întreb.

— Chiar... acolo, geme.

— Atunci ia-l, ia-mă! Mai tare, Huxley!

îşi pune mâna pe fundul meu, mă strânge tare şi mă lipeşte de el de tot, crescând conexiunea dintre noi. E de ajuns.

0 mişcare şi s-a terminat.

Fiecare picătură de plăcere se adună, se răsuceşte în centrul corpului meu, doar pentru a se împrăştia în milioane de bucăţi fericite când explodez sub el.

— 0, futu-i! urlu. Da, Huxley!

Iisuse! murmură în timp ce împinge tot mai tare Pană încremeneşte, gemând zgomotos şi prăbuşindu-se P^te mine.

Ui sprijină greutatea cu o mână, dar îşi lasă capul 111 i°a şi frunţile ni se unesc. Gurile noastre sunt mai apropiate decât au fost până acum, făcându-mă să îmj dau seama că bărbatul ăsta m-a adus la orgasm frecându-se de mine, dar nici măcar nu mi-a atins buzele.

De ce?

Mă uit în ochii lui şi-l văd respirând adânc înainte de a se uita la mine. Ploaia continuă să cada peste n0i, ^ pentru prima dată de când suntem aici, aud în depărtare bubuitul tunetului

Huxley îşi şterge apa de pe faţă, apoi clipeşte de că. teva ori

— Ar trebui, hm... să ne întoarcem înăuntru!

— Da! îi răspund cu răsuflarea tăiată, încă uitându-mă la el.

Atracţia dintre noi e atât de puternică, încât nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă agăţ de el şi să fiu dusă în braţe până în pat.

Dar când se ridică şi îmi întinde mâna să mă ajute, observ schimbarea din el. Ezitarea. Stânjeneala.

Şi nu ştiu sigur dacă e un lucru bun sau rău.

Huxley mă trage repede spre uşă şi mă bagă grăbit în casă. Pe urmă îmi ia hainele şi mă conduce cu grijă pe scări, atent să nu alunec. Când ajungem pe hol, mă ia de mână şi mă îndruma spre dormitoarele noastre. Simt curioasă unde mă duce—poate la duşul lui ca să ne încălzim?

Se opreşte în faţa uşii camerei mele şi îmi dă drumul la mână. Timpul nostru s-a terminat. Cu un pas în spate, se prinde de ceafă şi îmi priveşte corpul gol.

Ar trebui să faci un duş, să te încălzeşti!

— Da, îi răspund stângaci.

Ai nevoie de ceva?

pet ine-

^ o conversaţie.

pe a înţelege ce naiba facem.

poate o scurta recapitulare a lucrurilor pe care le-ai spus pe acoperiş.

— Hm, nu cred, îi spun.

încuviinţează.

oK! Daca vrei, pot să comand ceva pentru cină.

Clatin din cap.

— E OK. Nu pTea mi-e foame!

— în regulă!

Face încă un pas, şi mi se spulberă speranţele când îl văd bătând din nou în retragere.

De ce?

De ce face asta?

De ce face un pas imens înainte doar ca să facă apoi doi paşi înapoi?

Şi de ce îmi pasă?

Da, ştiu... ştiu.

Toţi ştiu. Pentru că, într-un fel sau altul, am ajuns să ţin la el.

Capitolul şaptesprezece

LOTTIE

- UNDE EŞTI? MĂ ÎNTREABĂ KELSEY IA TELEFON ÎN TIMP ce mă sprijin de cărămida albă a magazinului cu pompe pentru alăptare.

— Nu vrei să ştii.

— Dacă n-aş vrea, n-aş fi întrebat.

— OK, sunt la magazinul cu pompe pentru alăptare, o aştept pe Ellie să vină ca să facem cumpărături.

— Aveai dreptate, nu vreau să ştiu.

— Ţi-am zis doar!

— Nu-ţi faci griji că o amăgeşti pe fata asta? Pare să se ataşeze de tine – adică, vă duceţi să cumpăraţi pompe pentru alăptare.

— Ştiu.

îmi molfai buza.

— De fapt, mă simt puţin prost, dar nu ştiu ce să fac. Nu-mi place să mă prefac că sunt gravidă, pentru că sunt atâţia oameni care încearcă să conceapă, şi în niciun

retinde că am pierdut copilul ca să pun capăt cai ^ pr garcilia. îţi mai aminteşti de mătuşa Rina? A poveştii cu ^ a ^ ¿evasta tor 9ă fiu alături de Pierdut ° & ^ m ama. Cu cât mă gândesc mai mult, cu lat mâ simt mai inconfortabil. ^

_ Atunci, poate... ii spui adevarul.

2 Eşti nebună? Huxley ar pierde afacerea cu siguranţă.

_ Ce o să faci când va trebui să ţi se vadă burta şi nu se vede?

— Nu ştiu. Dar nu începe să se vadă decât pe la vreo treisprezece săptămâni la primul copil, nu-i aşa? Cel puţin, asta am citit când făceam cercetări aseară, îmi duc mâna la frunte.

— Doamne, în ce încurcătură sunt!

— S-a mai întâmplat ceva?

îmi muşc degetul arătător. Ieri, Kelsey a fost plecata aproape toată ziua cu treburi şi s-a întâlnit cu alt furnizor, pentru că cel pe care l-am contactat noi nu ne-a răspuns încă. Prin urmare, nu prea am vorbit cu ea.

De fapt, n-am vorbit deloc.

Habar nu are ce s-a întâmplat în weekend cu Huxley. ba naiba, abia dacă înţeleg ce s-a întâmplat, dar e ceva ce, în mod normal, i-aş spune surorii mele imediat. Totuşi, după scena de pe acoperiş nu eram sigură ce să fac. Mi s-a Pârut... ciudat tte parcă ceva nu e în regula. ^ §î ştiu că nu a foBt vorba de ce am făcut eu, ci mai mult e Ce 6-a întâmplat după aceea. Am vrut mai mult, mult raai mult de \a el, dar n-am ştiut cum să mă exprim, oricât ^ fc vrut. A fost când rece, când cald cu mine; e atât de Constant în felul în care se poartă, încât mă sperie. îl

plac mult şi nu ştiu ce înseamnă asta pentru noi,

pentru mine. Nu sunt sigură dacă pot să fac o mişcare, dacă pot să-i spun. Dacă îşi doreşte măcar mai mult de la mine.

Nu m-a sărutat duminică, când a avut ocazia perfectă să o facă. Eram uzi de ploaie şi nu era decât natura în jur. Dacă voia să mă sărute la un moment dat, acela ar fi fost momentul, dar nu a făcut-o, ceea ce mă determină să cred ca nu vrea să schimbe relaţia noastră în niciun fel. Mi-a spus că nu vrea ca lucrurile să devină neclare. Mi-a mai spus şi că îşi doreşte să fiu fericită. *Dar de ce? De ce ar conta asta, dacă eu nu con tez pentru el?*

Am glumit că aranjamentul nostru seamănă cu cel din *Pretty Woman,* eu fiind versiunea mai curată a prostituatei Vivian, dar, în loc să fie Vivian cea care nu sărută pe buze, aici e Huxley.

Şi dacă am învăţat ceva din filmul acela e faptul că un sărut înseamnă mult mai mult. Are greutate. Sărutul creează o conexiune mai intimă, iar Huxley nu-şi doreşte asta. E evident. Poate că îmi doreşte trupul, dar nu mă vrea pe mine.

Geea ce mă face, la rândul meu, să mă simt ciudat. Dar asta înseamnă că eu îl doresc?

— Lottie, mai eşti acolo?

— Da, scuze!

îmi dreg glasul. Doamne, de ce devin emotivă? N-ar trebui să fiu emotivă.

— Ce e? S-a întâmplat ceva şi nu-mi spui?

Strâmbându-mă, mă uit la cer şi răspund:

— Eu, hm, poate că am făcut nişte lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Hm, ştii tu, de exemplu... i-am făcut o felaţie la duş şi poate m-am frecat de el pe acoperiş.

Poftim? striga Kelsey la telefon. Lottie, vorbeşti serios?

_ Aş vrea sâ nu vorbesc serios! goot un oftat adânc.

Doamne, Kelsey, nu ştiu ce se întâmplă cu mine! Totul a început cu prezentarea noastră. Ne-a ales pe noi Kelsey! Ne-a ales pe noi in locul lui Dave, iar asta, Doamne, m-a făcut bucăţi! Când am văzut că a apărut Dave, m-am gândit că va trebui să reprogramăm – că iar am pierdut şansa dar el a ales întâlnirea noastră, aşa cum promisese. Asta mi-a schimbat părerea negativă pe care o aveam despre el. Şi apoi, în weekend...

Oftez adânc şi-mi sprijin capul de cărămidă.

— A fost diferit. Mai blând. Nu mai avea asprimea lui obişnuită. A glumit, a râs, m-a tachinat. Şi da, a făcut mai multe lucruri decât aş vrea să recunosc.

— Pir-ar să fie, Lottie! Ce înseamnă asta?

închid ochii strâns, complet şocată că o spun cu voce tare:

— înseamnă că îmi place de el.

— Stai... adică... îţi place de el în felul ace/a?

— Da! Şi n-ar trebui. Doamne, a fost atât de schimbător! Când sus, când jos, de-a dreptul nesimţit uneori, dar are şi un suflet generos pe care nu reuşesc să-l ignor.

— O, sufletul acela despre care îmi tot spuneai?

— E vina ta. Tu m-ai făcut sa-l văd altfel.

— Nu e vina mea. Tu eşti cea care s-a apucat să-şi caute un soţ bogat.

Nu credeam că o eă se întâmple cu adevărat,

şuier la telefon. Lucrurile astea pur şi simplu nu merg pentru mine.

— OK, deci îl placi, i-ai luat penisul în gură... şi acum?

— N-am idee. Nu ştiu cum să mă port cu el! Nu după ce s-a întâmplat în weekend, şi mai e un lucru pe care nu ţi L-am spus.

— Hm, ce ar mai putea fi? Te-ai frecat de el pe acoperiş. Tace o secundă şi apoi spune:

— Lasă-mă să ghicesc, are un penis mare?

— De parcă Dumnezeu nu se putea opri la înfăţişarea lui, trebuia să-l binecuvânteze şi cu cel mai grozav penis din lume.

— M-am gândit eu! Un bărbat cu o privire atât de severă nu are un tăieţel fleşcăit între picioare.

— Mai degrabă o bară de oţel bună de construit zgârie-nori.

Kelsey începe să râdă.

— Imaginea asta e... prea mult.

— Dar nu asta voiam să spun.

— Evident, spune Kelsey. Deci, ce e?

Simţindu-mă puţin stânjenită, mă întorc într-o parte şi mă lipesc de peretele din cărămidă. Nu ştiu de ce, dar în poziţia asta mă simt mai puţin expusă.

— Hm... nu m-a sărutat.

— Ce vrei să spui?

— Adică, în toate escapadele noastre, nu m-a sărutat nici măcar o dată.

— **O**...

— O? repet. Nu sună ca un „o” bun, ci mai degrabă compătimitor.

— Nici măcar o dată?

Mi se întoarce stomacul şi mă simt din nou copleşită de ruşine.

— Nu! îi răspund solemn. Ce crezi că înseamnă? Când nu-mi răspunde imediat, adaug: Mă

tratează ca Vivian, nu-
^CareVivian?

Ştii tu, în *Pretty* Worotm, Vivian nu vrea să-l sărute Edward sau pe orice alt client, pentru că e prea intim?

^ impresia că asta tace Huiley.

_0, **Înţeleg!**

Kelsey face o pauză, şi jur că am senzaţia că stau ca pe ace **aşteptând** răspunsul ei!

— Nu ştiu, Lottie.

— Nu asta trebuia să spui, aproape urlu în telefon. Trebuia să spui „Nu, nu e deloc vorba de asta”.

— Nu am de gând să te mint.

— Doamne! îmi duc mâna la frunte. Uită-te la mine! îmi place un tip care mă tratează ca Vivian. Cum s-a ajuns la asta?

— Noroc chior?

— Nu-mi eşti de ajutor azi. Sunt speriată, Kels! Am un nod în stomac. Eu... Of.

-Cee?

0 maşină opreşte pe stradă şi o recunosc imediat.

— A venit Ellie. Trebuie să închid!

— OK, îmi pare rău că nu-ţi sunt de ajutor ca soră. Sincera sa fiu, singurul lucru pe care îl pot spune e să vezi încotro merg lucrurile.

— Dar asta complică situaţia.

— Nu-mi place s-o spun, dar situaţia e deja complică. Ar fi şi cazul, dacă tipul chiar merită să-ţi baţi capul.

— Mă zăpăceşti.

Atunci fac ce trebuie. Te iubesc, Lottie!

Cu un geamăt, îi spun:

7- Şi eu te iubesc, Kelsey! . .. •

închid telefonul exact când Ellie iese din **maşina** ş face entuziasmată din mână.

Epuţin... prea mult... pentru mine, dar e incredibil de drăguţă! Mă simt prost că o amăgesc. De ce n-am putut fi doar logodnica falsă? De ce trebuie să mă prefac şi că sunt însărcinată?

— O, ce mă bucur că eşti aici! spune Ellie când se apropie de mine şi mă îmbrăţişează strâns. Nu eşti încântată?

— **Hm, ştii, B-ar putea să fie prea mult pentru mine! îi răspund sincer. Dar sunt foarte bucuroasă să te ajut.**

— O, nu te simţi confortabil? mă întreabă.

— Mă copleşesc toate.

Poftim, n-ara minţit. Chiar sunt copleşită, mai ales de Huxley.

— Te înţeleg foarte bine.

Mă ia de mână.

— Dar nu-ţi face griji, sunt lângă tine!

Ne conduce în magazin până în spate, unde se află o zonă numai cu pompe pentru alăptare. Sâni falşi de toate mărimile, formele şi culorile stau aliniaţi pe perete – bravo lor –, iar dedesubt sunt nişte cupe cu sticle la capăt.

Chestia aia ar trebui pusă pe sân?

— îmi place locul ăsta la nebunie, spune Ellie. Când sora mea era gravidă, mergeam la acelaşi magazin, dar în Georgia – o, s-ar putea să ştii unde e, de fapt. Pe Clive Street.

Hm...

Ah, da, eu chipurile sunt din Georgia!

Mă bat cu degetul în bărbie.

— Suna cunoscut.

— E chiar lângă Peaches Bakery.

— O, Peaches!

Dau din cap de parcă am fost acolo de un milion de ori.

ţ4 ai omorî pe cineva acum doar pentru o

brioşă je.de lor? Care era preferata ta?

0 Doamne! preferata mea,
M&-

Gândeşte-te la ceva lipsit de originalitate care

se gâ- ^ la orice brutărie.
__ £U ciocolată, îi răspund, dând din cap.
Ea se strâmbă nedumerită.

— Ciocolată?

0, futu-i, nu au cu ciocolată? Ce brutărie nu are

ciocolată in meniu? Ar fi. absolut ridicol.

— Păi, ştii tu...

Mă împunge în umăr râzând.

— Eram sigură că o să spui brioşă cu

biscuiţi pisaţi, aşa îmi lăsai impresia.

Niciodată, într*un milion de ani, n-aş fi spus

brioşă cu biscuiţi pisaţi.

Ridic jucăuş din umeri.

— Eu prefer ciocolata.

— Şi mie îmi place ciocolata. Ai încercat

vreodată brioşa cu glazură roz? Sincer, nu înţeleg

în ce fel e diferită de cea cu vanilie.

— Tocmai voiam să spun acelaşi lucru, îi zic

şi iau un sân fale să-l examinez.
Doamne, zici că e adevărat!
— Şi ce fac, pun nişte colorant alimentar şi
gata brioşa?
întreb.

Exact! Dar plăcinta lor cu piersici...

Dau din mână spre ea.

~~~ Mor după ea!

— Bună ziua, doamnelor! spune o vânzătoare.
Aveţi nevoie de ajutor?

Ellie ee întoarce spre ea zâmbind şi spune:

— Căutăm pompe pentru alăptare. Eu sunt
~~~

Ellie, ea e Lottie, prietena mea. încă nu e pregătită pentru probat, dar eu am venit gata să-mi strâng sânii şi să văd ce mi se potriveşte.

— Minunat! Eu sunt Ann şi sunt expertă când vine vorba de pompe. Lasă-mă să-ţi văd sânii!

îh...

Ellie vrea să-şi scoată hluza – uau, aşa, pur şi simplu, fără ruşine! dar **Ann** îi spune:

— Nu, nu! Doar umflă-ţi pieptul ca Bă văd mai bine!

Ellie râde.

— O, OK! Eram gata să mă dezbrac în faţa ta.

Era evident.

Şi complet inutil.

Ann întinde mâna şi întreabă:

— Te deranjează dacă îi ating?

— Nu, te rog! De-asta am venit. întorcându-se către mine, Ellie adaugă: Ţi se poate face o pompă perfectă pentru nevoile tale, iar apoi o poţi testa pe peretele cu sâni să vezi cum funcţionează.

Mă uit la peretele cu sâni.

— Se pare că aveţi toate mărimile acolo, spun stângaci.

— Aşa e, răspunde Ann în timp ce o pipăie pe Ellie.

E ciudat, al dracului de ciudat!

— Şi puteţi ajusta şi debitul.

Ce... hm, ce anume?

— Debitul, spune Ellie. Produc şi lichid ca **să** ai erpe- rienţa **completă.**

ryumoezeului vine într-un astfei de loc? Sâni plu. *Cljie debit de JaPte lipiţi* depere ^

confuză... 9i

de curioasă.

^ foape în cazul oricărei femei pe care o întâi-
' ^ tio diferenţă clară între sânul drept şi cel
stâng, îi ridică sânii lui Elîie. p vinovată!
Stângul nu pare să-l prindă din urmă

Sânii nU sunt niciodată simetrici, dar la unele femei " mare. Tu însă eşti una dintre cele norocoase. Mese uită la mme.

_ ia tine care sân e mai mare?

-Hm...

M&apuc de sâni.

-Credcă dreptul.

— Dacă eşti dreptace, probabil dreptul e mai mare, spune Ann. Apoi o întreabă pe Ellie: Pot să te întreb ce mărime au sfârcurile?

— Ce-ar fi să-ţi arăt? Ar fi mult mai uşor.

Până sâ mă scuz ca să le ofer intimitate, Ellie îşi ridică Muza şi sutienul în acelaşi timp, arătându-ne sânii mie flluiâan.

sânii ei, pur şi simplul

85 fa o ? Să 1115 uit _ nu

*^lecusâJîa** CeVa fesdnant Pejos?Să mă uit *la*

Vu eram prerii ™* Wg ^ mă îngiuta Pământul?

"®> u8u ^ sf- Psihic pentru asta.

¡ho, Code«eWe. Un sfâ^T* ° cluPe?te Pe Ellie n *^ «W* ZZZrmte! BPUne Şi Văd*
sfere foarte ferm. O 8ă-(j fie de

— O, aerioB? M& bucur s& aud asta! Tu ai sfârcuri ferme, Lottie?

— Hm? Poftim? întreb, uitându-mă la Ellie, dar cât mai sub. Scuze, cărţile... astea, spun, ridicând o carte de pe masă. Fascinant! Ce spuneai?

— Sfârcuri ferme. Ai şi tu?

Stângaci, îmi ating sânii, încercând să-i simt prin straturile de îmbrăcăminte – pentru că asta, petrecerea

asta topless care se desfăşoară sub ochii mei, nu e ceva la care vreau să particip.

— **Păi, ştii tu, am sfârcuri mici.**

— **Sfârcuri sau areole? insistă Ann.**

— **Ambele.**

încuviinţează.

— **Atunci, cred că am pompa perfectă pentru tine. E una singură care funcţionează perfect pentru sfârcuri mici. Dar pentru tine, Ellie, avem de luat nişte decizii, pentru că sfârcurile astea sunt pur şi simplu spectaculoase. Lottie, vino, pune mâna!**

Dau din mână a refuz.

— **O, ştii, e OK, răspund, râzând. Văd de aici.**

Mă uit la sânii lui Ellie. Şi da – sunt goi, complet goi.

— **Par foarte fermi.**

Ridic degetele mari în chip de felicitare.

— **Ai crescut foarte frumos!**

Ellie râde. - ti

— **Nu e amuzantă? Hai, Lottie, pune mâna! Poţi sa simp ce o să sugă bebeluşul. Ştii că n-am nicio problemă cu as ■**

Poate că ea n-are, dar eu, da!

E foarte educativ, zice Ann. Poţi să mun

Râd şi clatin din cap.

Sunt pentru educaţie, dar cred că mă descurc fărS .^.sfârculprietenei mele.

S* ^ ^ guie se uită una la alta şi-şi dau capul pe

epate, cU &ura' sPune i^nn, mânA Cu

Cât ai clipi, mă trezesc cu palma pe sânul stâng al lui Ellie şi cu sfârcul extrem de ferm între degete.

Gros, solid, pur şi simplu... un sfârc bun.

Iar eu îl ating.

Ating sfârcul altei femei.

Mai degrabă îl pipăi, pentru că Ann mă face să îmi mişc degetele în jurul lui.

_ 0, mă gâdilă! spune Ellie, moment în care mă retrag. Iau mâna şi îmi încrucişez braţele la piept.

— Ai nişte suzete numai bune pentru copil, îi spun, încercând deja să şterg din memorie ziua asta.

Huxley imi e dator vândut.

— Mă bucur că aşa crezi!

Ellie îşi lasă bluza şi sutienul în jos.

— Deci, Ann, ce părere ai? Putem mulge nişte sâni?

— Doar n-ai venit aici să nu-i mulgi!

Ann mă bate pe umăr.

" Acum începe distracţia!

strigă Huxley. Unde eşti?

Nu spun nimic.

Niti nu mă mişc.

®durnb, stau în living, pe una dintre cele mai conic canapele pe care le-am încercat vreodată, cocoţată

pe margine, cu mâinile în poală, holbându.ₘi ^ neul elegant din faţa mea.

Nu **am** cuvinte pentru a descrie dimineaţa asta. Absolut deloc!

După ce mi-a ţâşnit în ochi un sân fals lipit de peret* mi-am servit porţia de maturitate pe ziua de azi.

— Aici erai! spune Huxley, oprindu-ae în uşa livingy lui. Tocmai am primit un mesaj de la Dave. Mi-a gpU8 ^ Ellie nu încetează să vorbească despre cât de frumos a fost dimineaţă.

Când nu mă uit la el, îl aud înaintând până în drep. tul meu.

— Hm, e totul în regulă?

Clatin din cap, strângând din buze.

— Nu! Nici pe departe!

— Ce s-a întâmplat?

— I-am atins sânul gol, Huxley. Am pus mâna pe sânul gol al lui Ellie.

— Poftim? mă întreabă şi se aşază pe măsuţa de cafea, faţă în faţă cu mine.

Văd chipul lui frumos, dar asta nu reuşeşte deloc să-mi alunge tensiunea din umeri.

— Cum adică i-ai atins sânul?

— Şi m-a stropit în faţă.

— Sânul ei? aproape urlă Huxley.

— Nu, un sân de pe perete.

Se îndreaptă de spate.

— Trebuie să-mi explici mai clar, că sunt buimăcit.

— Şi eu la fel, îi răspund şi îl bat pe genunchi. Şieu k fel. Răsuflu adânc şi continui: Nu sunt în stare să povestesc ce s-a întâmplat. Să ştii doar că, dacă am dovedit vreodata că iau în serios aranjamentul nostru, azi a fost ziua aceea

_ Aşa se

« ovnreșie vinovată.

^¡1 pare rău că a trebuit să faci asta!

-110 ᵛ

«T-nocfă oi mă uit în ochii lui.

Mâ trezesc o

E aici-

Tipul de la Chipotle.

Chiar aici. Cutele de încruntare de pe frunte l-au dispărut. îi străluceşte în ochi faTmecul acela copilăresc. Şi felul în care se trage de ceafă – inconfundabil.

_ E în regulă! îi spun. Traumatizant, totuşi. Va trebuie să-mi spăl ochii cu clor, dar o să supravieţuiesc.

Rânjeşte şi-şi duce mâna la buzunarul din spate. Atunci observ că poartă blugi şi adidaşi. Eh bine, bună, Dl. Relaxat!

— Ti-am adus ceva.

— Serios?

încuviinţează şi scoate o bucată de material rulat. -Cee?

îl desface şi îl ridica.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea.

Am în faţă un tricou crem, vechi, pe care e imprimată coperta albumului *Rumours* de la Fleetwood Mac,

~ 0, Doamne! îi iau tricoul din mână.

E minunat!

Uita-te pe spate! mă îndeamnă.

^mtorc şi mă uit la datele de concert.

^ Stai, e un tricou original?

Da! uni răspunde.

ochii, îi observ privirea mândră.

. ama rnă-sii, Huxley! E... uau, e uimitor!

ᵘ strâng la piept.

— Mulţumesc! înseamnă foarte mult pentru mine!

Şi tocmai de asta mi-e atât de greu! Pentru că atenţia din **spatele** aceBtui tricou mă face să-l plac şi mai

mult. Gestul îmi sfâşie pieptul şi-mi smulge inima, forţâₙ. du-mă să-l privesc într-o lumină nouă.

îşi freacă palmele de picioare.

— Mă bucur că-ţi place!

Se uită într-o parte şi pare aproape... emoţionat. De ce ar fi emoţionat?

— Nu eram sigur daca mai ai şi altceva programat pentru azi. Ai?

Se poartă foarte ciudat.

Foarte straniu.

Nu seamănă cu tipul pretenţios pe care am ajuns să-l cunosc atât de bine!

— Hm, nu am nimic în plan. încerc doar să uit ce s-a întâmplat dimineaţă.

încuviinţează şi continuă să-şi frece coapsele cu palmele.

— Păi, dacă nu ai nimic plănuit, mă gândeam să te duc undeva.

Să mă ducă undeva?

O brumă de speranţă înfloreşte în mine. împreună cu un strop de entuziasm.

Mă... invită în oraş?

De-asta e atât de emoţionat?

De-asta se leagănă înainte şi înapoi?

Pentru că are emoţii să mă invite în oraş?

Nu te ambala, Lottie! Nu uita că in weekend nu a vrut să te sărute. Chiar şi când îi picura apa de ploaie de pe piept şi se împingea în tine, şi-a ţinut buzele acasă.

Mă înec cu valul de emoţie pură şi îl întreb:

— Ca o întâlnire?

te în ochi. Şi preţ de o secundă chinuitoare Mâ
Pnve* * j.am înţeles complet greşit, dar spune:

Da, la ° mtalmre-
0, Doamne! Vorbeşte senos!
Sinceritatea.
Urma de speranţă dm ochn lui.
Mişcarea neliniştită a mâinilor.
Cum aş putea să spun nu? E imposibil să spun nu, nu când corpul meu parcă e atras de el, când simt cum mi se ¿eschide inima în faţa lui, chiar şi când încerc să o ascund sau sa mă stăpânesc. Am devenit obsedată. E de netăgăduit. Sunt cu adevărat obsedată de el. tnRâ încerc să-mi controlez emoţiile.

— La ce te gândeai?

Ticul se transformă într-un zâmbet încrezător când scoate încă ceva din buzunarul de la spate. Ţine în faţa mea o bucată de hârtie, care se deschide în două când mişca din degete.

— Vrei să mergi cu mine la concertul Fleetwood Mac?

— Poftim? strig, ridicându-mă de pe canapea şi luând biletele să le văd mai bine. Nu se poate! E imposibil...

Cercetez biletele cu atenţie.

— Să fiu a naibii, astea sunt bilete, sunt bilete adevărate! Huxley, ştiai că astea sunt bilete adevărate?

Râde şi se ridică.

Crezi că aş cumpăra unele false?

Nu, adică... m-am gândit, ştii, că ar fi un bilet fals pe urmă am ieşi pe terasă să ascultăm muzică, să ne Prefacem că suntem la concert, dar astea sunt adevărate. ?! cod de bare.

~~ Codul de bare face toată diferenţa.

Dluită, mă uit lung la bilete.

— Nu-mi vine să cred! Nu ştiam că vor veni

la Log Angeles. Eu... Huxley...

Mă uit la el.

— Stai! Concertul ăsta e în Portland.

îmi pierd speranţa, dându-mi seama de greşeală. Huxley îmi ridică bărbia şi spune:

— Ştiu! Avionul e gata să ne ia după ce te îmbraci.

— Avionul?

Pe faţă îi apare un zâmbet încrezut.

— Da, ştii că am un avion privat, nu? Putem merge oriunde vrem, oricând vrem.

îmi face cu ochiul, iar încrederea lui în sine e la apogeu.

— Aşa se întâmplă când ai un logodnic fals bogat.

— Stai... Deci zburăm la Portland în seara asta şi chiar mergem să-i vedem pe Fleetwood Mac... în concert?

Dă aprobator din cap.

— Da! E şi un restaurant în Portland care se numeşte Killer Burger. Ar trebui sa luăm cina acolo. Poate şi la Voodoo Doughnut pentru desert. Dacă eşti de acord.

— Faci mişto de mine? îl întreb, aproape urlând. Normal că sunt de acord!

îl privesc în ochi.

— Mulţumesc, Huxley!

Este... îmi trag răsuflarea.

— E un gest foarte frumos.

De-asta mă îndrăgostesc de bărbatul ăsta. Exact din acest motiv.

Zâmbetul acela.

Inima lui bună.

Mintea lui atentă şi sexy.

— Am vrut să fac ceva frumos pentru tine.

Mă ciupeşte de bărbie cu degetul mare şi arătătorul.

 ^ sunt foarte **recunoscător**

pentru tot ce ai Tăcut

pentru mi»®' m()tlv% dar comentariul lui îmi spulbera ^’T^e vorba de ceva mai mult. E recunoscător spcrant® e _ „ care am £acut-o pentru el. *Oftat adanc.*

chestia asta să-mi strice eeara totuşi.

Poate ^„C simt® acelaşi lucru ca mine, dar măcar mă pot bu- **de seara asta.** Se uită la ceas.

Crezi că vei fi gata peste jumătate de oră?

— Mă ocup, îi răspund, strângând tricoul la piept. Am pantalonii scurţi perfecţi – îh, mi-ai luat hainele! Nu am pantaloni scurţi de blugi.

— Ţi-am adus hainele azi-dimineaţă. M-am gândit că o să vrei ceva mai simplu de purtat în seara asta. E totul în camera ta.

— Domnul să te binecuvânteze!

Mă ridic pe vârfuri, mă înalţ şi, pentru că am primit condamnarea la moarte, îl sărut pe obraz.

— Mulţumesc, Huxley!

Pe urmă, cu tricoul în mână, alerg pe scări spre camera mea să mă îmbrac. Nu-mi vine să cred că am să-i vadpeFleetwoodMac!

Dar, mai important, nu pot să cred că ies la o întâlnire Huxley Cane.

fcWrrfn“? “ avi onul la P o

,[[Vride «&SSC şt eu *un* ?

^ *e** Are doi *fraţi.*

cadistrU!^eose ^re de tine, eu nu amestec

*afacerile să-i vezi J^Ut^Dar 8ata cu «to- FIR-AR SĂ FIE, Lottie, o ^FU*tvood Mac! I-ai spus mamei?*

Lottie: încă nu! M-am gândit să-i trimit ***o*** *poză.*

Kelsey*: Unde sunt locurile**?** Pe rândul din faţă?*

Lottie: *Nici nu* ***m-am*** *uitat. Probabil că nu!* ***Kelsey:*** *Te duce cu avionul lui privat la Portland. Sunt destul de sigură că nu l-a deranjat eă dea bani pe bilete scumpe.*

Lottie: *Biletele sunt la el, eu mă îmbrac. O să-ţi spun unde sunt locurile când le văd din nou.*

Kelsey: *Cu ce te îmbraci**?***

Lottie: *Mi-a dat un tricou vechi din turneu cu coperta albumului Rumours pe faţă, aşa că il port împreună cu blugii mei scurţi. Părul liber şi ondulat şi pălăria boho. Şi botine.*

Kelsey: *Perfect! Crezi că are de gând să facă vreo* ***mişcare? Lottie: Sincera sa*** *fiu, nu mă pot gândi la asta! L-am întrebat dacă e o întâlnire şi a spus da! Dar mi-a şi mulţumit pentru munca mea. De asta îmi făceam griji. îl plac cu adevărat şi nu cred că are aceleaşi sentimente.*

Kelsey: *Atunci doar bucură-te de moment! Poate e* ***o*** *ramură de măslin, poate încearcă $â* ***ud*** *conectaţi la alt nivel.*

Lottie: *Am emoţii! Toate tachiTiările**,** toată tensiunea sexuală, părea totul uşor, dar o întâlnire? Mi se pare mult prea real.*

Kelsey: *Pentru că e real. Nu pierde vremea fâcându-ţi griji! Bucură-te, pentru că cine ştie când o să te mai ducă cineva* ***cu*** *avionul privat?*

Lottie: *Niciodată!*

Kelsey: *Exact! Profită de moment, surioară! Fă multe poze! Distracţie plăcută! Te iubesc!*

Lottie: *Şi eu te iubescl*

Capitol ul optsprezece

HUXLEY

- STRÂNGI FOARTE TARE DE COTIERĂ. Al EMOŢII?

Iflttie îşi ia ochii de la fereastră şi spune;

__ N-am mai zburat cu un avion atât de mic. E diferit!

Stă faţă în faţă cu mine, arătând al naibii de sexy în pantalonii scurţi de blugi, tricoul vintage pe care l-a legat la spate, ca să dezvăluie vreo cinci centimetri din abdomen, şi afurisita aia de pălărie, care îmi stârneşte libidoul aşa cum nu m-aş fi aşteptat. Când a coborât pe scări în ţinuta asta, am ştiut că mă aşteaptă o noapte lungă in care ma voi holba la ea şi o voi admira, cu speranţa secretă că o să mă lase s-o ţin in braţe la concert.

—Vrei să facem ceva care să-ţi dÎBtragă atenţia?

Ridica dintr-o sprânceană, şi-mi dau ochii peBte cap.

— Nimic de genul ăla.

bag mâna în compartimentul lateral al scaunului, de unde scot un carnet şi un pix. E o masă între noi, aşa că avem locul perfect de jucat.

— Vrei să jucăm Spânzurătoarea?
— E hârtie cu marca Huxley Cane?
— Doar Cane Enterprises.
— Doamne, chiar *eşti* bogat!
Chicotesc.
— Sunt. Deci, ce zici? Vrei să jucăm?

— Să ştii că sunt expertă.
— Da, cred că o să mai vedem noi!

Iau o foaie şi trasez spaţiile pentru cuvântul pe care l-am ales.

Lottie nu se grăbeşte, studiind foaia cu atenţie. Se uită la mine, apoi la hârtie şi iar la mine. Se lasă pe spate, îşi încrucişează braţele şi spune:

— Păsărică.

Aproape îmi ies ochii din orbite.

— Poftim?

Bate cu degetul în hârtie.

— Ăsta e cuvântul tău! *Păsărică.* Am dreptate, nu-i aşa? Cum mama dracului?

Zâmbeşte şi râde,

— Am dreptate. Doamne, ţi-am zis că sunt bună! îmi ia hârtia şi completează spaţiile goale.

— Impresionat?

— înspăimântat.

Râsul care îi scapă e atât de sexy, încât sunt tentat să o ridic peste masă, să o aşez în poală şi să o sărut până uită de ea.

Eutu-i, sunt disperat să-i mai gust o dată buzele! Dar pentru prima dată în viaţa mea când e vorba de o femeie, mă... mă simt nesigur. N-aş spune că ne-am înţeles e

- acum nici că relaţia noastră a fost foarte Ct tensionată, uneori inconfortabilă... O min- !ejerâ-A ge
^epe o relaţie, ceea ce mă face să mă în- ciU,lă! *vrea
în primul rând să înceapă o relaţie cu mine.
***** mir că am văzut fericirea pe faţa ei când m-a

îşi marchează spaţiile pe hârtie şi spune:

_ OK, e rândul tău.

Mă uit la cuvântul din şase litere. îmi ridic ochii la ea. Apoi iar la foaie. Cu mâna la bărbie, îi spun:

-0.

îşi întoarce ochii spre mine, luminaţi de umor când notează 0 în primul spaţiu.

Zâmbind larg acum, adaug:

— Af.

— Ştii!

Aruncă pixul spre mine.

— Orgasm.

Când îşi da ochii peste cap, continui:

— Nu doar tu eşti bună la jocul ăsta.

7~ ^ Pare c& suntem amândoi perverşi, îşi duce mâna la piept.

— Eu sunt incultă. Tu ce scuză ai?

Inculta? întreb râzând. Cum adică eşti incultă?

îşi frământă degetele.

—■ N-am crescut cu bani.

Banii nu au nicio legătură. Unii dintre cei mai bo- ?

°&meni sunt nişte porci inculţi. Dobitoci desăvârşiţi.

n'au nicio treabă.

B atur,ci spune-mi, ce anume face o persoană să ae cultă?

— Inima. Mintea. Sufletul. Nu are nicio legătură cu statutul, ci doar cu ce fel de persoană eşti.

Dusă pe gânduri, îşi înclină capul într-o parte.

— Deci, pe baza criteriilor tale, ai Bpune că sunt cultă?

Ca să o fac să se chinuie, îi răspund:

— Păi, inima ta e frumoasă. Sufletul tău are nişte pete negre, dar, per ansamblu, ai suflet bun şi, ei bine, mintea ta... Aia e incredibil de distrusă.

Rămâne cu gura căscată, amuzată, apoi se ridică de pe scaun şi sare la mine. Nici nu tresar. Când mă împunge cu o unghie trandafirie, o prind de mână şi o trag în faţă, forţând-o să se aşeze în braţele mele.

Se zbate în joacă, lovindu-mă în piept.

— îţi arăt eu ţie suflet cu pete negre!

Chicotesc şi îi blochez mâinile, lipindu-i-le de corp.

— Dă-mi drumul imediat! îmi cere. încerc să demonstrez ceva aici.

— Şi ce-o să faci? O să mă împungi în piept până mor?

— Ar fi puţin extrem, nu crezi, Huxley? mă întreabă, arcuind o sprânceană. Puţin teatral.

— Tu eşti cea care a sărit La mine cu degetele. De unde să ştiu ce vrei să faci?

— Aşadar, primul tău gând e că o să te împung în piept până mori... până mori, Huxley.

Ridic din umeri.

— La început, nutreai sentimente puternice de ură faţă de mine.

— Da, La început, dar nu mai e aşa.

îmi apare un zâmbet pe buze.

— Nu mai e, zici?

îşi dă ochii peste cap şi încearcă să se ridice.

_ fju sunt aici ca să-ţi gâdil orgoliul.

.„ca io*3 P*100 '
nu m-Bş aştepta la **asta.** Dar să-l distrugi com
" gCae altceva.
PleU *cineva trebuie să te ţină cu picioarele pe pământ.
'«faci o treabă excelentă.

£ spune că sunt cea mai bună la asta? f dau drumul mâinilor şi îmi las palma pe coapsa ei. ture stă pe loc, ceea ce-mi place la nebunie, între tine şi Graţii mei e o competiţie aprigă, dar ggidpoţisă-iîntreci.

__ y0i purta medalia cu onoare.

_ Domnule Cane, se aude pilotul în difuzor. Vom ate- na îD scurt timp. Vă mg să luaţi loc şi să vă puneţi centura!

O bat uşor pe picior.

Lottie clatină din cap.

_ fiu cred, **dar** se pare că **nu am** timp să mă pregătesc, înainte **să** se ridice, întinde mâna şi-mi cuprinde **obrazul** Trăsăturile îi devin mai blânde, adorabile, când **spune: –** Dacă uit **să-ţi** spun **în** seara asta, mulţumesc, dudey! Mulţumesc mult **pentru** asta! Chiar îmi îndeplineşti un vis.

k" Pun mâna peste a ei *şi o duc la buze să-i* sărut Palma.

"cu plăcere, *Lottie!*

^«flspir. C~î

Stăci la rând ^ r*Z-f-n(*' ^um a<bcă transpiri?

«PriaulT Ptâr>d Să 'ntrăm în de ""cert,

^ pe care **mi i-a spus *de când am*** coborât din maşină, după ce am terminat gogoşUe. ^ împărţit un burger cu cartofi prăjiţi la Killer Burger, 0p. tând pentru cel cu unt de arahide, după care am merg ^ Voodoo Doughnut şi am luat câte o gogoaşă, dar le-a* împărţit ca să gustăm din fiecare. Ideea ei. Dar **a** rămas tăcută după ce am terminat gogoşile. Am întrebat-o ceva la un moment dat, dar nu mi-a răspuns, ci a continuat să privească pe geam. Nu ştiu sigur la

ce se gândea, aşa câ am alee să o las în pace.

Ţinându-mă strâns de mâna, se apleacă spre mine şi îmi spune:

— Sunt atât de încântată, Hux! Am transpirat. Am emoţii! Corpul meu nu mai ştie ce-i cu eL

îmi place când îmi spune *Hux.* Sună bine din gura ei

— O să faci ca o fană disperată?

— Hm, da! îmi răspunde încrezătoare. Dacă nu te aşteptai la asta, e clar că nu mă cunoşti deloc. Şi mă aştept să fii şi tu ca o fană disperată.

— O să mă pregătesc să ţip ca o fată.

Lottie chicoteşte.

— Ce n-aş da să te aud!

Uşile se deschid, mulţimea se apropie, iar oamenii încep să intre în clădirea veche Art Déco.

— înainte să intrăm, vrei să faci o fotografie cu panoul? o întreb.

Are emoţii, deci ar putea să refuze.

— O, bună idee! îmi răspunde.

Slavă Domnului!

Scot telefonul din buzimar şi pornesc camera. Lotţie se cuibăreşte lângă mine şi-mi pune mâna pe piept, iar eu întorc telefonul aşa încât să ne vedem amândoi. Pr^* cum şi panoul luminos de deasupra noastră.

pupi ce fee câteva poze, *ii* spun: *p.o* trimit pe cea mai frumoasă!

^Te Vreau să i trimit 11113 mamei. O s-o ia razna şi ea e fan Fleetwood Mac? pun telefonul în buzunar în *timp ce ne* apropiem de clădire.

_ paf De la mama am aflat de ei şi am învăţat toată *muzica pe* care o *iubesc.*

__ *Daca ştiam*, o invitam şi pe ea.

___ *Ţermi*na! E mai bine aşa, să o facem *geloasă.*

Lottie zâmbeşte, şi... futu-i... îmi place zâmbetul acela. Sunt obsedat de *zâmbetul acela.*

Sunt obsedat de ea.

— Fiica anului!

— Eu aşa cred.

Mă împunge cu umărul.

— *Dar fraţii tăi? Sunt geloşi?*

— Ei nu *ştiu că* sunt *aici.*

— *Serios? mă* întreabă surprinsă. *Nu* le-ai *spus?*

Clatin din cap.

-Nu!

Se opreşte şi întreabă:

" *Nu* voiai aă *ştie de* mine?

3 mână ca să-i alung orice îndoială

1 ar putea apărea în minte.

"■Nu voiam să-i aud spunând că m-au avertizat.

^ C® vrei să spui? mă întreabă nedumerita.

oam P°frivit să avem discuţia asta, în mulţimea

^^ ^ricire suntem în faţă, aşa că pot să

O deocamdată, cât îi dau biletele plasatorului.

6 8Caneaeză, intrăm în sală. De afară, se înalţă deasupra celorlalte clădiri, cu coloanele gotice care î**, ioeră panoul luminos, dar în interior e îmbrăcată în auriu din tavan până în podea. Frânturi de albastru pce cum cerul eunt sculptate în stâlpii din jurul holului, î„ timp ce podelele sunt acoperite cu plăci lucioase, colorate, care trebuie să fi aparţinut epocii în care a fost construi^ clădirea. îţi taie răsuflarea. Art Deco ia apogeu.

_ Vrei ceva de băut? o întreb în timp ce ne apropiem de un stand cu băuturi.

— Mm, sigur, îmi răspunde încet, şi ştiu că şi-a schimbat atitudinea pentru că întrebarea ei a rămas fără răspuns,

O conduc prin mulţime şi găsesc un stand care abia s-a deschis. Comand câte o bere şi apoi, cu băuturile în mână, o îndrum spre locurile noastre, care sunt pe primul rând de la mezanin, chiar în mijloc. Priveliştea perfectă, după părerea mea. Destul de aproape, dar nu cât să ne strâmbăm gâturile.

— Uau, ce locuri grozave! îmi spune.

— Da, sunt mulţumit de ele.

Se aşază, aşa că îi dau berea şi mă aşez şi eu, având grijă să mă întorc spre ea. Lumea îşi ocupă locurile, motiv pentru care profit de ocazie să-i explic.

Sper doar să fie pe aceeaşi lungime de undă, pentru că sunt pe cale să mă expun – să-mi pun viaţa personală mai presus de afaceri – şi e al dracului de înfricoşător. Dacă nu simte acelaşi lucru pentru mine? Dacă am înţe‘ Ies-o greşit în tot acest timp? Nu pot să mai trăiesc far» să ştiu şi nu pot afla decât într-un singur mod.

Pun paharul în suport, mă întind spre ea şi mă 1&8®s® o iau de mână. îi duc degetele la buze şi o sărut tandru, îmi zâmbeşte cu o nuanţă rozalie în obraji.

_ Fraţii mei erau sceptici în privinţa situaţiei noag. o privesc in ochi. *ire_

_Au SPUS că e imposibil să păstrez ce e între noi – aranjamentul nostru – strict profesional.

fpu frec obrazul şi mă copleşesc emoţiile brusc. Doamne, ^ate, spune-o odatăf – Aveau dreptate. După prima seară în care ne-am în- tâjuit cu Ellie şi Dave, am ştiut că eşti diferită. Pe urmă, după ce ţi-am simţit gustul, pe hol, după ce te-am văzut cujd ţi-ai dat drumul pe degetele mele, m-aro pierdut naibii de tot. Am încercat să o neg, să o ignor, dar nevoia mea deţine a devenit prea puternică, Lottie. Respirând adânc, continui: Vreau mai mult de la tine. Şi ştiu că asta depăşeşte limitele aranjamentului nostru, dar nu mă pot preface că nu am sentimente pentru tine, pentru că am. Te plac, Lottie. Te plac foarte mult.

— Nu mă aşteptam să spui asta.

Inspiră adânc. Futu-i, nu simte acelaşi lucru!

Se ridică de pe scaun, şi mă tem că e pe cale să plece, insă îşi aşază berea în suport şi se lasă în braţele mele. îmi pune mâna pe ceafa, jucându-se cu firele scurte de păr.

— Şi eu te plac foarte mult, Huxley! Şi vreau să ştii cât de dureros e pentru mine să recunosc acest lucru.

Pufnesc în râs, cuprins de uşurare, îmi pune mâna pe obraz.

— M-ai cucerit treptat cu inima ta, ceva ce n-aş fi cre- zut c* v°i spune vreodată. Dat fiind cum am început, nu

că există vreo inimă în pieptul ăla bombat, racum Şbu ca o ţineai ascunsă.

" Pentru că nu voiam să ţi-o arăt. Voiam să crezi că n rece, lipsit de suflet, doar un bărbat cu care lucrezi, ^altceva.

Râde.

— Păi, te-ai descurcat de minune, dar, din păcate pen. teu tine, există oameni în viaţa mea cărora ie place să-mi arate partea ta bună. Şi mi-au arătat-o. Am vrut să neg, am vrut să cred că nu e adevărat, că sufletul tău nu are doar pete negre, ci că e negru in întregime. M-am înşelat.

Clatină din cap şi râde scurt.

— Doamne, credeam că nu mă placi deloc, că poate sunt doar o jucărie pentru tine!

— De ce naiba ai crede aşa ceva? o întreb.

Jenată, îşi lasă mâna pe tricoul meu şi spune:

— Pentru că weekendul ăsta, când am fost împreună, nu m-ai sărutat nici măcar o dată.

Dintr-un motiv al naibii de bun!

îi ridic bărbia ca să mă privească în ochi,

— Pentru că ştiam că, dacă te sărut, nu o să mă mai pot opri.

îmi umezesc buzele, apropiindu-mă de ea.

— Sincer să fiu, nu eram prea sigur că vrei să te sărut.

— Vreau, îmi spune cu răsuflarea tăiată. Nu cred că mi-am dorit vreodată ceva mai mult decât să mă săruţi.

îmi pune mâna pe obraz.

— Mi-ai stăpânit trupul, Huxley, dar vreau să-mi stăpâneşti şi gura.

Acum e imposibil să mă mai reţin, nu după o a seine- nea mărturisire, nu când simt că mă trage mai **aproape.**

Nu, îmi doresc asta! O doresc pe ea!

Poate că e opusul tuturor afurisitelor de lucrun P® care le-am spus încă de la început, dar mi se pare că e inevitabil. Nu mai pot nega atracţia, nevoia, dorul nostru.

Adevărul a ieşit la lumină şi o să profit din pli*[1]-

prind uşor cu mâna de gât, iar cu deEetul „ic bârb» cluar înainte de a-mi cobori gura “

Eun simplu sărut, darareunimpulepu^^^ ¡„cîicat de disperarea şi reţinerea aeumuiată.

Iar acum, când nu sunt de fată fraţii mei şi Dave, nu e „evoiesâ transform sărutul nostru într-un spectacol, imi pai îngădui să mâ bucur de el.

Să mă bucur de buzele ei minunat de moi.

De felul în care mi-a cuprins obrazul, ţinându-mă pe locşiarătându-mi că-şi doreşte mult mai mult de la mine.

De sunetele estompate care îi scapă când trebuie să-şi tragă sufletul.

îmi mişc gura peste a ei, explorând fără grabă. Îşi trece limba peste buzele mele, iar eu deschid gura să o las să exploreze. Timidă la început, limba ei o mângâie încet pe a mea, dar, când o strâng mai tare în braţe, sărutul timid devine mai disperat şi, până să-mi dau seama, ne sărutam pe scaun, aşteptând să înceapă concertul.

îşi strecoară mâna pe ceafa mea, apoi in păr, în timp ce duc cealaltă mână pe trunchiul ei, chiar sub sân. Sunt tentat să o pipăi, să înfierbânt atmosfera şi mai mult, dar în clipa în care încep să mişc mâna se aude un acord de chitară în boxe.

Ne desprindem exact când Fleetwood Mac intră pe scenă. Poftim?

Pâră trupă de deschidere?

Pâră niciun anunţ?

simplu... sunt aici? futat Ultrea^ eruPe în urale, iar sesiunea mea de să- încheie când Lottie sare din poala mea, îşi ridică 10 fler şi începe să sară în sus şi să strige.

încă așezat pe scaun, îmi îngădui câteva secure mă adun înainte de a mă alătura.

Lottie, e... Futu-i, e specială, la naiba! Şi am ştiut asta de prima dată când m-a refuzat. Era la ananghie, dar se gândea numai la sora ei. Nu voia ca părinţii să fîe de2. amăgiţi, aşa că a avut grijă şi de ei. M-a contrazis când merita să mă contrazică şi, cu toate că am încercat să neg de la bun început, cred că nu există nicio şansă să o mai las să plece.

Iar asta înseamnă un singur lucru: trebuie să fac cumva ca relaţia noastră să meargă. Vreau să fiu cu Lottie, să o fac să se simtă specială, pentru că aşa este – specială. *Şi bănuiesc că ea habar nu are.* Din pricina „prietenei” ei, Angela.

Ridicându-mă de pe scaun, o prind în braţe şi îi pun mâna pe abdomen, lipind-o de mine exact când se aud acordurile piesei „Dreams”. Lottie se uită la mine cu lacrimi în ochi. întinde mâna spre ceafa mea, trăgându-mă spre ea şi sărutându-mă pătimaş pe buze, făcând din mine un disperat afurisit care vrea mai mult.

Când se retrage, îmi spune:

— Mulţumesc, Huxley! Mulţumesc foarte mult!

O sărut uşor pe vârful nasului.

— Cu plăcere, Lottie!

Zâmbind în continuare, se învârte în braţele mele şi se lasă îmbrăţişată.

Şi în timp ce Fleetwood Mac cântă, Lottie nu pleacă de lângă mine, nici nu-şi schimbă poziţia. Se leagănă în ritmul muzicii în timp ce cântăm împreună, lăsând noaptea să ne copleşească. Şi cu toate că am fost la multe concerte – e uşor când ai un avion privat e una dintre cele mai frumoase experienţe. *Şi totul datorită fetei din braţele mele.*

ule Cane,puteţi scoate centurile de siguranţa deplasaţi dacâ doriti' BpUne pilotul în difuzor.

8tS ghemuită pe scaunul ei, uitându-se la mine ^ti larg zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

0 nePutând să mai rezist- De ce te tot ^ la mine?

_ pentru că acum pot.

ştiam că înainte exista o regulă că nu te poţi •

% înclină drăgălaş capul pe o parte. A renunţat la pâlârie când ne-am întors la avion, apoi şi-a prins părul în coadă ca să nu-i vină în faţă.

— Există, când tot ce spui tu este „contract, contract, **contract”.**

Chicotesc.

— Aveam scutul de protecţie ridicat. Nu mă poţi condamna.

— Nu erai aşa când ne-am întâlnit prima dată la Chipotle.

— Pentru că nu ştiam ce efect vei avea asupra mea, ^cu°08c. După ce mi-am dat seama că eşti o ispita pe

n^oputeam avea, m-am închis.

piedel leg',mispuil€ $186 ridică de pe scaun. Se apro-

— **Părâhrf mt^abă: aCUm „ sunt? Tot 0 isPită?**

i®ipuJr_ ,'U pund' -Dar* u. ■ndoulj, îi râsDund ^ betele pe umăr. – Tu a-CUm 8a mâ ai? .. Usa-mi >HS8PUÍ!

llí'!'16 apoi în SDt'tT'a 51 mă rid“» de pe scaun, du- ZZ* 8Vi0nUl'li-

° ™ uşa dor-

— Ce faci? o întreb.

__ Tu ce crezi că fac? mă întreabă, deschizând uşa intrând cu spatele în cameră, ţinându-mă de mână * zâmbindu-mi.

— Lottie, nu e nevoie să faci asta.

— O spui de parcă ar fi o corvoadă.

Mă trage în dormitor după ea şi închide **uşa.** îşi ^ boarâ mâinile pe marginea tricoului meu şi mi.i peste cap înainte de a-l lăsa să cadă pe podea.

— Ştiu că nu sunt nevoită să fac ceva. îşi lasă mâinile pe pieptul meu.

— Dar, Doamne, Huxley, vreau să te simt în mine!

Şi, uite aşa, mă excită.

— încă din noaptea când mi-ai provocat un orgasm cu degetele, am vrut să ştiu cum ar fi să-mi dau drumul pe penisul tău.

— Futu-i! murmur.

Degetele îi coboară de pe piept pe marginea blugilor, îmi descheie pantalonii, dar, în loc să-i tragă în jos, îi lasă atârnând pe talie şi îşi ridică braţele deasupra capului.

— Dezbracâ-mă, Hux!

Cu pielea încinsă de dorinţă pentru femeia asta, pun mâna pe tivul tricoului şi i-l ridic peste cap. îl las să cada peste al meu şi admir sutienul negru, transparent, pe care îl poartă. Are sfârcurile întărite, împungând dan tela subţire, şi pare să respire întretăiat în timp ce PieP tul i se ridică şi coboară cu repeziciune.

Uitându-se în ochii mei, mă ia de mâini şi le duce ca încheietoarea din faţă a sutienului. Nici nu mă uit la ^ cheietoare cât o desfac. Sânii ei împing sutienul des a deoparte şi îl las sa alunece în jos, pe braţe.

Ridic mâna şi îmi trec degetul mare peste un sfârc.

— Ai cei mai sexy sâni pe care i-am văzut vreodată. Aş sta ore întregi să-i venerez.

Îmi cobor mâna pe abdomenul ei până la pantalonii

jcurp. fc deacbel ,mping ,n >oa- iăsând-o doar În ohUo- ţjj negri de dantelă.

_ Dar *o* să *aştept să-i* venerez în altă zi. Acum... trebuie să fiu înăuntrul tău.

0 întorc şi o aplec peste pat, lăsându-i fundul ridicat Apuc *marginile chiloţilor* şi-i trag în jos până poate să-i scoată.

fmi trec mâna *peste* fundul ei goi şi mă desfat cu priveliştea trupului ei.

— Al dracului de *sexy!*

0 strâng *de* fund şi o *plesnesc* uşor, făcând-o să scoată un geamăt din gât.

— Dacă ar fi să-mi pun mâna între picioarele tale, te-aş găsi umedă şi *pregătită* pentru mine?

— Da! îmi răspunde gemând şi împingându-şi fundul în palma mea.

— Atunci, depărtează picioarele mai mult!

Face întocmai, îndepărtându-şi picioarele şi ridicându-şi fundul mai sus în aer.

îmi las degetul mare să alunece printre fese până îi rint excitafia şi sunt răsplătit cu sexul ei umed.

~~ Ce fată cuminte! îi spun, lipindu-mi două degete de clitorisul ei

Îşi încleştează

pumnii, adunând cuvertura sub

ea. mă tachina, Huxley!

Chiar crezi că te-aş tachina acum? Sunt tare ca pia- 1 vâzându-te aşa. Ar fi imposibil să te

tachinez, la naiba!

— Arată-mi cât de tare!

Cu uşurinţă. împing în jos pantalonii şi boxerii şj-i scot odată cu şosetele. Penisul saltă în sus, erect... pregă tit. Îl apuc de bază şi fac un pas în faţă, frecându-i vârful de excitaţia ei umedă.

— 0, Doamne! exclamă şi strânge cuvertura mai tare Huxley, te vreau în mine. Acum!

Şi eu o vreau. Al dracului de mult. Dar vreau s-o văd 0 prind de şolduri şi o întorc pe pat ca să stea pe spate. Se ridică mai sus, făcându-mi loc, aşa că urc şi eu pe saltea şi mă apropii cu ea de tăblia patului. Mă aşteaptă cu picioarele şi braţele larg desfăcute, aşa că mă aplec încet şi-mi sprijin corpul în antebraţele care îi încadrează capul.

— Eşti frumoasă, Lottiei Nu ştiu dacă ţi-am mai spus, dar eşti. La dracu', îmi tai respiraţia!

Privirea ei se îmblânzeşte când ridică mâna, prinzându-mi obrazul în palmă.

— Mulţumesc! îmi şopteşte şi-mi trage gura spre a ei. Cu o atingere nespus de uşoară, îşi mişcă buzele peste ale mele ca un spectacol aţâţător care mă tachinează oferindu-mi puţin, dar nu de ajuns din gura ei delicioasă. Mârâi frustrat, facând-o să zâmbească şi să-şi retragă buzele şi mai mult.

— Sărută-mă, Lottie! Lasă-mă să-ţi gust buzele!

— Pare că-ţi doreşti de multă vreme buzele astea, îmi apropii mâna de faţa ei ca să îi ating obrazul cu un deget.

— Aşa e! Acum lasă-mă să mă bucur naibii!

Zâmbeşte şi mai strălucitor şi mă trage de gât, aşa ca um cobor gura şi-i prind buzele, supunând-o cu sărutările mele.

cv intensitate sălbatică, implorând mai mult Zurind Gectre moment.

- une mâna pe ceafa mea. împing cu limba şi îi IŞ1 huzele până când limbile se unesc cu o pasiune des&c

cândva calm şi lent a devenit ceva frenetic, Sa ^eptul carnal. Mă strânge mai tare de ceafa. îmi d** la maxilarul ei, pinându-i gura pe loc şi con duc ajann „jindrfrutul.

Pentru că mă îndrăgostesc.

În clipa asta, când îşi pine picioarele desfăcute şi erecpiR mi se sprijină de mijlocul ei, când ne pinem strâns ¡mul de altul, când gurile noastre se posedă una pe alta... ml îndrăgostesc, la naiba! O simt în măduva oaselor, bottie nu e aşa cum mă aşteptam.

Dar e tot ce-mi doresc, la naiba!

Desprinzându-mă de gura ei, îi sărut bărbia, obrazul, zona de la gât la claviculă. Corpul ei se mişcă sub mine şi cobor spre sâni, trecând cu limba peste pielea ei până ajung ia sfârcul întărit. îi masez sânul drept în timp ce pe s%ul îl iau în gură şi sug cu putere.

-Da!şopteşte. Da, Huxley!

o^ltc

°*e ^uvifele de păr în timp ce li molfai sfâr- 00
Pu. Când o muşc, scoate un şuierat urmat de un

0duceînfrgf!Îe Wteşte, apoi îmi ia mâna *şi* tine! a Simte*!Simte cât* de udă sunt pentru
■frec
S*CU ^ sexul ei; are dreptate, fittu-i! E

W 8ânil 61Ş1 mă Priveşte în ochi.

— Te vreau! îmi spune încet. Te rog, Huxley!

_ Sunt al tău, iubito! îi spun, sărutând-o tandru pe buze.

îşi desface picioarele şi mai larg, şi profit de ocazie gâ cobor încet cu mâna pe piciorul ei şi să-l ridic cu grijă pe umărul meu.

— E OK? o întreb, vrând să mă asigur că stă confortabil.

— Da, e bine!

— Perfect! îi spun, apucând penisul şi apropiindu-l de intrare.

îşi ridică şoldurile spre mine şi zâmbesc văzând-o atât de nerăbdătoare.

La naiba, şi eu sunt la fel de nerăbdător!

îmi mişc şoldurile în faţă şi introduc penisul doar un centimetru.

Dar centimetrul acela e suficient.

Căldura ei mă absoarbe şi împing mai tare, fără să-i las timp să se obişnuiască.

— Futu-i! murmur. Eşti al naibii de perfectă pentru mine! Respir adânc şi o întreb: Eşti OK?

— Mai mult, îmi spune. Vreau mai mult, Huxley.

După ce primesc undă verde, împing până ajung la capăt, unde nu mai am unde înainta. Ea scoate un

geamăt, închizând ochii şi arcuindu-şi pieptul spre mine. Profit de moment să-i ridic din nou sânul la gură, vrând să mă asigur că e cât mai relaxată, pentru că nu mă voi putea reţine prea mult. Nu când e atât de plăcut.

Vrând să o simt, mă împing uşor în ea, în timp ce gura mea se joacă cu sfârcurile ei întărite.

Eşti atât de mare! spune, răsuflând adânc.

Asta o relaxează mai mult şi pot împinge mai **adanc.**

Iubito trebuie să te relaxezi, eşti Încordată. "Atuoci dă-mi înapoi buzele eă le săruţi ¡mi cere "7 *ia.mi* de bărbie cu degetul "Tmă apropii automat de buzele ei. Mai întâi îi trec luuba pe piele, presărând sărutări pe gât şi pe obraz ^sând o dâră de plăcere în urmă. Cuceresc fiecare fi din ea. Când ajung la gura ei, îmi împletesc *¡hi edure*limba cu a sa. şi *o simt* relaxându-se şi mai mult.

***împing din nou şi* intru *mai adânc,* atât de adânc, încât mijesc ochii.**

— Da! şopteşte cu buzele *lipite de ale mele.*

Cu gurile **unite, măresc ritmul *şi*** *împing mai tare, mai*

- Niciodată nu a fost *atât de* bine, recunosc *când ritmul devine* frenetic. Niciodată în viaţa mea, *la naiba!*

— Nici la mine! strigă, arcuindu-şi **spatele *mai tare şi* incordându-şi piciorul pe umărul meu. O, Doamne, sunt aproape! *Mai mult, Hux!***

Sunt atât de aproape! Al dracului de aproape! Atât de bine!

îi cobor piciorul *de* pe umăr, desfăcându-i *coapsele, iar* apoi îi spun:

Mă ascultă şi mă sprijin de saltea, împingând în ea mai tare.

Mişc din şolduri fără oprire. împing, împing şi împing ^ nou şi din nou.

^e Z ^enoic ,şte '

deP!âcere ă8pe 6ă piutească in timp ce primul *val* Cape şira spinării.

— Futu-i, Lottie! O să...

— Da! geme şi îşi încordează sexul în jurul penisului. Mă aduci la orgasm. O, Doamne, Huxley!

Cu un strigăt de plăcere imensă, atât de zgomotos, încât sunt aproape sigur că ne aud şi piloţii, îşi dă drumul pe penisul meu, iar eu mă folosesc de spasmele ei ca să trec dincolo de limită în timp ce icneşte în dulce agonie.

Testiculele mi se contractă şi, cu o ultimă mişcare din şolduri, orgasmul mă sfâşie ca o bilă de demolare prin cutia toracică.

îmi taie răsuflarea.

Mă zguduie până în măduva oaselor în timp ce ejaculez în ea.

Ultimele unde de plăcere urcă şi coboară încet pe şira spinării şi mă prăbuşesc peste ea.

Mă prinde în braţe şi-mi mângâie umerii cu blândeţe în timp ce ne tragem sufletul. După câteva secunde, mă ridic puţin ca să nu-mi las toată greutatea pe ea, apoi îi mângâi obrazul cu degetul mare.

— Eşti OK? o întreb, îngrijorat că am fost prea dur.

— E perfect! îmi răspunde cu un zâmbet satisfăcut.

Se ridică şi mă sărută din nou pe buze.

— Chiar mă simt perfect, Huxley.

Şi chiar aşa arată. Ochii înceţoşaţi. Zâmbetul satis-

făcut. Corpul relaxat.

Putem sta întinşi aici o clipă? mă întreabă.

Oricât vrei tu. Lasă-mă doar să aduc ceva să ne ştergem!

O mai sărut o dată pe buze şi mă ridic de pe ea. *hangâ* dormitor e o baie, din fericire, aşa că intru, mă spăl repede

, „n prosop ud pentru ea. Când mă întorc în dormi- **
găsesc în dreptul uşii de la baie, îmbrăcată cu tri-

^tă al naibii de bine cu părul ciufulit, desprinzân- ^din
coadă, şi o expresie mulţumită pe faţă.
dU ji întind prosopul.
_ poftim.' îi spun.
lai pune mâna pe piept, mă sărută pe obraz, apoi ia intră în baie. Lăsându-i puţină intimitate, îmi i.Avem
pun —> -
o eră până trebuie să ne întoarcem la scaunele noastre.

pupă câteva minute, iese din baie, arătând grozav de sexy în tricoul meu, şi se urcă în pat lângă mine. Ridic braţul şi se cuibăreşte cu capul pe umărul meu şi mâna pe pieptul meu gol. O cuprind cu braţul, strângând-o mai tare.

Şi, uite aşa, sunt complet cucerit.

Al dracului de îndrăgostit!

Asta îmi doresc.

Pe ea, în braţele mele.
Eract aşa.

¿7^ săptămâni au fost cel mai intens
“‘»»tete merr Pentru Că rezultatul Lottie întâmpla, * ' ’e cel mai
grozav lucru care se putea

" Nuv^au sâaU trecându‘i 05 “âna prin păr.
Pcaai. mpresia vreau să te prind în vreo

— Nu aş presupune niciodată asta. Eşti prea mândra ca să iei vreodată în calcul o astfel de variantă.

Aşa e, îmi spune, chicotind. Dar m-am gândit să-ţi zic totuşi.

— Mulţumesc!

O sărut pe frunte şi închid ochii.

După câteva secunde de tăcere, îmi spune:

— Pot să te întreb ceva?

— Orice.

Nu cred că m-am simţit vreodată mai confortabil, mai lipsit de griji, ca în momentul de faţă,

— Când ai spus că „nu a fost niciodată aşa”, ai vorbit serios?

— Da, la naiba! îi răspund fără ezitare. Nu aş minţi cu asemenea lucruri.

Se ridică şi, când deschid ochii, o văd uitându-se la mine.

— Vrei să spui că sunt cea mai bună parteneră pe care ai avut-o?

Pufnesc în râs.

— Vrei un trofeu?

Nu e o minciună, e cea mai bună de departe. Şi ştiu că o mare parte se datorează conexiunii pe care o am cu ea.

— Nu mi-ar strica unul.

O gâdil, şi se zvârcoleşte lângă mine, râzând.

— După ce am trecut prin atâtea din cauza ta, aş spune ca n-ai muri eă-mi dai un trofeu.

— Consideră ca ţi-a călit caracterul!

îşi dă ochii peste cap.

— Doar un afacerist ar spune aşa ceva.

Obip»»®*®“ cu asta! ™ Preună cu el. Cu un afacerist.

Îşi arcuieşte sprâncenele întrebător.

0 acum untem împreună?

f îi răspund. Ce crezi că a fost seara asta?

„ „nnX /»ii lnonHnipul mau fol«

^ jjm A* *'—*

^ 0 seară norocoasă cu logodnicul meu fals? mă – Rr^bâ, rânjind.

^ Aşa vrei să vezi lucrurile?

futu-USpercănul
j^ttie datină din cap.

- Nu, nu vreau sa mă întorc la ce era între noi înainte.

Ere stresant!

Are dreptate. Era stresant. Nu numai că aveam jobul meu de zi cu zi, dar simţeam şi o presiune să fiu alt om în preajma ei. Nu sunt un ticălos fără inimă. Sunt reticent Arăt cu greu cine sunt cu adevărat. *Mă protejez.* Şi totuşi, ea a reuşit cumva să aducă la suprafaţă părţi mai profunde din mine. Dar slavă Domnului că nu mi le anmcăînapoi în faţă! *îşi doreşte mai mult de la mine... şi urm să-i ofer totul. De bunăvoie. Cu recunoştinţă.*

—Atunci, suntem împreună.

Se opreşte, gandindu-se o secundă, apoi chicoteşte.

— Nu m-am gândit niciodată că o să fiu într-o relaţie cu logodnicul meu fals, dar, pe de altă parte, nu m-am gândit nici că aş face măcar jumătate din lucrurile pe care le-am făcut de când te-am întâlnit.

— Şi nici n-am început încă.

Capitolul nouăsprezece

LOTTIE

- AM EMOŢII. DE CE AM EMOŢII? AR TREBUI **SĂ** AM **emoţii?**

îmi frământ mâinile în timp ce mă plimb prin faţa uşii casei lui Huxley.

El stă pe scări cu un rânjet larg pe faţă.

— Şi nu-mi place că te amuză plimbatul ăsta agitat! El râde şi se ridică, apoi vine în faţa mea ca să nu fac

cărare pe podelele frumoase. Mă opreşte apucându-mă de umeri şi ridicându-mi bărbia. Apoi se apleacă şi mă sărută tandru pe buze. Nu cred că o să mă satur vreodată de afecţiunea lui.

Niciodată.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Ţie ţi-e uşor să spui! Mama te iubeşte deja, dar eu n-am stat niciodată de vorbă cu fraţii tăi cu adevarat. în afară de câteva plezanterii, sunt nişte străini pentru

“^Fraţii mei nu *cred că îmi* vânezi bani. *Dacă* judeca *tineva,* î» roine mâ Judecă* Crede-mă, am înghiţit desoje *de* la ei în ^tima ^P1^111®115 Pentru că suntem îm- I O gă *se bucure* *enorm* *să te*

mine. Şi probabil ştiu că sunt nebună dacă am acceptat să fiu logodnica ta falsă.

Îmi duc mâna la frunte.

— Doamne, ce părere or fi având despre mine! Cu ochii mari, îl întreb: Oare cred că-ţi vânez banii?

, e a *devaruL.* »«*? *une* cniar Pentru acum, ca să *le* cunoască mai bine. |

&*?*■ _ . , . . t _ .

ip-au dat bătăi de *cap?*

— Au spus de la început că te plac, dar eu am refuzat «cred. Practic, nu fac decât să-mi dea peste nas.

Ridică din umeri de parcă nu înseamnă nimic.

_ Şj ştiu *că mama* mea are impresia că suntem logodiţi?

încuviinţează cu o mişcare din cap.

- Ştiu foarte bine. Toţi se vor purta de parcă suntem logodiţi.

Răsuflu adânc şi mă las îmbrăţişată.

Mă mângâie pe spate.

—0 să fie bine, Lottie/

— De ce ni s-a părut că ar fi o idee bună să facem un grătar în familie? Pare o reţetă pentru dezastru.

— Credeam că vrei să le spui tuturor ce sculă impresionantă am.

Ridic capul şi îi surprind expresia amuzantă.

— Ce e în neregulă cu tine?

Chicoteşte.

— Încerc să destind atmosfera, iubito. O să fie OK.

— Şi dacă fraţii tăi nu mă plac?

— O să te placă. O să iubească la nebunie pe ori
• îmi dă atâta bătaie de cap ca tine şi mă coboară cu rele pe pământ. Nu m-aş mira dacă ar veni îmbrăcaţi ** tricouri Ecbipa Lottie. Crede-mă, sunt fanii tăi!

_ Echipa Lottie. îmi place cum sună! îl sărut pe obraz.

— Şi nu ai nici acum regrete?

Huxley clatină din cap.

— Niciunul.

A trecut mai bine de o săptămână de la concert, de când ne am mărturisit sentimentele, de când Huxley Cane m-a luat pe sus. Când ne-am întors acasă, m-a dus în dormitorul lui şi mi-a tras-o până am leşinat. A doua zi, şi-a luat o zi liberă, spunând că e bolnav – eu i-am spus lui Kelsey că lucrez de acasă şi am petrecut toată ziua cunoscându-ne mai bine. Mi-a povestit că a fost Cercetaş Vultur şi că se lăuda în faţa fetelor cu asta ca să-l bage în seamă. Din păcate, nu-i păsa niciuneia, ceea ce m-a făcut să râd atât de tare, încât am început să pufnesc pe nas. Eu i-am povestit când i-am prins pe mama şi Jeff sărutându-se în cămară la începutul relaţiei lor şi cum mama mi-a spus că şi-a pierdut Tic Tacul în gura lui. încerca să-l găsească. Ceea ce l-a inspirat pe Huxley să mă întindă pe spate şi să spună că şi el şi-a pierdut Tic Tacul...

Sinceră să fiu, n-am făcut atât de mult sex în viaţa mea. Nu m-am răsucit niciodată in toată felurile în care mă răsuceşte Huxley. Şi n-am ştiut niciodată că exista atâtea suprafeţe pe care poţi face sex.

Blatul din baie.

Palierul de pe Bcară.

Şezlongurile.

frpot mă pot aşeza sau sprijini de ceva, Huxley P^^vagi acolo, Şi* asta a si făcut.
te# 0 .Atât deuluitor, încât ieri i-am măr-
illiUtOJr.

*$18 ^ * J^j Kelsey că sunt dependentă de penisul pilişi* iiiC^t on ¿e câte ori îl văd, îl şi simt între*
^ na J.am pierdut minţile definitiv. pi«0'6' ■ [nue numai asta. De fapt, mă face să înţeleg ^^Sdali au fost foştii mei iubiţi. Mai ales Ken. ** de _ ¿*>,7 wra idiot! Ştiam că Huxley are un flnQfftflB, O/»**

mai profund decât mi s-a părut când l-am cunoscut. ^ ajuns să-l cunosc pe el Da, are aspiraţii şi ţeluri pretenţioase în afaceri, dar e şi generos cu timpul lui. Caută oportunităţi de dezvoltare pentru angajaţii lui, oferin- du-şi experienţa când e în folosul lor. îi încurajează să-şi dezvolte abilităţile. Mi-a împărtăşit o parte din motivaţia lui ţi m-a făcut să mă entuziasmez şi mai tare pentru oportunităţile pe care le are compania lui Kelsey. Şi pen-
ZT!CVmSăfaC- Elm ıa mine
*^^tZrZfaCen' ^ ^ Sîmţit eXtra ordi_*

'r" »~

*"şte *râs. miate te din prima zi*

"s- U Waiprea ea să te
nervi p »v, •,
maib«« decât deloc.

Mă ridic să-l sărut exact când sună cineva la uş£ Devin

rigidă în braţele lui şi-i şoptesc:

— O, Doamne, au venit!

— Te vor iubi! îţi promit!

Mă mai sărută o dată, apoi mă ia de mână şi mă con- duce la uşă. Când o deschide, apar Breaker şi JP, doi ţinând în mână caserole şi flori.

— Uite-o! spune Breaker, intrând pe uşă. Fata care l-a transformat pe fratele nostru într-o grămadă ambulantă de pilaf excitat.

— IisuBe! bombăne Huxley.

— Astea sunt pentru tine!

Breaker îmi dă florile şi mă îmbrăţişează.

JP îl urmează, oferindu-mi şi el flori.

— Eşti o zeiţă! îmi spune, luându-mă în braţe. Vrem să ne povesteşti tot.

Huxley se bagă între ei şi ne desparte.

— Nu e nevoie! Ştiţi destul.

— Nu poţi s-o protejezi toată seara. *Tot* o vom prinde singură şi-i vom pune întrebări stânjenitoare. Avem nevoie de toata muniţia posibilă, spune JP.

Se aude o bătaie în uşă.

Cu o privire ameninţătoare, Huxley spune:

— Comportaţi-vă exemplar!

Fraţii lui îşi dau ochii peste cap – ceea ce mi se pare amuzant – şi merg spre bucătărie în timp ce Huxley răspunde la uşă.

Maura, Jeff, Kelsey, bine aţi venit!

Huxley descinde uşa larg, iar familia mea apare în prag. Mama a făcut churros de casa şi Jeflf a adus o salata de fructe pe care ştiu că a stat cel puţin o oră să o pregătească – i[ft]

iriir*te in* ^*noa* 88jate,e *de* fructe' Care 8e vede q

(jjj frumoase ţi extrem de delicioase! ' [1]

mulţumim mu*lt că ne-aţi invitat!* Ardeam d©

ne jbdare « ',id unde fltă Lottie' 8Pune când intai

^¡mbrâtiseazâpeHuxley.

* Jeff *dă* mâna cu el, în vreme ce Keisey bate *pumnul, ^ ce* îmi pare nostim. Am avut două întâlniri la Cane gaterprisest £ cu toafce că Huxiey se *P^ă ca un* adevă- profesionist, Breaker *şi JP au făcut* ca relaţia de afa- ^ sl fie mai comodă. Se vede din atitudinea relaxată a lui Keisey în preajma lui *Huxiey.*

Îi salut în grabă, apoi *mergem toţi la* bucătărie. Reign a *pregătit tăvi cu mâncare pe care le-a* lăsat pe insula din bucătărie *în timp ce eu şi Huxiey* eram ocupaţi cu... alte lucruri.

Uşile culisante *de* sticlă *dinspre* curtea din spate sunt deschise şi se *aude o muzică în* surdină pe *fundal*.

- *Uau! exclamă mama cu* uimire. Locul ăsta e spectaculos!

- Mulţumesc, spune Huxiey, luând mâncarea adusă de mama şi de *Jeff. Pot să vă servesc* cu ceva de băut?

în ultima săptămână, am ajuns să-l cunosc *pe adevăratul Huxiey. Cel pe care l-am întâlnit pe* trotuar, kkxat, distractiv. Bărbatul *rigid şi* inabordabil de al- mai există. De fapt, *singurul lucru* rigid *la el e* Penisul lui.

cstey^06 ne ^Gsta^m facem *prezentările,* schimbând k ^*lm PB* terasa cu mâncarea *ŞÎ* ne aşezăm

CliDatn ^ Pe Care eu ^ HuxJey am făcut sex *de trei* Ue^voie sa mai afle şi alţii.

Huxley se apleacă la urechea mea şi şopteşte:

— Mama ta ató exact pe locul unde ţi-ai dat drumul

atât de tare, încât ai ţâşnit.

— Poţi să taci? îi răspund şoptit, simţind că mă înro. şese la faţă.

Chicoteşte şi mă sărută pe obraz.

— Ce tot şuşotiţi acolo? întreabă Kelsey, care stă faţă în faţă cu mine.

Scânteia din ochii ei îmi spune că ştie exact despre ce vorbim, pentru că i-am povestit despre escapadele noastre pe masa de pe terasă.

— Nimic, îi răspund, aruncându-i o privire chiorâşă.

— Jeff, ai de gând să le dai vestea? întreabă mama, schimbând subiectul, din fericire.

— Ce veste? întreb, uitându-mă peste masă la Jeff, care se serveşte cu o porţie de salată de fructe şi apoi din caserola cu macaroane pregătită de Reign.

Se face linişte la masă când Jeff lasă jos cuţitul şi furculiţa şi ridică puţin capul.

— Ieri am primit o scrisoare. Se pare că cineva a luat legătura cu comitetul de înfrumuseţare şi le-a sugerat să ne viziteze casa. Au venit săptămâna trecută în timp ce vizitau alte proprietăţi şi m-au felicitat pentru curtea întreţinută cu o grijă desăvârşită şi pentru selecţia de culori a plantelor.

Mama îl strânge de braţ.

— Serios? întreb, şocată.

Jeff dă aprobator din cap cu un zâmbet atât de lar& încât e contagios.

Din păcate, casa nu se încadrează în limitele nece* sare pentru concurs, dar mi-au dat un premiu onorific ?i

i k IA Pt(MA AVe*E40o
„ spus că vor colabora cu primăria eâ Ulda
putem fi incluşi Pe *»**. Ca
^fir-ar să fieî excîam- E grozav, Jefp o n unc it atât de mulîî ' *'Do**ne,ai*
0 El încuviinţează din nou şi i 8e umezesc ochii • *u*
Huzley şi spune.*
_ **Mulţumesc,** Huxley! Nu cred că ştii cât de mult în ^nă pentru mine.
Huxley?
Mă întorc să mă uit la el, care dă scurt din cap spre Jeff. _ Am dat doar un telefon. Tu ai făcut tot restul.
__ Stai, ai sunat la comitetul de înfrumuseţare?
__ Nu e nevoie să facem caz de asta, îmi spune încet. Felicitări, Jeff! E o onoare bine meritată.
Cu cea mai mare sinceritate în glas, Jeff spune:
_ înseamnă enorm pentru mine să fiu apreciat, Huxley. Mulţumesc!
Se face linişte la masă în timp ce mintea mea e răvăşită de informaţia asta nouă.
Jeff a primit vestea ieri.
Dârei au făcut vizitele acum o săptămână sau două.
Ceea ce înseamnă că... Huxley i-a sunat înainte să fim împreună, când eram la cuţite de furie şi frustrare.
Şi a făcut asta. A sunat, fia făcut pe Jeff să zâmbească.
~~ Huxley! şoptesc.
® mă ia de mână, îmi sărută degetele şi spune:
Sorbim mai târziu!

^găm, povesteşte-ne nişte întâmplări jenante! e
când se aşază faţă în faţă cu mine pe canapea.

I se alătură şi Breakor.

Mă uit pe teraBâ, unde Huxiey stă de vorbă cu aanj şi Jeff. Kelsey a plecat in urmă cu ceva timp, spunând câ are alte planuri, dar mi-am dat seama ce s-a întâmplat îl evita pe JP şi flirturile lui. Sinceră să fiu, m-am bucurat de spectacol, dar Kelsey nu a rezistat prea mult,

înghesuindu-mă lângă băieţi, le apun:

— Nu sunt sigură că bărbatul ăsta e în stare să focă ceva jenant.

— E clar că a reuşit să se abţină în faţa ta până acum. Crede-mă când îţi spun că e capabil să se facă de râs!

— Ah, da? De ce nu mă desfeţi tu cu o poveste?

Breaker şi JP schimbă o privire.

— Ţi-a povestit când a ţinut o prezentare la NYU despre antreprenoriat şi a avut şliţul descheiat tot timpul?

— Poftim? întreb, râzând în hohote. Nu, nu mi-a spus!

Breaker încuviinţează.

— Da! La sfârşitul prezentării, unul dintre studenţii ăia nesimţiţi l-a întrebat dacă îi era cald.

— O, Doamne!

Chicotind, îmi acopăr gura cu mâna.

— Bineînţeles, Huxiey nu a înţeles şi a zis nu, apoi a întrebat de ce. Şi tipul i-a spus ca nu ştie de ce ax sta cineva descheiat la pantaloni dacă nu ar vrea să simtă briza.

Izbucnesc în râs şi-i atrag atenţia lui Huxiey de la discuţia lui. Se uita suspicios la fraţii lui şi înţelege fără îndoială ce fac aceştia.

— Ce-a făcut? întreb.

Breaker îşi trece mâna peste obraz, ceva ce am observat că face şi Huxiey.

— Evident, s-a simţit umilit. Şi-a tras fermoarul, şi-a dres glasul şi le-a mulţumit tuturor pentru timpul

căinţe de a fugi. S-a comportat ca un nemernic ^

'dândvinapenoi că l-am trimis pe scenă dea-

chel,tp!mw?:ntreb' .

HL»»"8 la piept-

ct! Expii^'116 tu de ce era vuia noastră! AP tre*

el ca ni?te părin(i ob8eda*i? b"'fltină(iincap-

J fju(nu Otreaba noastră. Fii adult şi încheie-te la

^Acum, înainte să mergem lft orice întâlnire, îi şop- verifice

şUţul.

__ Ţerminâ! Chiar aşa?

Chicotesc.

greaker încuviinţează.

_ Da, ne urăşte din cauza asta, dar să mă ia naiba daca vreau să mai dea vina pe noi pentru greşeala lui!

-Te protejezi, îi spun.

- Exact, îi spune Breaker lui JP. Lottie înţelege.

-Ce înţelege? întreabă Huxley venind lângă noi împreună cu mama şi Jeff.

-Nimic! răspunde JP. E între noi. Nu trebuie să-ţi toţi tu capul,

HuxU^ Vor^ cu *ukita meai mă priveşte, răspunde pcaesiy ^8imt că

8e Inmoaie genunchii auzindu-i tonul

ktUra a9ta a 1U! eXclamă JP-

V^Pl^£aCe.a Să mai discut cu logodnica ta

—. Plecăm şi noi, spune Jeff. Am venit aă ne luâm ^

revedere.

Mă ridic şi îi îmbrăţişez pe mama şi Jeff, având grijă să*i strâng tare de tot. M-am bucurat să-i revăd. Am atât de prinsă de viaţa mea agitată, încât mi-a lipsit timpul petrecut cu ei. Sper ca lucrurile să se mai liniştească acum ca să putem organiza mai multe întâlniri de acest feL Ne îndreptăm in grup spre uşa de la intrare, unde fle îmbrăţişăm, mulţumind şi luându-ne la revedere. După ce închide uşa, Huxiey se întoarce spre mine şi întreabă:

— **Ce ţi-au spus?**

Chicotesc şi mă duc la bucătărie să fac ordine.

— **Te temi că mi-au spus ceva care m-ar putea îndepărta de tine?**

-Da!

— **Va fi nevoie de mai mult decât de povestea cu şliţul descheiat ca să mă ia de lângă tine.**

Huxiey geme şi se sprijină de blat.

— **N-au făcut asta!**

îl ţintuiesc cu privirea.

— **Ai făcut-o pentru briză?**

Privirea lui e criminală şi mă face să râd şi mai tare.

— **Nu mai ai voie să vorbeşti cu ei.**

— **Ce păcat! îi spun. Ne înţelegem foarte bine!**

Pentru că ne-am ocupat de mâncare mai devreme, pun

doar vasele în maşina de spălat şi mă întorc spre Huxiey.

— **Mi-ar plăcea să mai vorbesc cu ei. Par cu picioarele pe pământ.**

Da, Bunt sigur că ţi-ar plăcea!

După ce inchid maşina, se apropie de mine şi mă ia âe mână, trăgându-mă spre el.

^ T^ai distrai azi?

rS^ apepieptu!f
pg, trebuie să te întreb ceva.
^.^“Tne cere J-ai dat...
"Zmare scofală, lottie.
" e eă se îndepărteze, dar îJ opresc.
^ nC fru mine este. Nu ştiu dacă îţi dai seama,
dar " * mafe bucurie a lui Jeff pe anul ăsta.
Munceşte ecea mal curtea din faţă şi înseamnă
enorm pen-
iin greu pentru
fie apreciat.
¡1 «flasc să se uite la mine.

^ Când ai sunat?

_ *De ce e important?*

\- Pentru că este. **Când** ai sunat?

Oftează adânc.

- Nu ştiu, acum vreo patru săptămâni.

-Acum patru săptămâni? întreb *uluită. Adică*, imediat după ce ne-am cunoscut?

- Da, probabil atunci. Dar, aşa cum spuneam, nu contează.

-Aici greşeşti! îl contrazic, ridicând mâna şi cuprin- obrazul. Huxley, ai facut-o din bunătatea inimii JYU 'Wfltru că ?tiai că înseamnă enorm pentru altcineva. J? ^ulţi oameni care ar face aşa ceva.

Mâ oT6VWa Să faCem oaZ din asta

^dea ^Stu(^ez* Neastâmpărul din corp.
Nepu- "Nn ^viînochi. *"Ptea &tm* w
U *89* primeŞti complimente, nu-i aşa?

— Nu cred că e necesar să facem caz de un gest care, în marea schema a lucrurilor, a fost foarte mărunt din partea mea.

— Dar nu a fost mărunt, îl contrazic. Nu a fost mărunt deloc. L-ai făcut fericit pe Jeff, un om

special pentru mine. Chiar l-ai făcut fericit pe tot anul, Huxley. Nu pot să-ţi spun cât de recunoscătoare sunt pentru asta!

Mă prinde de şolduri şi se apleacă în faţă, sărutân- du-mă pe frunte.

— Dacă tu eşti fericită, sunt şi eu fericit.

Mă ia de mână şi mă conduce pe scări spre dormitorul lui. Mă gândesc tot drumul la cum şi cât de repede s-au schimbat lucrurile. înainte săream unul la gâtul celuilalt cu insulte, iar acum nu vrem să ne mai dăm drumul unul altuia. Kelsey avea dreptate – chiar există o graniţă mică între iubire şi ură, iar noi am depăşit-o.

cr~i

— Nu mă simt deloc bine cu chestia asta, îi spun în timp ce aşteptăm să apară Dave şi Ellie. Trebuie să le spunem.

Huxley pare la fel de stânjenit ca mine.

— Ştiu, dar habar n-am cum naiba s-o fac. încă n-am încheiat afacerea, pentru că anulează mereu întâlnirile.

Stăm în faţa unei clădiri înalte de cărămidă în care se ţine un curs pentru nou-născuţi. Dave ne-a întrebat dacă vrem să mergem cu ei, iar Huxley – încercând încă să obţină proprietăţile lui Dave – a acceptat, bineînţeles. Acum, că suntem aici, nu mi se pare deloc în regulă, mai ales ca suntem împreună cu adevărat.

Ce crezi că ar face dacă ar şti că povestea cu sarcina nu a fost adevărată?

„ fi» ***ştiu,*** spune Huxley, uitându-ee ep re
de sigur *că n-ar* mai fac* afaceri cu mineZi!
şicel r a a : m . ă te fi m că" ^ «o««?s

^ oamenii cu care lucre*. Ar fi un adevărat dezastru Da, nU cred ca *oamemi* ar vrea aă mai facă afaceri tine după ce ai minţit într-o singură ri că ai o logod-
„¡¿,0 un copil Pe*™"-
_ Nu ar fi prea bine pentru mine.
Îl împung cu umărul.

_ Ştiu că am mai spus-o, dar a fost o manevră idioată. Huxley râde, trăgându-mă mai aproape de pieptul lui ?¡ sârutându-mă pe cap.

— Da, zni-ai mai spus şi altă dată.

— Salutare, oameni buni, aici! îl auzim pe Dave din spatele nostru.

Ne întoarcem împreună şi îi vedem pe Dave şi Ellie în blugi şi bluze albe asortate, îndreptându-se spre noi şi ţinându-se de talie. Ce figuri!
Huxley face semn cu mâna şi îmi spune încet:

— 0 să găsesc o cale să îndrept lucrurile, promit! Hai 6ă trecem de ziua de azi!

-OKI

Il strâng în braţe, apoi mergem spre Dave şi Ellie.

— 0, uau, arăţi minunat! spune Ellie, îmbrăţişân- du-mă. Străluceşti în rochia asta!

Am alee să port o rochie vaporoasă în cazul în care ar k^uisă mi se vadă burta, deşi nu e cazul.

""Have, nu-i aşa că străluceşte?

Ba da, epune Dave cu un zâmbet viclean. Arată ca femeie îndrăgostită.

Aproape mă înec cu salivă.

Tuşesc de câteva ori, iar Huxley mă masează pe

spate

— Te simţi bine?

— Da, scuze!

Tuşesc din nou.

— Am înghiţit greşit.

Mă stăpânesc şi le zâmbesc tuturor.

— Hm, deci vreţi să intrăm?

Arăt stângaci cu degetul mare spre uşă.

— Da, sunt foarte încântată! Am auzit că păpuşile par atât de reale la cursul ăsta, încât fac pipi pe tine. Nu sună grozav?

Păstrându-mi calmul, îi răspund:

— O, da! Sunt foarte încântată de surpriza asta!

Aproape la fel de încântată pe cât am fost să mă stropească laptele fals în faţă.

Dave şi Ellie intră înaintea noastră, iar Huxley întârzie o clipa, trăgându-mă de mână.

— E totul în regulă? mă întreabă.

— Da, totul e în regulă. De ce? îi spun, afişând un zâmbet.

— Pentru că te porţi ciudat.

— Da? întreb cu voce piţigăiată. Mă simt ca de obicei.

Mă studiază câteva clipe, apoi întinde mâna spre uşă şi

o deschide pentru mine. Cu mâna pe spatele meu, mă ghidează spre locul unde ne aşteaptă Dave şi Ellie. Aceasta din urmă ridică un bebeluş de jucărie şi îmi spune:

— Noi ne-am luat copilul. îl cheamă Enocb. Nu e de vis?

De vis?

E o păpuşă!

Chiar vreau să ştiu din ce specie face parte Ellie, pe*1* tru că nu poate fi umană. Nici măcar pe aproape. E foarte ciudată.

C copü frumos! Si spun. Foarte... plaetic„t uuJey mă mge de 8Pre reCePfie 'Ui «<** «fur, hea J°ea şi mtreabà pe 1111 ton amuzat: »fpivticat?*

**¡¡2 cum să complimentez un bebeluş de jucărie, 'pună, Pe ce DUme e rezervarea? întreabă recep-*

^Domnul şi doamna Cane, spune Huxley, şocându-mă. "h sunteţi trecuţi ai ci/ Mă duc să aduc bebeluşul şi materialei^'

Oupâ ce pleacă, mă întorc spre Huxley şi ridic dintr-o

;pi—

– Domnul şi doamna Cane/

Huxley rânjeşte la mine.

~ Suna frumos, nu ţi se pare?

- *Hm, ce? întreb, cât pe ce să mă înec iar cu saliva. Râde şi mă trage spre el, sărutându-mă pe cap.*

— *Teama ta de a 6 legată de mine mă face să mă simt ca ua zeu azi.*

Recepţionera se întoarce şi ne dă un bebeluş dejucăne. – 0 cheamă Judith. E cam ţâfrioasă.

Judith?

Avem grijă de o femeie de 70 de ani? îau bebeluşul şi mă uit lung la el... dumnezeule mare! şoptesc. îi lipseşte un ochi. ePţionera

încuviinţează cu o mişcare din cap.

^ *Nu toţi copiii sunt perfecţi, hparr'* aata nu*

Pzre să se fi născut aşa, arată

"~Maid °St ataCat ° *coioţi.*

3 irecut ^ ^ *borc ^e ^* *chihuabua.* *Judith*

multe, dar ştiu ca voi veţi avea *multă grijă* de ea, spune recepţionera şi arată spre Bală. Grăbiţi.^ cursul începe în curând!

O iau pe Judith în braţe şi mă întorc spre Ellie şi Dave care îl ţin pe Enoch de parcă ar fi copilul lor. *îmi ^ râu. Judith, probabil nu vom crea aceeaşi legătură!*

— Aşa apar coşmarurile, îmi şopteşte Huxley la ureche

— Nu m-ar mira dacă ne-ar pune-o în cârcă şi acasă să se uite la noi în toiul nopţii când dormim.

Cu mâna pe spatele meu, Huxley spune:

— Dacă mă uit peste umăr în timp ce ţi-o trag şi o văd, iţi zic de pe acum că te părăsesc.

îi răspund în şoaptă:

— Nu te pot condamna.

— Eşti gata? întreabă Dave, uitându-se la noi după ce gângureşte la Enoch.

— Da, îi răspund, deşi n-am idee la ce să mă aştept sau in ce m-a băgat Huxley.

Intrăm împreună în sala plina de cupluri cu bebeluşi în braţe. Cel puţin zece cupluri se îndreaptă spre locurile lor. Au mai rămas două mese libere, una în faţă şi una in spate.

— Dacă nu ocupi masa din spate, nu ţi-o mai sug niciodată! îi şoptesc lui Huxley, care râde şi i-o ia înainte lui Dave.

Intinzând mâinile, spune:

— A, la naiba, se pare că nu putem sta unii lângă alţii! Luăm noi masa din spate.

— O, ce păcat! spune Ellie, uitându-se la mese.

— Pai, poate e mai bine aşa, fiindcă am impresia câ micuţului Enoch i-a picat cu tronc Judith cea cu un ochi-

Ellie îmi face cu ochiul şi merge în faţă cu Dave.

Huxley zice:

& ' câ a f08t 8arca8dcă? Crezi că o urăşte pe

^ . _ntează? Credeam *că* Judith te înspăimântă, ^gpund, *mergând spre masa din* spate. Dar ne speriem de ea, aJ*ţii nu! ooiP^rfiei chestia asta prea în* serios.

^ - nui că nu ai venit *să înveţi* absolut tot des-

f* "fL doar să fie ?'0 Pauzf de ^stare' ^ o privire prin cameră. Ar^fl nu v|d nicio masă de gustări, aşa că presupun

ti n-a® noroc.

Dece-mi place de tine.

Aplecându-se uşor şi *şoptindu-mi în ureche*, spune:

_ Pentru că nu te mai saturi *de* scula mea.

_ Numai de-ar fi aşa, răspund când instructoarea intră în sală. Aceea e Heaven?

- *Cine e* Heaven? întreabă Huxley.

-Păi, femeia care m-a pus să mă frec *de tine în faţa* rnr străini.

- *0,* Doamne! spune *Huxley,* încercând să o vadă mai fee. Futu-i, cred că ea e/ Slavă *Domnului că stăm în spate!* -Bmeaţi venit/

începe Heaven, iar vocea îi răsună în kfe asta

ᴮᵁᶜᵁ.ʳ ᵒᵃ̂ *Pᵒʳⁿⁱᵗ* alături de noi in cală- ^fetecT111113^

de a Vă cunoa$te *nou-născutul! Văd* **â>u he*h7;* ™*teŞ1*

SUnt SIgrurâ ca voi descoperi *încă şi*

rf,',KM . *llr* ^*D* Cp mS ~i--~ *

ni timp ce mă plimb prin sală ca să lucrez i fiecare.

mmunat! murmur. Sunt sigură că o să se con- 191 ^npra noastră.

îmi ridic ochii la Huxley.

— îmi eşti dator, *Hanley*\

— încep şi eu să-mi dau seama.

— Acum, vă rog să întoarceţi copiii! Au butonul pe spate. Se vor trezi şi putem începe.

O întorc pe Judith şi găsesc butonul de *pornire. t*\ răsucesc spre dreapta, o întorc iar cu faţa, iar ea clipeşte cu singurul ei ochi.

Clipeşte iar.

Şi pe urmă... urlă.

— Doamne sfinte! strig, aruncând-o pe masă, ceea ce o face să urle şi mai tare.

— Ce faci? întreabă Huxley. Atragi atenţia asupra noastră!

— Nu intenţionat.

— De ce ţipă atât de taxe? spune, ridicând-o de un picior.

— Pentru că are un ochi şi e nefericită în viaţă, îi răspund, privind în jur. Nu cred că ar trebui s-o ţii aşa.

— Aşa cum?

— De parcă e un şarpe găsit pe drum. îi dau un ghiont.

— Nu te muşcă. Alint-o!

— Ţie ţi-e uşor să spui, nu la tine se uită cu ochiul ăla. Bebeluşul urlă mai tare, iar Huxley se strâmbă.

— Mama mă-sii, e posedată?

— Nu-i place să fie ţinută cu capul în jos, îi spun.

— Nu are de unde să ştie. Nu e vie.

— Spune bărbatul care se teme de o păpuşă care clipeşte. Nu, cred că are un senzor. Ţine-o aproape de tine!

— Poate n-ar trebui să vorbim de Judith ca şi cum a[1] fi un obiect, poate că o jignim.

AtuiWi *ţine-o pe Judith* mai aptOB a
^ V J^vin 9* ®fli D«ACOSTc U zgomotoase. 8pun
când

'n¡!rÎiP«ndex“perata-CaPeu"bebeluşadeviral > urlă din nou. moment în care o văd pe

<£ vine Heaven încoace! Repede, aîint-o! Alinta,

fluiley o fine Pe Judith la PiePt 9l 0 strânge în braţe, . pgpuşa nu se opreşte din plâns.

^.facă se poartă ca o sculă nenorocită!
-Atunci, bate-o!
_ S-o bat? mă întreabă.

-Da, ştii tu. Bate-o uşor cu palma pe spate. Alin-o, Buxley!

0 o bate stângaci pe spate, ceea ce o face sa urle şi mai tare.

- E posedată. Pentru că-i lipseşte un ochi, nu există

îmi întinde păpuşa, pe care o ţin in faţă. Păpuşa de plastic plânge, clipeşte, apoi plânge iar.

- Nu-mi place chestia asta!

Nu o alinţi, spune Huxley în timp ce Heaven se *propie.

Pentru că mă tem că Judith o să scoată sufletul din ^âotia mai aproape.

Huxl^' o m*ngâi eu ^mP ce 0 in braţe. mana ^ 0 bate uşor cu palma pe spate Sâaw^ . mişcare, Judith nu mai plânge.

— O, Doamne, am reuşit!

— Chiar aşa? întreabă Huxley nesigur. Se opreşte aşa singură?

— Aşa cred. Cred că am alinat...

înainte să termin propoziţia, mă 6tropeşte în faţă un fel de lichid lăptos.

— O, futu-i! strigă Huxley, sărind înapoi ca să se ferească de lichidul diavolesc care ţâşneşte din păpuşă.

— Ia*l de pe mine, ia-l de pe mine! urlu şi alerg pe loc, ţinând-o pe Judith cât mai departe de mine. O, Doamne, de ce pute?

— Am un prosop...

Huxley icneşte de parcă ar voma.

— Doamne, ce urât pute! Ce-i asta?

— Nu ştiu, doar şterge-mă pe faţă!

— E totul în regulă aici? se aude vocea lui Heaven în mijlocul haosului.

Mă opresc din criză şi încerc să nu vomit când simt mirosul împuţit de pe faţa mea.

— Judith pare să fie exorcizată, îi spun.

— Văd şi eu. Mi se pare că nu se simte prea bine. Aşa ai ţine un copil care nu se simte bine?

— Aşa aş ţine un copil care m-a împroşcat cu lapte înăcrit în faţă. Are noroc că nu se rostogoleşte singură pe jos.

Huxley mă şterge pe faţă cu un prosop şi în sfârşit respir adânc după ce şterge aproape tot lichidul.

De ce miroase? o întreb pe Heaven, care stă în faţa noastră cu o expresie critică.

— încercăm să facem experienţa cât mai autentică, de aceea v-aş ruga să vă purtaţi cu bebeluşul de parcă ar fi real.

PR,MA^ c« t 423 Doarcă m_a *Uat prin sur PriBdere, „u mă „unii-
bolboroseşte.

¡scoate un sunet ciudat ^IsA, ap« P™“ mea> din 68

“ce P« curgă ceva

” Mrf 8« 105 «ând6SC’ SC0‘ “n tipăt şi 0 “SP Pe Judith asa, aP0* mă daU “*Spate ○ând ○ n0uă rundă de du* ^ împrăştie din fundul de plastic al lui Judith.

^înţeles, pentru că e copilul Satanei, urlă atât de încât toţi se uită la noi, inclusiv Dave şi Ellie, care ¡»lUpeEnoch fiu merge bine deloc:

^Îmi pare rău! şoptesc în vreme ce stăm în faţa clădirii, după ce, din fericire, am şters toate urmele lui Judith.

— Nu e nevoie, păpuşa aia era posedată.

- Da, dar ne-au dat afară de la curs.

Pupă ce Judith a avut din nou „burtica deranjată”, cum îi plăcea lui Heaven să spună, am înjurat păpuşa, ceea ce a dus la expulzarea noastră din sală.

îmi pare rău, dar dacă era un copil adevărat, probabil ■f fi reacţionat la fel, numai că n-aş fi scăpat copilul din £*• Totuşi mă îndoiesc că există vreun părinte care ar .PU [riunână calm în timp ce copilul împroşca prin ajfi gaur^e- Vâ rog să-mi arătaţi un singur părinte care situaţia cu demnitate şi graţie!**

g68t agres^v să ne dea afară de la curs, Ver, ^ ey‘ ^○ar ^ Pricina litaniei tale de înjurături? paru* o combinaţie colorată.

Mă aplec spre el şi-l sărut pe obraz.

— Apreciez că apreciezi abilitatea mea de a combina înjurăturile.

Uşa se deschide, iar Dave şi Ellie ies ţinându-se de mâna. Când ne văd, ne zâmbesc cu părere de rău.

— Nu eram siguri dacă aţi plecat sau nu! spune EUie A fost o situaţie cam complicată acolo.

Huxley mă ajută să mă ridic şi mă ia de umeri, ţinân- du-mă aproape.

— Nu cred că ne aşteptam ca lucrurile să scape de sub control în felul acesta, spune Huxley pe un ton amuzat

Dave râde.

— Nu cred c-am mai văzut vreodată o asemenea înlănţuire de evenimente nefericite, zice, rânjind. Şi felicitări pentru înjurături! Foarte impresionant, Lottie!

Simt că mă îmbujorez de ruşine. Judith m-a bulver- sat atât de tare, încât am uitat complet de maniere şi de motivul pentru care veniseră m la afurisitul de curs – ca să-l impresionăm pe Dave. Sper doar să nu fi stricat lucrurile pentru Huxley. Afacerea asta pare să se tărăgăneze la nesfârşit.

— îmi pare rău!

Mă strâmb.

— Cred că am fost atât de copleşită de miros, încât n-am mai putut să reacţionez ca un om normal.

— Nu e nevoie să te scuzi, spune Dave. Nu cred că m-aş fi putut controla dacă mi s-ar fi întâmplat şi mie.

— Eu n-aş fi putut, intervine Ellie, punându-şi mâna pe burtă. Mor de foame. Vreţi să luăm cina împreună?

— Ar fi grozav! răspund pentru amândoi înainte ca Huxley să găsească o scuză.

D,,OOSIÎ^»^i(i 42s

rredcăîi6untdatoaresămaidauoşailiă ..

„ Super' spune EUie. Chiar după col t e un re8t ^'

** cu 6endV1ŞUrl C8re SUDt o b8edată - Sună bine”

V** aviatordincap.

P»u0' . ■ * »

Luafi-o înainte. pave şi Ellie pleacă, dar Huxley mă ţine puţin pe loc.

• ^gpunelft^^'

„Nu e nevoie să faci asta. Ştiu că probabil vrei să mergi acasă.

Şi să fa duf. Da, Doamne, da! DAT...

ţţj sunt datoare, îi răspund, îşi apropie buzele de urechea mea, stârnindu-mi fiori pe braţ.

— Nu-mi datorezi nimic! Vreau să mă asigur că eşti ia regulă.

îmi împletesc degetele cu ale lui, împreunând u-le.

— Jur că sunt în regulă! Să vedem dacă reuşim să ne apropiem cu afacerea!

îi fac cu ochiul şi-l trag mai aproape în timp ce mergem în urma lui Dave şi a lui Ellie. El se retrage brusc şi-şi

- S-a întâmplat ceva?

— Da, hm... Nu cred că ai şters toată voma din păr.

0) futiL-iţ

I * plac sendvişurile cu came? întreabă Ellie, c mu^ătură imensă din sendvişul cu friptură Philly ^caşcaval.

ta îi curge pe bărbie, iar ea mestecă, zâmbind, sfinte!

— îmi place să bag toată carnea în gură, îi râspunţi facându-l pe Huxley să pufnească pe nas lângă mine.

Hm, cred că nu a sunat prea bine.

— Păcat că ai ales supa! Ai fi putut să te saturi cu frjp. tura asta cu caşcaval.

Am preferat supa de pui cu tăiţei pentru că, sinceră să fiu, nu ştiam ce poate să mănânce o femeie gravidă şi, cum Ellie şi Dave au insistat să comandăm noi primii, am ales ceva neutru. Credeţi-mă, friptura aia arată fenomenal!

— Nu e păcat deloc, îi răspund, luând o lingură

din fiertura insipidă. îmi place supa bună!

Bag lingura în gură şi mă prefac că savurez mâncarea fără gust.

— Chiar aşa? întreabă Dave. Eşti aşa mare amatoare de supă?

— E obsedată, intervine Huxley.

El şi-a terminat deja sendvişul, după ce a ales ceva mic cu salată alături. îşi tine braţul pe spătarul scaunului meu şi învârte o şuviţă de păr pe deget.

— Mai ştii supa de orz pe care ai făcut-o într-o seară?

Hm... nu!

Şi, sinceră să fiu, supa e nasoală. Nu prea îmi plac lichidele încălzite. Prefer un sendviş saţios, aşa că încotro bate cu asta?

— O, da, supa de orz! răspund.

— Ai folosit un borcan întreg de orz uscat, spune Huxley râzând şi întorcându-se spre Dave şi Ellie. Am încercat să fiu un logodnic bun şi s-o mănânc, dar nu se putea înghiţi.

— O, am avut şi eu parte de lucruri care nu se pot înghiţi! spune Ellie, uitându-se la Dave cu o sclipire în ochi.

-^VE,E ...

sfinte/ 77

p ye ridică mâna să se scuze.

JUsunteal mai bun bucătar... i„ nicio privint5

Hi ee pa« mie aau ,ş,aruncă inBi„uări

3 e... vai, e scârbos/

„ Şi a mai fost pi tocana de vită cu cartofi

pe care ai «M «Diinuă Hwdey aC&nd 0 dL V°rbăref aai. Ei afbstbună!_

Dacă tot ne jucam de-a insinuările sexuale...

_ pentru că ştiu să manipulez

carnea, ffuxleyse uită în ochii mei.

Eşti foarte pricepută. tfe uităm unul la altul, iar lui îi apare un zâmbet pe buze. Se gândeşte la seara trecută? Pentru că eu asta fac.

Ui gândesc că i-am manipulat carnea vreo zece minute în timp ce se zvârcolea sub mine, implorând după eliberare.

— 0, Dave, vezi? întreabă Ellie.

Eu şi Huxley ne trezim din privirile languroase şi ne întoarcem spre cuplul din faţa noastră.

-Da!

Dave are un zâmbet imens pe faţă.

— Cred că e semnalul nostru să plecăm, iubito. Trebuie M-i lisăm singuri.

— Hormonii de sarcină intră în acţiune şi sunt *pe cale* smulgă hainele de pe ei.

^i» nu m-ar deranja să văd chiar acum pieptul solid ^ toi Huxley. Poate nu la restaurantul cu sendvişuri, ci ^ ajungem acasă.

glasuUar newie să Plecaţi» spune Huxley, dregându-şi tinându-mă mai strâns, mai posesiv.

Dave râde.

— Ba eu cred că da! îi întinde mâna lui Huxley şi întreabă: Cre2i că săptămâna viitoare putem vorbi despre achiziţie?

Huxley se îndreaptă şi da mâna cu Dave cu o mişcare energică.

— Da, o rog pe Karla să te sune ca să vedem când suntem amândoi disponibili.

— Perfect!

Dave mă ia de mână şi o sărută.

— Lottie, mereu îmi face plăcere să te văd! Mult succes cu... manipularea cărnii!

Mă înroşesc în obraji.

— M-mulţumesc! îi răspund stânjenită.

Ellie îşi ia rămas-bun în grabă şi, după ce pleacă, Huxley se întoarce spre mine cu un zâmbet imens pe faţă.

— Iubito, ai auzit?

îmi place când îmi spune „iubito”. înseamnă că e relaxat, în toane bune, iar băţul pe care îi place să-l poarte în fund în majoritatea timpului a fost înlăturat temporar.

— Că vrea să vă întâlniţi? întreb.

Dă din cap a încuviinţare, iar zâmbetul lui strâmb e atât de adorabil, încât mă trezesc apropiindu-mă de el.

— Cred că e pregătit să ia o decizie. Băga-mi-aş, îţi imaginezi cum ar fi să se termine totul săptămâna viitoare?

îmi piere zâmbetul când realitatea mă loveşte îu piept. Dacă se termină totul săptămâna viitoare? Nu prea m-am gândit la **ce** se va întâmpla după ce Huxley **încheie** afacerea. Ştiu că suntem împreună, dar trebuie să pl®° din casa **lui?** Câştig ceva bani, acum, că eu şi Kelsey anl

primit un avans pentru munca făcută la Cane Enterpriaea. Asta înseamnă că îmi permit propria locuinţă?

— Hm, ar fi grozav! îi răspund cu un zâmbet, dar am gândurile aiurea.

Am in minte doar dacă totul se termină cu adevărat?

îmi dispare pofta de mâncare, aşa că dau supa la o parte şi îi spun lui Huxley că sunt gata de plecare. El îi trimite un mesaj şoferului, care ne aşteaptă în faţă. Ieşim împreună din restaurant şi mergem direct la maşină, unde urcam pe bancheta din spate. îmi pun centura şi mă uit pe geam, încercând să-mi stăpânesc emoţiile.

Necunoscutul e înfricoşător.

E şi mai înfricoşător să fii nepregătit.

Trebuie să am un plan pentru momentul în care Huxley încheie afacerea.

Am un joh... din fericire.

încă mai am maşina mea veche şi, din câte ştiu eu, încă funcţionează, aşa că am mijloc de transport.

Creditele pentru studii sunt plătite – ceea ce e un

miracol.

Huxley a spus deja că merge cu mine la reuniune, aşa că nu trebuie să-mi fac griji. încă mai pot să-i dau peste na« Angelei

Dar o locuinţă...

E singurul lucru pe care nu-l am sub control.

încercând să mă calmez puţin, îmi scot telefonul din poşetă şi intru pe Zillow, pentru că unde în altă parte poţi să găseşti un apartament? Şi caut locuinţe în West Hollywood. Nu voi reuşi să-mi permit nimic aproape de Huxley, dar ar fi bine aproape de Kelsey.

0 garsonieră, asta e tot ce am nevoie.

Dar nu un apartament la Bubsol, e ca şi cum ai cere să fii omorât.

Doamne, ce mare e chiria! E OK, nu am facturi prea multe. Cheltui mai mult pe chirie, economisesc renunţând la lux.

— Ce faci? întreabă Huxley, iar tonul lui furios mă ia prin surprindere.

Mă uit la el şi îi văd expresia confuză.

— Hm... îi şoptesc apoi: Caut o locuinţă.

— De ce naiba ai face aşa ceva?

Mâ întorc spre el şi spun:

— Păi, dacă închei afacerea, nu mai ai nevoie de mine.

Se încruntă.

— Vrei să spui că o să pleci după ce închei afacerea?

— Nu asta... nu asta îţi doreşti? îl întreb, complet nedumerită.

— Eu te vreau pe tine. De ce naiba ai vrea să pled?

— Hm... nu ştiu, îi răspund. Adică, am presupus că încă vom ieşi împreună, nu? Am presupus greşit?

— Ai presupus corect. Dar nu înţeleg de ce vrei să pleci.

— Pentru că nu ştiu dacă vrei să mai stau, răspund în şoaptă, căci nu vreau să ne audă şoferul, chiar dacă avem geam despărţitor.

Huxley mă prinde de bărbie şi mă ţine nemişcată când spune:

— Nu pleci nicăieri. Ai înţeles? Ceea ce e între noi depăşeşte limitele contractului. Pentru mine, contractul nu mai există. Ce e între noi e real. Nu e real şi pentru tine?

^ ^ ^a> esfei u spun în grabă. Doar că nu voiam, ştii, sa te deranjez.

Râde şi se apleacă spre mine, sărutându-mă apăsat.

Când se retrage, îmi spune încet:

— Lottie, crede-mă când spun că nu mă deranjezi! Vreau să stai în casa mea, în camera mea, în patul meu. Te vreau pe canapea, ţinându-mă de mână în timp ce urmărim o emisiune la care m-ai forţat să mă uit, chiar dacă nu vreau. Te vreau în piscină, făcând baia în pielea goală care îţi place atât de mult. Te vreau pe acoperiş, simţind cum te udă ploaia în timpul furtunii. Te vreau la masa din sufragerie, luând cina cu mine şi tachinându-mă din orice motiv ai născocit în ziua aia.

îmi duce degetele la buze şi le sărută încet.

— Te vreau, OK?

Mi se lărgeşte zâmbetul până la urechi.

— OK! Deci nu-mi caut apartament?

— Nu, lisuse! râde şi clatină din cap. Nu-mi mai provoca atacuri de cord!

îi duc mâna la obraz.

— Ooo, te porţi de parcă te-ai ataşat de mine!

— Aşa e. Sunt foarte ataşat de tine, Lottie! Nu ştiu cum ai reuşit, dar am devenit dependent. Nu pleci nicăieri.

— Bine de ştiut!

Dau din cap cu nonşalanţă.

— Foarte bine de ştiut!

Mă uit la el, înăbuşindu-mi zâmbetul.

Rânjeşte.

încerc să mă prefac calmă.

El mă dă de gol şi întinde mâna să mă gâdile, facân- du-mâ să râd, apoi îmi acoperă gura cu un sărut care mă amuţeşte. Mă topesc în braţele lui şi mă bucur de felul în care mă supune.

Nu doar el e dependent, pentru că şi eu am nevoie de el la fel de mult cât are şi el de mine. Am nevoie de ta- chinările lui, de apucăturile lui enervante, de abilitatea lui de a mă atârni. Am nevoie de inima lui grijulie, de au. fletul Ini binecuvântat şi de capacitatea de a mă face aâ mă

simt în siguranţă şi protejată, alinată de îmbrăţişa-rea lui.

Sentimentele mele pentru el s-au schimbat atât de repede, cât ai pocni din degete, ceea ce mă face să mă întreb dacă asta am simţit dintotdeauna. Oare îmi mascam sentimentele adevărate cu indiferenţă?

Văzând cât de tare m-am îndrăgostit de el, probabil răspunsul meu va fi „da”.

Da, cred că mereu am avut sentimente pentru el. Mereu m-am simţit atrasă de el. Am avut o conexiune in- confundabilă. Dar acum, că am ridicat vălul de pe ochi, pot să recunosc adevărul.

Nu doar îl plac pe Huxley Cane, ci mă îndrăgostesc de el.

Capitolul douăzeci

HUXLEY

ÎMI UPESC BUZELE DE CURBURA GÂTULUI EI ÎN TIMP CE ÎŞI strecoară mâna în părul meu.

— Da, şopteşte, liniştită măcar de data asta.

Îmi ridic mâna pe abdomenul ei şi-i cuprind sânul cu palma în timp ce pompez în ea.

M-am trezit de dimineaţă cu nevoia de ea. Nu pentru că îmi lipsea – nu o scap din ochi decât când sunt la birou ci pentru că tânjeam după ea. Mă trezesc în fiecare zi tânjind după ea şi, din fericire, simte acelaşi lucru pentru mine.

Tare ca piatra când m-am trezit, m-am tras mai aproape de ea, şi încă îmi amintesc cum a gemut când a ridicat un picior şi m-a lăsat s-o pătrund.

Cred că e una dintre poziţiile mele preferate – să stau întins pe o parte şi să i-o trag pe la spate în timp ce se sprijină în perne.

— Ce plăcut, ce aproape sunt! îi spun.

— Şi eu, răspunde cu răsuflarea întretăiată.

Ceea ce facem acum nu are nimic animalic, ci mai degrabă confortabil. E leneş, dar e al dracului de plăcut!

Mai pompez de câteva ori până o simt cum se încordează în jurul meu şi, când ştiu că e pe cale să aibă orgasm, o ciupesc de sfârc şi asta e tot ce-i trebuie iubitei mele. Mă strigă pe nume, devine rigidă şi mă împinge şi pe mine dincolo de limită.

Împreună, savurăm valul de euforie până ne saturăm şi gâfâim la unison.

Niciunul nu se mişcă în timp ce ne tragem sufletul. Mă joc alene cu sânul ei şi o trag mai aproape.

— E modul perfect de a ne trezi, spune cu o voce visătoare.

— Da, sunt un ticălos norocos!

Rade şi-şi pune mâna pe a mea.

— Eu sunt norocoasă că ţii pasul cu libidoul meu.

— Vrei să spui că ai mai multe... nevoi decât mine?

— îţi aminteşti ce s-a întâmplat în toiul nopţii?

Cum aş putea să uit?

M-am trezit cu ea călare pe mine. Nici nu ştiam că am erecţie, dar se pare că aveam, pentru că în starea aceea de amorţeală am deschis ochii şi am găsit-o pe Lottie deasupra mea, cu sânii săltând frumos în timp ce-mi folosea scula să se satisfacă.

Cea mai sexy chestie pe care am trăit-o vreodată!

— îmi amintesc!

O sărut pe gât.

— Nu cred că o să uit vreodată.

Desprinzându-se de mine, se întoarce în braţele mele
şi întreabă:

— Să-mi fie ruşine?

Râd în hohote.

— **Iubito, ar trebui să fii răsplătită. A fost**

foarte sexy. - Da?
încuviinţez.

— Da! Te rog, poţi s-o mai faci şi altă dată, oricând vrei.

Se joacă pe pieptul meu cu degetele.

— Ai fost atât de tare aseară, încât m-ai trezit şi, cu toate că încă dormeai, nu mă puteam gândi decât la cum ar fi dacă m-aş urca pe tine.

— Şi cum a fost?

— Uimitor!

îşi ridică piciorul peste mine şi-şi pune mâna pe pectoral, dând cu degetul peste sfârc.

— Dacă nu te opreşti, nu mă mai dau jos din patul ăsta.

— Ar fi chiar atât de rău?

0 apuc de iund şi o strâng cu putere.

— Amândoi trebuie să mergem la muncă. Nu mai pot suna la birou că sunt bolnav. Toţi ştiu că nu suntem bolnavi cu adevărat.

— îh, urăsc responsabilităţile vieţii reale!

— Şi eu la fel! îi spun, sărutând-o pe nas.

Oftând, se desprinde de mine şi coboară din pat, spre uimirea mea. Speram să ne mai ţinem în braţe.

Porneşte duşul, semnalând începutul zilei.

Cu un geamăt, cobor şi eu din pat şi păşesc pe parchet spre baie, unde o găsesc pe Lottie stând lângă duş, ţinând în mână un vibrator şi zâmbind năstruşnic.

— Vrei să ne distrăm la duş?

Nu e nevoie să-mi zică de două ori.

cum]

— Frate, mă asculţi?

— Hm? întreb, uitându-mă la JP, care pare foarte supărat pe mine.

— încerc să vorbesc cu tine despre

compania noastră, iar tu nu rezişti nici două secunde, că începi să visezi cu ochii deschişi.

— Nu visez cu ochii deschişi, îi spun, deşi exact asta făceam.

Mă tot gândesc la Lottie şi la felul viclean în care mi-a zâmbit în timp ce freca vibratorul de penisul meu, fa- cându-mă să ejaculez în treizeci de secunde – a numărat în gând.

— Prostii! spune Breaker. N-ai fost atent la absolut nimic din ce am vorbit la şedinţa asta.

— Nu e deloc adevărat.

— O? întreabă Breaker. Atunci cine am spus că vine peste cinci minute?

Vine cineva peste cinci minute?

— Hm... Karla? încerc, părând mai jalnic decât aş vrea.

Breaker îşi dă ochii peste cap, iar JP îşi ridică mâinile de nervi.

Se aude o bătaie în uşă şi o văd pe Karla cu tableta în mână.

— Domnule Cane, a venit domnul Dwayne Hernandez.

— Mulţumesc! îi răspund. Să intre! După ce pleacă, le spun repede fraţilor mei: Vine Dwayne.

JP bate încet din palme.

— Uau, frate! Impresionant!

N-am timp pentru o replică tăioasă, pentru că Dwayne intră în birou.

A® fl«4 multe faceri cu Dwayne ¡„ ^
* treabă, am încredere in el D'AGOSTE la niltA. AvfR E 437 şi nu m·„ >® Up

tcră» imPreun®' mai »'ea câ e î„ frunte când Je
construcţii curate, sustenabile şi realizate la termen E „mul nostru de baza. Şi, daca aş fi fost atent mm devreme , JoC gă visez la Lottie, aş şti exact de ce a venit.

^ Dar am mai improvizat şi altă dată.

Mă ridic de la birou şi îl ocolesc ca să-l întâmpin.

_ Dwayne, mă bucur să te văd!

Dau mâna cu el.

_ Ce mai faci, omule? întreabă el, dând mâna şi cu fraţii mei.

— Bine, bine! Te rog, ia loc!

Merg după ei în zona de living a biroului.

Dwayne îşi descheie sacoul şi se aşază, iar silueta lui masivă ocupă aproape tot fotoliul.

— Ce mai fac fetele? îl întreb.

Sunt destul de sigur că are fete de opt, şase şi doi ani.

— M-au îmbrobodit de tot. Tocmai am instalat un tobogan la piscină ieri şi am stat atât de mult în apă cu ele, încât cred că am boaşele cât stafidele.

Râdem în bohote.

~~ Dar să le văd feţele zâmbitoare în timp ce săreau în aPâ... chiar a meritat.

''Suntconvins, îi spun. Şi Maxine? E

bine? â din cap şi se foieşte pe scaun.

^ E, hm, e însărcinată iar.

-saU' fozav! spune Breaker. Ce părere ai de asta? Sper g.Unt ^cântat! zice Dwayne, frecându-şi palmele. Ştiu c| ° ***** ^axbie vrea un băiat, dar eu, nu!

v. '^a 0 să avem un băiat, o să fie ungolan ca mine.

avem o fată, încă un înger ca soţia mea.

L.

Şi exact de asta îl angajăm pe Dwayne pentru fi treabă. Pentru că un tip cumsecade. Familist o*"* Integru.

— Ştii, n-ar fi chiar atât de rău dacă ar mai fi Dwayne Hernandez pe lume, îi spun.

— Linguşeala ta nu trece niciodată neobservată. Apoi arată la mine şi spune: Şi presupun că trebuie să te felicit pentru logodnă sau... pentru logodna falsă.

Pufneşte în râs.

Ăăă... poftim?

— Felicitări false? întreb nedumerit, deşi mă o senzaţie de groază. cuprinde senzaţie de groază.

— Da!

— *Util*

Râde şi îşi schimbă poziţia pe fotoliu.

— Am luat cina cu Dave Toney seara trecută şi mi-a povestit de logodna şi sarcina falsă.

Dwayne clatină din cap.

— Nu ştiu dacă aş fi în stare de aşa ceva, dar Dave a zis că te descurci de minune.

Ce. Mama.

Dracului?

Breaker şi JP se holbează la mine cu nişte expresii grozite, care probabil că seamănă cu a mea.

— *Hm, aşa ţi-a zis el? întreb, neştiind ce să spun.*

— *Da! A zis că habar nu avea, dar i-a spus Ellie, 1< godnica lui.*

Gândurile mi-o iau la goana. Pulsul îmi bubuie în cai încercând să înţeleg ce destăinuiri face Dwayne.

Elliot i-a spus lui Dave că totul e o prefăcătorie.

De unde şi-a dat seama?

pacâ*u-

• n-ar fi flPus nimic* Nu*i aşa?

*faâe*te* l01ăJă•AŞH ml a SPUS•

da, planurile pe care le are pentru zonele goale ^partea sudică – grozavă idee! continuă Dwayne.

planuri?

JD zona sudică?

Vorbeşte despre cele pe care încerc să le obţin?

pn val de confuzie arzătoare îmi explodează în stomac. Mu,ladracu', eimposibil!

Mu eram sigur dacă pot să-mi fac timp pentru el, dar i-am făcut un deviz. E un tip destul de ciudat.

Ai petrecut ceva timp cu el?

Mult prea mult timp, la naiba! Şi acum ştiu de ce anula întâlnirile cu mine. Ticălosul!

-Hm, da, răspund încercând să rămân calm, dar nu reuşesc prea bine pentru că îmi transpiră buza de sus.

- Dar e de treabă, chiar dacă are ciudăţeniile lui. Dwayne bate din palme.

—OK, discutăm despre proprietatea din Malibu?

— Hm...

£^'et ridic de pe scaun.

^ laşi o secundă'

^ Sigur!

Daca nte|ef0liUi ^uzunarul de la costum, dacă e w

^an-'eaz®' a? vrea s-o sun pe Maxine

•Hat" 05 dimmeat-n regU,ă' ^ Un mesaj de la ea ?i' VreaUs uvâd 8

ace, Sa mă asigur că e bine.

— Roag-o pe Karla să te conducă în sala de şedinţe! Te ajută bucuroasă.

— Mulţumesc! spune Dwayne, ridicându-se de pe acaun.

lese din birou şi, în clipa în care se închide, JP întreabă:

— Ce dracu’? Dave ştie?

— E prima dată când aflu, răspund, trecându-mi agi- . tat mâna prin păr.

— Cum naiba ştie? Nu i-ai spus nimic, nu?

— Eşti nebun? Crezi că i-aş spune adevărul in timp ce încerc să fac afaceri cu el? Afaceri pe care se pare că n-are de gând să le facă, dat fiind că are de gând să profite de nenorocita noastră de idee.

Furios, mă ridic de pe scaun şi încep să mă plimb prin cameră.

Ştie.

Dave ştie, la dracu’!

Şi le spune şi altora, oamenilor care lucrează cu mine, distrugându-mi reputaţia.

Cele mai mari temeri ale mele ies la suprafaţă, lovin- du-mâ în piept cu o senzaţie de ruşine.

— Cui crezi că i-a mai povestit? întreb. Futu-i, ar putea să fie foarte nasol!

-— Ar putea fi foarte nasol, adauga JP. Dacă i-a spus lui Dwayne, atunci le-a zis şi altora. Dwayne e destul de cumsecade să râdă de întâmplare, dar nu pot spune acelaşi lucru despre toţi cei care lucrează cu tine.

— Mai ales cei cu care am vrea să lucrăm pe viitor.

Mă prind de păr cu ambele mâini.

— Futu-i, probabil mă transformă într-un subiect de batjocură în faţa tuturor! Ce naiba facem acum? Mâine am o întâlnire cu el.

— Pentru ce naiba? în mod clar, nu ne vinde proprietăţile, spune Breaker cu faţa schimonosită de îngrijorare.

Văzându-i privirea, mi se strânge stomacul.

Asta se temeau fraţii mei că se va întâmpla, că ignoranţa şi greşeala mea se vor întoarce împotriva noastră. Şi nu am de pierdut numai eu, ci şi ei, iar asta doare mai mult decât orice.

La bine şi la greu, au fost alături de mine. Am creat compania asta împreună, plecând de la zero. Am crescut, am trecut împreună prin dureri şi suferinţe, am avut urcuşuri şi coborâşuri, şi succese cu foarte puţine eşecuri. Dacă minciuna asta m-ar doborî numai pe mine, aş putea trăi cu asta, dar dacă îi doboară pe fraţii mei... futu-i, nu cred că pot duce povara asta pe umeri!

— Nu... nu ştiu.

— Cred că trebuie să afli cum a descoperit adevărul, spune JP.

— Şi cum să aflu aşa ceva?

Mă uit la fraţii mei şi o văd pe faţa lor. Aceeaşi idee care le trece prin minte a trecut şi prin mintea mea.

— Dwayne a spus că Ellie ştia, spune Breaker încet. Cred...

Clatin din cap.

— N-o spune!

— Trebuie s-o întrebi, insistă JP. Trebuie s-o confrunţi pe Lottie.

Şi uite-l, elefantul din încăpere, singurul lucru la care nu voiam să mă gândesc.

— Nu cred că a spus nimic, răspund, luându-i apărarea.

— Nu a stat cu Ellie la început? înainte să fiţi un cuplu adevărat? întreabă Breaker.

— Ba da, dar n-ar fi spus nimic.

— Nu crezi că ar fi putut să spună ceva din duşmănie? Voi v-aţi certat mult la început. Sunt destul de sigur că ai spus că au fost momente când credeai că te urăşte cu adevărat.

Au fost momente când credeam că abia suportă să se uite la mine. Nici măcar nu voia sa stea în preajma mea.

Dar...

— Aveam un contract cu ea.

— Uneori, oamenilor nu le pasă de asta, spune Breaker.

Se uită peste umăr să vadă dacă vine Dwayne.

— În orice caz, trebuie s-o întrebi, pentru că, dacă a fost Lottie, trebuie să ştim exact ce i-a spus lui EUie.

— Futu-i! exclam în timp ce tensiunea nervoasă îmi cuprinde muşchii.

— Nu-mi place s-o spun, adaugă JP, mai ales pentru că o simpatizez, dar Breaker are dreptate. Trebuie să aflăm care e adevărul. E singura la care mă pot gândi care e atât de aproape de adevăr şi i-ar fi

putut spune lui Ellie.

îmi trec mâinile peste faţă.

— Şi dacă a spus ceva? Ce fac atunci?

Breaker se lasă pe spătarul fotoliului.

— Atunci privim lucrurile în faţă – suntem distruşi. Şi nu ştiu dacă o să ne revenim.

Vorbele lui îmi stârnesc un val de resentimente în vene.

Să mi-o tragi mie e una.

Dar să le-o tragi fraţilor mei – asta e altă poveste.

Capitolul douâzeci şi unu

LOTTIE

_ **CE PĂRERE AI DE ASTA? O ÎNTREB PE KELSEY, UPIN-** du-mi rochia de corp în timp ce mă uit în oglindă.

— Culoarea asta nu te avantajează, ceea ce mă miră, pentru că Huxley pare să se pricepă de minune să aleagă haine care să-ţi pună cele mai frumoase trăsături în lumină.

— E una dintre rochiile mele.

— Atunci are sens.

îmi dau ochii peste cap şi arunc rochia spre ea, fa- când-o să râdă.

-Adu-mi aminte de ce te găteşti pentru cină! Nu e doar o seară obişnuită din viaţa asta

nebunească, de basm, pe care o trăieşti?

Iau o rochie mov cu decolteu adânc şi o lipesc de mine. Asta îmi scoate ochii în evidenţă şi e sexy – exact ce-mi doresc.

N-am un motiv anume.

Rânjesc şi iau rochia de pe umeraş.

îh, nu te cred absolut deloc!

Fără să-mi pese dacă sora mea mâ vede in sutien şi chiloţi, scot tricoul împrumutat de la Huxley şi-l arunc pe pat apoi îmi trag rochia peste şolduri şi în sus pe corp. Pun bretelele pe umeri, îmi aranjez sânii şi mă uit în oglindă.

Da! Asta e.

— Poţi să-mi tragi fermoarul?

Dau părul la o parte ca să ajungă uşor la fermoar.

Se ridică de pe pat şi apucă fermoarul rochiei, dar nu-l ridică imediat.

— Ce planuri ai pentru disearâ?

Apoi trage fermoarul şi mă uit cum mi se aşază materialul pe siluetă. Doamne, rochia asta e perfectă! Huxley o s-o smulgă în câteva secunde, nu am nicio îndoială.

— Nimic, răspund, deşi nu e adevărat.

înzestrată cu o bună intuiţie, Kelsey mă întoarce cu faţa spre ea şi mă apucă de umeri,

— Vorbeşte cu mine acum!

Oftând, mă întind pe spate în pat şi mă uit la tavan.

— îl iubesc, Kels!

— Poftim? întreabă pe un ton piţigăiat. Ce-ai spus?

Mă ridic şi o privesc în ochi.

— îl iubesc!

Kelsey rămâne cu gura căscată, clipind de câteva ori.

— îl iubeşti. Adică, îl iubeşti pe Huxley Cane, logodnicul tău fals?

— Da, exact. îl iubesc!

— Ce? Când? Cum? Adică, ştiu că sunteţi împreună şi lucrurile au progresat, dar dragoste?

încuviinţez cu o mişcare din cap, ferm convinsă.

— Da, îl iubesc. Mi se pare că a venit de nicăieri, dar ou mă îndoiesc. Ai avut dreptate – e o barieră fragilă între dragoste şi ură. Eu am trecut de ea.

— Uau, doar...

Se opreşte şi, când o privesc în ochi, zâmbeşte, apoi se întinde şi mă prinde în braţe.

Mă bucur pentru tine, Lottie!

— Mulţumesc!

0 îmbrăţişez şi eu.

— Ai de gând să-i spui? De-asta te găteşti aşa?

-Da!

îmi muşc buza şi simt fiori pe braţe.

— Crezi că sunt prea directă?

__ Nul clatină ea din cap. Pentru că mi se pare că simte acelaşi lucru.

Mă înveselesc.

— Crezi?

— L-am văzut înainte să fiţi împreună şi l-am văzut şi după, şi îţi zic chiar acum că n-am văzut niciodată un bărbat care să fie atât de topit după o femeie. Te venerează, Lottie!

— Cred că „venerare” e un cuvânt prea dur.

Totuşi, zâmbesc, gândindu-mă că azi-dimineaţă nu voia eă mă lase singură după ce m-am jucat cu

el la duş. încă aud gemetele lui grave când a ejaculat pe pieptul meu în timp ce-i masam testiculele cu vibratorul.

A foBt unul dintre cele mai sexy lucruri pe care le-am văzut vreodată, trupul lui de zeu contractându-se, încor- dându-se. Fiecare muşchi vibrând în timp ce îşi pierdea controlul asupra propriilor simţuri. Am reluat în minte imaginea toată ziua, până am ajuns să-i trimit un mesaj obscen prin care îi spuneam exact ce vreau să-i fac când vine acasă. încă nu mi-a răspuns, dar e un om foarte ocupat

— Când ar trebui să ajungă?

Mă uit la ceasul de pe noptieră.

— Dintr-o clipă în alta.

— Serios?

Eelsey sare de pe pat.

— Atunci ar trebui să plec. Nu vreau să întrerup fa. toarcerea asta specială acasă.

îşi ia poşeta şi mă îmbrăţişează.

— Mă bucur pentru tine! Huxley e un tip de treabă, am zis asta de la început. Amândoi aveţi noroc că v-aţi găsit unul pe altul.

Chicoteşte.

— Nici acum nu-mi vine să cred că ai plecat să-ţi cauţi un soţ bogat şi chiar ai găsit unul!

Mă mai îmbrăţişează o dată şi pleacă.

Arunc încă o privire în oglindă. Fără îndoială, asta e rochia pe care ar trebui s-o port. Lui Huxley o să-i placă la nebunie. Singura întrebare e: să port pantofi sau să rămân desculţă?

Cunoscându-l pe Huxley, ar vrea să port tocuri.

Intru în dressingul mare şi probez câteva perechi până aleg o pereche de sandale negre cu barete care ştiu că-i vor plăcea. Merg la comoda unde păstrez parfumul şi dau câteva pufuri. Aud uşa de la intrare deschizând şi închizându-se.

A venit acasă.

Fluturii îmi dansează în stomac, căci ştiu că e un pas uriaş pentru mine. Niciodată nu i-am spus unui bărbat că-l iubesc, darămite să fiu prima care îşi mărturiseşte sentimentele, dar există ceva în felul în care Huxley îmi vorbeşte cu atâta sinceritate. îmi dă încredere... confort, un spaţiu sigur în care mă pot exprima. Şi nu cred că există vreo şansă să mai rezist măcar o zi fără să-i spun ce simt. Dumnezeu ştie că i-am spus de multe ori că-l urăsc!

E timpul să-i spun că-l iubesc.

Cobor scările, având grijă să nu alunec pe tocuri, şi mă îndrept spre intrare, unde îl văd pe Huxley uitându-se la telefon.

— Bună! îl salut, ducându-mă la el.

îmi pun mâna pe pieptul lui şi mă lipesc de el, sărutându-l pe obraz.

în loc să mă prindă cu braţul de talie cum ar face de obicei sau să mă forţeze să-l sărut pe buze, stă ţeapăn, aproape neprimitor.

Neliniştită, mă retrag şi îl întreb:

— E totul în regulă?

El ridică încet capul până mă priveşte în ochi şi atunci îmi dau seama: distanţa din privirea lui. Aceeaşi distanţă pe care am văzut-o la început, când abia vorbea cu mine, când nu voia să aibă nimic de-

a face cu mine.

Nu e acelaşi bărbat care a plecat dimineaţă.

Nu e cel care mi-a scris dimineaţă să-mi spună că ar fi vrut să nu fie nevoit să meargă la birou.

Şi nu e bărbatul căruia aveam de gând să-i mărturisesc că-l iubesc.

— Huxley, şoptesc. Ce... ce este?

îşi pune telefonul în buzunarul de la pantaloni şi văd cum îi zvâcneşte muşchiul din falcă, mijind ochii la mine.

— Ce i-ai spus?

— Cui să-i spun? îl întreb, complet nelămurită. Lui Kelsey?

O, Doamne, nu i-a spus ce am vorbit, nu-i aşa?

Nu, ea n-ar spune nimic.

— Nu, lui Ellie.

— Lui Ellie?

Simt ca mă strâmb, de-a dreptul confuză. Despre ce naiba vorbeşte?

Mârâind, continuă:

— Da, Lottie! Ce dracu' i-ai spus lui Lottie?

Are venin în glas, un venin pe care îl scuipă în direcţia mea, lovindu-mă ca un bici.

Nu la asta mă aşteptam când a venit acasă. De fapt, dacă nu s-ar fi uitat la telefon când l-am văzut, aş fi sărit în braţele lui de bucurie că-l văd. Dar furia pe care o emană, ostilitatea... N-am idee ce se întâmplă.

— Nu... nu ştiu, îi răspund, iar vocea îmi tremură de emoţie.

— Trehuie să-i fi spus ceva! urlă Huxley, trecând pe lângă mine şi apucându-se cu mâinile de ceafa. Pentru că Dave ştie.

Dave ştie...

— Adică ştie despre noi? întreb.

— Da, ştie naibii, şi ghici cine i-a spus? Ellie. Aşa că povesteşte-mi ce dracu' i-ai zis, pentru că orice ar fi fost trebuie să aflu, ca să încerc să repar lucrurile.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Huxley. Nu i-am spus nimic despre noi.

— La dracu', Lottie, nu mă minţi! strigă la mine.

Toată tandreţea iubitoare a dispărut din ochii lui. Simt
goi, de parcă... m-a scos deja de la inimă.

— Doar tu ai fost singură cu Ellie. Tu eşti cea care mă ura atât de mult la început, încât te-aş crede în stare să-i divulgi ceva.

Stai...

Stai naibii o secundă!

Chiar mâ acuză că i-am spus lui Ellie că logodna noastră e o farsă? E imposibil să facă aşa ceva!

Dar, când mă uit în ochii lui, văzând cum respiră cu dificultate, cum îşi încleştează maxilarul, cum mă priveşte cu ochi goi... Văd că exact asta face.

— Crezi că i-am spus ceva lui Ellie? întreb, vrând doar să-mi confirm bănuiala.

— Da! îmi răspunde pe un ton exasperat. Dave le povesteşte tuturor despre logodna noastră falsă, îmi distruge reputaţia, şi vreau să ştiu ce i-ai spus lui Ellie ca să văd cât de tare m-am nenorocit!

Da, dă vina pe mine!

Crede că l-aş lucra pe la spate. Crede că l-aş trăda cu atâta uşurinţă.

După toate conversaţiile pe care le-am avut despre contract, după toate ameninţările, chiar crede că nu-mi pasă, că i-aş spune totuşi cuiva.

Nu numai că mă înfurie incredibil de tare, dar... un val de emoţie îmi blochează gâtul, pentru ca îmi frânge inima. Pentru că are o părere atât de proastă despre mine.

Neputând să-mi adun curajul ga să port discuţia asta cu el, mă întorc cu spatele şi plec. Primele semne ale unui atac de panică ies la suprafaţă când respir întretăiat şi mi se contractă pieptul.

Nu-mi vine să cred că are impresia că aş spune ceva! Că nu are încredere în mine.

Urc nervoasă scările, îl

aud strigând:

— Unde naiba crezi că te duci?

Nu mă opresc, nici nu mă împiedic, în timp ce picioarele mi se mişcă mai repede decât corpul.

în schimb, mă forţez să înaintez şi, când ajung în camera mea, trântesc uşa şi-mi duc mâna la spate să trag fermoarul rochiei. Mă străduiesc câteva secunde să ajung la el şi, exact când îl apuc şi trag în jos, desfacând rochia, uşa camerei se deschide.

— Ai de gând să-mi răspunzi? mă întreabă Huxley în timp ce îmi scot rochia şi pantofii, lăsându-le pe jos.

Mă întorc la dressing şi mă îmbrac cu o pereche de pantaloni scurţi de blugi şi singurul tricou simplu pe care îl am aici, cel cu Fleetwood Mac, pe care l-am primit de la el. încalţ o pereche de sandale şi iau telefonul de pe noptieră. Când vreau să trec pe lângă el, blochează uşa.

— Lottie, trebuie să ştiu, la naiba!

— De ce trebuie să ştii? îl întreb. Mie mi se pare că deja te-ai hotărât.

— Vrei să zici că n-ai spus nimic?

— Faptul că trebuie să mă mai întrebi e incredibil de jignitor!

— Ăsta nu e un răspuns, îmi spune.

— Vrei un răspuns? întreb, încercând să rămân cât de calmă pot. Bine, uite răspunsul meu! Nu, nu i-ara spus nimic lui Ellie, pentru că, indiferent ce ai crede despre mine, oricât de oribil m-ai tratat la început, am găsit puterea să fiu loială şi să păstrez secretul exact cum era.-- secretul nostru.

Vreau să trec de el, dar mă opreşte. Trăsăturile i s-au mai îmblânzit, la fel şi vocea.

— Tu... chiar n-ai spus nimic, Lottie?

— Nu, n-am spus.

Se uită în ochii mei şi capătă o expresie de regret.

— Rahat, Lottie! îmi...

— Nu! îi spun, ridicând mâna. Nu te deranja!

Reuşind să-l prind cu garda jos, mă strecor pe lângă el
şi cobor scările, iar el vine după mine.

Abia îl aud rugându-mă să mă opresc din pricina felului în care îmi bubuie inima şi o simt cum se sfâşie, cum se frânge.

Credeam că avem încredere unul în altul. Credeam că avem o conexiune, o legătură atât de puternică, încât nimic n-ar putea să o rupă. Credeam că mergem mai departe, dar se pare că mă înşelam, pentru că s-a întors împotriva mea cât ai clipi.

Cum e posibil să mă acuze de aşa ceva? N-am dovedit ce fel de om sunt? N-am făcut tot ce mi-a cerut şi n-am făcut o treabă excepţională? Nu i-am arătat că poate avea încredere în mine?

Alerg spre uşa din faţă, unde Huxley mă prinde din urmă.

— Lottie, stai!

Se opreşte în faţa uşii, gâfâind.

— îmi pare rău! OK? A fost o prostie să te întreb!

— Nu doar m-ai întrebat, Huxley, m-ai acuzat!

— Ştiu!

Se trage de păr.

— Eram bulversat, OK? Nu mă aşteptam
să aud că Dave ştie de logodna falsă.

— Şi primul lucru pe care îl faci e să dai vina pe mine?

— Nu, adică... la naiba, Ellie i-a spus. Ce-ar fi trebuit să cred?

— Ce-ar fi trebuit să crezi? întreb uluită. Ar fi trebuit să ai încredere în mine. Ar fi trebuit Bă vii la mine cu problema asta ca să te ajut să găBim o soluţie. Dar *nu trebuia* să dai buzna aici şi sâ mă acuzi. Nu când eu...

Mă opresc înainte să recunosc ce voiam să-i spun în seara asta.

— Nu când ce? mă întreabă.

Clatin din cap.

— Nimic.

Ridicând bărbia şi încercând să par calmă, îi spun:

— Trebuia să-mi dau seama că totul e prea frumos ca să fie adevărat, că o să ajungi să mă răneşti cumva.

Huxley face un pas în spate.

— Că tot vorbeam de presupuneri nenorocite!

— Hm... n-ai făcut tu asta adineauri? Nu m-ai rănit mai devreme?

— Nu intenţionat. Sunt dat peste cap în momentul ăsta, Lottie! În caz că n-ai observat. Chestia asta ar putea să-mi distrugă toată compania.

— Poate ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să minţi pe toată lumea că ai o logodnică şi un copil pe drum. Nu e vina nimănui, doar a ta.

— Aş face orice să închei afacerea aia! spune Huxley, răstindu-se la mine.

— Inclusiv să dai vina pe mine pentru ceva ce ştii că n-ar fi trebuit să faci.

îşi trece mâinile peste faţă.

— Mă urai la început, Lottie. Trebuia să pini întrebarea asta.

— Nu, nu trebuia!

Mă apropii de el şi-l împung în piept cu degetul.

— Ar trebui să ştii că n-aş trage niciodată

pe sfoară pe cineva, mai ales când e vorba de afaceri, nu după ce am păţit acelaşi lucru din cauza unui om în care credeam că pot să am încredere. Am pierdut tot, Huxley. Angela mi-a luat singurul lucru la care credeam că mă pricep, m-a făcut să mă simt neînsemnată şi că nu meritam niciun ban! M-a denigrat. După ce am fost tratată atât de prost, după ce mi-a fugit pământul de sub picioare, chiar crezi că i-aş face cuiva acelaşi lucru?

Când îşi coboară privirea în pământ de ruşine, îi spun:

— Nu, n-aş face-o! Poate că nu mi-a plăcut de tine la început, dar asta nu m-a înfuriat niciodată atât de tare, încât să fac un lucru atât de josnic şi să-i spun lui Ellie adevărul despre noi.

Trec pe lângă el şi deschid uşa.

— Lottie, opreşte-te! Unde te duci?

îi scriu un mesaj lui Kelsey, rugând-o să vină după mine. Ştiu că nu o să pună întrebări, doar o să vină şi o să întrebe mai târziu. Trebuie să plec de aici. Nu pot să stau lângă el.

— Kelsey vine să mă ia.

— îmi pare rău, OK?Mi-am pierdut cumpătul. Hai să discutăm!

— Nu avem ce discuta, Huxley!

Merg mai departe spre poartă.

— Şi gata, pleci? Pur şi simplu?

Mă întorc cu faţa spre el.

— Crezi că pot să mai stau aici?

— A fost o greşeală de comunicare.

Aproape îmi ies ochii din cap.

— Cum poţi să fii atât de indiferent?

— Nu sunt indiferent. încerc doar să înţeleg

tot ce se întâmplă.

— Atunci, înţelege chestia asta, Huxley! Aveam de gând să-ţi spun ce simt în seara asta şi, in loc să pot face asta, ai aruncat vina acolo unde n-ar fi trebuit, ai distrus încrederea pe care am clădit-o împreună şi mi-ai sfâşiat inima.

— Stai... ce? mă întreabă cu o privire plină de regret. Sentimentele... tale? Ce sentimente?

— Nu mai contează, îi răspund în timp ce pe obraz îmi curge o lacrimă.

Nici nu ştiam că mi s-au umezit ochii. Şterg repede lacrima, dar nu înainte ca Huxley s-o vadă.

— Futu-i, Lottie! îmi pare rău! Chiar îmi pare rău, la naiba! N-ar fi trebuit să spun ce-am spus în seara asta.

Merg spre poartă, neputând să-l mai ascult **din cauza** zbuciumului din inima mea.

— Te rog, rămâi! Putem s-o rezolvăm.

— Nu pot.

Clatin din cap. Mă simt foarte fragilă în clipa asta.

— Am nevoie de puţin spaţiu.

— Spaţiu?

Mă prinde din urmă când trec de poartă şi ajung pe trotuar, unde o aştept pe Kelsey.

— Cum adică ai nevoie de spaţiu? Lottie, te rog, nu face asta! Nu mă părăsi!

Apare maşina lui Kelsey.

— Lottie!

Huxley încearcă să mă prindă de mână, dar mi-o trag înapoi.

— Nu!

— Vorbeşte naibii cu mine, te rog! Putem s-o rezolvăm. Nu avem nevoie de spaţiu.

Mă întorc cu faţa spre el în timp ce lacrimile încep iar să cadă.

— Abia mai suport sa mă uit la tine acum, Huxley! Ce te face să crezi că vreau să stau cu tine?

Luat prin surprindere de lacrimile mele, se dă înapoi, şi e tot ce-mi trebuie să fug când Kelsey opreşte maşina. Deschid portiera şi dau să urc, dar Huxley spune:

— Lottie, te rog! Iubito, nu pleca!

Nu-l ascult. Urc în maşină, închid portiera şi îmi pun centura de siguranţă.

Kelsey nu spune nimic, doar porneşte maşina. Mergem în tăcere până Ia apartament.

Chiar şi când telefonul îmi explodează de mesaje de la Huxley, nu spune nimic.

Abia după ce intrăm în apartamentul ei deschide gura.

— Doamne, Lottie, îmi pare atât de rău!

în acest moment, am deja ochii umflaţi.

Nu mai am lacrimi de vărsat.

Stau ghemuită pe podeaua lui Kelsey, învelită cu o pătură.

— Nu înţeleg! spun încet. Credeam... Credeam că are încredere în mine.

— Pare să fi fost luat prin surprindere.

îi arunc o privire drept avertisment.

Ridică mâinile în semn de apărare.

— Nu încerc să-l scuz, doar să înţeleg şi

perspectiva lui. Adică, poţi să-ţi imaginezi că auzi aşa ceva? A muncit enorm de mult şi probabil e stresat că totul se întoarce împotriva lui.

— Cel mai probabil e stresat, dar asta nu-i dă dreptul să-şi verse nervii pe mine. Ar fi putut să vină acasă şi să-mi ceară ajutorul, nu să mă acuze. Practic, a aruncat pe fereastră tot ce am construit împreună, de parcă... de parca afacerea lui e mai importantă decât mine.

Şi atunci îmi dau seama.

— Poate... poate că afacerea lui chiar e mai importantă ca mine. Poate n-am contat atât de mult pentru el pe cât credeam.

îmi tremură buza.

— Poate eu îl plăceam mai mult decât mă plăcea el.

— Nu! zice Kelsey şi clatină din cap. Nu e aşa. Te place, Lottie! A venit după tine. I-am văzut faţa. Era devastat.

Aş vrea eu sd fie aşa.[1]

— Poate în exterior se poartă de parcă îi pasă, dar un om care ţine la tine nu te tratează aşa cum m-a tratat el pe mine.

Kelsey oftează şi se lasă pe spate pe pat.

— Pot să spun ceva fără să mă urăşti?

— Nu! Am tot dreptul să te urăsc, indiferent ce scoţi pe gură.

Kelsey bombăne ceva în barbă, apoi continuă:

— Cred că trebuie să vezi lucrurile şi din punctul lui de vedere. Tocmai a aflat că secretul lui nu era deloc secret, că se împrăştie vestea că e mincinos. Cel mai probabil s-a pierdut şi a avut o singură idee în minte. Nu a gândit, doar a reacţionat.

Mă ridic din poziţia ghemuită de pe jos şi o privesc în ochi.

— Dar tocmai asta nu înţelegi, Kelsey! A reacţionat fără să gândească, iar reacţia lui a fost să nu aibă încredere în mine. Eram pe punctul de a-i spune că-l iubesc. Că mă face incredibil de fericită şi că în fiecare zi sunt recunoscătoare că mă trezesc în braţele lui.

îmi curg lacrimile pe obraji.

— Dar pentru el sunt doar un om pe care e dispus să-l dea la o parte pe baza unei presupuneri. înţelegi care e problema?

Kelsey clatină încet din cap.

— Da, înţeleg. Nu mă gândeam la perspectiva asta.

Coboară pe podea şi se târăşte spre mine să mă ia în
braţe.

— îmi pare rău, Lottie! Nici nu-mi pot imagina cât de tare suferi acum.

— Prea tare! îi spun, smiorcăindu-mă. Mult prea tare!

îmi şterg lacrimile.

— Aş vrea să nu fi fost niciodată de acord cu toate astea. Aş vrea să-i fi spulberat cacealmaua. Aş vrea să nu mă fi implicat, pentru că mă simt mai distrusă ca niciodată, nu stăpână pe mine.

Kelsey mă mângâie pe cap, facându-mă iar să plâng. Ceea ce i-am spus lui Huxley despre Angela era adevărat. Trădarea ei m-a rănit profund, chiar dacă se purta doar aşa cum îi dicta caracterul. E o mincinoasă fără coloană vertebrală care adoră să manipuleze. Dar în caracterul lui Huxley aveam încredere. în firea lui hotărâtă, aprigă.

Neînduplecat, dar decent. Acum ar trebui să mă întreb cum de am putut să mă îndrăgostesc de un om care a plătit un om să mintă pentru el. Care a scris contracte care să-i protejeze minciuna neruşinată, pentru că afacerea lui e totul pentru el. E ceva în neregulă cu mine daca am trecut asta cu vederea. *Asta a fost baza relaţiei noastre.*

Şi totuşi, inima şi sufletul meu sunt distruse.

Smiorcăindu-mă în umărul ei, o întreb:

— De ce a trebuit să mă distrugă, Kels?

— Nu ştiu, îmi răspunde încet. Dar trebuie să-ţi aminteşti cât de rezistentă eşti.

— Nu şi de data asta, îi spun, ştergându-mă pe obraz. Nu cred că o să-mi fie uşor să-mi revin. Câtuşi de puţin.

1_1

Bolboroseala cafetierei lui Kelsey mă trezeşte din somnul de pe podea. E de ajuns să încerc să deschid ochii şi ştiu că sunt umflaţi după cât am plâns aseară. Iar durerea de spate am căpătat-o de la minunata saltea de perne pe care am încercat să dorm.

— Te-a trezit cafetiera? mă întreabă Kelsey din bucătărie.

— Da, îi răspund, iar vocea mea sună de parcă am fiimat un pachet întreg de ţigări aseară. Dar ar trebui să mă trezesc.

Cioc, cioc!

— A bătut la uşă? întreb.

— Cred că da, îmi răspunde şi merge să deschidă.

Când o întredeschide, o aud întrebând:

— Huxley, ce cauţi aici?

La naiba!

— Speram să vorbesc cu Lottie.

Mă uit peste umăr şi îl privesc în ochi. Când

vede cum arăt, capătă o expresie de îngrijorare.

— Iubito, te rog, pot să vorbesc cu tine?

— Hm, ştii, trebuie neapărat să fac un duş, spune Kelsey. Şi habar n-am cum să mă port în situaţii stânjenitoare.

Vreau să fiu o soră bună, dar ştiu şi că nu mă descurc când vă uitaţi unul la altul cu ochii ăia de căţeluşi, iar el arată atât de jalnic, încât pur şi simplu am s-o şterg,

Şi exact asta face.

Fuge spre baie, închide uşa şi porneşte duşul.

Când aud că se închide uşa, ştiu că Huxley a intrat în apartament, dar refuz să mă uit la el, nu când ochii încep din nou să mi se umezească.

Nu vreau să-l văd, pentru că mă simt încă prea rănită, dar el are alte planuri.

îngenunchează lângă mine şi-mi pune mâna pe obraz. Când ne privim în ochi, observ că ai lui sunt nu doar injectaţi, ci şi plini de îngrijorare. Dar îşi face griji pentru cariera şi compania lui sau pentru mine?

— Ai dormit pe jos aseară?

— Am perne dedesubt.

Care din întâmplare s-au mişcat când m-am foit, lă- sându-mă parţial pe podea, dar nu e nevoie să afle şi el.

— Lottie, îmi pare rău! îmi spune cu o voce încordată. Ştiu că e de neiertat ce am făcut aseară. N-ar fi trebuit niciodată să mă port aşa cu tine şi mi-e ruşine!

înghite în sec.

— Dar sunt al dracului de speriat că i-am băgat în rahat pe fraţii mei. Mi-am vărsat fricile pe

tine în loc să te las să mă sprijini.

îmi mângâie obrazul cu degetul mare.

— Şi îmi pare rău!

Ia o geantă de alături şi o aşază mai aproape de mine.

— Nu ştiam dacă ai aici haine sau lucruri pentru o seară, dar m-am gândit să-ţi aduc câteva.

Ce enervant de grijuliu e!

— Trebuie să merg la birou şi să limitez pagubele, dar voiam să te văd mai întâi. Putem lua cina diseară?

Când nu răspund, îmi spune:

— Te rog, Lottie!

Încuviinţez cu o mişcare din cap în timp ce îmi curge o lacrimă pe obraz.

Huxley mârâie de frustrare şi-mi şterge lacrima.

— Futu-i, îmi pare rău!

Se ridică şi o porneşte spre uşă.

— îţi trimit detaliile printr-un mesaj.

Nu fac decât să încuviinţez.

După ce iese din apartament, trag fermoarul genţii pe care a pregătit-o pentru mine şi chiar deasupra e o poză printată cu noi doi la concertul Fleetwood Mac. El mă ţine posesiv cu mâna în buzunarul meu din faţă, iar eu mă sprijin de pieptul lui lat, cu braţul ridicat şi mâna pe ceafa lui.

îmi amintesc când am făcut fotografia şi exact ce am simţit în acel moment. Eram copleşită de bucurie.

Acum aş da orice să mai simt acelaşi lucru. în schimb, mă simt doar... pustiită.

Capitolul douăzeci şi doi

HUXLEY

- CE AI DE GÂND SĂ-I SPUI? ÎNTREABĂ BREAKER, PLIM- bându-se prin biroul meu.

— O să-i spun tot adevărul. O să-l întreb direct dacă ştie. Ce rost are s-o iau pe ocolite?

JP dă din picior, cocoţat pe un fotoliu din zona de living.

-- E esenţial să fii direct. Cred că ar aprecia asta mai mult.

— Şi eu zic la fel, adaugă Breaker. O să iei ce-ai făcut drept o glumă? Sau o iei în serios?

— În serios, răspund, gândindu-mă la Lottie.

Când mi-o amintesc întinsă pe podeaua aia nenorocită, cu lacrimi pe obraji, simt că mă roade stomacul, la naiba! Mă irită cu fiecare răsuflare. în loc să stea cu mine, s-a gândit că ar fi mai bine să meargă la sora ei, unde a trebuit să doarmă pe jos. Atât de mult şi-a dorit sâ scape de mine. Atât de ruşinat ar trebui să fiu. Iubita

mea ar prefera să doarmă pe jos în loc să împartă patul cu mine. Sau *măcar un pat în alt dormitor.*

— Cred că, dacă vorbesc serios şi îi explic totul în loc să fac glume, o să-mi salvez fundul.

— inteligentă abordare! spune Breaker şi răsuflă adânc. Futu-i, sper că nu a spus nimănui prea multe!

— Eu tot nu înţeleg de unde ştie, zice JP. Cum au aflat? Noi n-am suflat o vorbă nimănui, iar toţi ceilalţi au semnat un acord de confidenţialitate.

JP se scarpină în cap.

— Crezi că a fost Kelsey?

Clatin din cap.

— Nu!

— Lottie s-a bucurat să te vadă azi-dimineaţă? întreabă JP cu o strâmbătură.

După ce Lottie a plecat ieri, le-am trimis fraţilor mei un mesaj, spunându-le că nu a fost iubita mea de vină, apoi le-am povestit cum am dat-o în bară cu ea. Eu am dat vina pe ei, ei au dat vina pe mine. Mi-am asumat responsabilitatea pentru că, sincer să fiu, tot necazul ăsta e din vina mea. Pentru că am o dorinţă bolnavă de a dovedi – de a dovedi ce? Că pot să închei o afacere? Ce rost are să o închei dacă, în final, îi rănesc pe cei care sunt cei mai importanţi pentru mine?

I-am rănit pe fraţii mei.

Şi am rănit-o pe Lottie.

Nicio afacere nu e mai importantă decât ei.

— Nu! răspund, amintmdu-mi suferinţa de pe chipul ei. Nici nu mi-a spus prea multe.

— I-ai cerut iertare? mă întreabă JP.

— Normal că i-am cerut iertare, ce dracul Crezi că m-am dus acolo de florile mărului?

— Verificam doar, spune JP bătând în retragere. Ai dat-o mult în bară în ultima vreme. Voiam să mă asigur că n-ai facut-o şi acum.

— O, asta poţi să o mai spui o dată! Am dat-o in bară rău de tot. Singurul lucru în favoarea mea e că a acceptat să ia cina cu mine diseară.

— Rahat, pe bune? întreabă Breaker. Şi ce-o să faci?

— O implor să mă ierte. Ce altceva e de făcut?

— Să-i dovedeşti cât de rău îţi pare.

— Şi cum să fac asta? întreb.

Breaker ridică din umeri.

— Să mor dacă ştiu! De-asta nu am o relaţie. Nu ştiu să mă port cu femeile.

— Nu cred că ăsta e motivul, spune JP. Pur şi simplu, eşti idiot.

— Zice altul care nu are o relaţie, ripostează Breaker.

— E alegerea mea, răspunde JP. Dacă voiam, puteam să am o relaţie.

— Aha!

Breaker îl măsoară din priviri.

— Şi cum merge flirtul cu Kelsey, apropo?

— Bine! Dacă aş insista mai mult, ar fi topită după mine.

Breaker pufneşte.

— Da, clar... Topită după tine!

îşi dă ochii peste cap, şi sunt pe punctul să mă răstesc la ei când intră Karla în birou.

Bate în tocul uşii şi spune:

— Am aflat de la recepţie că domnul Toney e pe drum încoace.

— Mulţumesc, Karla!

Secretara dă scurt din cap şi dispare.

— Trebuie s-o ştergeţi naibii de aici.

Trebuie să rezolv situaţia singur.

îşi iau lucrurile şi se îndreaptă spre uşă.

— Succes, frate! zice Breaker, dând din cap.

La fel face şi JP, apoi rămân singur în birou.

Stau liniştit pe scaun, uitându-mă la ecranul laptopu- lui. Sunt al naibii de norocos că fraţii mei mă sprijină, în loc să încerce să mă omoare pentru că probabil le-am distrus reputaţia. *Existenţa noastră şi poate a angajaţilor companiei.* Ar putea fi nesimţiţi, dar aleg să nu fie, şi ii apreciez foarte mult pentru asta. E destul de rău că am stricat relaţia cu Lottie, dar nu ştiu ce m-aş face fără fraţii mei. Şi da, am spus *stricat.* Nu s-a terminat. O voi recâştiga pe Lottie. E a mea. *Pentru totdeauna.*

Karla ştie că trebuie să-l conducă pe Dave în biroul meu când soseşte, aşa că nu mă mir să-l văd după ce aud o bătaie în uşă.

— Dave!

Mă ridic şi mă îndrept spre el, întinzându-i mâna hotărât.

— Mulţumesc că ai venit aici!

— Credeam că o să întârzii.

Râde fără să-şi dea seama că stomacul mi se întoarce pe dos.

— A fost un accident grav pe 405. Am reuşit să o iau pe o ieşire înainte sa mă blochez în trafic.

— Când nu e accident pe 405? întreb.

— Adevărat!

Arăt spre zona de living din birou, închizând uşa după el.

— Ia loc! Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Nu e nevoie! Am băut o cafea pe drum. Nu-ţi face griji, am fost la baie înainte să vin, aşa că nu voi avea nevoie de toaleta ta personală!

Chicotesc şi mă aşez faţă în faţă cu eL

— Toaleta mea personală îţi stă oricând la dispoziţie.

îşi duce mâna la piept.

— Treaba asta mă copleşeşte!

îmi dreg glasul şi îmi dispare zâmbetul. Cred că ar trebui să trec direct la subiect.

— Eu, hm, speram să am o discuţie sinceră cu tine azi.

Un rânjet mic apare pe faţa lui Dave.

— Cred că ştiu despre ce e vorba.

— Ştii? îl întreb, dornic să văd ce vrea să spună.

Dă aprobator din cap.

— Ştii, când mi-a zis Ellie, la început nu mi-a venit să cred, dar după cursul pentru nou-născuţi mi-am dat seama imediat că are dreptate.

îmi dreg glasul din nou, tentat să trag de cravată, să o lărgesc, dar mă abţin.

— Şi în ce privinţă are dreptate?

— Scuză-mă că vorbesc deschis, dar a spus că relaţia ta cu Lottie nu e reală!

Ba da, este!

Ruşinea şi stânjeneala îmi curg prin vene, Infierbân- tându-mă. La naiba, aş vrea să-mi pot scoate sacoul pentru discuţia asta! Dar e prea târziu.

încerc să spun ceva, însă Dave continuă:

— Mi-a spus după cina la noi acasă. Bănuia

că vă pre- faceţi. La început, m-am gândit că poate sunt de vină hormonii nebuni de sarcină, pentru că

nu-mi închipuiam de ce ai minţi. Mai ales despre o relaţie. Ellie a remarcat ca îţi încordai umerii când te atingea Lottie şi că vorbeaţi într-o manieră robotică. Lipsea ceva şi, cu toate că eraţi foarte convingători, au fost mici detalii care v-au dat de gol. îmi trec mâna peste faţă.

— Ascultă, Dave! Pot să-ţi explic.

— Sincer să fiu, povestea mi s-a părut destul de comică. Cât de departe ar merge Huxley Cane? Cât de lipsit de etică e omul care vrea să facem afaceri împreună?

Se opreşte, şi cred că mi se face rău.

„Lipsit de etică.”

Nu se înşală. Doamne, mi-e atât de ruşine! Mai ales că el ştia.

— Ellie găsea tot felul de chestii ciudate de făcut, şi mi s-a părut amuzant să vă târâm după noi.

Mă îndrept de spate.

— Adică ne-aţi invitat intenţionat?

Dave râde.

— O, da! Cred că eşti cel mai crispat tip pe care îl cunosc, şi e adevărat că ai ajuns departe în afaceri datorită acestui lucru, dar o afacere înseamnă mai mult de atât, Huxley, iar eu am vrut să înţelegi asta. M-am gândit că, dacă vom continua farsa, o să iasă ceva din asta. Era o legătură între tine şi Lottie, iar eu şi Ellie speram câ va deveni mai puternică.

îmi zâmbeşte.

— Şi a devenit,

începe să râdă.

— Pot să te asigur că, dacă nu aş fi cunoscut-o pe Ellie» nici eu n-aş fi aflat ce înseamnă iubirea **adevărată.**

— Poftim? întreb, încercând să înţeleg şi să procesez tot ce spune.

— Corecteaza-mă dacă greşesc, dar o iubeşti, nu-i aşa?

îmi prind buza de jos între dinţi şi mă uit la palmele mele împreunate. încuviinţez.

— Da, o iubesc!

— Ştiam eu!

Dave bate cu palma în picior.

— Ellie crede că Lottie a cedat prima, pentru că părea să te placă mai mult, dar i-am spus că te pricepi de minune să-ţi ascunzi sentimentele şi că, dacă ar £ sa pariez, aş spune că ai început să ai sentimente pentru ea înaintea ei.

Pentru că asta pare să fie conversaţia pe care o avem, îi spun:

— Cred că am început în clipa în care am cunoscut-o.

— Lucru care nu s-a întâmplat în Georgia...

Clatin din cap.

— Şi Ellie s-a mirat. Lottie nu părea să ştie prea multe despre Georgia.

Ma strâmb.

— Nu a fost niciodată acolo.

— Atunci, cum v-aţi cunoscut?

— Pe un trotuar din cartierul meu. Se

rătăcise, iar eu ieşisem să mă calmez. S-a întâmplat să avem nevoie unul de altul.

Mă apuc cu mâna de ceafă.

— 0 întâlnire nu prea drăguţă.

— Să ştii că nu sunt de acord. 0 întâlnire pe trotuar are farmecul ei.

— Nu şi dacă adaugi ce căuta fiecare. Eu aveam nevoie de o logodnică falsă, ea, de un soţ bogat ca să impresioneze pe cineva. Nu prea seamănă a romantism.

— Uneori nu începutul seamănă a romantism, ci călătoria. Şi trebuie să spun că drumul vostru a fost foarte interesant de urmărit.

Dave se scarpină pe obraz.

— Totuşi, mă tot întreb... De ce ai făcut-o?

Oftând adânc, mă las pe spătarul fotoliului şi recunosc:

— Pentru că sunt un tâmpit.

— *Păi, asta e clar, dar spune-mi adevăratul motiv! Adevăratul motiv. Nu a fost de ajuns? Că sunt tâmpit?*

Dave a acceptat cu uşurinţă toate răspunsurile mele de până acum, aşa că, deşi a văzut cât de manipulator pot fi, cât *de mincinos,* acum sunt implicat până la capăt.

— Breaker şi JP au spus că nu voi reuşi niciodată să fac o afacere cu tine pentru că eşti un tip cu care se poate comunica. Că preţuieşti conexiunea dintr-o afacere, nu doar banii. Au spus ca nu pot comunica defel cu tine. Am vrut să le dovedesc contrariul. Când te-am văzut în faţa magazinului şi mi-ai făcut cunoştinţă cu EUie, minciunile mi-au ieşit pe gură înainte să mă pot opri, M-am gândit că, daca am reuşi sa creăm o conexiune la alt nivel, ai lua în considerare să fad afaceri cu mine.

— Şi ce s-ar fi întâmplat dacă încheiam afacerea, ce s-ar fi întâmplat cu Lottie?

— Am fi mers fiecare pe drumul lui. Probabil nu ţi-aş fi spus nimic.

— înţeleg.

îi piere zâmbetul.

— Nu pare ceva vrednic de încredere.

— Ştiu.

îmi duc mâna la frunte.

— Crede-mă că ştiu, la naiba! încă de la început, fraţii mei au spus că e o idee proastă şi, când am reuşit в& văd dincolo de hotărârea mea, mi-am dat seama că era greşit ce făceam, dar eram atât de inflexibil, încât nu puteam trece peste afacere. Am ajuns să-i rănesc pe fraţii mei şi, mai rău, am pierdut-o pe Lottie.

— Poftim? întreabă Dave, părând îngrijorat. Te-a părăsit?

Dau din cap.

— Aseară. Am vorbit, hm, cu cineva care mi-a zis în treacăt că ai aflat despre logodnica falsă. Nu înţelegeam cum ai aflat, aşa că am dat vina pe Lottie, crezând că i-a spus ea ceva lui Ellie. I-am aruncat în faţă nişte chestii urâte, aşa că a plecat.

Clatin din cap, complet dezgustat de mine însumi.

— Am dat-o naibii în bară pentru că eram atât de obsedat de imaginea mea, de reputaţia mea, încât am uitat un lucru: nimic nu contează dacă nu am pe cineva alături de care să trăiesc. A plecat la sora ei.

Mă ciupesc de rădăcina nasului.

— A ales să doarmă pe jos în loc să doarmă cu mine. Dacă asta nu-ţi spune cât de distrus sunt, nu ştiu ce altceva ar mai fi.

— Lasâ-mă să te întreb ceva şi uită-te în ochii mei când răspunzi! Dacă ar fi să alegi un singur lucru, pe Lottie sau achiziţia cu mine, ce ai alege?

— Lottie, îi răspund, privindu-l în ochi.

Lottie. *Ea* e totul! Nu ştiu cum am ajuns aici, cum m-am îndrăgostit de o fată atât de repede, atât de tare, încât mă doare fizic

că am pierdut-o, dar iată-mă, un ticălos disperat care ar face orice a-o recâştige.

Asta d face să zâmbească. Dave se apleacă în faţă şi-mi întinde mâna, spunând:

— S-ar putea să te surprind, Huxley, şi în unele feluri mă surprind şi pe mine, dar hai să batem palma!

— Poftim? întreb, dând stângaci mâna cu el, neştiind de ce batem palma.

Dwayne a spuB că el se va ocupa de dezvoltarea terenului. *Ce se întâmplă aici?*

Dave se ridică de pe scaun şi îşi încheie sacoul.

— Fraţii tai aveau dreptate. Nu eram sigur dacă vreau să fac o afacere cu un om pe care nu-l cunosc prea bine. Nu eram sigur că vei construi pe proprietăţile acelea ceva cu care să mă simt împăcat. Am fost incredibil de dezamăgit de unele afaceri făcute în trecut, pentru că oamenii nu şi-au ţinut promisiunile. De-asta am vorbit cu Dwayne. Ştiam că o să lucrezi cu el. Voiam să văd dacă ai planuri fezabile. Voiam să văd dacă ştie despre tine şi Lottie. Să văd în ce fel de combinaţie mă bag. Dar când Dwayne a părut sincer surprins să afle de tine şi Lottie, mi-am dat seama că, deşi minţeai, nu mă făceai de râsul lumii.

— Futu-i, n-aş face asta niciodată! Dacă ar fi să râdă lumea de cineva, eu sunt acela. Am pus toţi angajaţii să semneze un acord de confidenţialitate – până şi pe Lottie. Iar cei care nu au Bemnat credeau că suntem cu adevărat logodiţi. S-a şi mutat la mine acasă. Crede-mă, nu voiam să se afle!

— Te cred! spune Dave convins. De-asta îţi dau proprietăţile. O să-i pun pe avocaţii mei să ia

legătura cu ai tăi pentru detalii. Am încredere că acum nu mă minţi şi că o să respecţi condiţiile contractului.

— Aşa voi face! Nu-mi stă în fire să mint, Dave. Sincer să fiu, m-am simţit îngrozitor de câte ori m-am *prefăcut* în faţa ta. Şi eu, şi Lottie. Aşa ca nu-ţi voi înşela încrederea.

— Am încredere în tine. *Acum.* Şi poate altul te-ar fi trimis la dracu, dar mi se pare fascinant tot acest scenariu şi mi-a plăcut să văd cum te schimbi. înainte erai un tip greu de înţeles, dar Lottie ţi-a mai netezit din asperităţi Acum îţi cunoşti priorităţile. Sincer, mi-e mai uşor să comunic cu tine. M-am şi distrat nu doar văzându-te cum te zbaţi, ci şi având nişte conversaţii sincere cu tine. Te-ai maturizat, Huxley, şi te consider prieten, chiar dacă ne-am împrietenit datorită unui pretext. Sper doar să îndrepţi lucrurile cu Lottie, pentru că ne-a plăcut cu adevărat compania voastră.

— Uau! exclam. Chiar nu mă aşteptam să spui aşa ceva! Credeam că discuţia asta va merge în cu totul altă direcţie şi eram pregătit să te implor.

Dave se uită la ceas.

— Am vreo cinci minute la dispoziţie dacă vrei să te aşezi în genunchi şi să implori puţin.

Chicoteşte, iar eu râd stânjenit, pentru că aş fi făcut-o, la naiba!

— Cu toată seriozitatea, nu pot să uit cum aţi interac- ţionat la cursul acela. Ştiam că te-ai schimbat. Ştiam că ai devenit mai blând. Severitatea îţi dispăruse şi am apreciat asta. M-am bucurat de transformarea ta şi sper să continue. Eşti un om bun, Huxley! Acum,

găseşte o modalitate de a rezolva problema cu Lottie, pentru că ştiu că EUie vrea să vă invite la cină să sărbătorim!

— Ar fi grozav, Dave! Mulţumesc! Sinner, mulţumesc pentru tot!

O porneşte spre ieşire.

— Sunt un tip destul de înţelegător, care poate găsi amuzamentul în aproape orice situaţie. Dar să ştii că. probabil nu vei primi acelaşi respect de la alţi parteneri de afaceri, aşa că n-aş mai amesteca afacerile cu logodnica şi sarcina falsă de acum înainte.

— Crede-mă, nu se mai repetă!

— Mă bucur să aud asta! Ţinem legătura!

îmi face din mână şi pleacă. Când văd că se îndepărtează pe hol, mă prăbuşesc pe scaun şi răsuflu uşurat în sfârşit.

Futu-i.

Mama.

Mă-sii!

După câteva minute, Breaker şi JP dau năvală în birou,

— O, futu-i, nu arata bine! spune Breaker. A transpirat pe frunte?

JP face un pas mai aproape.

— Băga-mi-aş, e transpirat! Şi nu transpiră niciodată.

— Ce s-a întâmplat? Ne-am ars? întreabă Breaker.

îmi împreunez palmele şi chicotesc.

— Râde. E un râs *bun* sau un râB câ a *luat-o razna*?
întreabă Breaker.

— Pare puţin maniac. Cred că şi-a pierdut minţile,
răspunde JP.

— Va semna contractul.

— Poftim? întreabă Breaker şi JP în acelaşi timp.

— N-am timp să vorbesc. Trebuie să

găsesc un mod de a rezolva situaţia cu Lottie. Asta mă interesează acum.

Mă ridic şi-mi trec mâna prin păr.

— **Futu-i, nici nu ştiu de unde să încep!**

— **Nu poţi face treabă de mântuială! spune Breaker.**

— **Te-ai implicat total în contractul ăsta cu ea, ai putea să te implici total şi într-o relaţie, spune JP râzând.**

Dar mi se aprinde becul în minte.

— **Am o idee, spun şi mă duc la birou să iau telefonul şi cheile. Puneţi avocaţii să ia legătura cu avocaţii lui Dave! Vă sun din maşină să vă explic tot.**

Fără să-mi iau la revedere, ies din birou şi trec pe lângă Karla.

Am nişte chestii de făcut până diseară.

Capitolul douăzeci şi trei

LOTTIE

- CE FAC, KELSEY? ÎNTREB, UITÂNDU-MĂ PE FEREASTRĂ în timp ce casele luxoase şi elegante din The Flats îmi trec prin faţa ochilor.

— O să-l asculţi, îmi răspunde sora mea la telefon, însă vocea ei calmă nu mă linişteşte deloc.

Am primit un mesaj de la Huxley acum câteva ore prin care îmi spunea că va veni o maşină la

Kelsey să mă ia la şase şi jumătate şi că speră să urc în ea. A fost cât pe ce să-i scriu că m-am răzgândit, că nu pot veni la dna, pentru că numai gândul că-l voi vedea la faţă în seara asta îmi stârnea greaţă.

Totuşi, Kelsey m-a Scut să respir adânc de câteva ori, mi-a explicat părţile pozitive şi mi-a spus că sunt atât de supărată tocmai pentru că îl iubesc şi că supărarea asta nu va trece până nu ascult ce are de spus.

În momentul acela, am ştiut că are dreptate. Acum, că mă apropii de casa lui, încep să cred că poate s-a înşelat.

— Nu mă simt frumoasă. O să creadă că arăt îngrozitor.

— Arăţi al naibii de bine, şi cui îi pasă dacă arăţi îngrozitor? Dacă te iubeşte, o să te considere frumoasă indiferent cât de uzi de lacrimi Îţi sunt obrajii.

— Ar fi trebuit să mă îmbrac frumos. Ar fi trebuit să mă machiez.

— Nu te-ai putut opri din plâns cât să te machiezi. Mai ştii? Am încercat, dar ţi s-a scurs pe faţă.

— A fost o greşeală, Kelsey! Chiar nu cred că ar trebui să fac asta. Nu sunt pregătită.

— Nu cred că vei fi vreodată pregătită, Lottie.

— Simt că am sufletul distrus, îi spun încet. Nu cred că m-am simţit vreodată aşa. Când m-a concediat Angéla, mi s-a părut că am atins pragul de jos, dar sentimentul acela nici nu se compară cu ce e acum. Credeam că e ceva între noi, iar el mi-a spulberat speranţele.

Respir adânc în timp ce o lacrimă mi se prelinge pe obraz.

— Nu ştiu cum să scap de sentimentul acela.

— Toate sentimentele pe care le ai sunt valide, spune Kelsey. Dar, Lottie, există un motiv pentru care vrea să te duci în seara asta, pentru care a trecut pe aici dimineaţă. Ştie că a greşit. Toţi facem greşeli – într-adevăr, poate că a lui a fost mai gravă decât majoritatea dar încearcă să-şi îndrepte greşeala. Dacă îl iubeşti cu adevărat, o să-i dai ocazia s-o facă. Asta e iubirea, nu-i aşa? Adică noi două nu ne-am iertat reciproc după ce am sărit una

la gâtul celeilalte fără să luăm în calcul adevărul?

îmi curg şi alte lacrimi pe obraji când văd poarta familiară care protejează casa lui Huxley. Nu se înşală. Doamne, în urmă cu doar câteva săptămâni am rănit-o pe Kelsey, dându-mi drumul la gură şi vorbind fără să gândesc, iar ea... *m-a iertat.* Respir adânc când şoferul apasă pe un buton şi se deschide poarta. *Nu mai pot da înapoi.* Când trecem de poartă, îl văd pe Huxley în faţa uşii, pe verandă, aşteptându-mă.

— O, Doamne, îl văd! Kelsey, nu pot s-o fac. Sunt praf!

— Atunci fii praf În faţa lui! Te iubesc, surioară! Ai o inimă bună. Impărtăşeşte-o cu el!

Pe urmă închide telefonul exact când şoferul opreşte maşina.

îmi şterg frenetic lacrimile, care continuă să cadă din păcate, chiar şi când Huxley se apropie de maşină şi deschide portiera. Când mă zăreşte, îi remarc expresia devastată înainte de a-mi întinde mâna.

Nefiind pregătită să-l iau de mână, cobor din maşină fără ajutor.

Nu spune nimic, dar văd dezamăgirea provocată de refuzul meu în felul în care îşi ţine umerii.

Dregându-şi glasul, îmi spune:

— Mulţumesc că ai venit!

Mă şterg pe faţă şi dau din cap, cu gâtul sugrumat şi atât de uscat, încât mi se pare aproape imposibil să scot vreun cuvânt.

Emoţii brute şi tumultuoase îmi străbat corpul şi, vă- zându-l în perechea aceea simplă de blugi şi un tricou, cu părul ciufulit de la cât îşi trece mâna prin el, simt că o iau razna, iar nesiguranţa mă înnebuneşte.

Ar trebui să fiu aici?

Ar trebui să-i mai dau o şansă?

Dacă mă simt atât de îngrozitor după o despărţire, ce ar fi în stare să-mi facă în viitor?

Şi de ce am emoţii atât de intense?

Probabil pentru că sora mea are dreptate. îl iubesc foarte mult, mai mult decât am crezut! Inima mea e atrasă de el. Mă doare de dorul lui. Dar inima mea e şi temătoare. Se joacă cu inima mea, trăgând de ea şi sfâşiind-o în toate direcţiile, lăsând în urmă nelinişte şi nesiguranţă.

— Vrei să intrăm în casă? mă întreabă.

Când dau din cap, arată spre uşa, aşa ca păşesc în faţa lui, iar el îmi pune mâna pe spate. 0 simt ca un fulger pe şira spinării, forţându-mă să mă îndrept şi să înţepenesc. El observă repede şi-şi ia mâna, probabil crezând că nu-i doresc atingerea. Dar n-am reacţionat aşa pentru că nu voiam să pună mâna pe mine, ci pentru că nu mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit...

îmi deschide uşa şi spune când intru în casă:

— Am pregătit totul în sufragerie.

A pregătit totul? Ce înseamnă asta?

Ce anume a pregătit?

Agitată şi emoţionată, mă îndrept spre sufragerie, unde văd masa pusă pentru doi. Pe masă sunt două tăvi cu capace pe ele, două pahare cu apă şi un dosar cafeniu cu două pixuri. Lumina e difuză, se aude Fleetwood Mac în fundal şi nu pare să fie nimeni în jur în afară de mine şi de Huxley.

Trece pe lângă mine spre scaunul pe care mă aşez de obicei şi trage de spătar, aşteptând să iau loc. îndoindu-mă de tot ce gândesc, mă aşez şi

mă uit la dosar cu mintea în alertă. *Ce e înăuntru?*

Huxley se aşază la masă, dar, în loc să stea în dreptul farfuriei, îşi trage scaunul spre al meu şi se întoarce spre mine.

— Lottie!

Respirând adânc, mă întorc şi eu spre el, iar o lacrimă îmi curge pe obraz.

— Iubito..., spune încet, ridicând mâna şi ştergând lacrima. Te rog, nu plânge!

— C-ce... vrei, Huxley? întreb, izbutind să vorbesc.

Cu o privire îngrijorată, se îndreaptă de spate şi spune:

— Pe tine te vreau, Lottie.

— Ai dat-o în bară.

— Ştiu. Crede-mă, ştiu cât de tare am stricat totul! A fost cea mai mare greşeală din viaţa mea să dau buzna în casa noastră şi să dau vina pe tine pentru ceva ce în adâncul sufletului ştiu că nu ai face niciodată.

Nu-mi scapă faptul că a spus „casa noastră”.

— Şi am încercat să găsesc un mod de a mă revanşa, de a-ţi arăta cât de rău îmi pare, şi-mi dau seama că poate ar trebui să revin la începutul poveştii noastre.

Puţin nedumerită, îl întreb:

— Ce vrei să spui?

Scoate un teanc de hârtii capsate din dosar. Când mă uit, observ că e contractul nostru.

Se ridică de pe scaun şi ocoleşte colţul mesei, unde se află un bufet lipit de perete. Pe bufet e un tocător de hârtie băgat în priză. Fără să ezite, bagă contractul în aparat, iar sunetul asurzitor al tocătorului care înghite contractul răsună prin cameră.

Nu ştiu de ce, dar mă doare. Era lucrul care ne

lega unul de celălalt. Asta m-a eliberat de creditele de studii. S-a *dus şi asta?* Contractul m-a apropiat de Huxley, iar el l-a distrus cât ai clipi.

— De ce-ai făcut asta? îl întreb cu vocea gâtuită de spaimă.

— Pentru că avem nevoie de un nou început, Lottie.

Se întoarce la masă şi se aşază. Vrea aă mă ia de mână, dar nu-l las. Lăsând capul în jos, abătut, spune:

— Lottie, te rog, nu-mi uşurezi situaţia deloc!

— Crezi că ar trebui s-o uşurez? îl întreb. Pentru că tu în mod sigur nu mi-ai uşurat-o mie aseară, când m-ai acuzat că i-am spus adevărul lui Ellie.

— Ştiu, dar...

— Şi crezi că a fost uşor pentru mine să văd că mă dispreţuieşti?

— Nu, dar...

— Şi crezi că a fost uşor să ştiu că bărbatul în care aveam încredere, de care mă îndrăgosteam, nu a avut încredere că voi păstra secretul nostru?

— Nu! Dar, Lottie...

— Nu ştiu de ce am venit aici.

Mă ridic de pe scaun.

Se ridică şi el.

— Unde te duci?

— Plec, îi răspund. A fost o idee proastă.

O iau spre uşă, dar Huxley mă trage de mână, învâr- tindu-mă pe loc. Cu ochii scăpărând de furie, îmi spune:

— Stai jos, Lottie!

— Pardon?

— Am spus. Stai. Jos!

Vorbeşte printre dinţi, iar în clipa aceea durerea mea se transformă în furie.

— Cu cine naiba crezi că...

Se apropie de mine şi mă împinge încet spre peretele sufrageriei, amuţindu-mă. Mi se blochează respiraţia în gât când mă prinde cu o mână, iar cu cealaltă loveşte peretele, sprijinindu-se.

— încerc să-ţi cer iertare, la naiba! îmi spune şi mai furios.

— Şi crezi că ăsta e un mod bun de a-mi cere iertare?

— Ai o idee mai bună? mă întreabă, iară să-şi ia ochii de la mine. Eşti atât de încăpăţânată, încât nu reuşesc să te fac să asculţi decât dacă te scot din sărite.

— M-ai rănit, Huxley! Nu vreau să te ascult.

— Dacă nu ai vrea, nu ai fi aici.

Mă citeşte ca pe o carte deschisă.

— Dacă nu ai fi vrut sa fii aici, nu te-ai fi urcat în maşină, şi te cunosc, Lottie. Mă iubeşti...

— Nu! clatin din cap. Nu te iubesc!

Se lipeşte mai tare de mine, lăsându-mă fără aer.

— Să nu îndrăzneşti naibii să mă minţi! Sentimentele astea nu dispar peste noapte. Acum, aşa vrei să purtăm discuţia asta, să te controlez cu forţa? Pentru că aş prefera să mă port civilizat cu tine, nu să revenim la vechile moduri de comunicare. Dar, dacă de asta ai nevoie, o să te ţin aşa toată noaptea până mă asculţi.

îmi umezesc buzele în timp ce corpul mi se aprinde de dorinţă.

Fir-ar să fie!

Nu vreau să-l doresc.

Nu vreau să-mi imaginez la ce fel de tortură delicioasă m-ar supune în poziţia asta, aşteptând să comunic cum trebuie.

— Ai de gând să mă asculţi? îşi repetă

întrebarea.

Respir de câteva ori, apoi spun:

— Bine!

îmi dâ drumul, iar când mă ia de mână, îl las să mă conducă înapoi la masă, unde luăm loc amândoi.

După ce ne aşezăm, mă întreabă:

— Ai încetat să mai fii încăpăţânată?

— Ai încetat să mai fii nesimţit?

Şi, uite-aşa, îi apare pe buze un mic rânjet. Exact ca la începutul relaţiei noastre, ne-am întors la momentul zero, eu, iritată, iar el, bucurându-se de asta.

Enervată de rânjetul lui, îmi încrucişez braţele la piept şi întreb:

— Ţi se pare amuzant?

— Da! îmi aminteşte de începuturi.

Şi mie la fel.

— îmi plăceau mai mult zilele din urmă.

îmi întorc capul.

— Nu mă înţelege greşit, şi mie la fel, dar e plăcut când se închide cercul, nu crezi?

— Cred că ar trebui să începi prezentarea pe care ai pregătit-o ca să trecem mai departe.

Asta îl enervează, judecând după cum mijeşte ochii şi îşi încleştează fălcile. Dată fiind schimbarea din relaţia noastră, n-am crezut că e posibil să ne întoarcem la cum a fost la început, dar m-am înşelat. Ne putem întoarce foarte uşor.

Totuşi, urăsc faptul că treaba asta mă revigorează.

îi zvâcneşte obrazul când se întinde şi mă ia de-o mână, iar eu îl las de data asta. Ţinând-o

strâns, se uită lung în ochii mei şi spune simplu:

— Te iubesc!

Cuvintele lui mă uluiesc.

îmi taie răsuflarea.

Dar nici nu mi se par cu totul reale.

— Nu te cred, îi spun. De unde să ştiu că nu o spui doar aşa?

I se citeşte frustrarea în ochi în timp ce întinde mâna spre dosar şi-l deschide, scoţând la iveală un alt contract. Dar acesta e mai puţin formal. în loc de jargon juridic, arată de parcă l-a scris chiar el şi consta în câteva puncte pe o singură foaie de hârtie.

— Ce-i ăsta? îl întreb.

— Noul nostru contract.

— Crezi că o să semnez alt contract cu tine?

Se uită în ochii mei.

— Lasă obrăznicia o secundă şi ascultă-mă!

— E şi ăsta un mod de a mă recâştiga! îmi dau ochii peste cap.

— E necesar să te aplec peste masă ca să încetezi? Corpul îmi ia foc şi simt câ fac ochii mari, imaginân-du-mi cum ar fi.

El observă.

Curiozitatea.

Pofta.

Nevoia.

— Nu! îi spun, ridicând mâna când văd că se foieşte. Nici să nu te gândeşti!

— Atunci ascultă-mă ca să nu fiu nevoit sa iau măsuri extreme!

Doamne, e enervant cât de autoritar e!

De dominator.

De posesiv.

Dar îmi şi place. Ce e în neregulă cu mine?

Privirea lui îşi pierde din asprime în timp ce vorbeşte:

— îmi pare rău, Lottie, pentru multe lucruri! îmi pare rău că te-am învinuit de ceva pentru care nu aveam dreptul să te învinuiesc! îmi pare rău că ţi-am înşelat

încrederea! îmi pare rău că nu ţi-am cerut ajutorul când trebuia! Şi, mai important, îmi pare rău că te-am făcut să suferi! Când văd că plângi, când te văd atât de supărată şi ştiu că din cauza mea suferi, îmi vine să mor!

Şi, uite-aşa, datorită vocii lui mângâietoare, îmi dispar nervii în timp ce tensiunea din umeri slăbeşte şi... ascult.

— Mi-am dat seama repede de greşeală când te pregăteai să pleci. Mi-a sărit inima din piept când ai ajuns la maşina surorii tale. Şi când te-am văzut plecând, mi-am dat seama că ai luat cu tine o parte imensă din mine. M-a distrus să te văd plecând, dar aşa mi-am dat seama că te iubesc. Te iubesc mai mult decât credeam că poţi iubi pe cineva! Şi m-a lovit ca un uragan. Am nevoie de tine în viaţa mea, Lottie! Vreau să fii lângă mine permanent. De-asta am scris un contract nou.

Nu-l iau, în schimb îi spun:

— Citeşte-mi-1!

Dregându-şi glasul, continuă:

— Termenii juridici nu sunt la înălţime, aşadar, te rog să nu râzi de mine!

Asta mă face să zâmbesc în sinea mea.

—,Acest contract se încheie între Huxley Cane şi Lottie Gardner după acceptarea condiţiilor, iar semnăturile sunt trecute în josul paginii.”

— Ai dreptate, habar n-ai de terminologie.

— Nu reuşeam să-mi amintesc nimic când l-am scris. Ai răbdare cu mine!

își îndreaptă umerii și citește mai departe.

— „Următoarele cerințe trebuie îndeplinite de ambele părți. Cerința numărul unu – după ce se gândește bine,
Lottie este de acord să-l ierte pe Huxley pentru că a fost un mare dobitoc.”

— Apreciez că ai folosit adjectivul *mare*, pentru că exact așa ai fost.

— Adevărat, încuviințează el, și mai dispare din tensiune. „Cerința numărul doi – după o sesiune intensă de sărutări, care va include orice își dorește Lottie” – aici rânjesc –, „Lottie trebuie să se mute permanent cu Huxley, în dormitorul lui, unde el a făcut deja loc pentru hainele ei în dresaing.”

— Hainele mele sau lucrurile pe care le-ai cumpărat pentru mine? îl întreb.

— Orice vrei tu.

— Prefer un amestec din cele două.

— S-a făcut! Expresia i se înseninează în timp ce continua: „Cerința numărul trei – Lottie renunță la rolurile anterioare de logodnică și gravidă falsă. Huxley își dă seama ce idee proastă a fost și a lămurit deja lucrurile cu Dave. Vrea ca Lottie să ducă de acum cea mai bună viața, liberă de orice falsă premisă.”

— „Cea mai bună viață”? îl întreb, ridicând dintr-o sprânceană.

Huxley încuviințează din cap.

— Și ai lămurit lucrurile cu Dave? Serios?

— Da, am vorbit azi cu el. Nu s-a bucurat când i-am povestit ca am stricat lucrurile cu tine și mi-a spus că ar fi. bine să te aduc înapoi, l-am zis că asta am de gând și că deja stabilisem să iau cina cu tine.

— Dave e un bărbat inteligent.

îmi dau părul peste umăr, încercând să găsesc ceva de făcut cu mâinile care îşi tot fac de lucru.

— „Cerinţa numărul patru – deşi contractul anterior a fost distrus, Huxley îi este încă dator lui Lottie şi prin urmare va participa la orice eveniment social ca s-o ajute să-i dea peste nas fostei şefe, dar de data asta preferă să o facă în calitate de logodnic adevărat.”

Ridică ochii la mine.

Hm, l-am auzit bine? „Logodnic adevărat”?

— „Cerinţa numărul cinci – Lottie înţelege că Huxley e o umbră de om fără ea. Că nu doar şi-o doreşte în viaţa lui, ci că are nevoie de ea în viaţa lui. A devenit un element esenţial, iar prezenţa ei în viaţa lui nu e negociabilă.” Ceea ce mă aduce la „Cerinţa numărul şase – Lottie îl urmează pe Huxley pe acoperiş.”

Huxley se ridică şi întinde mâna.

Nu-l iau de mână imediat.

Nici nu ştiu dacă pot, atât de tare tremur.

— Lottie...

îngăimând câteva cuvinte, îi răspund:

— Eu, hm... Trebuie să vorbesc cu avocatul meu despre contract.

Zâmbetul lui aproape mă năuceşte, fiindcă e strălucitor, frumos şi plin de bucurie. Mă face să-l iau de mână, iar el mă conduce prin casă şi în sus pe scări, până pe acoperiş. Când deschide uşa, mă lasă să trec prima, dezvăluind aranjamentul frumos.

Două şezlonguri de lemn ocupă mijlocul spaţiului, decorat cu petale de trandafiri şi înconjurat de lumânări cu led care dau doar atâta lumină cât să creeze atmosferă.

— Uau! exclam, admirând priveliştea.

Uşa se închide după noi şi, când mă întorc spre Huxley îl găsesc stând într-un genunchi, cu o cutiuţă cu un inel în mână.

Nu poate fi adevărat! Serios, asta nu poate fi viaţa mea dar când deschide gura şi-mi spune pe nume cu răsuflarea tăiată, îmi dau seama că totul e cât se poate de real.

— Lottie, te iubesc! Eşti minunat de frustrantă, e enervant că ai dreptate de cele mai multe ori şi îmi aduci mai multă bucurie decât aş fi crezut că voi avea norocul să am. Felul în care te comporţi compensează atitudinea mea ursuză. Mă pui la punct când e cazul şi mă asculţi când am nevoie de asta. Pur şi simplu, mă completezi, şi ştiu sigur că nu pot trăi iară tine.

Deschide cutia, scoţând la iveală un frumos inel cu un diamant în formă de pernuţă şi diamante mici pe verigă. E diferit de cel pe care îl am acum pe deget, mai neobişnuit, aşa, ca mine.

— Te iubesc al naibii de mult! Te rog, accepţi să semnezi contractul şi să-mi faci onoarea de a fi soţia mea?

Mă uit la el, în ochii aceia profunzi şi misterioşi care parcă mă străpung, ţinându-mă captivă.

Asta vor face întotdeauna.

Cred că mi-a cucerit inima de la început. Cu toate urcuşurile şi coborâşurile, a existat mereu o conexiune, o legătură de neclintit care m-a atras spre el Nu pot sa neg câ-l iubesc, după cura nu pot să neg nici că-l voi iubi **mereu.** El e marea mea

dragoste. **îmi** dau seama de asta. Dar...

— M-ai rănit, Huxley!

Se ridică şi se apropie de mine.

— Ştiu, Lottie, şi-mi pare rău, la naiba! Nu pot să-ţi promit că nu te voi răni din nou, pentru că vom avea **mereu**

păreri diferite, dar îţi promit un lucru: tu eşti numărul unu pentru mine, eşti persoana în care am încredere, cea care ştiu că va fi mereu lângă mine, încurajându-mă *şi* spunându-mi atunci când sunt ticălos. Şi o să fac tot posibilul să fii fericită. Şi o să mă asigur că niciodată nu te voi mai face – intenţionat – să plângi.

Ridică mâna şi mă mângâie încet cu degetul mare pe obraz.

— Te iubesc, scumpo!

îmi umezesc buzele, mă pierd în ochii lui şi, numai Dumnezeu ştie cum, reuşesc să îngaim:

— Şi eu te iubesc!

— Futu-i! spune, răsuflând adânc, apoi îmi ridică bărbia şi-şi lipeşte buzele de ale mele.

îl prind imediat cu braţele pe după gât şi adâncesc sărutul, renunţând la furie şi la tensiune, care m-au părăsit complet.

Ciudat, dar Huxley e tot ce mi-am dorit vreodată! Mă provoacă. Mă tachinează. Şi ma iubeşte cu pasiune.

Când se retrage, îmi cuprinde obrajii în palme şi îşi sprijină fruntea de a mea.

— Te rog, spune-mi că asta înseamnă da! Te rog, spune-mi că eşti a mea pentru totdeauna!

Privindu-l în ochi, îi mărturisesc:

— Sunt a ta pentru totdeauna, Huxley!

— Slavă Domnului! zice, ridicându-mi mâna şi săru- tându-mi degetele.

Pe urmă, îmi scoate de pe deget inelul fals de logodnă şi-l înlocuieşte cu cel adevărat. îl sărută şi mă întreabă:

— îţi place?

Zâmbesc.

— îl iubesc, aşa cum te iubesc şi pe tine.

Mă sărută din nou pe buze, apoi spune încet:

— Se pare că până la urmă ai pus mâna pe un soţ bogat.

Chicotesc.

— Cred că a fost de la codiţe.

— Codiţele au fost, cu siguranţă.

Mă strânge în braţe, apoi mă ridică şi mă învârte, fă- cându-ne Bă radem.

Exact când crezi că ai atins pragul de jos, când crezi că ţi-e imposibil să mai urci pe muntele acela ca să-ţi găseşti fericirea, dai peste o potecă, una plină de obstacole şi vânătăi, dar care îţi oferă un rezultat minunat. Poate că n-am ştiut ce rezultat voi obţine acceptând propunerea şi farsa nebunească a lui Huxley, dar mă bucur că am făcut-o, pentru că nu-mi imaginez cum ar fi viaţa fără el.

Epilog

HUXLEY

- FUNDUL MEU ARATĂ BINE?

— îţi zic pentru a zecea oară, fundul tău arată uluitor, îi spun, deşi nici nu mă deranjez să mă uit de data asta.

Sunt convins că nu s-a schimbat în ultimul minut, şi, cu cât mă uit mai mult la el, cu atât o să mă excit mai tare, şi ultimul lucru pe care mi-l doresc e să am

o erecţie când ajungem la reuniunea lui Lottie de la liceu.

— Rochia asta nu e prea elegantă? Mi se pare prea elegantă!

0 opresc şi o învârt spre mine. Poartă o rochie mov-în- chis care i se mulează pe rotunjimi şi îi ridică sânii, creând un decolteu imposibil. Când a ieşit din baie, mi-a căzut faţa şi mi s-a sculat în câteva secunde. A asortat rochia cu pantofi negri cu tocuri de zece centimetri, krip- tonita mea. Am întins imediat mâna după ea, dar m-a blocat cu un braţ rigid, spunând că nu am voie să o ating

în vreun fel Bexual decât după reuniune, pentru că nu vrea să-i strig coafura şi machiajul.

N-am atîns-o în casă, dar în clipa in care am urcat în maşină şi am ridicat geamul despărţitor, i-am ridicat picioarele pe umeri şi am devorat-o până a avut orgasm de două ori. Mi-a oferit la schimb una dintre cele mai rapide felaţii din viaţa mea. Eram pregătit deja după ce i-am simţit gustul pe buze, aşa că nu a durat mult. *Chiar dacă n-am avut voie s-o trag de păr cum aş fi făcut în mod normal.* Satisfăcuţi amândoi, am intrat în hotelul Beverly Hillshire, ceea ce a făcut-o pe Lottie să râdă, dat fiind începutul relaţiei noastre şi faptul că-i amintea de *Pretty Woman.*

— Rochia e perfectă, iubito. îţi jur, arăţi minunat!

O sărut pe obraz şi mă aplec la urechea ei.

— Atât de minunat, încât am nevoie de toată stăpânirea de sine să nu ţi-o trag chiar aici, pe hol.

îmi pun mâna pe curbura şoldului ei şi o împing spre perete.

— Huxley! îmi spune cu răsuflarea tăiată.

— Nu poţi să-mi spui aşa pe nume. O să mi se scoale, îi şoptesc, sărutând-o pe obraz.

îşi înclină capul într-o parte.

— Iubito, mă stârneşti!

— Tu eşti cel care stârneşte, îmi spune, iar eu o sărut sub ureche.

Geme încetişor.

— Lottie... vrei să ţi-o trag chiar aici...

— Scuzaţi-mă, dar aici avem o reuniune de liceu! se aude o voce stridentă.

Când mă desprind, dau cu ochii de o femeie îmbrăcata cu o rochie roz, de nuanţa gumei de mestecat. Ţine un
bărbat de braţ, dar pare ceva fals. Privirea lui pare detaşată, nepăsătoare. Este ca şi cum e doar prezent. Când observ în sfârşit femeia care vorbeşte cu noi, îmi dau seama că e Angela.

O, Lottie! spune Angela, ducându-şi mâna la piept.

Văd cum o măsoară din priviri pe logodnica mea. Colţurile gurii îi coboară, şi îmi dau seama pe dată că e geloasă. Când Lottie mă strânge de mână, îmi e clar că a observat şi ea.

— Nu te-am recunoscut din prima!

Angela se întoarce spre mine.

— Ce mai faci, Huxley?

Urăsc că are impresia că suntem prieteni.

— Grozav! îi răspund, ridicând mâna lui Lottie şi să- rutându-i degetele, aceeaşi mână care poartă inelul de logodnă.

Angela îl observă şi îşi ascunde sentimentele cu greu, chinuită de gelozie.

— Scuză-ne manifestările, dar iubita mea arată uluitor în rochia asta şi nu pot să-mi ţin mâinile acasă! M-a pus să jur că nu-i stric coafura şi machiajul. Cred că m-am descurcat bine în maşină, nu-i aşa?

Angela mijeşte ochii, dar îşi dă seama că trebuie să joace un rol, aşa că îşi îndreaptă spatele şi se

sprijină de partenerul ei care, din păcate pentru ea, se uită după altă femeie.

— 0, da, mie şi lui Brad ne-a fost la fel de greu să ne controlam în maşină! E excitat tot timpul.

El nu o ascultă şi îşi muşcă buzele când trece o blondă pe lângă noi.

— Ce s-a întâmplat cu Ken? întreabă Lottie.

Angela dă din mână cu indiferenţă.

e capabilă să mă trădeze, aşa cum am sugerat. *Ridicol!* Sunt al dracului de norocos! A trebuit să-mi înghit cuvintele, şi nu o voi mai lua niciodată de bună. Nici nu voi mai fabrica o poveste ca să închei o afacere.

Lottie se lasă îmbrăţişată şi îşi ridică încet buzele spre obrazul meu.

— Te iubesc, Huxley!

— Şi eu, scumpo! Sunt mândru de tine! Al dracului de mândru!

— Am fost prea răutăcioasă?

— Ai fost incredibil de răutăcioasă, dar mi-a plăcut la nebunie!

Chicoteşte.

— Poate că ultima înţepătură a fost inutilă, dar nu m-am putut abţine.

— Simţi că ai încheiat capitolul?

Dă din cap.

— Şi încă cum! Mulţumesc!

— Nu e nevoie Bă-mi mulţumeşti, iubito! Ai făcut totul singură.

— Te refori la faptul că am pus mâna pe un soţ bogat când s-a întâmplat să mă rătăcesc în The Flats?

Cea mai grozavă zi din viaţa mea! Slavă Domnului că Angela a fost atât de idioată B-O concedieze pe Lottie!

— Exact! N-ai idee cât mă bucur că te-ai rătăcit în ziua aceea *şi* că ai acceptat propunerea mea nebunească!

Păi, trebuie să spun că propunerea ta mai recentă mi-a plăcut şi mai mult.

— Şi ai spus da!

— Şi am spus da!

Slavă Domnului!

— Să ştii că Angela s-a înşelat în multe privinţe.

— 0, ştiu, dar la ce anume te referi?

— Tu eşti cea mai bună prietenă a mea, Lottie. Şi viaţa mea e mai bună din acest motiv. Te iubesc, viitoarea mea soţie!

— Şi eu te iubesc, viitorul meu soţ, cu tot cu nebunia ta! încep să râd, apoi o dau pe spate cu un sărut adânc şi pătimaş. *Iubita mea superbă, sexy şi incredibilă!* Viaţa nu va fi niciodată plictisitoare cu femeia asta aprigă lângă mine. Zilele ploioase nu vor fi niciodată mohorâte. Viaţa va fi distractivă, aventuroasă, nebunească şi mai bună decât am crezut că poate fi. Mai bună decât am meritat vreodată.

Un roman de dragoste cu accente comice despre un miliardar disperat care îşi caută logodnică şi, totodată, o abordare modernă, incredibil de inteligentă şi amuzantă a poveştii din *Pretty Woman,* care te va face să dai pagină după pagină!

„Cum v-aţi întâlnit?” întrebarea de bază de care are parte orice cuplu. Iar răspunsul este de obicei o poveste siropoasă despre cum aţi ajuns voi doi în cătarea arcului lui Cupidon. întâlnirea mea romantică (mă rog, nu chiar aşa de romantică) este puţin diferită. Mă plimbam printr-un cartier exclusivist din Beverly Hills în căutarea cuiva care să mă ia de nevastă, nu de alta, dar ca s-o fac geloasă pe duşmanca mea, care tocmai mă concediase.

El a apărut de după colţ, un căpcăun superb care bălmăjea ceva despre o afacere pe care nu reuşea să o încheie, aşa că era disperat să găsească o soluţie.

Şi atunci am dat nas în nas.

F

Niciun indiciu că între noi ar putea înflori iubirea, frmătorul lucru pe care mi-laduc aminte e că mă îndopam cu chipsuri şi guacamole, ascultându-l pe bărbatul acesta superb povestindu-mi despre problemele lui, care într-un final l-au determinat să îmi ceară ajutorul. Mai exact, mfa rugat să joc pentru el rolul lui Vivian Ward, ştii tu, personajul din *Pretty Woman,* minus partea fluşturatică.

Adică să locuim împreună într-o vilă, să ieşim la întâlniri romantice duble şi să ne prefacem că suntem nu numai îndrăgostiţi până peste cap unul de celălalt, ci şi logbdiţi. îţi imaginezi?

Nebunia supremă!

Dar oamenii fac lucruri nebuneşti atunci când sunt disperaţi, iar eu chiar eram pe culmile disperării. în concluzie, am fost de acord.

Singura mea greşeală? Singura mea mare... URIAŞA... greşeală? M-am îndrăgostit de extraordinarul domn Huxley Cane!

